ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 11ον

Αρ. 550.

13.9.34

52 ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟγραφικό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Χιλιάδες γυναικῶν ὀφείλουν σήμερον στὴν "MATITE,, αὐτὴ τὴ γλυκειὰ ἐντύπωσι τῆς ἐπιδερμίδος των. ποὺ διατηρεῖται, παρὰ τὸν ἥλιον. τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν ἄνεμον, λεία καὶ τρυφερὰ σὰν ἐπιδερμὶς μικροῦ παιδιοῦ.

Μεταχειρισθεῖτε τὰ εἰδικὰ χρώματα διὰ τὸ καλοκαίρι:

Rachel - chair, Rachel - foncée, Ocre - Pêche

"MATITE,, πούδρα χωρὶς ΤΑΛΚ

Κάμνει τὸ χρῶμα ΜΑΤ

Εἶναι ἕνας τύπος τῆς
ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ Λ. Τ. ΠΙΒΕΡ (ΠΑΡΙΣΙΩΝ)

Κυρία μου,

Δύνασθε καὶ σεῖς νὰ ἔχετε καλὴ ἐπιδερμίδα.

Σήμερον δὲν εἶνε προνόμιον τὸ νὰ ἔχετε δροσερὴ ἐπιδερμίδα.

Προνόμιον εἶνε νὰ γνωρίζετε νὰ ἐκλέξετε καὶ νὰ μεταχειρισθῆτε τὰ κατάλληλα καλλυντικὰ διὰ τὴν ὑγιεινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου σας. Ἔχετε καλὴν ἐπιδερμίδα καὶ θέλετε νὰ τὴν διατηρήσετε ἢ ἂν ἡ ἐπιδερμίς σας εἶνε στεγνὴ ἐξ αἰτίας τῆς προώρου ρυτιδώσεως, ἐπιβάλλεται ὅπως προτοῦ κατακλιθῆτε καθαρίσετε τὸ δέρμα σας ἀντὶ σάπωνος μὲ τὴν SKIN FOOD ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ τὰ μακιγιάζ, ἵνα δύνανται εὐκόλως ν' ἀναπνέουν οἱ πόροι, βασικὴ ποιοτοθεσις μιᾶς ὑγιεινῆς ἐπιδερμίδος.

Ἐὰν ἔχετε λιπαρὰν ἐπιδερμίδα, πόρους μεγάλους, ἐξανθήματα ἢ ἐρυθήματα, θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ SKIN TONIC, τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει, δροσίζει, τονώνει τὸ δέρμα καὶ τοῦ δίδει μιὰ βελουδένια ὄψι.

Ἐὰν θέλετε νὰ προφυλάξετε τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ νὰ ἔχετε ἐμφάνισιν ἀρτιωτέραν, χωρὶς νὰ φαίνεσθε πουδραρισμένη, μεταχειρισθῆτε τὴν VANISHING CREAM. Τὴν αἰσθητὴν διαφορὰν θὰ ἰδῆτε ἀσφαλῶς ἐντὸς πέντε ἡμερῶν.

Βιβλιάρια ὁδηγιῶν χρήσεων δίδονται δωρεάν. Τιμαὶ SKIN FOOD, VANISHING CREAM καὶ SKIN TONIC ἕκαστον δρχ. 50. Πούδραι εἰς 8 χρωματισμοὺς τὸ κυτίον δρχ. 60.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ GEORGE

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 — Τηλέφωνον 20—918

«ΓΚΡΕΚΑ»

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

5 ΛΟΓΟΙ

1) Ἕνα πούδραρισμα τὴν ἡμέραν ἀρκεῖ.
2) Ἐξαλείφει τελείως τὴν γυαλάδα.
3) Δίδει ἀπόχρωσιν θαμπὴ καὶ βελουδένια καὶ φυσικὴ ὡμορφιά. Δὲν σχηματίζει πλάκες.
4) Κρατᾶ στὸν ἄνεμο, βροχὴ καὶ στὴν ἐφίδρωσι.
5) Συσφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους. Δὲν ξηραίνει τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἡ νέα αὐτὴ καὶ θαυμασία ἰδέα ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πούδρα Τοκαλόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναμιγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ Mousse de Crème. μὲ πούδρα λεπτὴ καὶ ἐξαερωμένην. Ἡ ὀπέροχη ἀπαλάδα φρεσκαίνει καὶ ζωογονεῖ τοὺς κουρασμένους ἱστούς, τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ

γιὰ τοὺ
ὁποίου
ἡ πούδρ
σας ἔπρ
πε νὰ π

ριέχη MOUSSE D
CRÈME

δίδει καὶ στὸ ἀσχημότερο πρόσ
μιὰ θαυμαστὴ ἀπόχρωσι ἐκτάσ
ὡραιότητος. Ἡ πούδρα Τοκαλόν
νε ἡ μόνη πούδρα ποὺ περι
κραγματικὰ Mousse de Crème.
να πουδράρισμα μὲ τὴν πούδρα
καλὸν Paris διαρκεῖ 4 φορὲς π
ρότερο ἀπὸ μιὰ κοινὴ πούδρα.
Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζ
Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

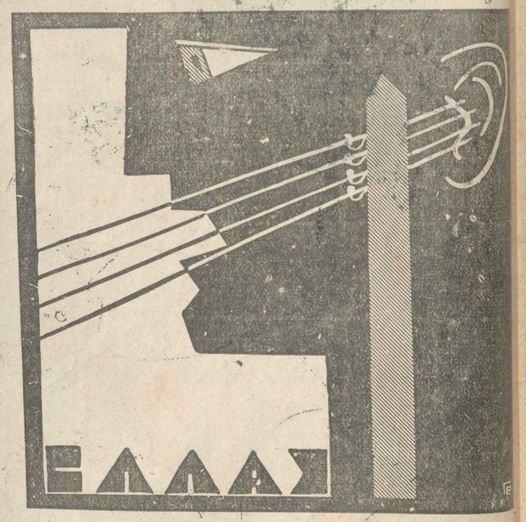

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

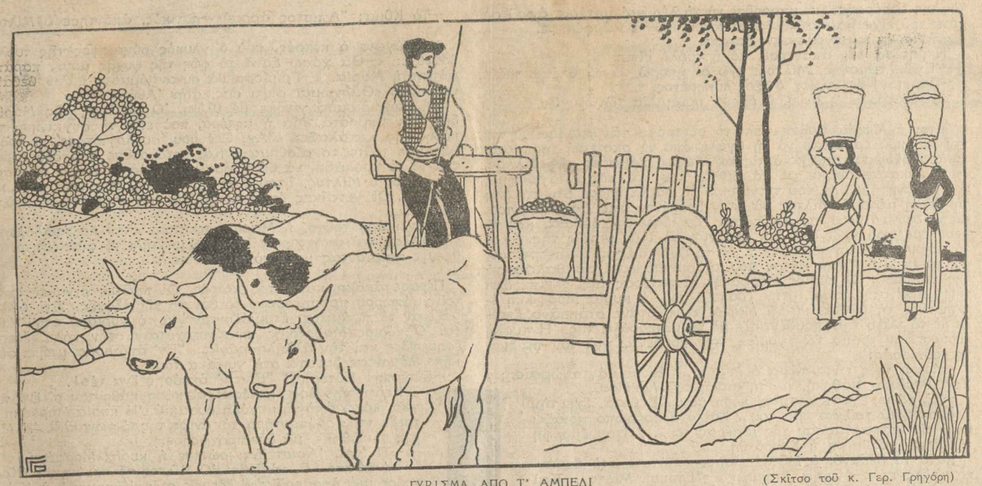

ΓΥΡΙΣΜΑ ΑΠΟ Τ' ΑΜΠΕΛΙ (Σκίτσο τοῦ κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ἡ Μαρία καθότανε στὴ δυσμικὴ πόρτα τῆς βίλλας καὶ ἄκουγε τὸ τραγούδι τῆς θάλασσας ἐπάνω στὰ χαλίκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ γλυκειὰ κοπέλλα εἶχε χάσει ξαφνικὰ τὸ φῶς της. κείνη ἦταν ἡ θέσι ποὺ προτιμοῦσε. Πολλὲς φορές, ἅμα καταλάβαινε πὼς σώνεται ἡ μέρα. ρωτοῦσε·

—Μαμᾶ. κοντεύει νὰ βασιλέψη

—Ναί, παιδί μου, στέναζε ἡ κυρία Μορφάκη.

—Λοιπόν, ἐγὼ θὰ κατέβω στὸ γιαλό.

—Μά, μὲ προσοχή, Μαρία μου... Θέλεις νὰ πᾶμε σήμερα μαζί;

—Ὄχι, μαμάκα μου, εὐχαριστῶ, ἀρνιόταν ζωηρὰ ἡ τυφλή. Ξέρεις πὼς μοῦ ἀρέσει νὰ πηγαίνω μόνη...νὰ σταθῶ μόνη, μὲ τὴν ψυχή μου... Ἔμαθα τὸ δρόμο πειά. Ἔχω βάλει σημάδι τὰ δέντρα: Ἀγγίζω τοὺς κορμοὺς ἁράδα, καὶ πάω... Μὴ φοβᾶσαι, μητερούλα, συνήθισα πιά.

Μιλοῦσε ταράξενα, φερνόταν ἀλλοιώτικα, ὅπως ὅλοι οἱ τυφλοί. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ μοιραῖος πέπλος—ἡ ἀμαύρωση—ἔκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια της τὶς ὀμορφιὲς τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ, ἡ Μαρία εἶχε γίνει πολὺ εὐαίσθητη, σὰν αἰολικὴ ἄρπα ἕτοιμη ν' ἀναδώση ἤχους Ντυμένη τ' ἄσπρο της φόρεμα, φροντισμένη ἀπὸ τὴν καμαριέρα της, μὲ τὰ πλούσια μαλλιά της νὰ χαϊδεύωνται ἀπὸ τὶς αὖρες λιγνόκορμη σιλουέττα, κατέβαινε ἀπὸ τὸ χαλικόστρωτο μονοπάτι τοῦ μεγάλου κήπου, ἀργὰ-ἀργὰ ἡ Μαρία. Ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ τῶν φυκιῶν, ἀπὸ τὸ ρόχθο τοῦ κύματος, ποὺ ὅσο ζύγωνε τῆς γινότανε καὶ πιο γνώριμος, ἡ τυφλὴ καταλάβαινε πὼς ἔρτανε στὴν ἀγαπημένη της μεριά.

Μιὰ πόρτα βρισκόταν στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου, ἀντίθετη ἀπὸ τὴ μεγάλη κυρία εἴσοδο, τὴν ἀνατολική. Ἤτανε μιὰ πόρτα μικρή, ποὺ ἄνοιγε στὴν ἀκρογιαλιά, ἀντικρὺ στὸν ξυλένιο βραγίονα, ποὺ ἦταν δεμένη καὶ ἡ βαρκούλα τῆς βίλλας

Ἡ Μαρία, ψαχουλεύοντας, σήκωνε τὸ μάνταλο. διαπλάτιζε τὴν πόρτα, κ' ἔπειτα χαμηλώνοντας, καθότανε στὸ κατώφλι. Ἐκεῖ εὕρισκε τὴν «ψυχική της ἀπολύτρωση», Ἀνάσαινε τὴν πελαγίσια δροσιά, ἀναφρίκιαζε ἡδονικὰ στὴν ἁρμύρα, χαιρότανε τὸν παλμὸ τῆς θάλασσας, τὶς κραξιὲς τῶν γλάρων, τὰ μακρινὰ τραγούδια τῶν ψαράδων... Κι' ὅταν ὅλ' αὐτὰ καταλάγιαζαν, στὴν ὥρα τῆς ἀπανεμιᾶς, ἡ τυφλὴ ἀφουγκραζότανε τοὺς ἀπόκρυφους μουρμουρισμοὺς ἑνὸς ἄλλου κόσμου, δικοῦ της, φωνὲς ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ μυστηρίου καὶ τοῦ ὀνείρου. Ἡ ἀπελπισία δὲν εἶχε δαγκώσει τὴν ψυχή της, καμωμένη ἀπὸ δυνατὴ οὐσία. Ἡ Μαρία ζοῦσε ἀκόμη στὸν κόσμο ποὺ τὰ μάτια της εἶχαν χαρεῖ δεκαοχτὼ ὁλάκερα χρόνια, ἔβλεπε μὲ τὴν ἀνάμνησή η ὅλα τὰ ὡραῖα ποὺ εἶχε ζήσει: Τὶς ἀλλαγὲς τοῦ καιροῦ, τὰ πανοράματα τῆς Φύσης, τὶς αὐγούλες, τὰ ξανθὰ μεσημέρια, τὶς ἀστροφεγγιές. καὶ πάσκιζε νὰ μὴν τὰ χάσῃ, νὰ τὰ κρατῇ σφιχτὰ δεμένα μὲ τὴ γουσοκόκκινη κλωνὰ τῆς ἀνάμνησης...

Μελαγχολοῦσε, βέβαια, καὶ κάποτε, μὰ δὲν ἀπελπιζότανε. Οἱ γιατροὶ τῆς εἶχαν πεῖ πὼς ὑπῆρχαν πολλὲς ἐλπίδες νὰ ξαναβρῇ τὸ φῶς της. Ἡ Μαρία, καθισμένη στὴν πέτρα τῆς ὑπομονῆς, περίμενε τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ χέρι τοῦ Θαύματος θᾶσκιζε τὸ μαῦρον πέπλο, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ πάλι, φωτεινό, λατρευτὸ τὸν κόσμο τοῦ καλοῦ Θεοῦ. Κ' ἔλεγε πὼς τὸ πρῶτο-πρῶτο ποὺ θᾶκανε τότε. θὰ ἦταν νὰ τρέξῃ νὰ δῇ τὸ πρόσωπό της, ὄχι στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέττας, μὰ στὸ ἀτάραχο νερὸ τῆς στέρνας, ἀχ, καὶ νάναι, Θέ μου, ἀνοιξῃ καὶ νάναι ἀνθισμένα τὰ νούφαρα τῆς στέρνας!...

***

Ἡ Μαρία ἄκουσε βήματα πίσω της. Τὸ γυμνασμένο αὐτί της ἔνοιωσε πὼς ἐκεῖνοι ποὺ ἔρχόνταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς βίλλας ἦταν δυό, καὶ κατέβαιναν γρήγορα κατὰ τὴν πόρτα τῆς θάλασσας... Ἄκουσε ὁμιλίες... Καὶ σὲ λίγο, ἀφουγκράστηκε τὴ φωνὴ τῆς μητέρας της ποὺ τὴν καλοῦσε:

—Μαρία! Μαρία! ποῦ εἶσαι;...

Ἡ Μαρία σηκώθηκε, στηρίχθηκε στὸ πρεβάζι τῆς πόρτας καὶ περίμενε.

Τὰ βήματα προχώρησαν ἀκόμη, στάθηκαν, καὶ ἡ τυφλὴ κατάλαβε πὼς ἀπέναντί της οἱ ἀνθρώπινες παρουσίες ἦταν δυό...

Ἡ κυρία Μορφάκη εἶπε:

—Μαρία, ἦρθε ὁ Μίλτος.

—Ἀ! ἔκανε ἡ κόρη καὶ ἄπλωσε τὸ βελουδένιο χεράκι της.

—Ἐξαδέλφη μου! εἶπε ὁ νέος, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς τυφλῆς κι' ἀκούμπησε πάνω τὰ χείλη του.

Γίνηκε λιγόστιγμη σιωπή. Ὁ Μίλτος κύτταζε κεῖνο τ' ὡραῖο κεφάλι, ποὺ τὸ ἀγιοποιοῦσε ὁ φωτοστέφανος τοῦ μαρτυρίου, κεῖνα τὰ μεγάλα μάτια ποὺ ἦταν στηλωμένα στὸ ἄδειο, μὲ τὸν πόθο νὰ ποσσανατολισθοῦν κατὰ τὸ μέρος του. κεῖνο τὸ παθητικὸ χαμόγελο ποὺ φανέρωνε χαρὰ γιὰ τὸν ἐρχομό του. Καὶ ἀμέσως, ἄρχισε μιὰ γουνὴ βροχὴ ἀπὸ ἐρωτήσεις: Πῶς τὴ γνῶρι οἱ σπουδές του στὴν Εὐρώπη; Τί εἶδε; Τί ἔκανε; Πῶς ἔζησε τόσα χρόνια τώρα στὰ ξένα;... Καὶ τί κάνει ὁ θεῖος της, οἱ ἐξαδελφάδες της. ὅλοι στὸ σπίτι; Ρωτοῦσε τόνα, τάλλο. καὶ κεῖνος δὲν πρόσταινε ν' ἀπαντάη, καὶ κείνη ἄκουγε καὶ ἐκαταλάβαινε τὰ πεσασμένα. Σ' κάποια στιγμή, ἡ μητέρα της εἶπε:

—Ὁ Μίλτος θὰ μείνη ἕνα μῆνα μαζί μας. Θὰ τὸν φιλοξενήσουμε... Ἔχει νὰ ἑτοιμάση τὴ διδακτορική του διατριβή, κ' ἦρθε δῶ γιὰ τὴ γράψη μὲ τὴν ἡσυχία του.

—Ὦ! αὐτὸ εἶναι εὐτυχία γιὰ ὅλους μας, ἐξάδελφε! εἶπε ἡ Μαρία μ' ἐγκάρδιο τόνο.

Ξεκίνησαν γιὰ τὸ σπίτι. Στὴ μέση ἡ τυφλή, ἀνάμεσα στὴ μητέρα της καὶ στὸ Μίλτο. Προχωροῦσαν ἀργά, σιωπηλοί τώρα. μὰ σὲ κάποια στιγμή, ὁ νέος κοιτάζοντας γύρω τὰ παστέρια, τὸ βάθμα τῆς βλάστησης, εἶπε:

—Τί ὡραῖος ὁ κῆπος σας. θεία!

(Τὴν ἔλεγε «θεία» γιατί ἦταν παιδί τῆς πρώ-

της της ξαδέρφης, μὰ μποροῦσε νὰ τὴ λέῃ καὶ μητέρα, ἀφοῦ σὰ μάνα τοῦ εἶχε παρασταθεῖ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀρφάνεψε.

—Τὰ δέντρα μεγάλωσαν, ξανάπε.

Ἡ μητέρα δὲν ἀπάντησε, μὰ ἡ τυφλὴ εἶπε:

—Ἐγώ... τάμαθες, Μίλτο... ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ τὰ βλέπω πιά...

—Παρντόν! ἐψιθύρισε ὁ νέος λυπημένος.

Καὶ ξανάπεσε ἡ σιγή, ἡ ὅλων συνομιλία τῶν ψυχῶν.

* * *

Ἔτσι ἡ Μαρία βρῆκε πάλι τὸ σύντροφο τῶν παιδικῶν της χρόνων, ποὺ ἐρχότανε νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὴ σκοτεινή της μονοτονία. Τοὔδωσαν μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες κάμαρες τῆς βίλλας, ὅπου ἐγκαταστάθηκε μὲ τὰ βιβλία του καὶ τὴ φωτογραφική του μηχανὴ—μὲ ὅλη του τὴ νιότη... Ἡ Μαρία ἤξερε ὅτι, ἂν ὅλη τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μίλτος θὰ ἤταν δοσμένος στὶς ἀσχολίες του, μὰ τὸ δειλινὸ θὰ ἤταν δικός της. Τὸν «ἔβλεπε», βέβαια, καὶ τὸ μεσημέρι, ποὺ τρώγανε στὴ βεράντα, μὲ τοὺς γονεῖς της, καὶ τὸν ἄκουγε νὰ διηγιέται τόσα γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὰ ὄνειρά του, μὰ τὸ δειλινὸ ἤταν αὐτὸς ποὺ τὴ συντρόφευε στὸ θαλασσινὸ της περίπατο. Ὁ κύριος Μορφάκης, ὁ πατέρας της, ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν πόλη, στὴν Τράπεζά του, ἡ κυρία Μορφάκη ἐπιτηροῦσε τὴ βίλλα, καὶ ἡ Μαρία γυμναζότανε στὸ πιάνο, ἔπαιζε μὲ τὸ γάτο της, κουβέντιαζε μὲ τὴ μητερούλα της. Ἡ τυφλὴ εὕρισκε τὸν τρόπο νὰ γυρίσῃ τὴν κουβέντα γιὰ τὸν παιδικό της σύντροφο:

—Μαμᾶ, πῶς εἶναι τώρα ὁ Μίλτος... Εἶναι πάντα ὡραῖος;... Τόνε θυμᾶμαι μαθητή, μὲ τὴ στολὴ τοῦ Λυκείου...

—Ἔ, τώρα ἔγεινε ἄντρας, κόρη μου... Βέβαια, ἔχει τὴν κορμοστασιά τοῦ πατέρα του... Καὶ στὸ πρόσωπο μοιάζει πολὺ τῆς μακαρίτισσας τῆς μητέρας του... Ἦταν ἔμορφη γυναῖκα ἡ καϋμένη ἡ Χρυσάνθη.

Κατὰ τὸ δειλινό, ὁ Μίλτος παρουσιαζότανε στὴ βεράντα κ' ἔλεγε: «—Μαρία, ἑτοιμη;» «—Ἑτοιμη, Μίλτο!» Καὶ ἄκουμπώντας στὸ μπράτσο του, κατέβαινε μαζί του τὴ μαρμαρένια σκάλα, προχωρούσαν μέσα στὸν κῆπο, πήγαιναν στὴν ἀκρογιαλιά.

—Νὰ καθήσουμε δῶ, Μαρία, στὰ βότσαλα;

—Νὰ καθήσουμε, Μίλτο. Καὶ νὰ μοῦ διαβάσῃς τὸ νέο μέρος τῆς διατριβῆς σου.

—Γιὰ τὸ Θεό, ξαδέρφη μου! Καλλίτερα νὰ σοῦ διηγηθῶ κανένα νόστιμο ἐπεισοδιάκι ἀπὸ τὴν Παρισινή μου ζωή. Ἡ πιὸ καλλίτερα, νὰ σοῦ τραγουδήσω κανένα τραγουδάκι τῆς Μονμάρτρης.

Ἡ Μαρία χτυποῦσε τὰ χέρια της ἀπὸ χαρά, καὶ ὁ Μίλτος ἄρχιζε τὸ τραγουδάκι μὲ τὴ νεανική του φωνή, γεμάτη πάθος. Τότε ἡ Μαρία γύριζε τὰ μάτια κατὰ πάνω του, καὶ ἡ κόγχη τῆς ψυχῆς της ρουφοῦσε ὅλη κείνη τὴ γοητεία, τὴν ἀνέλπιστη γι' αὐτή, τὴν πρωτοφανέρωτη, ποὺ τῆς ἐρχότανε σὰν ἄθλο μάνα ἀπὸ τὸν Οὐρανό. Τὸ σκοτάδι της γέμιζε ἄστρα. Ἀγγελικὰ φτερὰ τῆς χάϊδευαν τὰ βλέφαρα. Περπατοῦσε σ' ἕναν κόσμο νέο, θαμπωτικό, καὶ γιὰ νὰ μὴν παραπατήσῃ. Ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι. Καὶ τότε τὰ δάχτυλά της βρίσκονταν μπλεγμένα μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ Μίλτου, καὶ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο του... Ἔτσι γινότανε συχνὰ κείνο τὸν καιρό. Κ' ἔτσι, ἕνα βράδυ, νυντωθήκανε, καὶ ὁ νέος εἶπε:

—Μαρία, πέρασε ἡ ὥρα... Θὰ μᾶς περιμένουν.

—Βυῆκε τὸ φεγγάρι; ρώτησε κείνη.

—Βυῆκε... Εἶναι πανσέληνος.

—Ἔ, τότε ἂς καθήσουμε λίγο ἀκόμη... Εἶναι ὡραῖα ἐδῶ.

Σφίχτηκε πιὸ πολὺ ἀπάνω του. Ὁ ἀναστασμός του τῆς χάϊδευε τὸ πρόσωπο. Ἔνοιωβε ὅλη τὴν ὕπαρξί της ν' ἀνεβαίνῃ σὰν κῦμα στὰ στήθη της, στὸ λαιμό... Καὶ τὰ χείλη της βρῆκαν τὰ δικά του. Κ' ἦταν ἕνα φιλὶ ζεστό, γεμᾶτο λαντάρα... Ἕνα θέρειο σέλας φώτισε πέρα-πέρα τὴν ψυχικὸν δρίζοντα τῆς τυφλῆς.

* * *

Νὰ πῶ γιὰ τὶς ἀκόλουθες μέρες; Νὰ διηγηθῶ τὰ κεφάλαια τοῦ ἀγνοῦ, μυστικοῦ Ἔρωτα, ποὺ παράστεκε σπέργοντας ροδόφυλλα στὸ δρόμο τῆς τυφλῆς, δδηγώντας μ' εὐδιάτ τὰ βήματά της;... Νὰ στοοήσω τὶς ἐκδρομὲς ποὺ ἔκαναν μαζί, στὰ γύρω βουναλάκια, ἢ πέρα στὸ μάκρος τοῦ ἄσπρου δρόμου, κατὰ τὸ χωριό, ποὺ ἔφταναν, ἐκείνη στηριγμένη μὲ ἀσφάλεια στὸ μπράτσο του, εὐτυχισμένη, γιὰ νὰ καθήσουν ὕστερα πλάϊ στὴν πηγή, καὶ νὰ βυθίσῃ ἡ Μαρία στὸ κρύο νερὸ τὰ χέρια της, καὶ νὰ φωνάξῃ τάχα ἀνατριχιάζοντας:

—Οὔ! κρύο ποὺ εἶναι, Μίλτο!... Νὰ πιοῦμε;

Τότε ὁ Μίλτος γονάτιζε, ἔκανε τὶς παλάμες του τάσι, καὶ τῆς ἔδινε νὰ πιῇ. Καὶ ἡ Μαρία ἔφερνε τὰ χεῖλη της, κ' ἔπινε ἀπὸ τὴν κούπα τῆς εὐτυχίας, καὶ γελοῦσε ὕστερα, μ' ἕνα γέλιο ἠνηρὸ ποὺ σκέπαζε τὸ γαργάρισμα τοῦ νεροῦ. Κ' ἄλλοτε πάλι ἔλεγε, σοβαρή:

—Τώρα τὰ β λέ π ω ὅλα μὲ τὰ μάτια σου, Μίλτο!

Ἄλλες φορές, πήγαιναν περίπατο μὲ τὴ βάρκα. Ἡ Μαρία καθότανε στὴν πλώρη καὶ ὁ Μίλτος κυβερνοῦσε τὴ βάρκα. Μέσα στὴ σιωπή, ἡ τυφλὴ ἄκουγε τὸν παφλασμὸ τῶν κουπιῶν, καὶ πότε-πότε ἔσκυβε καὶ βύθιζε τὸ χέρι της στὸ νερό, ὡς τὸν ἀγκῶνα. Σὲ μέρη ποὺ τὰ νερὰ δὲν ἤταν πολὺ βαθειά, βούα ἀνέβαιναν στὴν ἐπιφάνεια, μακριὰ σὰ σερπαντίνες. Ἡ Μαρία ἔπιανε κανένα, τὸ τύλιγε στὸ δάχτυλό της, στόλιζε ὅλα της τὰ δάχτυλα. Κάποτε, εἶπε:

—Κοίτα, Μίλτο, δαχτυλίδι! Ἀρραβωνιάστηκα τὸ Κῦμα!

—Τὸ Κῦμα; Ἄπιστος ἀρραβωνιαστικός, ἀπάντησε ὁ Μίλτος.

* * *

Μὰ ζύγωνε ὁ καιρός, ποὺ ὁ γλυκὸς σύντροφος τῆς τυφλῆς θἄφευγε: «—Θὰ χάσω ξανὰ τὸ φῶς τῆς ψυχῆς μου», παραπονιότανε ἡ Μαρία. «—Γρήγορα θὰ συναντιόμαστε πάλι» βεβαίωνε κείνος. «Θἄρχωμαι σπίτι σας, στὴν Ἀθήνα.»

Ὁ ἀποχωρισμὸς γίνηκε μὲ θλίψη. Ὁ πατέρας τῆς Μαρίας δὲν ἤταν μπροστά. Μὰ ἡ μητέρα, ποὺ εἶδε τὴ συγκίνηση τῆς κόρης της, κατάλαβε: «Ἄχ, Θεέ μου, συλλογίστηκε, τί δρόμο θἀπαιρνε τοῦτο τὸ αἴσθημα;» Καὶ μετανοοῦσε που δὲν ἐφρόντισε νὰ τὸ προλάβῃ, νὰ βάλῃ φραγμοὺς. Μὰ γρήγορα πάλι σκέφτηκε πὼς ὁ Μίλτος, ἤταν ἕνας τίμιος νέος, συγγενής τους, καὶ ἡσύχασε. Οἱ γυναῖκες ἀναπαύονται εὔκολα στὴν ἄποψη ποὺ τὶς συμφέρει...

Στὸν καιρὸ τοῦτο, ἡ Μαρία στεκότανε στὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας καὶ ἀποχαιρετοῦσε μὲ τὸ μαντῆλι τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἔφευγε παίρνοντας μαζὶ τὸ Μίλτο της...

* * *

Πέρασε ἀκόμη κάμποσος καιρός. Οἱ πρῶτες ριγηλὲς πνοὲς τοῦ χινόπωρου προμηνοῦσαν τὸ θάνατο τῆς ἐξοχῆς. Στὴ βίλλα, μάζευαν τὰ πράματα, ἑτοιμάζονταν γιὰ τὸ γυρισμὸ στὴν Ἀθήνα. Ὁ κύριος Μορφάκης ἐπηγαινοερχότανε στὴν πόλη, ἔφερνε ἐφημερίδες καὶ τὴν ἀλληλογραφία... Ἕν' ἀπόγιομα, μπῆκε στὸν κῆπο, λέγοντας δυνατὰ στὴ γυναίκα του:

—Εὐτέρπη! Εὐτέρπη! Ἔλα ν' ἀκούσῃς ἕνα νέο!...

Κείνη τὴν ὥρα, μητέρα καὶ κόρη κάθονταν σ' ἕνα πάγκο, κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη φυστικιά. Ἡ κυρία Μορφάκη ἔτρεξε νὰ προϋπαντήσῃ τὸν ἄντρα της τὸ φωνακλᾶ. Ἡ Μαρία σηκώθηκε, μὰ δὲν προχώρησε.

—Τί 'ναι, Ἀριστείδη; ρώτησε ἡ κυρία Μορφάκη.

—Διάβασε δῶ, νὰ ἰδῆς: Ὁ Μίλτος παντρεύτηκε! (Κραοῦσε μιὰ ἐφημερίδα κ' ἔβειχνε στὰ «Κοινωνικά».) Καὶ τί γάμο!... Τὴν ξέρω γὼ αὐτὴ τὴν οἰκογένεια. Πειραιῶτες... ἑκατομμύρια!... Θἄγεινε πολὺ θιαστικὰ αὐτὸς ὁ γάμος, γιὰ νὰ μὴ μᾶς καλέσῃ ὁ Μίλτος... Τί νὰ ὑποθέσω;... Ἂν δὲν μᾶς στείλῃ φαὶρ-πάρ, τὸν ξεγράφω!...

Ἦταν ἀνυποψίαστος κεῖνος ὁ ἀγαθὸς πατέρας. Μὰ ἡ μητέρα, ποὺ ἤξερε, γύρισε καὶ εἶδε τὴν κόρη της ποὺ κλονίστηκε καὶ κάθησε πάλι στὸν πάγκο, σὰν κορμὶ χωρὶς ψυχή. Ἀμίλητη ἡ τυφλή, ἀκούμτησε τὰ χέρια στὰ γόνατα, καὶ στρηφοῦριζε τὰ μάτια της στὸ κενό...

Ἡ μητέρα πῆγε κοντά της:

—Μαρία... (ἄρχισε, μὰ δὲν εὕρισκε λέξεις)... Μαρία, θέλεις νὰ πᾶμε;... ν' ἀνεβοῦμε σπίτι;...

—Ὄχι ἀκόμη, μαμᾶ... Θέλω νὰ μείνω λίγο ἀκόμη...

Ἡ μητέρα τὴν κοίταζε μὲ ἀνησυχία. Εἶχε ἄραγε ἀκούσει τὴν εἴδηση; Ἡ ἀπόσταση, ἀπὸ κεῖ ποὺ εἰπώθηκε, ἦταν κάμποση, τὸ ἀγέρι ἔκανε νὰ θροοῦν οἱ φυλλωσιὲς τῶν δέντρων...Ἴσως, λοιπόν, νὰ σκέπασαν τὰ λόγια τοῦ ἄντρα της... Μὰ λογάριαζε μὲ τὴ μητρική της καρδιά, γιατὶ οἱ τυφλοὶ συγκεντρώνουν τὴν ὕπαρξή τους στὴν ἀκοή. Ἀπὸ κεῖ εἶχε μπεῖ τώρα καὶ τὸ θέλος ποὺ διαπέρασε τὴν καρδιὰ τῆς Μαρίας.

—Καλά, παιδί μου, εἶπε ἡ κυρία Μορφάκη, μεῖνε...μὰ ὄχι καὶ πολλὴ ὥρα, γιατὶ ἀρχίζει νὰ βραδειάζῃ.

Καὶ ἀνέβηκε στὸ σπίτι, [illegible]οντας.

* * *

Ναί, εἶχε ἀρχίσει τὸ βράδυασμα. Ἡ τυφλὴ καταλάβανε πὼς τὸ σκοτάδι πέφτοντας, σκέπαζε τὴ γῆ, τὸν οὐρανό, ἀχ, καὶ τὴν καρδιά της. Ὁ ἀγέρας ἔσερνε φύλλα ξερὰ στὰ πόδια της. Ἄλλα φύλλα ἔπεφταν τώρα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὰ χτυποῦσαν στὸ κεφάλι, στὰ χέρια. Ἔνοιωβε τὸ ἄγγιγμά τους σὰν ἐγθρικό... Σηκώθηκε, ἔπιασε τὸν πρῶτο κορμό, καὶ ἄρχισε νὰ περπατῇ, κατηφορίζοντας πρὸς τὸ γιαλό. Δάκρυα εἶχαν βγεῖ στὰ νυχτωμένα της μάτια καὶ κυλοῦσαν καφτερὰ στὰ μάγουλά της.

Μὰ τί, λοιπόν, εἶχε ἐλπίσει; ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό της. Τί εἶχε φανταστεῖ; Πῶς μπόρεσε νὰ ὑψώσῃ ἕναν τέτοιο φωτεινὸ πύργο μέσα στὴν ἐρεβική της περιοχή; Καὶ νὰ τώρα ποὺ ὁ πύργος σωριάστηκε μονομιᾶς, κι' αὐτὴ κατέβαινε...κατέβαινε στὸ κῦμα. Κῦμα, συλλογιζόταν αὐτή.

Κατέβαινε μὲ τὸ θάνατο στὴν ψυχή. Ἔφτασε στὴν πόρτα, ἔψαξε, βρῆκε τὸ μάνταλο, καὶ τὴν ἄνοιξε... Ἡ θάλασσα ἦταν τὴ βουὴ τῶν κυμάτων, στὴν ἄγρια καὶ πένθιμη μουσική τους, σὰν τύμπανα σὲ κηδεία, σὰ μακρινὴ φουνέμπρα.

Πέρασε τὴν «πέτρα τῆς ὑπομονῆς», κατέβηκε τὰ τρία σκαλιὰ καὶ βάδισε ἀριστερά, κατὰ τὰ βράχια. Ἤξερε ποῦ εἶνε τὰ βαθειὰ νερά, μὲ τὴν ἄβυσσό τους καὶ τὴ σκοτεινάγρα τους.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Κάποιος ποὺ πρόκειται νὰ ταξειδέψῃ, συμβουλεύεται ἕνα φίλο του.

—Ἐσὺ ποὺ ἔχεις παραμείνει καιρὸ στὴν πόλι ποὺ πρόκειται νὰ πάω, πές μου, σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο νὰ μείνω;...

—Στὸ ξενοδοχεῖο Μ...

—Ἔχεις κατοικήσει σ' αὐτό;

—Ὄχι, ἀλλὰ ἔχω κατοικήσει...σ' ὅλα τὰ ἄλλα!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Ρ.

Μία ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἐκ τῶν νεαρῶν δεσποινίδων, ποὺ τὴν χαρακτηρίζει μιὰ ὤμορφιὰ φεγγοβόλος καὶ ἐκφραστική. Ἐκτάκτως χαριτωμένη, προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν συμπάθειαν. Ἀπὸ τὶς θιασώτιδες τοῦ τέννις μεταξὺ τῶν κοσμικῶν δεσποινίδων, ποὺ δὲν ἔχει ὅμως ὡς κυρίαν ἀπασχόλησιν τὴν κοσμικὴν κίνησιν. Αἱ ἐμφανίσεις της ἄξιοθαύμαστες. Τὴν διακρίνει κομψότης, ἁπλότης ὅσον καὶ θελκτικότης. Κατὰ τὴν θερινὴν διαμονήν της στὶς Σπέτσαις ἐνεφανίζετο μὲ «σόρτς», καὶ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες, στὴν ὁποία προσηρμόζετο τὸ ἀνωτέρω ἀχάριστον κοστοῦμ, λόγῳ ἀπολύτου κομψότητος καὶ χάριτος.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην «γκάρντεν - πάρτυ» παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δημ. Ζαφειροπούλου.

—Ἡ οἰκοδέσποινα ἐδέχετο συμπαθέστατα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς της κυρίας Ἀλ. Σκαναβῆ, δυὸ ἀπὸ τὶς πλέον κομψὲς ἐμφανίσεις, ἡ μία μὲ τουαλέττα κόκκινη λάκκας καὶ ἡ ἄλλη μὲ μπλὲ - νατιὲ κομψοτάτη τουαλέττα.

—Ὁ κῆπος ἦταν στολισμένος μὲ διάφορα φαναράκια, τὰ ὁποῖα ἐφώτιζαν τὸ βράδυ τὴν ὡραία βλάστησι.

—Στὴν ἀνθοστόλιστη βεράντα ζωηρότατος χορός. Πολλὰ ζεύγη ἐχόρευαν μὲ μαεστρία τοὺς νεωτέρους χορούς, καὶ ἰδίως τὸ σλόου - βάλς, καὶ συνδυασμένο μὲ φῶς. Μερικὰ ζεύγη θαυμάζονται γιὰ τὴν δεξιοτεχνία τους. Ἡ Δὶς Μικὲ Ζαφειροπούλου, θαυμασίας κομψότητος σιλουέττα, μὲ κρὲπ ρὸζ - τέ, σὲ γραμμὴ πολὺ σίκ. Ἡ Δὶς Λίζα Λυκιαρδοπούλου μὲ τουαλέττα ρὸζ - κλαίρ, συνδυασμένη μὲ μαρρόν. Καὶ οἱ «πάρτναρ» κ. κ. Λ. Φορέστης καὶ Δ. Καλλέργης.

—Ἐπίσης διακρίνομεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ρωσσέτη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ταμπακοπούλου, φέρουσαν κομψοτάτην γκρὶ - μπλὲ τουαλέττα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. ντὲ Ρούς, ἐκτάκτως κομψὴ ἐμφάνισις, μὲ βὲρ - παστὲλ καὶ ρεναὶρ ἀζζαντέ, κατέλλο πολὺ σὶκ τριχὸρν μὲ «ρόζ».

—Τὸ γκρουὲπ τῶν δεσποινίδων ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰς Δίδας Μαίρην Λυκιαρδοπούλου, ὡραιοτάτην, μὲ ἐμπριμὲ μπλὲ - παστέλ, Ζανὲτ Φορέστη, μὲ ἐμπριμὲ μαρὶν καὶ ἄσπρα μπουκέτα, Καλλέργη μὲ μπλὲ - ρουά.

—Μία ἐμφάνισις, ποὺ τὴν χαρακτηρίζει Παριζιάνικη κομψότης, ἡ Δὶς Λίλιαν Σκαναβῆ, μὲ μοντέλλο «σὰπ - τοὺ - νταίητ» μαρρὸν λαναὶς «σινὲ» χρυσὸ καὶ θαυμάσιο μπερὲ μαρρόν.

—Τὸ κυλικεῖον πλουσιώτατον, μὲ φινέτσες σπάνιες.

—Ὁ χορὸς παρετάθη μὲ πολὺ ἀντραίν, ὑπὸ τοὺς ἤχους ζωηροτάτης τζάζ.

—Ἐπίσης παρίσταντο ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μεταξᾶ, φέρουσα λίαν καλαίσθητον τουαλέττταν μαρίν, συνδυασμένην μὲ μπλὲ - σιέλ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου μὲ «Μουσλικάγιαι» τὲτ - ντὲ - νὲγκρ «σινὲ» χρυσῆ. Ὁ γιακᾶς ἐσχηματίζετο ἀπὸ μία μπάντα, ποὺ ἔδενε ἕνας μεγάλος φιόγκος πλάϊ καὶ προσέιδε πολὺ «κασὲ» στὸ φόρεμα.

—Δεξίωσις - μπρὶτζ τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Νικολαΐδη, σὲ μικρὸ φιλικὸ κύκλο.

—Στὸν θαυμάσιο κῆπο τῆς γραφικῆς ἐπαύλεως ἀρκετὰ τραπέζια μπρὶτζ. Μεταξὺ τῶν κομψοτάτων μπρὶτζιστριῶν θαυμάζομεν τὰς δεσποινίδας Συναδινοῦ, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ μία μὲ ρὸζ καὶ ἡ ἄλλη μὲ μαρρὸν θαυμάσιες τουαλέττες, τὴν Δίδα Λουσὶ Ντεμπλαί, μὲ βὲρ - μοὺς καὶ χαριτωμένη κάπ ἀπὸ γοῦνα, τὴν κ. Λένα Σκαναβῆ μὲ γκρὶ - πλατίνας θαυμάσιο φόρεμα καὶ μπερὲ βελούδινο μαρρόν, τὴν κ. καὶ τὴν Δίδα Ζερβουδάκη μὲ μπλὲ - νατιὲ κομψότατη τουαλέττα, καὶ τοὺς κ. κ. Ντεμπλαί, Φορέστην, Λ. Σκαναβῆν, Ζαφειροπουλον, Ἀργυρόπουλον κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ἀφροδίτην Κ., Κάϊρον.—Ὁ τρόπος γιὰ νὰ κατακτήσῃ μιὰ γυναῖκα τὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀνδρός, εἶνε ἐντελῶς ὑποκειμενικός. Συνταγὴ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει. Φροντίστε νὰ μαντεύσετε τὰ γοῦστα του, συζητεῖτε μαζύ του γιὰ τὰ θέματα ποὺ τοῦ ἀρέσουν, φροντίζετε νὰ βρίσκεσθε συχνὰ μαζύ του, ἀλλὰ μὴν τοῦ γίνεσθε τσιμποῦρι. Ἀποφεύγετε νὰ τοῦ μιλᾶτε γιὰ γάμο καὶ οἰκογενειακὴ ζωή, ἂν δὲν σᾶς κάνει αὐτὸς πρῶτος λόγο. Καὶ κυρίως ἐξετάσετε ἂν πραγματικῶς εἶνε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον μπορεῖτε νὰ ζήσετε εὐτυχισμένη, γιατὶ ἀπὸ τὸ γράμμα σας δὲν φαίνεσθε καὶ τόσο ἐρωτευμένη. Τὸν θεωρεῖτε μόνον ὡς ἕναν καλὸ γαμπρό, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετὸ γιὰ τὴν εὐτυχία.

Ἰωάννα Κ., Ἐνταῦθα.—Πολὺ εὐχαρίστως νὰ φροντίσω γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητεῖτε. Στεῖλτε μου μόνο τὴν ἀκριβῆ σας διεύθυνσι καὶ σημειῶστε σὲ τί ἀκριβῶς καταγίνεσθε, ὥστε νὰ ξέρω τί πρέπει νὰ πῶ. Μπορεῖ νὰ σᾶς φροντίσω καὶ διὰ τοῦ «Μπουκέτου».

13, Βόλον.—Ἡ πάθησίς σας δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ παραμεληθῇ, γιατὶ ἀλλοιῶς διατρέχει μεγάλο κίνδυνο ἡ ὑγεία σας. Ἂν δὲν σᾶς εἶνε εὔκολο ν' ἀπευθυνθῆτε στὸν γιατρὸ τῆς πόλεώς σας, σᾶς συνιστῶ νὰ γράψετε ἀμέσως στὸν «Ἰατρὸν τῆς «Οἰκογενείας», ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς δώσῃ ὑπεύθυνη συμβουλήν. Πάντως σᾶς συμβουλεύω, μόλις μπορέσετε, νὰ ἔρθετε στὰς Ἀθήνας γιὰ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ριζικὴ θεραπεία καὶ σεῖς κι' ὁ σύζυγός σας.

Κάρμεν Σύλβα.—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σᾶς ὠφέλησαν τόσο ἡ συμβουλές μου καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ὑποθέτω ὅτι, ἡ «Kaloderma» ποὺ σᾶς δίνουν στὰ φαρμακεῖα εἶνε αὐτὴ ποὺ σᾶς συνιστῶ. Πάντως δοκιμάστε την. Ἡ «Gelée Kaloderma» εἶνε διαφανὴς καὶ μοιάζει μὲ τζελατίνα, δὲν μοιάζει δὲ καθόλου μὲ τὶς συνηθισμένες κρέμες. Τὴν ἄλλη δὲν σᾶς τὴν συνιστῶ. Γιὰ τὸ τονωτικὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε, γράψετε στὸν «Ἰατρὸν τῆς «Οἰκογενείας», εἶνε λαμπρὸς ἐπιστήμων καὶ θὰ σᾶς δώσῃ ὅ,τι σᾶς χρειάζεται. Ἀπὸ τὰ καλύτερα ροὺζ γιὰ τὸ πρόσωπό σας εἶνε τὰ «Michel» καὶ «Bourjois». Ἂν στὴν πόλι σας πουλοῦν ἀπ' αὐτά, σᾶς συνιστῶ να τὰ προτιμήσετε

Φροῦ - Φροῦ, Ἐνταῦθα.—Ριζικὴ θεραπεία γιὰ τὶς φακίδες δὲν ὑπάρχει καμμιά. Μπορεῖ νὰ ἐξαλειφθοῦν, μὰ ὕστερα πάλι ξαναβγαίνουνε. Ἂν θέλετε νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ἠλεκτροθεραπεία, δὲν θὰ σᾶς ἀποτρέψω. Ἄλλα φάρμακα ἀποτελεσματικώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σᾶς σύστησα, δὲν ὑπάρχουν.

Μάρλεν Ντήτριχ.—Μολονότι δὲν μοῦ γράφετε ἂν ἔχετε δέρμα ξηρὸ ἢ λιπαρό, σᾶς συνιστῶ νὰ μεταχειρίζεσθε κάθε βράδυ τὴν ἑξῆς πολὺ ὠφέλιμη κρέμα, τὴν ὁποία βάζετε καὶ τὴν ἡμέρα κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα.

Lanoline anhydre	25 gr.
Axonge benjoinée	25 »
Pommade de concombres	50 »
Eau de roses	10 »

Ἐπίσης τὸ πρωὶ νὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ψυχὰ ψωμιοῦ μουσκεμένη στὸ γάλα. Γιὰ νὰ διορθωθῇ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας, σᾶς συνιστῶ νὰ τρῶτε πολλὰ φροῦτα, πολλὰ χόρτα, καὶ νὰ ζῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν στὸ ὕπαιθρον.

Μαραμένη Γαρδένια, Ἐνταῦθα.—Ἀγαπητή μου φίλη, τὸ περιστατικό σας εἶνε πολὺ θλιβερό, ἀλλὰ δυστυχῶς πολὺ συνηθισμένο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀσφαλῶς δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπη σας καὶ ἀφοῦ σᾶς ἐγκατέλειψε μ' ἕνα τέτοιο ἄσχημο τρόπο, πρέπει νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας καὶ νὰ τὸν βγάλετε ἀπὸ τὴν καρδιά σας. Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ εἶνε δύσκολο νὰ ἐκτελεσθῇ, τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν εἶνε σωστὸ ν' ἀπελπίζεσθε. εἶσθε πολὺ νέα κ' ἔχετε ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά σας καὶ ἀσφαλῶς ἀξίζετε νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ κάποιος καλύτερος. Ἂν σᾶς εἶνε εὔκολο, φύγετε γιὰ κανένα διάστημα ἀπὸ τὸ σπίτι σας, πηγαίνετε σὲ κάμπιγκ ἐξοχή, ἀπασχοληθῆτε μὲ κάτι καὶ ἀποφεύγετε νὰ τὸν βλέπετε. Σὲ λίγους μῆνες θὰ θυμηθῆτε τὰ λόγια μοῦ καὶ θὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι εἶχα δίκηο. Στὴν ἡλικία σας δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται κανείς.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ὡραιότατο πλεκτὸ καπελλάκι, σὲ σχῆμα μπρετόν, πλεγμένο μὲ μαλλὶ ζωηροῦ χρώματος καὶ συνοδευόμενο ἀπὸ ἀσορτὶ γραβάτα. Τὸ καπέλλο πλέκεται μὲ τὸ βελονάκι, μὲ βελονιὰ μουή, χωρὶς ἐπάνω κλωστή, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ προχωρῶντας περιφερικῶς. Στὸ μπόρ, γιὰ νὰ στέκεται, βάζετε στὴν ἄκρη ἕνα στενὸ σύρμα, τὸ ὁποῖον σκεπάζετε μὲ τὸ πλέξιμο. Ἡ γραβάτα πλέκεται μὲ τὴ βελόνα, σύμφωνα μὲ τὸ παρατιθέμενο σχέδιο. Γύρω - γύρω τῆς κόνετε ἕνα φεστόνι μὲ τὸ βελονάκι. Ἔχει μῆκος 70 ἑκ. καὶ πλάτος 10 ἑκ. Γιὰ τὴ γραβάτα καὶ γιὰ τὸ καπέλλο χρειάζεσθε 100 γραμμάρια μαλλί.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΗΝ ΚΟΜΟΤΙΝΗ

Νά μας στὴν Κομοτινή!
Πλούσιος τόπος, γῆ εὔφορος καὶ παραγωγική, μὰ ὀλίγο νυσταλέα ἡ ζωή της. Φέσια κόκκινα παντοῦ, ζωνάρια, πουτούρια, γιασμάκια καὶ φουντίτσες Τουρκικὲς καὶ Τουρκικὲς μορφὲς καὶ Τουρκικὴ ζωή, ἄφθονη στοὺς δρόμους της. Αἰσθάνεσαι διάχυτον παντοῦ τὴ νωχέλεια τὴν Τουρκική, τὸ Τουρκικὸ κισμέτ, καὶ βλέπεις, ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνᾶς, τὸ Τούρκικο τὸ σταυροπόδι, κι' ἀκοῦς νὰ τρίζῃ ὁ Τούρκικος ὁ ἁραμπᾶς, ποὺ περνάει βαρύς, ἀργός, στενάζων, σὰν μιὰ ζωὴ κουρασμένη, φορτωμένη, ποὺ τὴ σερνει τὸ μοιραῖον καὶ περνᾶ, γιατὶ πρέπει νὰ περάσῃ!

Ὁ Κὺρ Σπῦρος ὁ Μολλᾶς

Πλατάνοι, νερό, πελαργοί, δεκαοχτοῦρες καὶ καφὲς καϊμακλῆς.

—Ὀλὰν Μουσταφᾶ! Ἰκὶ τανὲ καχβὲ σεκερλῆ!

Ὁ πλάτανος ἀερίζει ἀπὸ ψηλά, μὲ τὶς χιλιάδες τῶν φύλλων του, ποὺ μοιάζουν βεντάγιες—πόσο μεγάλος εἶνε ὁ Θεός, ποὺ φροντίζει γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα κι' ἔφτιασε πλατάνους, γιὰ τοὺς καφενέδες, σκιεροὺς—τὸ νερὸ δροσίζει τὴν ψυχή, μὲ τὸ γαργαριστό του πέρασμα, ὁ καφὲς ξυπνάει τὸ πνεῦμα καὶ τονώνει τὸν κουρασμένο ἄνθρωπο καὶ τὸ κομπολόϊ ποὺ περιστρέφεται μέσα στὰ δάχτυλα ἀδιακόπως, ἐκκοκίζει ἱστορίες παλαιές, καὶ φέρνει πρόσωπα στὴ μνήμη καὶ φαντασίες στὸ μυαλό.

Πόσο ὡραῖα ποὺ εἶνε ἔτσι ἡ ζωή!
Γιατὶ νὰ τὴν ἀλλάξουμε;...

* * *

Μιὰ χανούμισα περνᾶ, σκεπασμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸ μυστήριο!

Δὲν εἶνε φευγαλέα ὕπαρξις, ὅπως τὴν ψάλλουνε οἱ ποιηταί, ποὺ διαρκῶς ὁραματίζονται. Ἀπεναντίας μάλιστα, φορεῖ χοντρὰ παπούτσια καὶ τὸ βάδισμά της εἶνε βαρὺ καὶ τραμπαλιστικό.

Τὰ μάτια της δὲν εἶνε ἄσχημα, ἀλλὰ τὰ μάτια πάντοτε εἶνε ὡραῖα, ὅταν τὰ ἄλλα μέλη τοῦ προσώπου κρύβονται.

Πάντως ὅλοι κυττάζουν μὲ προσοχὴ τὸ χανουμάκι, ποὺ περνάει, ἐνῶ κανένας δὲν προσέχει τόσες γυναῖκες δικές μας, ὄμορφες καὶ ἄσχημες, ἄβαφες καὶ βαμμένες, μὲ ὡραῖα μάτια καὶ γλαρά, ποὺ περνοῦνε.

Γιατί;

Γιατὶ τὸ χανουμάκι εἶνε τὸ ἄγνωστο, εἶνε τὸ ἐρωτηματικό.

Θὰ τὸ καταλάβουν αὐτὸ καμμιὰ ἡμέρα καὶ ἡ δικές μας γυναῖκες καὶ θά...κρυφτοῦν!

Πάντως, εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς, ὅποιος θέλει νὰ ἰδῇ Τούρκους σήμερα καὶ νὰ ξανάβρῃ τὴν παληὰ τὴν Τούρκικη ζωή, πρέπει νὰ κάμῃ ἕνα ταξεῖδι στήν...Ἑλλάδα, στὴ Θράκη τὴν Ἑλληνικὴ ἢ νὰ πάῃ σέ...Μουσεῖα!

Πουθενὰ ἀλλοῦ οἱ Τοῦρκοι δὲν ἀπέμειναν. Καὶ ἰδίως στήν... Τουρκία!

* * *

Ἀλλὰ λίγο ἔλειψε νὰ λησμονήσουμε τὴν ὤμορφη ἀλλὰ κακοντυμένη μὲ τρίχινα φορέματα, χωριατοπούλα, τὴν Κομοτινή.

Ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ τὴν ἑπομένη ὁ ὑπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς κ. Τσακόπουλος, μ' ἕνα ἐπιτελεῖο ἰατρῶν καὶ ὑγιεινολόγων!

Δήμαρχοι λοιπὸν καὶ παραδήμαρχοι, ὑγειονομικὲς ὑπηρεσίες, ἀστυνομίες, κάρρα τῆς καθαριότητος, σκοῦπες καὶ σκουπόξυλα, φαράσια καὶ τεράστια σαρώματα, κινήθηκαν γιὰ νὰ τὴν καθαρίσουν.

Ἀλλὰ καθαρίζεται εὔκολα μιὰ πόλις;

Κι' ἂν καθαρισθῇ ἡ Κομοτινή, πῶς θὰ καθαρισθῇ ὁ Μπουκλουτζᾶς της, τὸ ξηροπόταμο ποὺ περνάει ἀπὸ μέσα της, ποὺ εἶνε δοχεῖον πάσης τῆς πόλεως ἀκαθαρσίας καὶ ποὺ ἔχει τόσο μοναχὰ νερά, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ σαπίζῃ καὶ νὰ τρέφῃ κουνούπια καὶ νὰ ἀναδίδῃ ἀναθυμιάσεις;

Ἀλλὰ ἔχει γιὰ ὅλους ὁ καλὸς Θεός, ποὺ φροντίζει γιὰ τὰ πλάσματά του καὶ ἰδίως γιὰ τοὺς δημάρχους καὶ παραδημάρχους, τὶς ἀστυνομίες καὶ τὶς ὑγειονομικὲς ἀρχές, τὰ κάρρα τῆς καθαριότητος, τὶς σκοῦπες καὶ τὰ σκουπόξυλα τὰ φαράσια καὶ τὰ τεράστια τῆς Κομοτινῆς σαρώματα. Ἔρριξε λοιπὸν τὴ νύχτα μιὰ βροχή, μιὰ δαρτὴ βροχή, βροχὴ ποὺ τὰ συνεπῆρε ὅλα καὶ ξύπνησε φρέσκη τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ πλυμένη, σὰν φροῦτο, ἡ Κομοτινή, καὶ καθαρός, σὰν τὸ διαμάντι, ὁ Μπουκλουτζᾶς της!

Γιὰ νὰ δῇ κανένας Τούρκους σήμερα, πρέπει νὰ 'ρθῇ στὴν...Ἑλλάδα !...

Καὶ ὅταν τὸ ἀπόγευμα, καθαρὴ καὶ πρόσχαρη, γεμάτη ἥλιο καὶ δροσιά, ἀπαστράπτουσα ἀπὸ ἰκανοποίησι, καμαρωμένη ἀπὸ ἐπίδειξι, κατέβηκε ἡ Κομοτινή, διὰ τοῦ διοικητοῦ της, τοῦ δεσπότη της, τῶν ἀρχῶν της, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ στρατοῦ της, τῶν παλαιῶν της ἀμαξιῶν καὶ τῶν αὐτοκινήτων της τῶν ἀντιπροσωπειῶν καὶ τοῦ ἰατρικοῦ της κόσμου, γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ὑπουργὸ τῆς Ὑγιεινῆς, ὁ κ. ὑπουργός... δὲν ἦλθε!

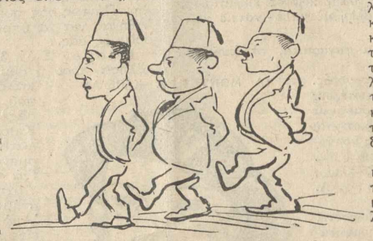

Ὁ Μόδης, ὁ Σβῶλος καὶ ὁ Σαγιακεῖς φοροῦσαν τότε φεσάκια !...

—Καὶ τώρα, ποιὸς θὰ ἰδῇ τὸν Μπουκλουτζᾶν μας καθαρόν, θαῦμα δηλαδή, ποὺ δὲν βαστάει οὔτε...τρεῖς ἡμέρες, ὅσο μεγάλο καὶ ἂν εἶνε! Ἀναρωτιόντουσαν ὅλοι.

—Τί ἔγινεν ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Ὑγιεινῆς; ρώτησαν τὸν σταθμάρχη κ. Παπαγιαννόπουλο, παλαιόν, καλὸν καὶ εὐγενῆ σιδηροδρομικό.

—Ποιὸς ξέρει!
Τί ἄλλο ν' ἀπαντοῦσε ὁ κ. Παπαγιαννόπουλος;

Οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμάρχαι περιμένουν μοναχὰ τὰ τραῖνο, νὰ ἔρθουν στὴν ὥρα τους, κι' ὄχι τοὺς ὑπουργούς, ποὺ καθυστεροῦνε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσουνε!...

—Καὶ τώρα, ποιὸς θὰ ἰδῇ καθαρὸ τὸν Μπουκλουτζᾶ!

Θὰ εἶνε, βεβαίως, ἕνα θέαμα! Ἀλλὰ τέτοια σπάνια θεάματα, μποροῦν, νομίζω, νὰ τὰ βλέπουνε καὶ οἱ...κάτοικοι δωρεάν, ἢ ἔστω καὶ πληρώνοντας καὶ κάτι τι στὸ Δῆμο!

* * *

Πόσες ἀναμνήσεις ἔχω ἀπὸ τὴν Κομοτινή!

Μερικά της πρόσωπα, πόσες ἀναμνήσεις δὲν μοῦ ζωντανεύουν!

Νά, π.χ., ὁ Σπῦρος ὁ Μολλᾶς, ὁ διευθυντὴς τοῦ μοναδικοῦ τῆς πόλεως ξενοδοχείου ἡ «Ἀκρόπολις». Ἕνα ξενοδοχεῖο τόσο οἰκογενειακό, ποὺ νομίζεις ὅτι εἶσαι στὸ σπίτι σου! Καὶ τόσο ξένο—ὅταν σοῦ ἐπιβάλλει γιὰ τὴ διαμονή σου καὶ «τάμπλντ' - ὅτ»—ποὺ νομίζεις ὅτι εἶσαι στήν...Εὐρώπη!

Χανούμισσα τῆς Κομοτινῆς

—Ἔχει ὡραία ρετσίνα κόκκινη ὁ κ. Μολλᾶς, ἀλλὰ νὰ τὴν πάρῃ ἡ ὀργή, ἔχει καὶ ἐξευρωπαϊσθῆ σὰν Ἑλληνικὴ κουζίνα! Πῶς τὰ συνεδίασε αὐτά, ὁ ἔξυπνος καὶ καλὸς φίλος, μπαρμπα-Σπῦρος;

—Μωρὲ Σπῦρο, γιατὶ δὲν φτιάνεις μελιντζάνες μὲ τυρί, ὅπως μιὰ φορὰ στὰ Βιτώλια;

Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ πέρα ; Εἶνε Ἐμβὲρ !...

Ἦτανε νέος τότε, ὁ κὺρ-Σπῦρος—λίγο πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ Βαλκανικοῦ—καὶ ἦταν πιὸ πολὺ Ρωμηός, ἂν καὶ διατείνεται, ὅτι δὲν ἄλλαξεν αὐτός, ἀλλὰ τῆς πελατείας του τὰ γοῦστα. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ὅμως, τὸ πρᾶγμα, ἦταν ὁ κὺρ-Σπῦρος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πιὸ Ρωμηός, ἂν καὶ φοροῦσε φέσι, καὶ ἔτρωγε ὁ περίφημος Ἐμβὲρ-μπέης στὸ ξενοδοχεῖο του, στὰ Βιτώλια, ἦταν, λέω, πιὸ Ρωμηὸς ἀπὸ τώρα, ποὺ φοράει παναμᾶ καὶ κυανόλευκη γραβάτα.

—Τὸν βλέπεις κεῖνον ποὺ κάθεται ἐκεῖ στὴν ἄκρη; μοῦ εἶχεν εἰπῆ μιὰ μέρα τότε, στὰ Βιτώλια, ὁ κὺρ-Σπῦρος, δείχνοντάς μου ἕναν κοντό, μὲ εὐγενικὴ φυσιογνωμία, ἔξυπνα ματάκια καὶ ἐπιτηδευμένο καὶ προσεκτικὸ ντύσιμο Τοῦρκον ἀξιωματικό. Εἶνε ὁ Ἐμβέρ!

—Σαμπαλαχαλαέρσουνους! τοῦ ἀπάντησα, μὴ γνωρίζοντας τί ἄλλο Τουρκικό, νὰ τοῦ εἰπῶ!

Πηγαίναμε ἐκεῖ καὶ τρώγαμε μὲ τοὺς Μοναστηριῶτες φίλους, τὸ Γιῶργο Μόδη, πρώην ὑφυπουργὸ καὶ βουλευτὴ καὶ δικηγόρο τώρα στὴ Φλώρινα, καὶ τὸν καθηγητὴ τώρα τοῦ Πανεπιστημίου Σβῶλο. Τότε φοροῦσαν κι' οἱ δυὸ Τούρκικα φεσάκια, μὲ μιὰ φουντίτσα ἀπὸ πίσω, ποὺ ἐταλαντεύετο σὰν ἐκκρεμές:

Τότε ἐγνώρισα καὶ τὸν Βαλκανολόγο Σαγιακξῆ, ποὺ βρίσκεται τώρα στὴ Θεσσαλονίκη. Εἶχε φεσάκι κι' αὐτός, κόκκινα μάγουλα, πάντοτε νεανικὰ καὶ μιὰ μυτίτσα σὰν κουκί βρεγμένο. Δὲν πρόφτασε νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴ Γερμανία, ποὺ σπούδαζε, καὶ τὸν ἔπιασεν ἡ χολέρα. Μιὰ ἡμέρα μάλιστα, νόμισαν καὶ πῶς πέθανε.

Καὶ ὁ Μόδης μὲ τὸ Σβῶλο τοῦ κάμανε τὴ νεκρολογία του, τὴν ὁποία θὰ διαβάζαν στό...μνημόσυνό του, γιατὶ στὴν κηδεία του, δὲν τολμοῦσανε νὰ πᾶνε κι' οὔτε θὰ ἐπετρέπετο. Ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως ἡ «Νέα Ἀλήθεια», τοῦ γράψανε μερικὲς νεκρολογίες, τὶς ὁποῖες ἐδιάβαζεν ὁ.... πεθαμένος μακαρίως, σὰν ἀνέρρωσε, ξαπλωμένος στὸν καναπέ του!

Ἐκεῖ τὸν εἶδα, μιὰ ἡμέρα, σὰν ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος. Θέλησε νὰ μὲ κεράσῃ βύσσινο τοῦ κουταλιοῦ, γλυκό, ἀλλὰ φοβήθηκα νὰ πάρω!

—Τότε, μοῦ λέει, θὰ σὲ κεράσω κάτι ἄλλο, ποὺ εἶνε μὲν ὡραῖο, χωρὶς νὰ εἶν' ἐπικίνδυνο.

Καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ ἰδῶ ἕνα πλῆθος φωτογραφιῶν.

Ἡ φωτογραφίες αὐτὲς εἶχαν τοῦτο τὸ περίεργο: δὲν παρίσταναν ὁλόκληρο τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ μέλη σωμάτων γυναικῶν! Ἰδίως ὑπῆρχαν πολλὲς φωτογραφίες τοῦ τραχήλου, μιᾶς Γερμανίδος γυναικός.

—Τί εἶνε αὐτά; τὸν ρώτησα, ἀπὸ κανένα γιατρὸ τὶς πῆρες;

—Ὄχι, μοῦ λέει, εἶνε ἡ φωτογραφίες τῶν φιλενάδων μου, ποὺ εἶχα στὴ Γερμανία.

—Καὶ γιατὶ τοὺς πῆρες τὶς φωτογραφίες ἔτσι, εἰς...τεμάχια;

—Δὲν τὶς πῆρα σὲ τεμάχια, ἀλλὰ φωτογράφησα ὅ,τι ὡραιότερο εἶχεν ἡ καθεμιά, αὐτῆς τὸ χέρι, π.χ., ἦταν εὔγραμμο σὰν χέρι ἀγάλματος τοῦ Πραξιτέλους. Καὶ φωτογράφησα μονάχα τὸ χεράκι της. Αὐτὴ ἐδῶ εἶχεν ἀγαλματώδη τὸν τράχηλο, καὶ φωτογράφησα, καθὼς βλέπεις, τὸν τράχηλό της μονάχα.

—Δηλαδὴ ψώνισες, τοῦ εἶπα, ἀπό... σβέρκο!

Ὅλα αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα, μοῦ ἦρθαν στὸ νοῦ, ὅταν εἶδα τὸν Σπῦρο τὸν Μολλᾶ, στὴν Κομοτινή...καθισμένον μεγαλοπρεπῶς στὰ Προπύλαια τῆς...δικῆς του «Ἀκροπόλεως».

Ἀλλὰ πρὶν ποῦμε γιὰ τὸν ἀγαπητὸν κὺρ-Σπῦρο, πρέπει νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν φιλοξενοῦσαν ἡμᾶς Κομοτινή. Κι' ἔχουμε πολλὰ νὰ γράψουμε γι' αὐτή, ἀλλὰ στὸ πρσεχές.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

«ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ»

(Ἀπὸ τὴν κατ' αὐτὰς ἐκδοθεῖσαν νέαν ποιητικὴν συλλογὴν τοῦ ἀλησμονήτου ποιητοῦ ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ)

I

Σήμερα πάλι λιόχαρος εἶν' ὁ γιαλὸς κι' ὁ δρόμος
Ὁ ἐρημικός, ποὺ σέρνεται κοντὰ στ' ἀκροθαλάσσι·
Τὸ καλοκαῖρι τὤδιωξαν τὰ πρωτοβρόχια· κι' ὅμως
Τὸ σκοτεινὸ φθινόπωρο δὲν ἔχει ἀκόμα φθάσει.

Εἶνε μιὰ τόση ἀπανεμιὰ καὶ μιὰ γαλήνη τόση,
Ποὺ τὰ καράβια ἀπόμακρα μὲ τὰ πανιὰ ἀνοιγμένα,
Σταμάτησαν—γιὰ κύτταξε!—σὰν νάχουν μετανοιώσει,
Πῶς τέτοιο φῶς ἀφήσανε καὶ πᾶν στὰ μαῦρα ξένα.

Τώρα ὡς κι' οἱ πένθιμοι καπνοὶ τῶν βαποριῶν ἀράζουν
Ἀσάλευτοι σὰν σύνεφα κι' αὐτοὶ μέσ' στὸν ἀγέρα,
Ὅλ' ἀπ' τὸν κόπο τῆς ζωῆς τριγύρω μου ἡσυχάζουν,
Ὅλα· καὶ μόνο στοῦ γιαλοῦ τὴν ἀμμουδιὰ ἐκεῖ πέρα,

Μονάχα ἐκεῖ, Γαλήνη μου, σαλεύοντας τὸ κῦμα,
Ζητάει κάποιο τραγοῦδι του νὰ πῇ μέσ' στὴ γιοτή σου,
Μὰ δὲν ξεσπάει νὰ σοῦ τὸ πῇ, λὲς καὶ πῶς τοῦχει κρῖμα
Νὰ σοῦ ταράξῃ τὴ χαρά, ποὺ βρῆκες στὴ σιωπή σου.

II

Ὄχι λουλούδια τῆς στεριᾶς, ρόδα, τῶν κήπων, κρῖνα,
Ὄχι πῶς δὲν σᾶς τραγουδῶ καὶ πῶς δὲν σᾶς δοξάζω,
Ὅμως τὰ φύκια ἀφῆστε με τὰ φτωχικὰ κι' ἐκεῖνα
Τὰ λίγα τ' ἄνθη τοῦ Βυθοῦ μ' ἀγάπη νὰ κυττάζω.

Ἐσεῖς τὸ φῶς, τῶν κοριτσιῶν τὰ στήθη, τὸν ἀγέρα
Τὸν τρυφερό, χαιρόσαστε· κι' αὐτὰ ἐκεῖ κάτω ποῦναι,
Ἐκεῖ ποὺ τἄχει ἡ θάλασσα σὲ μιὰ ξέρα,
Ποτίζονται τὴν πίκρα της κι' ὡς τόσο πάντ' ἀνθοῦνε.

III

Ἐδῶ 'ναι οἱ βράχοι οἱ πένθιμοι, ποὺ ἀπάνω τους ἀνθίζουν
Οἱ ἀφόβελοι· μονάχ' αὐτοί! κι' ἐδῶ καὶ τ' ἀκρογιάλι,
Ποὺ οἱ σουσουράδες μοναχὰ γυρνοῦν καὶ φτερουγίζουν
Μέσα στὲ χειμωνιάτικο τὸν ἥλιο ἀγάλι-ἀγάλι.

Ἐδῶ 'ναι καὶ τὰ ξύλινα, τὰ σάπια τὰ μπαλκόνια
Μὲ τὰ στεφάνια τοῦ Μαγιοῦ, ποὺ σειοῦνται μαραμένα,
Ἡ μαῦρες στέγες, ἡ αὐλὲς ἡ ἀμίλητες αἰώνια,
Τὰ σκοτεινὰ χαμόσπιτα τὰ παρατονεμένα.

Ἐδῶ 'ναι οἱ γέροι οἱ ναυτικοί, ποὺ μπόρες ἀντικρύσαν,
Μὰ τώρα πᾶν πτωχοί, σκυφτοί, μὲ τὶς λυωμένες κάπες,
Δῶ 'ναι ἡ παληὲς ἡ ὀμορφονιές, ποὺ γέρασαν κι' ἀσπρίσαν
Κι' ἐδῶ 'ταν καὶ τὰ νειάτα μας κι' ἡ σκόρπιες μας ἀγάπες.

IV

Ὅταν ἀπ' τὴν ἀνήμερη Νοτιὰ κυνηγημένα
Τ' ἄλλα καΐκια σὲ γιαλοὺς ἀπάνεμους ποδίζουν,
Ἐκεῖνα ποῦναι ἀπὸ καιρὸ μέσ' στὸ βυθὸ πνιγμένα,
Βγαίνουν ἀπάνω κι' ὅπως πρὶν στὸ πέλαγο ἁρμενίζουν·

Τρύπια καὶ ὀάπια καὶ χωρὶς πανιὰ καὶ δίχως ἐάρτια,
Κι' οἱ ναῦτες λείπουν, λείπουνε κι' οἱ γέροι καπετάνοι,
Σὲ κάποια ἀκόμα μένουνε σπασμένα τὰ κατάρτια
Καὶ πᾶνε, πᾶν καὶ δὲ ζητᾶν νὰ βροῦν ἕνα λιμάνι.

Ὅσο βραδυάζει πιὸ πολύ, τὰ κύματα θεριεύουν,
Οὐρλιάζουνε καὶ μέσα τους κυλᾶν ἀπάνω-κάτου,
Παρακυλᾶν τὰ μαῦρα αὐτὰ καΐκια καὶ χορεύουν,
Χορεύουν τὸν τρελλὸ χορὸ τὸν ἄγριο τοῦ θανάτου.

V

Ὅλα τὰ παίρνεις θάλασσα: Περνᾶνε κουρασμένα
Τὰ διαβατάρικα πουλιὰ σὰν παγωμένο ἀγέρα,
Κι' ἐσύ, μέσα στὸ κῦμα σου τὰ σέρνεις σκοτωμένα.
Ἔτσι καθὼς πηγαίνουνε νὰ βροῦν τὸν ἥλιο πέρα.

Ὅλα τὰ παίρνεις· μὲ τρελλοὺς βορηάδες καὶ νοτιάδες,
Σηκώνεις τ' ἀγρια σου νερὰ τὰ σκοτεινὰ καὶ σέρνεις
Σέρνεις μέσα στὸν Ἅδη σου καὶ ναῦτες καὶ ψαράδες.
Μὰ ἐκεῖ—τοῦ κάκου!—τοὺς παληοὺς Θεούς σου δὲν τοὺς (παίρνεις!

Κεῖνοι ἀφῆφοῦν τὴν μπόρα σου, γελοῦν καὶ πᾶν μαζύ της.
Πρόσχαροι ζοῦνε· κι' ὅπως πρὶν μιὰ Ὠκεανίδα πάλι
Στὴν ἀμμουδιά μας ἔρχεται καὶ ρίχνει τὸ κορμί της
Κι' ἀφήνει ἀπάνω στὰ ξερὰ τὰ φύκια τὸ κεφάλι.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΧΑ'Υ'ΖΕ ΚΙ'Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΑΜΑΞΑΣ

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς Χάϋζε, συνήθιζε κάθε βράδυ νὰ γευματίζῃ μὲ μερικοὺς φίλους του στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Ρώμης». Ἡ συζητήσεις ὅμως ποὺ ἔπιαναν, τοὺς ἔκαναν νὰ ξεχνᾶν τὴν ὥρα καὶ ἔτσι χώριζαν πολὺ ἀργά.

Ἕνα βράδυ, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε πειὰ λεωφορεῖο, ἀναγκάστηκαν γιὰ νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους νὰ πάρουν ἕνα ἁμάξι, τοῦ ὁποίου ὅμως ὁ ἁμαξᾶς φαινόταν ὅτι εἶχε τραβήξει ἀρκετὰ ποτηράκια.

Ὁ Χάϋζε τὸ ἀντελήφθη αὐτό, εἶδε ὅτι ὁ ἁμαξᾶς κινδύνευε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ κάθισμά του κι' ὅτι δὲν ἤξερε κὰν κατὰ ποῦ πήγαινε καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀνέβηκε λοιπὸν ὁ ἴδιος κοντά του, πῆρε τὰ χαλινάρια στὰ χέρια του καὶ ὡδήγησε τὸ ἁμάξι στὸ σπίτι του. Ὁ ἁμαξᾶς ἐντωμεταξὺ κοιμόταν γλυκύτατα καὶ ὅταν ὁ Χάϋζε τὸν ξύπνησε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἔφτασαν πειά, ἐκύτταξε τὸ συγγραφέα μὲ παράπονο καὶ τοῦ εἶπε:

—Καὶ ἐμένα τώρα, ποιὸς θὰ μὲ πάῃ στὸ σπίτι μου;

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ

Ἡ Ἑλληνὶς πριγκήπισσα μὲ τὴν ὁποία ξετρελλάθηκαν οἱ Ἄγγλοι. Τὸ ὄνομά της. Ὁ βίος καὶ τὸ μαρτυρολόγιο τῆς Ἁγίας Μαρίνας. Ἡ κόρη τοῦ ἱερέως τῶν εἰδώλων. Σκηνὲς φρίκης. Τὸ συναξάρι καὶ ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ὁ Κύπριος. Ἡ πριγκήπισσα καὶ ἡ γέννησή της. Ζωγράφος καὶ ἀμαζών. Μιὰ γνώμη τοῦ κ. Ἐλ. Βενιζέλου, κλπ. κλπ.

ΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ὁ θόρυβος γύρω ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς πριγκηπίσσης τῆς Ἑλλάδος Μαρίνας μὲ τὸν Ἄγγλο πρίγκηπα Γεώργιο, ποὺ εἶνε συνέπεια μακροῦ ἐρωτικοῦ ἰδυλλίου. Οἱ Ἄγγλοι, μάλιστα — κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς «Ἑστίας» — «κατέχονται ἀπὸ ἀληθινὸν παραλήρημα καὶ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμόν». Συζητήσεις, σχόλια, τὰ πάντα, στρέφονται γύρω ἀπὸ τὸν ἐτοιμαζόμενο γιὰ τὸν ἐρχόμενο μῆνα πριγκηπικὸ γάμο. Τὸ βαρύτιμο νυφικὸ φόρεμα καὶ ἡ ἄλλη ποίκια τῆς πριγκήπισσας, ἀπορροφοῦν τὴν προσοχὴ ὄχι μόνο τῶν μοδιστρῶν καὶ τῶν ἐμπόρων, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς κοινωνίας τοῦ Λονδίνου. Ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Ἄγγλων δὲν σταματᾶ ἐδῶ. Ἡ Ἀγγλικὲς ἐφημερίδες προτείνουν νὰ ὀνομασθῆ τὸ τεράστιο ὑπερωκεάνειο τῆς «Κιούναρντ Λάϊν» Μαρίνα καὶ μιὰ ἄλλη προτείνει νὰ μετονομασθῆ μιὰ πόλις τῆς Σκωτίας Ἀθῆναι !...

Πολλοὶ Ἄγγλοι ἀριστοκράτες, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τελέσουν τοὺς γάμους των, τοὺς ἀνέβαλαν, γιατί ἡ ἀρραβωνιαστικές τους περιμένουν νὰ ἰδοῦν τὸ φόρεμα τῆς πριγκηπίσσης γιὰ νὰ ράψουν τὸ δικό τους. Στοὺς Ἄγγλους κάνει ξεχωριστὴ ἐντύπωσι καὶ τὸ ὄνομά της, γιατί Μαρίνα Λατινιστὶ σημαίνει Θαλασσινή. «Εἶνε ἡ πολυαγαπημένη μας πριγκήπισσα τῆς θάλασσας !», γράφουν οἱ «Τάϊμς», καὶ αὐτὸ γιὰ λαὸ ἐξόχως ναυτικό, ἔχει μεγάλη γοητεία.

Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη νὰ παρατηρήσωμε ὅτι ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος Νικολάου δὲν βαπτίστηκε ἔτσι γιὰ κανένα....θαλασσινὸ λόγο. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας Γεώργιος Α' θέλησε, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, νὰ παίρνουν τὰ μέλη της ὀνόματα χριστιανικὰ καὶ ὄχι ἀρχαῖα ἢ ξενικά. Τὰ παιδιά του, τὰ ἐγγόνια του, τ' ἀνήψια του, ὅλοι ἔχουν ὀνόματα ἁγίων τῆς Ὀρθοδοξίας. Καὶ ὅταν ἐξαντλήθηκαν οἱ πρωτεύοντες ἅγιοι, ἐχρησιμοποιήθησαν ὀνόματα δευτερευόντων, νὰ ποῦμε, ἁγίων. Ἔτσι, στὴν τριτότοκη κόρη τοῦ Νικολάου δόθηκε τὸ ὄνομα τῆς μελαχροινῆς ἁγίας, ποὺ εἰκονίζεται μὲ πράσινο κλαδὶ στὸ χέρι καὶ λατρεύεται μὲ κατάνυξι ἀπὸ τὸν γυναικεῖο, προπάντων, λαϊκὸ κόσμο, καὶ παντρευόζεται στὶς 17 Ἰουλίου.

«Τῆς Ἁγιὰ Μαρίνας σῦκο !», λέει ὁ λαός, ποὺ κάθε χρόνο κάνει τὸ προσάνωμά του στὰ ἐξοχικὰ ἐκκλησάκια, γιὰ νὰ κόψη ὕστερα καὶ τὰ πρῶτα σῦκα τῆς χρονιᾶς. Γι' αὐτὸ καὶ στὰ ἐρημοκκλήσια τῆς Ἁγίας Μαρίνας φυτεύουν γύρω ἄφθονες, πρώϊμης καρποφορίας, συκιές, ἀπὸ κεῖνα τὰ μεγάλα σῦκα, ποὺ στὸ Μορηᾶ ὀνομάζονται «μεταξόσυκα».

Ἀλλὰ τί ἦταν ἡ Ἁγία Μαρίνα ; Τὰ παλαιὰ συναξάρια διηγοῦνται τὴ δραματικὴ ἱστορία της. Ἦταν παταδοπούλα. Κόρη ἱερέως, ἀλλὰ τῶν εἰδώλων. Αἰδέσιος λεγόταν ὁ πατέρας της καὶ λειτουργοῦσε στὸ Ναὸ τοῦ Διός, στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, στὸν καιρὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ, δηλαδὴ στὰ 270 μ. Χ., δηλ. στὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ κλονιζόντουσαν στὰ βάθρα τους καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, γιὰ νὰ τοὺς στηρίξη, ἔσφαζε κι' ἔκαιγε τοὺς πρώτους χριστιανούς. Τὸ πρῶτο ἀτύχημα τῆς Μαρίνας ἦταν νὰ χάση, ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησί της, τὴ μητέρα της. Ὁ Αἰδέσιος ἀναγκάστηκε νὰ παραδώση τὸ βρέφος σὲ μιὰ παραμάνα, δεκαπέντε στάδια ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν κρυπτοχριστιανή. Ἐπήγαινε σ' ἕνα σπήλαιο, ὅπου γινόντουσαν λειτουργίες καὶ κατήχησι. Σ' αὐτὲς ἔπαιρνε καὶ τὴ μικρὴ Μαρίνα, κι' ἔτσι ἡ κόρη τοῦ ἱερέως τῶν εἰδώλων, μαζὺ μὲ τὸ πρῶτο γάλα, ἐθήλασε καὶ τὰ νάματα τῆς ἀληθινῆς πίστεως.

Μεγάλωνε ἡ Μαρίνα καὶ γινόταν ὡραία κοπέλλα, σεμνή, γεμάτη ἀπὸ τὶς ἀρετὲς ποὺ ἐδόξασαν τοὺς μάρτυρες. «Καλλιπάρθενον» τὴν ὀνομάζει ὁ Συναξαριστής. Σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν, ἐπάνω στὸ ἄνθος τῆς νειότης της, τῆς συνέβη τὸ δεύτερο τραγικὸ περιστατικό. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε νὰ τὸ διηγηθῆ ὁ ἴδιος ὁ βιογράφος της, μὲ τὴν ἁπλῆ καὶ παραστατικὴ του γλῶσσα :

«....Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦταν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἕνας ἔπαρχος, τὸ ὄνομά του Ὀλύβριος, ἄγριος καὶ «θηριόγνωμος» ἄνθρωπος. Οὗτος ἔτυχε καὶ ἦρχετο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀσίας νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ κατὰ τύχην εἶδεν εἰς τὸν δρόμον τὴν μακαρίαν Μαρίναν, ὅπου ὑπῆγαινεν εἰς τὸ πατρικόν της ποίμνιον, καὶ βλέπων τόσον κάλλος αὐτῆς καὶ ὡραιότητα, ἐτρώθη εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ σαρκικὸν ἔρωτα, διότι ἦταν ἡ κόρη πολὺ ὡραία, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα ὁ τρισκατάρατος καὶ προστάσσει νὰ τοῦ τὴν φέρουν εἰς τὸ κριτήριον».

Φαίνεται ὅτι ὁ ἔρωτας, κείνη τὴν ἐποχή, ἔπαιρνε στάσι δικαστοῦ, γιατί ὁ φλογερὸς αὐτὸς Ὀλύβριος, ἀντὶ νὰ ἐκφράση στὴν ὥμορφη παπαδοπούλα τὸ αἰσθημά του, ἔστησε δικαστήριο καὶ μπροστὰ στὴν ἀκολουθία του ἄρχισε νὰ ρωτᾶη τὴ Μαρίνα ποῦ ἐγεννήθη καὶ ποῦ κατοικεῖ καὶ τί Θεὸ πιστεύει ! Ἡ Μαρίνα, μὲ τὴν παρρησία τῶν πρώτων χριστιανῶν, ἀπαντάει στὸν ἔπαρχο ὅτι πιστεύει στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ ἀρνεῖται νὰ θυσιάση στὰ εἰδώλα. Ἀκοῦστε τί ὡραῖα τοῦ τὰ εἶπε :

«...Μὴ ἔχῃς τινὰ ἐλπίδα ματαίως, ἡγεμών, εἰς ἐμέ, νὰ δειλιάσω ποσῶς κολαστήρια, ὅτι δὲν μὲ θέλει χωρίσει ἀπὸ τὸν Χριστὸν καμμία θλίψις, λιμός, πῦρ, ξίφος καὶ ἄλλη χαλεπωτέρα βάσανος, οὔτε βίαιος καὶ πολυώδυνος θάνατος καὶ ἄλλη χαλεπωτέρα βάσανος, οὔτε πάλιν ἀπολαύσεις χρυσίου καὶ ἄλλου πλούτου καὶ τιμῆς νὰ μὲ δελεάσωσιν· ἐπειδὴ ὅλα ταῦτα εἶνε φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, ἡ δὲ ψυχὴ εἶνε ἀθάνατος καὶ ποθεῖ τὰ αἰώνια... Δεῖρε με, σφάξον με, κατάκαυσον, πνίξον, καὶ παίδευσε μὲ κολαστήρια μύρια !»

Λοιπόν, οἱ δήμοι ἔπασαν ἀμέσως δουλειὰ ἐπάνω στὸ ὡραῖο σῶμα τῆς Μαρίνας. Στρατιῶτες τὴ γιμνώσαν καὶ τὴν ράβδισαν. Ἡ γῆ κοκκίνισε ἀπὸ τὸ αἷμα της, γιατί τὰ ραβδιὰ ἦσαν ἀπὸ ἀγριοτριανταφυλλιὲς καὶ εἶχαν ἀγκάθια φοβερά. "Οταν ἡ Μαρίνα ἔπεσε λιπόθυμη, ὁ Ὀλύβριος διέταξε καὶ τὴν μετέφεραν στὴ φυλακή, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ μαρτύριο, ὅταν ἀναλάβη. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, «τὴν ἤφεραν πάλιν εἰς τὸ κριτήριον».

—Μὲ ἀγαπᾶς τώρα, Μαρία ; Γίνεσαι δική μου ;

—Ὄχι ! Εἶμαι νύφη τοῦ Χριστοῦ !...

Τὴν κρεμάσαν τότε, καταξέσχισαν τὰ πλευρά της μὲ σιδερένια νύχια κ.λ' ἔκαναν τὸ πεντάμορφο κορμί της ἄσχημο καὶ ἄμορφο.

«....Καὶ ὄχι μόνον ὁ κοινὸς λαὸς ἐλυπήθη, καὶ ἐσυμπόνεσε, καὶ ἐδάκρυσε δι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ θηριώδης κολαστὴς ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὴν ἀσχημίαν της· τοσοῦτον ἔγεινεν ἄμορφος ἡ πρώην ὡραιοτάτη καὶ πάγκαλος. Ἐφυλάκωσαν αὐτὴν πάλιν εἰς τόπον σκοτεινὸν καὶ ἀπαραμύθητον, ἀφήνοντες αὐτὴν ἄτροφον καὶ ἀνεπιμέλητον. Ἀλλ' ὅσον ἦτον διεφθαρμένον τὸ σῶμα της, τόσον ἡ ψυχή της ἀνεκαινίσθη καὶ λαμπροτέρα ἐγένετο καὶ προσηύχετο εὐχαριστοῦσα, πῶς τὴν ἠξίωσεν ὁ Κύριος νὰ βασανισθῇ διὰ τὴν ἀγάπην του».

Ἔπειτα γίνονται ἄλλα μυστηριώδη πράγματα. Ὁ Διάβολος, θέλοντας νὰ βοηθήση τὸν ἔπαρχο σὺ σατανικό του ἔργο, μεταμορφώνεται σὲ φοβερὸ δράκοντα καὶ παρουσιάζεται στὴ θαρραλέα κόρη.

«Πῦρ καὶ φλόγα εὔγαινεν ἀπὸ τὴν μύτην του καὶ τὰ ὄμματα· τὰ δόντια ἄσπρα καὶ ἡ γλῶσσα ὡς αἷμα κόκκινη, ἐσφύριζε δυνατά, κι' ἔκαμνε ἀνείκαστον σύγχισιν καὶ τοιαῦτα σχήματα φοβερώτατα, ὁποῦ ἤθελε τρομάξει ἕκαστος βλέπων τὰ τοιαῦτα».

Ἡ Ἁγία ὅμως δὲν ἐφοβήθηκε, ἀλλὰ προσευχόταν. Ὁ δράκοντας ἔδραμε ἐπάνω της, πλάτυνε τὸ στόμα του καὶ τὴν κοιλιά του καὶ τὴν κατάπιε. Ἡ Ἁγία ἀμέσως κάνει σταυρὸ μὲ τὸ δεξὶ χέρι στὰ σπλάχνα τοῦ δράκοντα, καὶ ὁ σταυρὸς ἔσχισε τὴν κοιλιὰ τοῦ τέρατος σὰν ρομφαία δίστομη. Ἡ Μαρίνα βγῆκε ἀπὸ τὰ νεκρά του σπλάχνα, ἀλλ' ἀμέσως ὁ Σατανᾶς ἀλλάζει σχῆμα. Γίνεται ἀγριόσκυλος καὶ θορμάει νὰ τὴν κατασπαράξῃ, ἀλλ' ἡ Μαρίνα ἀτρόμητη τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, παίρνει ἕνα σφυρὶ ποὺ βρέθηκε κεῖ «κατὰ θείαν οἰκονομίαν», τὸν χτυπᾶ στὸ κεφάλι καὶ τὸν σκοτώνει.

Τὸ πρωΐ, ποὺ οἱ στρατιῶτες τοῦ ἐπάρχου μτῆκαν στὴ φυλακή, βρῆκαν τὴ Μαρίνα γονατιστή, στὴ στάσι τῆς προσευχῆς.

«Καὶ τὸ πρωΐ, καθίσας εἰς τὸν θρόνον ὁ ἔπαρχος, ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως, διέταξε καὶ ἔφεραν ἐκεῖ τὴν μάρτυρα. Τὴν ὁποίαν βλέπων ὁ ἔπαρχος ὅλην ὑγιᾶ καὶ φαιδρὰν εἰς τὸ πρόσωπον, ἐθαύμασεν εἰς αὐτήν, καὶ τῆς λέγει : Βλέπεις, Μαρίνα, πῶς οἱ μεγάλοι θεοὶ ἔχουν τὴν φροντίδα σου ; καὶ σπλαχνισθέντες εἰς τὰ κάλλη σου, σὲ ἐθεράπευσαν. Λοιπόν, πρέπει καὶ σὺ νὰ μὴ φανῇς ἀχάριστος, ἀλλὰ νὰ γείνῃς ἱερειὰ των, νὰ τοὺς θυσιάζῃς ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα σου».

Νέα ἀρνησις τῆς Μαρίνας, νέα βασανιστήρια. Δημόσιο θέαμα εἶχε τευμένος. Διέταξε καὶ τὴν ἐγύμνωσαν, τὴν ἐκρέμασαν στὸ ξύλο καὶ κατέκοψαν μὲ λαμπάδες πυρὸς τὰ πλευρὰ καὶ τὸ στῆθός της.

«Μετὰ ταῦτα ἤφεραν εἰς τὸ μέσον ἕνα μεγάλο χάλκωμα καὶ τὸ ἐγέμισαν νερόν· καὶ κατεθάσαντες ἀπὸ τὸ ξύλον τὴν μάρτυρα, ἔδεσαν αὐτὴν δυνατά, καὶ τὴν ἐβούτηξαν εἰς τὸν λέβητα κατακέφαλα, διὰ νὰ πνιγῇ εἰς τὰ ὕδατα».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη — λέει ὁ Συναξαριστὴς — γίνηκε ἄξαφνα σεισμὸς μέγας καὶ ἕνα περιστέρι φάνηκε πάνω ἀπὸ τὰ νερά, κρατῶντας στὸ ράμφος του τὸ στεφάνι τῆς ἁγιότητος. Τὸ οὐράνιο αὐτὸ σημεῖο, ἀντὶ νὰ φρονιμέψῃ τὸν ἔπαρχο, τὸν ἐξοργίζει περισσότερο,

—Κόψε της τὸ κεφάλι ! διατάζει τὸ δήμιο.

Τρέμοντας ὁ δήμιος, πλησιάζει καὶ τὴν ἀποκεφαλίζει. Ἔτσι, παίρνει τέλος τὸ μαρτυρολόγιο τῆς Μαρίνας, καὶ ἡ Ἁγία τὴ θέσι της στὸ χορὸ τῶν μαρτύρων.

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ὁ Κύπριος ἔγραψε ἄλλη ἔκδοσι τοῦ βίου τῆς Ἁγίας Μαρίνας καὶ τὸ πολύτιμο χειρόγραφό του σώζεται ἀκόμη στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴ Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς τιμᾶ ἀνέκαθεν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας, τὴ μνήμη τῆς Ἁγίας. Στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου τοῦ Ἀστεροσκοπείου ὑπάρχει παλαιὸς ναὸς τῆς Ἁγίας Μαρίνας καὶ κάθε χρόνο, στὶς 17 Ἰουλίου, γίνεται πανάθηγιαϊκὸ προσκύνημα.

* * *

Καὶ γιὰ νὰ ξαναρθοῦμε στὴ δημοφιλῆ Ἑλληνίδα πριγκήπισσα, παρατηροῦμε μιὰ περίεργη σύμπτωσι μὲ τὸ βίο τῆς ὁμώνυμης Ἁγίας :

Ὁ πατέρας της πρίγκηψ Νικόλαος, στὸ βιβλίο του, διηγεῖται ὅτι ὅταν γεννήθηκε, παρὰ λίγο νὰ πεθάνη ἡ μητέρα της ἀπὸ ἐπιλόχιο πυρετό, δηλαδὴ ὅπως πέθανε ἡ μητέρα τῆς Ἁγίας Μαρίνας. Ἐπάλαψε μὲ τὸ θάνατο...

Ἡ μικρὴ πριγκηπποῦλα Μαρίνα εἶνε τὸ ὡραιότερο κορίτσι τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας. Αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ κ. Βενιζέλος κάποτε σὲ ξένο δημοσιογράφο. Ὁ πατέρας της τρέφει ἐξαιρετικὴ ἀγάπη γι' αὐτήν. Τὴν ἔχει ζωγραφίσει σὲ δυὸ ὡραῖα σκίτσα. Καὶ ἡ ἴδια ἡ πριγκήπισσα ζωγραφίζει μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία. Λένε ἀκόμη ὅτι εἶνε καὶ ἱκανοτάτη ἀμαζών, καθὼς καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ποὺ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς παὺ τολμηροὺς ἱππεῖς τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ πριγκήπισσα Μαρίνα
(Σκίτσο τοῦ «Ἡμερησίου Κήρυκος» τοῦ Λονδίνου)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὸ πάθημα τοῦ Μιχαὴλ Μιχαήλ. Τὸ ἐξ οὐρανοῦ πύπλωμα. Πῶς τὰ ἐμπάλωσε ὁ ἐξυπνος ἠθοποιός. Ὁ κ. Προκοπίου καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς πλουσίου. Πῶς τὴν ἐζωγράφισεν ὡραίαν. Τὸ παράπονο τοῦ συζύγου. Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος στὴ Θεσσαλονίκη. Ἡ ἐξαφανισίς του. Ποῦ τὸν ἀνακάλυψε ὁ κ. Σακελλαρόπουλος. Ὁ κ. Βενιζέλος καὶ οἱ γερμανομαθεῖς νομάρχαι. Μιὰ σοφὴ συμβουλὴ τοῦ ἀειμνήστου Τσιριμώκου, κτλ.

ΙΑ φορὰ ὁ ἠθοποιὸς Μιχαὴλ Μιχαὴλ πρωταγωνιστοῦσε στὴ «Γκόλφω» τοῦ μακαρίτου Περεσιάδου. Σ' ἕνα μέρος τοῦ ἔργου, ὁ Μιχαὴλ ἔπρεπε νὰ περιπατῇ—ἀπάνω στὴ σκηνὴ φυσικά — σ' ἕναν κάμπο, τὴν ὥρα ποὺ χιόνιζε. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπῆρχε βαμπάκι, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς χιόνι, ἀπεφασίσθη νὰ σχισθῆ ἕνα πάπλωμα καὶ νὰ ρίττεται ἀπὸ ψηλὰ τὸ περιεχόμενό του ἐπὶ τοῦ παίζοντος ἠθοποιοῦ καὶ νὰ φαίνεται ἔτσι πὼς χιονίζει.

Τὰ πράγματα πηγαίνανε καλά, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἔπεσε τὸ πάπλωμα ἀπὸ ψηλὰ καὶ κοικούλωσε τὸν Μιχαήλ.

Τὸ πάθημα αὐτὸ παρ' ὀλίγον νὰ φέρῃ καταστροφὴ ἀνεπανόρθωτη εἰς βάρος τοῦ θιάσου καὶ τοῦ ἔργου. Τὸ κοινὸν ἄρχισε νὰ γελᾶη, ὅταν εὐτυχῶς ἡ ἐξυπνάδα τοῦ ἠθοποιοῦ ἔσωσε τὴν κατάστασι. Ὁ Μιχαήλ, σκεπασμένος καθὼς ἦταν μὲ τὸ πάπλωμα, γύρισε στὸ κοινὸν καὶ εἶπε :

—Τί καλὸς ποὺ εἶνε ὁ Θεός ! Εἶδε πὼς κρύωνα μ' αὐτὸ τὸ χιόνι καὶ μοῦρριξε τὸ...πάπλωμα !...

Ὁ κόσμος γέλασε καὶ ἡ παράστασις συνεχίστηκε.

* * *

Ὁ ζωγράφος κ. Προκοπίου διηγεῖται τὸ ἑξῆς ὡραῖο : Μιὰ φορὰ τὸν ἐπεσκέφθη ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀνηψιοῦ τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, ἐγκαταταθέντος μὲ τὰ δολλάριά του στὴν Ἀθήνα, καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὴν ζωγραφίσῃ, ἀλλὰ...ὥμορφη !

—Ἄκουσα πὼς εἶσαι μεγάλος ζωγράφος, τοῦ εἶπε. Ἂν εἶσαι, τώρα θὰ τὸ ἰδῶ.

Ὁ Προκοπίου τὴν ζωγράφισε...ὥμορφη, καὶ ὥμορφη πολὺ μάλιστα...

Μιὰ μέρα πῆγε στὸ ἀτελιέ του, ἐκεῖ κοντὰ στὸ ζυθοπωλεῖο «Μέτζ», ὁ σύζυγος τῆς κυρίας.

—Ποῦ εἶνε ἡ προσωπογραφία τῆς γυναίκας μου ; ρώτησε τὸν καλλιτέχνη.

—Αὐτή, τοῦ εἶπε ὁ κ. Προκοπίου, δείχνοντάς του ἐκείνη ποὺ ἔκαμε.

—Αὐτή ! Δέν πιστεύω νὰ εἶν' αὐτή...

—Γιατί ;

—Γιατί αὐτὴ ποὺ ἔχεις ζωγραφίσει ἐδῶ εἶνε καλλονή.

—Μάλιστα, κύριε, αὐτὴ εἶνε ἡ κυρία σας.

—Ἔτσι τὴν βλέπεις ἐσύ ;

—Μάλιστα.

Ὁ σύζυγος ἀναστέναξε καὶ μουρμούρισε :

—Τυχεροὶ ἄνθρωποι, τέλος πάντων, σεῖς οἱ ζωγράφοι !...

* * *

Ὅταν ὁ κ. Ἀνδρ. Μιχαλακόπουλος ἔφτασε στὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ περιοδεύσῃ στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη, νὰ μελετήσῃ τὰ ζητήματα καὶ νὰ σκεφθῆ ἂν θ' ἀναλάμβανε τὴν ἀριοστεία τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ἕνα ἀπόγευμα χάθηκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο στὸ ὁποῖο ἔμενε ἐπὶ ὥρες ἀρκετές. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ πῆγε καὶ τί ἔγινε. Ὁ προσωπικός του φίλος καὶ ἀχώριστός του κ. Γεώργ. Σακελλαρόπουλος, ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Πῆρε τὸ τηλέφωνο, τηλεφώνησε ἀπὸ δῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε ἰδῆ τὸν «κ. πρόεδρο». Ὁ κ. Σακελλαρόπουλος εἶχε σαστίσει. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι γύρω του τὰ εἶχαν χάσει.

Ἄξαφνα ἀπεύθυνε καὶ ρωτᾶει ὁ κ. Σακελλαρόπουλος :

—Ἔχει ἐδῶ βιβλιοπωλεῖα Γαλλικά ;

—Ἔχει κάνα - δυό, τοῦ ἀπάντησαν.

—Ἔ, τότε, μὴν ἀνησυχεῖτε. Θὰ τὸν βρῶ τὸν κ. πρόεδρο...

Τρέχει πράγματι στὸ ἕνα βιβλιοπωλεῖο, τρέχει στὸ ἄλλο, καὶ βρίσκει τέλος τὸν κ. Μιχαλακόπουλο, ὁ ὁποῖος, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους Ἕλληνας βιβλιοφίλους, σκυμμένον πάνω ἀπὸ ἕνα σωρὸ βιβλία, Γαλλικὰ καὶ Γερμανικά, νὰ ἐξετάζῃ, νὰ διαβάζῃ, νὰ διαλέγῃ !...

—Κύριε πρόεδρε, τοῦ φωνάζει ὁ κ. Σακελλαρόπουλος, ὅλο μέσα στὰ βιβλιοπωλεῖα θὰ σὲ βρίσκω !

Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε ἤρεμα :

—Μὰ ποῦ θέλεις νὰ μὲ βρίσκης ! Μήπως στὰ...χαρτοπαίγνια !...

* * *

Ὅταν, μετὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1928, ὁ κ. Βενιζέλος ἀνέλαβε καὶ πάλιν τὴν κυβέρνησιν, σκέφθηκε νὰ τοποθετήσῃ στὶς καλύτερες νομαρχιακὲς θέσεις ὡς νομάρχας νέους, ποὺ εἶχαν σπουδάσει στὴν Εὐρώπη.

Καὶ διώσιε τέτοιους ἀρχετοὺς πράγματι.

Ἀλλὰ οἱ περισσότεροι, ἂν μὴ ὅλοι σχεδὸν ἀπὸ αὐτούς, ἴσως γιατί δὲν ἐγνώριζαν τὸν ἐπαρχιακὸ Ἑλληνικὸ λαό, ἴσως γιατί θέλησαν νὰ ἐκπλήξουν τὸν κοσμάκη μὲ συστήματα ξένα καὶ ἀγνώριστα στὴν Ἑλλάδα, τὰ εἶχαν κάμει θάλασσα. Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν νομῶν αὐτῶν πηγαίναν παραπονεμένοι καὶ διεμαρτύροντο στὸν κ. Βενιζέλο.

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐξεπλήσσετο καὶ διηρωτᾶτο :

—Μὰ πῶς δὲν εἶνε καλοὶ νομάρχαι ; Δὲν εἶνε δυνατόν !... Αὐτοὶ εἶνε Γερμανομαθεῖς !....

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς διαμαρτυρίες αὐτὲς τοῦ λαοῦ ἦταν παρὼν καὶ ὁ μακαρίτης Τσιριμώκος, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τὸν κοσμάκη νὰ λέῃ τὸ παράπονό του καὶ τὸν Βενιζέλο νὰ ἐκπλήσσεται καὶ νὰ τονίζῃ :

—Μὰ τί λέτε, κύριοι ! Αὐτοὶ εἶνε Γερμανομαθεῖς... Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάνουν τέτοια πράγματα. Σᾶς εἶπα, εἶνε Γερμανομαθεῖς...

Τότε ὁ κ. Τσιριμώκος τὸν διέκοψε ἀποτόμως καὶ τοῦ εἶπε :

—Αὐτοὶ εἶνε Γερμανομαθεῖς, κύριε πρόεδρε, καὶ ἐμεῖς....Γερμανοπαθεῖς. Ἂς τοὺς, νὰ πᾶν στὸ διάβολο, καὶ βάλε Ἕλληνας νὰ μᾶς διοικήσουν !....

* * *

Σὲ μιὰ συζήτησι, ποὺ ἔγινε στὴ Βουλὴ πρὸ ἐτῶν, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐν Βιέννῃ πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος Μάνος εἶχε 25 χρόνια νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα. Μὰ καὶ ὁ Δηληγιάννης, ὅταν ἦταν πρεσβευτὴς μας στὸ Παρίσι, εἶχε δεκαπέντε χρόνια νὰ ἴδῃ τὴν Ἀθήνα καὶ ἄλλα τόσα χρόνια ὁ ἐν Βερολίνῳ πρεσβευτὴς μας. Γι' αὐτὸ στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν ἔλεγαν συχνά :

—Ὁ κ. Δηληγιάννης εἶνε ὁ...Ἑλληνικώτερος τῶν Γάλλων καὶ ὁ κ. Μάνος ὁ φιλελληνικώτερος τῶν Βιεννέζων !...

* * *

Γιὰ τὸν μακαρίτη ἱστορικὸ Κορομίλη, ἢ μᾶλλον γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ὡραῖο : Ὅταν, κατὰ τὸ 1911—12 ἦταν βουλευτὴς Σμύρνης στὴν Τουρκικὴ Βουλὴ, στὴν Κωνσταντινούπολι, πῆγε μιὰ μέρα γιὰ νὰ διοριθῶσι τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια του σ' ἕνα τοῦ Γαλατᾶ κουρεῖο. Ὁ κουρεὺς τοῦ ἔβαλε τὴ λευκὴ πετσέτα στὸ στῆθος καὶ κατεγίνετο μὲ χάποια Ἀνατολίτικη νοχέλεια νὰ ἑτοιμάσῃ καὶ καθαρίσῃ τὰ σύνεργά του. Ἀξαφνα ὅμως κάποιος τοῦ φώναξε ἀπ' ἔξω καὶ βγῆκε νὰ μιλήσῃ πιὸ πέρα τοῦ. Ἐντωμεταξὺ ὁ Κορομίλης εἶχε βυθισθῆ στὶς σκέψεις του καὶ λησμόνησε πὼς βρισκόταν σὲ κουρεῖο. Ὅταν σὲ λίγο, κυττάζοντας στὸν καθρέφτη, εἶδε μπρός του τὴ λευκὴ πετσέτα, ἐνόμισε πὼς βρισκόταν σὲ ρεστοράν καὶ φώναξε στὸν κουρέα :

—Παιδί, πότε θὰ φέρης ἐπιτέλους αὐτὸ τὸ φαγητό ;...

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ελληνικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

"Ολ' αὐτὰ καὶ δὲν ξέρω ἀκόμα τί τὸ ἀκαθόριστο, τὸ ἀλλόκοτο, τὸ ἀνεξήγητο, μ' ἔχουν κάνει ἄλλον ἄνθρωπο.

Τρύπησα... σὰν κόσκινο καὶ μέσα ἀπ' τὶς τρύπες ἔφυγε, διέρρευσε ὅλη ἡ ὀργή μου, τὸ πεῖσμα μου, ἡ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως!...

Νοιώθω ἀπάνω μου τὸ βαρὺ χέρι τοῦ Θεοῦ κι' ἡ καρδιά μου παραλύει ἀπὸ ἀγωνία.

Ἐγέρασα ἄξαφνα;

Τί μοῦ συμβαίνει ;... Τί μοῦ συμβαίνει λοιπόν;

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Λεάνδρου Ἀρτέμη)

Γονατιστὸς μπρὸς στὸ Θεό, τοῦ ἀνοίγω τὴν καρδιά μου καὶ τοῦ ζητάω ἔλεος! Δὲν ξέρω τί ἔχω!... Ἔχασα μὲ μιᾶς τὸ θάρρος μου καὶ τὴν πίστι μου. Δὲν ἐλπίζω πειὰ στὸ μέλλον. Κι' ὅλ' αὐτὰ γιατί;

Τὸ σκέπτομαι τὸ «γιατί» αὐτό, τὸ τόσο τρομερὸ καὶ ἡ καρδιά μου κομματιάζεται.

Ἄ, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ Θεὸς μὲ μίσησε. Ὁ ἔρωτάς μου ποὺ ἦταν ἡ χαρὰ καὶ τὸ φῶς τῆς ζωῆς μου, ἔγινε τώρα γιὰ μένα μιὰ ἀληθινὴ κόλασις, μ' ὅλα της τὰ βασανιστήρια.

Τί μοῦ συνέβη χτὲς τὸ βράδυ;

Ἦταν πραγματικότης ἢ ὄνειρο ἐκεῖνο ποὺ ἀντίκρυσα;

Γύρισα στὸ σπίτι ἀργά.

Ἀνέβηκα ἀπάνω σιγά. γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσω κανένα.

Πραγματικῶς κανένας δὲν μ' ἀντελήφθη.

Τοιμαζόμουν νὰ μπῶ στὸ δωμάτιό μου, ὅταν εἶδα φῶς στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα μου.

Αὐτὸ μὲ παραξένεψε. Ὁ πατέρας μου δὲν συνηθ ζει νὰ ἐργάζεται τὸ βράδυ, ποὺ γυρίζει πάντα κουρασμένος. Πλαγιάζει ἀμέσως καὶ σηκώνεται πολὺ πρωΐ γιὰ νὰ κάνη τὴ δουλειά του.

Τί ἔκανε λοιπὸν ἄγρυπνος τέτοια ὥρα;

Μιὰ νοσηρὴ περιέργεια μ' ἔσυρε ὡς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, ποὺ δὲν ἦταν καλὰ κλεισμένη. Πλησίασα ἐκεῖ σιγοπατῶντας καὶ εἶδα . . . . . .

Θεέ μου, δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ συνεχίσω.

Εἶδα κάτι, ποὺ δὲν τὸ περίμενα.

Ἀντίκρυσα τὸν πατέρα μου, τὸν σκληρὸ καὶ ψύχραιμο, μέχρι παγερότητος, νὰ κλαίη!

—Ναί, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε!...

Εἶχε ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι του στὰ δυό του χέρια καὶ δυνατοὶ λυγμοὶ τὸν συγκλονίζαν ὁλόκληρο.

Τὰ δάκρυα ἔπεφταν στὸ στουπόχαρτο. ποὺ ἦταν στρωμένο πάνω στὸ τραπέζι του, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο..

Ἐσάστισα.

Δὲν πίστευα στὰ μάτια μου.

Ὁ πατέρας μου βρισκόταν ἐκεῖ ἐμπρός μου ἢ ἔβλεπα κάποιο ἀλλόκοτο κι' ἀνεξήγητο ὄνειρο:

Ἦταν τόση ἡ ταραχή μου, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ μισόκλειστη πόρτα ἔτριξε, καθὼς ἄγγισα ἀπρόσεχτα ἐπάνω.

Μὰ ὁ πατέρας μου δὲν κατάλαβε τίποτα·

Ἦταν βυθισμένος στὸν πόνο του, στὴν ὀδύνη του...

Ἤθελα τώρα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, γιὰ νὰ μὴ μὲ δῆ καὶ δὲν εἶχα τὸ κουράγιο. Τὰ γόνατά μου λύγιζαν. Κι' ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ τὸν βλέπω νὰ κλαίη...

Στηρίχτηκα στὸν τοῖχο κι' ἔκαμα ἕνα βῆμα ἐμπρός. Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ πατέρας μου μετακινήθηκε, ἀναστέναξε βαθειὰ κ' ἕνα ὄνομα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του:

—Φλώρα!...

Μαρμάρωσα. Τὸ μυστικὸ τοῦ πόνου τοῦ πατέρα μου, ἀποκαλύφθηκε μπροστά μου διὰ μιᾶς, τρομερό, ἀφάνταστα φρικαλέο.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. ἡ σκέψις μου θόλωσε. Ἔφυγα ἀκροπατῶντας καὶ τρύπωσα στὸ δωμάτιό μου. Ἔκλεισα σιγὰ τὴν πόρτα καὶ ξάπλωσα στὸ κρεββάτι μου, ντυμένος καθὼς ἤμουν.

Ἔτρεμα ὁλόσωμος..

Τὸ στῆθος μου φούσκωνε...

Θἄθελα νὰ βρεθῶ ἔξω καὶ ν' ἀρχίσω νὰ τρέχω, νὰ τρέχω, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω, ὅσο νὰ σωριαστῶ κάτω ἀναίσθητος.

Τώρα τὰ καταλάβαινα ὅλα.

Ὁ πρῶτος θυμός, ἡ πρώτη ὀργὴ τοῦ πατέρα μου εἶχε περάσει. Καὶ τὸ αἴσθημά του γιὰ τὴ Φλώρα ξύπνησε πάλι μέσα του ἀπαιτητικό, ἀκατανίκητο

Τὴν ἀγαποῦσε!

Τὴν ποθοῦσε... Δὲν μποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς αὐτή.

Τὸ αἴσθημά του αὐτὸ ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὸ πεῖσμα του, ἰσχυρότερο ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό του καὶ τὴ σκληρότητά του. Εἶχε βρυκολακιάσει τώρα μέσα του καὶ τὸν βασάνιζε.

Ἡ σκέψις αὐτὴ μὲ τρομάζει, μὲ τρέλλαινε.

Τί θὰ γινότανε πειά;

Τί θἄλεγε ἡ Φλώρα γιὰ ὅλ' αὐτά;

Γιατὶ ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ τί εἶδα, εἶχα τὴν ὑποχρέωσι νὰ φανῶ εἰλικρινής.

Τὰ ὄνειρά μου τὰ ἐρωτικὰ σωριαζόντουσαν πλέον σ' ἐρείπια. Μπορῶ νὰ γίνω ἐγὼ ὁ δήμιος τοῦ πατέρα μου;

Ὄχι. ὄχι, δὲν τὸ θέλω, θεέ μου! Ἀλλὰ ποιὰ λύσι νὰ βρῶ γιὰ τὸ τρομερὸ αὐτὸ πρόβλημα;

Ἡ θλιβερές, ἡ τραγικὲς αὐτὲς σκέψεις μου κράτησαν ὡς τὰ ξημερώματα. Πέρασα μιὰ νύχτα φρικτή, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ... ποτέ...

Καὶ μόνο κοντὰ τὴ χαραυγὴ βυθίστηκα σ' ἕναν ὕπνο βαθύ, βαρύ, μονοκόμματο..

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Ὄχι, ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ εὐτυχήσω στὴ ζωή μου.

Ὁ Λέανδρος μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὴ μέση...

Ἐνῶ τὰ πράγματα ἐπήγαιναν τόσο καλά, ὁ οὐρανὸς συννέφιασε πάλι.

Τὸ ἀπόγευμα σήμερα ἦρθε σπίτι ὁ Λεάνδρος, ντυμένος μ' ἕνα κοστοῦμι ἐκδρομῆς, μὲ κοῦκο καὶ μπότες. Ξαφνιάστηκα ὅταν τὸν εἶδα ἔτσι. Ἦταν κατασκονισμένος.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; τὸν ρώτησα περίεργη.

—Ἀπὸ τὴν ἔξοχή, μοῦ ἀπάντησε ἀναστενάζοντας.

—Ἤσουν ἐκδρομή ;

—Ναί. Εἶχα ἀνάγκη καθαροῦ ἀέρος

—Κάθησε νὰ ξεκουραστῆς. Θὲς νὰ πλυθῆς μηπως ;

—Ναί. Θὰ ἤθελα νὰ ρίξω λίγο κρύο νερὸ στὸ πρόσωπό μου.

Τὸν βοήθησα νὰ πλυθῆ μόνη μου. Ἡ στάσις του, ἡ κουβέντες του μοῦκαναν παράξενη ἐντύπωσι.

—Τί ἔχεις ; Κάτι ἐχεις, Λεάνδρε! τοῦ εἶπα σὲ μιὰ στιγμή.

Χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ μοῦ ἀπάντησε :

—Θὰ σοῦ πῶ, Φλώρα. Θέλεις νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο ;

—Πάλι ; Μὰ δὲν εἶσαι κουρασμένος ;

—Ὄχι, ὄχι· Πᾶμε νὰ φύγουμε, σὲ παρακαλῶ. Ὁ κλειστὸς χῶρος μὲ πνίγει.

Ἀπόρησα.

—Πές μου τί ἐχεις, τὸν ἱκέτευσα. Γιατὶ εἶσαι τόσο ἀνήσυχος ;

Μὰ δὲν ἤθελε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.

—Ὄχι ἐδῶ, ὄχι ἐδῶ, μοῦ ἀπάντησε σὰν παραζαλισμένος. Ἄς βνοῦμε ἔξω. Πᾶμε, σὲ παρακαλῶ...

—Μὰ ποῦ θὲς νὰ πᾶμε, ἀγάπη μου ;

—Ἔξω... Στὸ δρόμο, στὴν ἐξοχή, στὸν ἀνοιχτὸ ἀέρα. Γίνομαι, Φλώρα!...

Ταραγμένη, γεμάτη ἀπαισια προαισθήματα, ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα καὶ κατεβήκαμε κάτω, ἀφοῦ εἰδοποίησα τὴ μητέρα μου.

Ποῦ πηγαίναμε ; Δὲν ξέρω...

Ὁ Λέανδρος προχωροῦσε γρήγορα, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό· Τὸν ἀκολουθοῦσα ἀσθμαίνοντας. Φαινόταν σὰν νἄχε ξεχάσει πὼς βρισκόμουν πλάϊ του.

Ἐπὶ τέλους στάθηκα κουρασμένη, πιάνοντάς τον ἀπ' τὸ μπράτσο.

—Λέανδρε!

Τινάχτηκε, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

—Φλώρα!

—Ποῦ πηγαίνουμε, ἀγαπημένε μου ;

Μὲ κύτταξε σαστισμένος καὶ σφιάστηκε κάτω, στὴ χλόη.

—Κάθησε, μοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ λυπημένη.

Ἐκάθησα. Βρισκόμαστε κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ Κηφισσοῦ Εἶχε βρέξει καὶ εἶχε ἀρκετὸ νερὸ τὸ ποταμάκι. Ἡ χλόη ἦταν ὑγρὴ καὶ δροσερή...

Ὁ Λέανδρος ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς κι' ἄξαφνα ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάη γρήγορα-γρήγορα καὶ νευρικά.

Κρεμόμουν ἀπὸ τὰ χε λη του.

Κάθε λέξι του μὲ χτυποῦσε, σὰν βῶλι ζεματιστό, στὴν καρδιά.

Μοῦ μίλησε γιὰ τὸν πατέρα του. Πὼς τὸν εἶδε νὰ κλαίη ἀπελπισμένος καὶ νὰ ψιθυρίζη τ' ὄνομά μου...

Δὲν πίστευα στ' αὐτιά μου·

Ἦταν δυνατόν ; Ἦταν δυνατόν· Θεέ μου!...

—Καὶ τώρα ; ψιθύρισα.

—Καὶ τώρα ; μοῦ ἀπάντησε κι' ὁ Λέανδρος.

Κι' ἀπομείναμε βουβοί.

Ἡ ὥρα περνοῦσε...

Βράδυασε. Πρόβαλε τὸ φεγγάρι...

Καὶ μεῖς ἐμέναμε ἐκεῖ ἀσάλευτοι, σὰν δυὸ σκιές, βυθισμένες στὶς θλιβερὲς σκέψεις μας γιὰ τὸ μέλλον.

Ἦταν ἀργά, ὅταν σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε.

Ὁ Λέανδρος μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὴ μέση. Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ περπατήσω...

Ἔτσι βουβοί, σὰν ξένοι, σὰν νἄχαμε χάσει τὴ λαλιά μας, φτάσαμε στὸ σπίτι. Ὁ Λέανδρος μοῦδωσε τὸ χέρι του. Καὶ μοῦ φάνηκε τὴ στιγμὴ αὐτὴ πὼς μὲ χαιρετοῦσε γιὰ πάντα. Ρίχτηκα σὰν τρελλὴ τότε στὴν ἀγκαλιά του.

—Λέανδρε!... Λέανδρε!...

Μοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ μοῦ εἶπε τρυφερά :

—Μὴν κάνεις ἔτσι, ἀγάπη μου. Κουράγιο!

—Ναί, κουράγιο. Χρειάζεται πολὺ κουράγιο, Λέανδρε... Δεν ξέρεις πὼς φοβᾶμαι!...

—Ἡσύχασε, Φλώρα.

—Θὰ ξανάρθης αὔριο ;

—Ναί, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

—Ἀφοῦ τὸ θέλω ; Ὥστε σὺ δὲν τὸ θέλεις ;

Διστάσε λίγο καὶ μοῦ ἀπάντησε:

—Ναί, ναί, πολύ.

Χωρίσαμε. Ἀνέβηκα στὸ σπίτι καὶ σωριάστηκα στὸ κρεββάτι μου κλαίγοντας, χωρὶς νὰ δῶ κανένα. Σὲ λίγο ἦρθε ἡ μητέρα μου νὰ μὲ καλέση στὸ τραπέζι. Τῆς ἀρνήθηκα. Προσποιήθηκα τὴν ἄρρωστη. Δὲν μὲ πίστεψε—εἶμαι βέβαιη γι' αὐτὸ—μὰ ἔφυγε χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήση μ' ἐρωτήσεις. Κι' ἔμεινα ἔτσι μόνη, μὲ τὸν πόνο μου, γιὰ νὰ γράψω τὶς λίγες αὐτὲς γραμμὲς στὸ Ἡμερολόγιό μου, το Ἡμερολόγιο τῆς ἀπελπισμένης καὶ μαύρης μου ζωῆς.

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Μίλησε ἐπὶ ὧρες μαζύ της, ἀνοίγοντάς της τὴν καρδιά του...

Συνέχεια.—Ὁ Λεάνδρος δὲν εἶχε ἄδικο. Ὁ Ἀρτέμης ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ μου. Προχθὲς τὸ ἀπόγευμα συνάντησε στὸν κῆπο ἑνὸς ἀρχοντικοῦ τῆς Κηφισσιᾶς, μιὰ θεία μου, ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου καὶ μίλησε ἐπὶ ὧρες μαζύ της, ἀνοίγοντάς της τὴν καρδιά του.

Ἡ θεία μου τὸν ἄκουσε ὑπομονετικά· Τῆς εἶπε τὶς σκέψεις του, τὶς ἐλπίδες του. Τῆς ὡμολόγησε πὼς φέρθηκε σκληρὰ μαζύ μου, μὰ τώρα μετάνοιωσε κι' ἔχει τὴν ἀπόφασι νὰ μὲ κάμη εὐτυχισμένη, ἂν θελήσω.

Τῆς ἔκαμε ἀκόμη λόγο καὶ γιὰ τὸ αἴσθημα τοῦ Λεάνδρου.

—Εἶνε ἕνα αἴσθημα παιδικὸ κι' ἐπιπόλαιο, τῆς εἶπε, κι' ἐλπίζω πὼς θὰ τοῦ περάση... Δὲν εἶνε δυνατόν, κυρία, νὰ γίνουν ὅλα ὅσα ὀνειρεύεται ὁ Λεάνδρος, μὲ τὴν παιδική του φαντασία. Δὲν νυμφεύεται κανεὶς τὴ μητέρα του.

—Καὶ τὸ διαζύγιο ; ρώτησε ἡ θεία μου.

—Θὰ φροντίσω νὰ μὴν ἐκδοθῆ. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήση ἡ Φλώρα.

"Ολ' αὐτὰ τὰ πράγματα. ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐλιγμοί, ἀρχίζουν πάλιν νὰ μὲ τρομαζουν.

Ἐνόμιζα πὼς ὁ Ἀρτέμης ἀπέφυγε ἀπὸ καλωσύνη του νὰ κάνη κακὸ στὸν πατέρα μου. Μὰ τώρα ἄλλαξα γνώμη. Δὲν πρόκειται περὶ καλωσύνης ἔσσε. Ὁ Ἀρτέμης ἐξακολουθεῖ νὰ μ' ἀγαπᾶ, ἢ μᾶλλον νὰ μὲ ποθῆ. Κι' ἐλπίζει... Ἐλπίζει πὼς μποροῦμε νὰ ἐξαναφτιάσουμε τὴ ζωή μας.

Πὼς ὅμως ;

Τί μπορεῖ νὰ γτίση κανεὶς μὲ τὰ θρύμματα τῶν ἐρειπίων ;

Τί μπορεῖ κανεὶς νὰ δημιουργήση ἀπὸ τὸ μηδέν ;

Ξαναφτιάνουν τὴ ζωή τους οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγάπησαν ἄλλοτε. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἑνώθηκαν ψυχικά. Ἐνῶ ἐμᾶς μᾶς ἐχωρίσε καὶ μᾶς χωρίζει μιὰ ὁλόκληρη ἀβύσσος, ἄβυσσος μίσους καὶ ἀηδίας.

Κι' ὅμως δὲν σκέπτονται ἔτσι κι' οἱ γονεῖς μου. Ἀντιθέτως μάλιστα.

Ἡ μητέρα μου, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὴ θεία μου ὅσα τῆς εἶπε ὁ Ἀρτέμης στὴν Κηφισιά, συγκινήθηκε κι' ἄρχισε νὰ ἐλπίζη, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί.

Μοῦ μίλησε μάλιστα σχετικῶς·

—Σοῦ εἶπε τίποτε ἡ θεία σου ; μ' ἐρώτησε.

—Ναί, μαμά· τῆς ἀπάντησα. Μοῦ εἶπε ὅ,τι εἶπε καὶ σὲ σᾶς.

—Καὶ τ' σκέπτεσαι γιὰ ὅλ' αὐτά, κόρη μου ;

—Τίποτε, μαμά.

—Τίποτε !...

—Ναί, μαμά. εἶπα τίποτε.

('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Ἡ ἐκπληκτικὴ ζωὴ τοῦ Τζέϊμς Βιλλάρ. Ὁ «φασουλῆς» τοῦ Κολλεγίου τοῦ Παίνεσβιλ. Πῶς πρωτοπαρουσιάστηκε ὁ «ἄνθρωπος - φαινόμενο». Ἕνα συμβόλαιο μὲ τὸ «Τζόκεϋ». Ἡ θριαμβευτικὲς περιοδεῖες τοῦ Τζέϊμς Βιλλάρ. Μιὰ ἐπίσκεψη στὸ Ἰνστιτοῦτο τῶν Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν, κλπ.

Ἡ ἐπιστήμονες τοῦ Νέου Κόσμου ἀσχολήθηκαν τελευταία μὲ τὸ παράδοξο φαινόμενο ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μπορεῖ καὶ μεγαλώνει ὅσο θέλει τὸ ὕψος του. Ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς ὀνομάζεται Τζέϊμς Βιλλὰρ καὶ εἶνε σήμερα σαράντα χρόνων. Ἰδοὺ πῶς διηγεῖται ὁ ἴδιος τὴν κατασληκτικὴ ἰδιότητά του :

«Γεννήθηκα στὶς 27 Ἰουλίου τοῦ 1894, στὸ Παίνεσβιλ. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας μικρὸς ἔμπορος τῆς συνοικίας, ποὺ ἔγραφε σὲ βιβλιαράκια τοὺς λογαριασμοὺς τῶν πελατῶν του. Ὅλη τὴ μέρα καθισμένος πίσω ἀπὸ ἕνα τραμωτὸ παραθύρι, μέτραγε καὶ ξαναμέτραγε ὅ,τι τοῦ χρωστοῦσαν. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα μου, ἦταν μιὰ καλὴ νοικοκυρά, ποὺ μόλις τέλειωνε τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ἐρχόταν στὸ μαγαζὶ καὶ καθόταν στὸ ταμεῖο. Οἱ πελάτες ὅμως δὲν ἦσαν πολλοί. Εἶνε ζήτημα ἂν εἴχαμε δυὸ - τρεῖς ἀγοραστὰς ποὺ πλήρωναν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔπαιρναν ἕνα σωρὸ πράγματα μὲ πίστωσι. Κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς ὁ πατέρας μου φοροῦσε τὴν καινούρια φορεσιά του, ἔπαιρνε ἀξιοπρεπὲς ὕψος μεγαλοαστοῦ καὶ γύριζε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς συνοικίας στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ εἰσπρύξῃ ὅ,τι τοῦ χρωστοῦσαν. Ἐγὼ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πήγαινα στὸ σχολεῖο. Οἱ γονεῖς μου, ὅπως ὅλοι οἱ γονεῖς ποὺ παλεύουν γιὰ νὰ ζήσουν, ἤθελαν νὰ μὲ κάνουν «ἄνθρωπο», γιὰ νὰ μπορέσω μιὰ μέρα νὰ πάρω μιὰ καλύτερη θέσι ἀπ' αὐτοὺς στὴν κοινωνία. Μὲ σπούδαζαν λοιπὸν μὲ τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ κέρδιζαν. Ἔτσι τέλειωσα τὸ κολλέγιο τοῦ Παίνεσβιλ καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσα ἀνώτερες σπουδές, ἂν δὲν συνέβαινε κάτι, ποὺ ἄλλαξε τελείως τὰ ὄνειρά μου καὶ μ' ἔκανε ἑκατομμυριοῦχο...

Ἀπὸ μικρὸς εἶχα παρατηρήσει ὅτι εἶχα τὴν ἱκανότητα νὰ παραμορφώνω τὸ πρόσωπό μου, νὰ κάνω τὶς πιὸ τρομαχτικὲς γκριμάτσες, νὰ κουνάω τ' αὐτιά μου καὶ νὰ μακραίνω τὸ λαιμό μου σὰν τὴν στρουθοκάμηλο. Ὅλοι οἱ συμμαθηταί μου διασκέδαζαν ἐξαιρετικὰ μ' αὐτὰ τὰ παιγνίδια μου κι' ἀκόμη καὶ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις μου. Ἀποροῦσαν πῶς κατώρθωνα, παραδείγματος χάριν, νὰ φτάνω τὸ χέρι μου στὸ μπροστινὸ θυρανίο καὶ νὰ παίρνω τὰ βιβλία τῶν συμμαθητῶν μου, χωρὶς νὰ κουνηθῶ ἀπὸ τὴ θέσι μου, ἀλλὰ μεγαλώνοντας ἀπλούστατα μερικοὺς πόντους τὸ ἕνα χέρι μου. Οἱ καθηγηταί μου, ποὺ κάθε τόσο ἀνεκάλυπτταν ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ ἀφορμὴ τῆς φασαρίας, μὲ τιμοροῦσαν αὐστηρὰ καὶ μὲ συμβούλευαν :

—Ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι «Καραγκιόζης». Δὲν σοῦ χρειάζονται τὰ γράμματα. Ἄσε μας λοιπὸν νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας καὶ πὲς ποῦ πατέρα σου νὰ σὲ βάλῃ σὲ κανένα τσίρκο νὰ κάνῃς τοῦμπες καὶ νὰ κουνᾶς τ' αὐτιά σου. Τὸ σχολεῖο θέλει ἀνθρώπους καὶ ὄχι φασουλῆδες, σὰν καὶ σένα!

Καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι μὲ τὶς φασαρίες ποὺ τοὺς ἔκανα, μὲ εἶχαν στὴ μπούκα τοῦ τουκρεκιοῦ. Μὰ παραδόξως δὲν μ' ἔδιωχναν, γιατί ἤμουν καλὸς μαθητὴς καὶ μελετοῦσα περισσότερο ἀπ' ὅλους τὰ **μαθήματά μου.**

Ἤμουν δεκαέξη χρόνων, ὅταν στὸ Παίνεσβιλ διοργανώθηκε μιὰ μεγάλη φιλανθρωπικὴ γιορτὴ γιὰ τοὺς ἀπόρους. Ὅλοι οἱ νέοι τὸ θεώρησαν ὑποχρέωσί τους νὰ βοηθήσουν τὴν ἐπιτροπὴ τῶν κυριῶν στὸ ἔργο της, καὶ φυσικὰ ἐγὼ ἤμουν ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἀλλὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω ; Νὰ συνοδεύω τὶς διάφορες δεσποινίδες στοὺς δρόμους μὲ τὸ κουτὶ τοῦ ἐράνου ; Βέβαια, ἦταν μιὰ βοήθεια κι' αὐτό, μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ κάνω κάτι πολὺ καλύτερο καὶ ξαφνικὰ σκέφτηκα ὅτι μποροῦσα νὰ διασκεδάσω τοὺς φιλανθρώπους μὲ τὶς γκριμάτσες μου καὶ τὸ μεγάλωμα τοῦ ἀναστήματός μου. Ἡ πρότασίς μου ἔγινε δεκτὴ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Ἔπρεπε τώρα νὰ βρῶ καὶ τὴν παρτεναίρ μου, γιὰ νὰ γίνω ἕνα πραγματικὰ καλὸ νοίμερο, ὅπως τῶν θεάτρων. Διάλεξα τὴν Μπὲλ Φόξ, τὴν κόρη ἑνὸς φίλου τοῦ πατέρα μου, ἕνα κορίτσι ἐξαιρετικῆς ὡμορφιᾶς καὶ ὑπερβολικὰ εὐθυμο. Οἱ δυό μας ἀποτελούσαμε ἕνα θαυμάσιο ζευγάρι. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς δοκιμές, εἶμαστε ἕτοιμοι νὰ παρουσιαστοῦμε στὸ κοινὸ Ἐπιτέλους ἔφτασε ἡ μέρα τῆς φιλανθρωπικῆς γιορτῆς. Ὁλοι οἱ πλούσιοι τοῦ Παίνεσβιλ, μὰ κι' ὅλοι οἱ κάτοικοί του, εἶχαν μαζευθῆ στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο «Ἐμπέριαλ», γιὰ νὰ χορέψουν καὶ νὰ διασκεδάσουν μὲ τὰ διάφορα νοίμερα. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ πρόεδρος τῆς φιλανθρωπικῆς γιορτῆς, ἀνήγγειλε ὅτι : «Οἱ κίτοικοι τοῦ Παίνεσβιλ πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχεῖς, διότι πρῶτοι αὐτοὶ θὰ ἰδοῦν τὸ πιὸ κατπληκτικὸ νούμερο, ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχουν δῆ οὔτε οἱ θεαταὶ τῶν μεγαλυτέρων ἱπποδρομίων τοῦ κόσμου».

Καταλαβαίνετε τώρα τὴν ἀνυπομονησία τοῦ κόσμου καὶ τὸ φόβο μου. Ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ πετύχω. Ὅσο γιὰ τὴν παρτεναίρ μου, ἡ κόρη τῆς καυγόταν καρφί. Τραγουδοῦσε, χόρευε καὶ ξεκαρδιζόταν ἀπὸ γέλια, μόλις ἔβλεπε τ' αὐτιά μου νὰ κουνιοῦνται. Σ' αὐτὴν ἀφεῦ, ἡ θαρραλέα ἐμφάνισί μου γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πρόχειρη σκηνὴ τοῦ «Ἐμπέριαλ». Μ' ἔκανε ν' ἀνασταίνω τὴν ψυχραιμία μου καὶ νὰ παίξω μὲ μεγάλη φυσικότητα. Στὴν ἀρχὴ ἔκανα ἕνα σωρὸ κομικὲς γκριμάτσες ἔπειτα ἄρχισα νὰ χορεύω μὲ τὴν ὄμορφη Φὸξ καὶ νὰ μακραίνω ὑπερβολικὰ τὸ χέρι μου, ὥστε νὰ βγαίνῃ δυὸ πιθαμὲς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Οἱ θεαταὶ τὰ εἶχαν χάσει. Μιὰ ἀπόλυτη σιωπὴ βασίλευε στὴν αἴθουσα. Ξαφνικὰ ἄρχισε τὸ ἕνα χέρι μου νὰ μεγαλώνῃ καὶ νὰ κατεβαίνῃ σχεδὸν ὡς τὸ γόνατό μου. Ἔπειτα ἄρχισα νὰ ψηλώνω κι' ἐνῶ μὲ τὴ Μπὲλ Φὸξ εἴχαμε τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὴν πέρασα μιὰ ὁλόκληρη πιθαμή. Ὁ κόσμος ἔτρυβε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν κατάπληξί του.

—Πῶς κατοσθώνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ μικραίνῃ καὶ νὰ μεγαλώνῃ ὅσο θέλει ;...

Ἀπροοῦσαν.

Κι' ὅταν τὸ νούμερό μου τέλειωσε, μᾶς χειροκρότησαν ἐξαλλοι οἱ τὸν ἐνθουσιασμό τους. Τὰ εἶχα σαστίσει κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ τῶν κατοίκων τοῦ Παίνεσβιλ, γ' αὐτὸ θέλησα νὰ κρυφτῶ στὸ δωμάτιο, ποὺ χρησιμοποιοῦσα γιὰ καμαρίνι μου. Ἐκεῖ ὅμως μὲ περίμενε μιὰ μεγαλείτερη ἔκπληξι. Σὲ μιὰ πολυθρόνα καθόταν ἀναπαυτικὰ ἕνας κοντόχοντρος ἄνθρωπος μὲ φαλάκρα καὶ μ' ἕνα τσιγάρο πούρο στὸ στόμα του. Μόλις μὲ εἶδε, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, μοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι κι' ἔπειτα μοῦ εἶπε :

—Συγχαρητήρια, μίστερ Βιλλάρ. Εἴσαστε σπουδαῖος, γ' αὐτὸ σὲ ἀγκαζάρω. Μὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρουσιασθῶ : Τόννυ Γκραντὶ διευθυντὴς τοῦ «Τζόκεϋ», τοῦ μεγαλειτέρου ἱπποδρομίου τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Μεγάλη μου τιμή ! τραύλισα σαστισμένος, ἐνάμεσα στὰ δόντια μου.

—Εἶνε ἀρκετὰ πενῆντα δολλάρια τὸ βράδυ μὲ ρώτησε.

Ἐγὼ εἶχα χάσει τὴ μιλιά μου.

—Δὲν σᾶς συμφέρει. Πάει καλά. Τότε προσφέρω ἑκατό.

Μὰ καὶ πάλι δὲν τοῦ ἀπάντησα, ὅπως ἤμουν ἀποσταλμένος. Τὸ μόνο ποὺ θυμάμαι, εἶνε ὅτι ἔγραψα τὸ συμβόλαιό μου μὲ τριακόσια δολλάρια τὴ βραδειά, γιὰ τὶς πρῶτες εἰκοσι παραστάσεις.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ νόμιζα ὅτι ἔβλεπα ἕνα ὡραῖο ὄνειρο.

Ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα τοῦ «Ἐμπέριαλ», ἡ ἀνωτυχίες μου διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Χρόνια καὶ χρόνια τώρα, ποὺ γυρίζω σ' ὅλο τὸν κόσμο, δὲν κάνω ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ μαζεύω λεπτὰ καὶ χειροκροτήματα. Ξαφνικά, δῶ καὶ λίγο καιρό, οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Νέου Κόσμου πρόσεξαν αὐτὴν τὴν ἰδιότητά μου καὶ περίεργοι, μὲ κάλεσαν στὸ «Ἰνστιτοῦτο τῶν Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν». Ἐκεῖ μὲ παρακάλεσαν νὰ ἐπαναλάβω ὅλα τὰ γυμνάσματά μου καὶ τέλος παρακολούθησαν καὶ φωτογράφησαν μὲ τὶς ἀκτῖνες Χ. τὸ μεγάλωμα καὶ τὸ κόντημα τοῦ σώματός μου. Κάθε τέτοια φωτογραφία προκαλοῦσε ψιθυρίσματα θαυμασμοῦ καὶ καταπλήξεως. Μὰ κι' ἐγὼ γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα μὲ ποιὸ τρόπο μεγάλωνε ὁ λαιμός μου καὶ τὸ χέρι μου. Εἶνε ἕνα σωρὸ ἐπιστημονικοὶ ὅροι ποὺ ἐξηγοῦν αὐτὴ τὴν ἰδιότητά μου, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἤθελα νὰ σᾶς κουράσω. Τὸ μόνο ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι, ὅταν τέλειωσε αὐτὴ ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασί μου, οἱ ἐπιστήμονες μοῦ ὡμολόγησαν ὅτι τόσα χρόνια δὲν εἶχαν ἐνδιαφερθῆ γιὰ μένα, γιατί νόμιζαν ὅτι αὐτὰ τὰ «γυμνάσματά» μου ἦσαν τὰ γνωστὰ τρίκ τῶν διαφόρων θαυματοποιῶν καὶ τῶν μάγων, ποὺ ἐξαπατοῦν τὸ κοινόν.

Μὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι ἐγὼ μ' αὐτὴ τὴν παράξενη ἰδιότητά μου ἔκανα τὴν τύχη μου. Σήμερα ἔχω ἕνα ὄμορφο μέγαρο στὴν 50ὴ Ἀβενοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἕνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο κι' ἀρκετὰ ἑκατομμύρια δολλάρια.

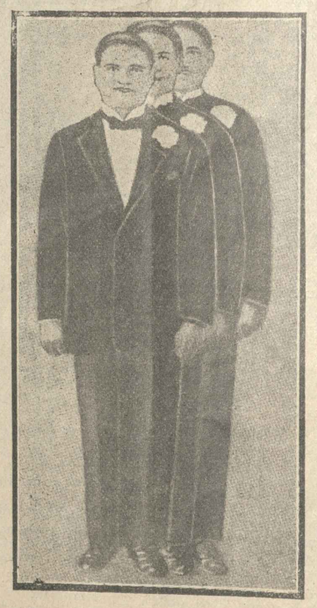

Ὁ Τζέϊμς Βιλλάρ, σὲ τρεῖς φωτογραφίες, ποὺ πάρθηκαν τὴν ἴδια μέρα καὶ στὴν κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχει διαφορετικὸ ὕψος...

ΑΠΟ ΤΑ «ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΜΟΥ»

ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΑΡΑΓΩ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΝΤΕ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

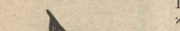

ΙΧΑΜΕ κατασκηνώσει καταμεσῆς στὴ Σαχάρα, κατάκοποι ἀπὸ τὴ φριχτὴ ὀδοιπορία μᾶς κολασμένης, φλογερῆς ἡμέρας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁδηγοὺς τοῦ καραβανιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχα ξεκινήσει ἀπὸ τὴ Μέκκα γιὰ τὸ Μαρόκο, μὲ πλησίασε χαμογελαστά.

—Μακρὺ τὸ ταξεῖδι μας, ἔ ;... μοῦ εἶπε.

—Φυσικά !... τοῦ εἶπα. Τόσες ἑβδομάδες διασχίζοιμε τὴ Σαχάρα καὶ ἔχοιμε ἀκόμη δρόμο πολὺ μπροστά μας !...

—Ἀναταύσου, τότε !... ξανάπε ὁ νεαρὸς Ἄραψ. Νά, δὲν βλέπεις ὅτι κ' ὁ Ἀλλὰχ πάει νὰ ἀναπαυθῆ ;...

Καὶ μοῦδειξε μὲ τὸ τεντωμένο χέρι του τὸν ἥλιο, ὁ ὁποῖος, βασιλεύοντας τώρα, χρύσωνε τὸν ὁρίζοντα φαντασμαγορικά.

—Σὲ καλό σου, Μωχάμετ !... γέλασα. Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀλλάχ, λοιπόν ;

—Ὄχι, μὰ εἶνε τὸ λυχνάρι Του... Τὸ σβύνει τώρα, ἀφοῦ τελείωσε τὸ μεροκάματό Του... Θὰ τὸ ξανανάψῃ αὔριο, ποὺ θὰ τὸ ξαναχρειαστῆ !

—Ὡμορφα τὰ λές, Μωχάμετ !... διέκοψα. Μὰ γιατί φαίνεσαι ἔτσι ἀπότομα θλιμμένος τώρα ;...

—Γιατί σκοπεύω νὰ σκοτώσω κάποιον κι' ὁ Ἀλλὰχ μᾶς ἀπαγορεύει τὸ φόνο !... εἶπε πένθιμα ὁ Μωχάμετ.

Σκίρτησα. Ἤμουν ἕτοιμος κάτι νὰ πῶ, μὰ εἶδα τὴ μαύρη ματιά του νὰ λαχταρίζῃ ἄξαφνα καὶ νὰ καρφώνεται κάπου μὲ δίψα. Κυττοῦσε τὴ Χαλιντέ, μιὰ τσαχπίνα μελαχροινή, καλλονή, κόρη τοῦ ἀρχοδηγοῦ τοῦ καραβανιοῦ μας, ἡ ὁποία βγαίνοντας τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὸ πατρικὸ τσαντῆρι, τραβοῦσε γιὰ τὴ στέρνα τῆς ὁάσεως νὰ πάρῃ νερό.

Ἀπὸ τὴ λαχτάρα τοῦ βλέμματός του μισοένοιωσα τὸ μυστικό του. Μὰ κάνοντας τὸν ἀνήξερο, ρώτησα τὸν ἐρωτευμένο Μωχάμετ :

—Καὶ τί σοῦκανε ἐκεῖνος ποὺ σκέπτεσαι νὰ σκοτώσῃς;

—Σὲ μένα, τίποτα... Ἀρέσει ὅμως σ' ἐκεῖνη, τὴν ὁποία ἀγαπῶ τρελλὰ ἐγώ... Κι' αὐτὸ μὲ τυραννάει... Μοῦ εἶνε ἀνιπόφορο !...

—Δὲν εἶνε σωστὸ ὅμως νὰ τὸν σκοτώσῃς μπαμπέσικα, Μωχάμετ... Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀναν̀δρία !...

Ὁ Μωχάμετ τινάχτηκε.

—Τὸ ξέρω, ἐφέντιμ !... ξεφώνισε. Δὲν εἶμαι τέτοιος. Μὰ θὰ χτυπηθῶ μαζύ του στῆθος μὲ στῆθος !...

—Μπᾶ ;... Μονομαχία, λοιπόν ;... Πολὺ ρωμαντικό, πολὺ ἱπποτικὸ αὐτό, Μωχάμετ... Μπορεῖ ὅμως νὰ σκοτωθῆς ἐσύ, ἀντὶ νὰ σκοτώσῃς τὸν ἀντίζηλό σου..., εἶπα, μὲ αὐξημένο ἀφάνταστα ἐνδιαφέρον, βλέποντας νὰ ξεσκεπάζεται ἔτσι ἀπροσδόκητα στὰ μάτια μου ἕνα τόσο φλογερὸ εἰδύλλιο.

—Δὲν θὰ σκοτωθῶ ἐγώ, ἐφέντιμ !... εἶπε μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ Μωχάμετ. Μπορεῖ νὰ κόβῃ τὸ χατζάρι τοῦ ἀντιζήλου μου, μὰ τὸ χέρι τὸ διχό μου εἶνε πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸ δικό του. Βλέπεις, μ' ἔκανε πιὸ γερὸν ἐμένα ὁ Ἀλλὰχ — μεγάλο τὸνομά Του !... κ' ἔχω χρέος ἀπέναντί Του νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὸ πλεονέκτημά μου... Θὰ σκοτώσω, λοιπόν, ἀντὶ νὰ σκοτωθῶ !...

Ὁ πατέρας τῆς Χαλιντέ σήκωσε ψηλὰ τὸ ἀνέμιζαν ἀκατάπαυστα καὶ καινούριες βαθειὲς χαραιὲς αὐλάκωναν τὰ πετσοκομμένα κοομμά τους.

—Πάει καλά, Μωχάμετ !... εἶπα συγκινημένος. Καὶ ποιόν, τελοσπάντων, θὰ σκοτώσῃς ;

—Τὸν ἀντίζηλό μου... Τὸν συνάδελφό μου Ταξζάρ... Τοῦ πρότεινα νὰ μονομαχήσουμε αὔριο τὴ χαραυγή. Ἐκεῖνος δέχτηκε, γιατί ἀγαπάει κι' αὐτὸς τὴ Χαλιντὲ ὅσο κι' ἐγώ... Μὰ δὲν θὰ γίνῃ δική του, ἐκτὸς ἂν σκοτωθῶ !....

—Ἂν σκοτώσεις, θὰ γίνῃ δική σου ἡ Χαλιντέ ;...

—Ὄχι !...

—Ὄχι !... ρώτησα μὲ ἔκπληξι. Γιατί ;...

—Γιατί ἐκείνη ἀγαπάει πολὺ τὸν Ταξζάρ ζωντανόν. Καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερο, μόλις τὸν δῆ νεκρό !...

—Τότε ;... ρώτησα ξανά, μισολαχανιασμένος γιὰ τὸ ἀπρόοπτο αὐτό.

—Τότε... Τότε ἡ Σαχάρα εἶνε μεγάλη... Τὸ Μαρόκο ἀπέχει πολὺ ἀκόμα... Κι' ἡ ὕανες καὶ τὰ τσαλάλια, ποὺ μᾶς τριγυρίζουν κάθε βράδυ, θὰ συγχωρνᾶν τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, γιατί....

—Γιατί ; διέκοψα ἔκθαμβος.

—Γιατί θὰ τὰ ταΐσω μὲ τὶς τρυφερὲς σάρκες τῆς Χαλιντέ, καμμιὰ νύχτα !...

—Μὰ δὲν τὴν ἀγαπᾶς, λοιπόν ;...

Ὁ Μωχάμετ μὲ κύτταξε ἔκθαμβος. Ὕστερα ξέσπασε, μὲ βίαιη φωνή:

—Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, ἐφέντιμ, ὅτι τὴν ἀγαπῶ σὰν παλαβός ;... Ἀφοῦ προτιμᾶω νὰ τὴν χωνέψουν στοιμάχια ἀγριμιῶν, παρὰ νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του ἄλλος, μπορεῖ νὰ μὴ τὴν ἀγαπῶ ;...

Ἀφοῦ ἐπειὰ ἀπ' τὸ βίαιο πάθος του.

Τόλμησα μιὰ παρατήρησι ἀκόμη :

—Καλά, κι' ὁ Ἀλλὰχ δὲν τιμορεῖ ἐκείνους ποὺ σκοτώνουν ;...

—Τοὺς τιμορεῖ, μὰ ἄδικα... Γιατί νὰ τοὺς δώσῃ καρδιὰ καὶ νὰ τὴν πλημμυρίζῃ ὕστερα μὲ πάθη, βίαια καὶ καυτερά, σὰν ἀμμοθύελλες ;... Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, κάθε φορὰ ποὺ εἶμαι δυστυχής, βλαστημάω ἄγρια τὰ γένεια τοῦ Προφήτη Του !...

Ὑποκλίθηκε κατόπιν μπροστά μου τὸ ἄτυχο μελαχροινὸ καὶ λυγερὸ παλληκάρι κ' ἀπομακρύνθηκε ἀπότομα. Ἴσως νὰ καταλάβαινε πὼς εἶχε ἐκτροχιασθῆ, ἀπὸ τὴ βιαιότητα τοῦ ἄτυχου αἰσθήματός του καὶ νὰ φοβόταν μήπως ξεστομίσει κ' ἄλλες ἀκόμη ἀνέρες βλαστήμιες.

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ ἀρχιοδηγὸς τοῦ καραβανιοῦ μας καὶ πατέρας τῆς χιλιοπόθητης Χαλιντὲ εἶχε ἐπιτρέψει αὐτὴ τὴ μονομαχία μεταξὺ τῶν δυὸ ὑποψηφίων μνηστήρων τῆς κόρης του. Καὶ τοῦτο, γιατί κατὰ τὰ χαράμματα ἤχοι γογγοὶ ταμπούρλου μᾶς τίναξαν ὅλους ἀπὸ τὸν ὕπνο στὸ πόδι. Βγῆκα ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ παραξενεμένος, στενοχωρημένος ἀπὸ ἀόριστη ἀγωνία, βάδισα πρὸς τὸ κέντρο τῆς κατασκηνώσεως τοῦ καραβανιοῦ. Ὅλη ἡ συνοδεία καθόταν σταυροπόδι στὴν ἄμμο κ' εἶχε σχηματίσει ἕναν φαρδὺ κύκλο. Κοντὰ στὸν σοβαρὸ πατέρα της, καθόταν, ἐπάνω σὲ δέρμα τίγρεως, τὸ θελκτικὸ «μῆλο τῆς ἔριδος», ἡ Χαλιντέ. Τὴν πρόσεξα καλύτερα τώρα, ἀτάραχη καὶ γαλήνια, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δικαίωσα τὸ πάθος τῶν δυὸ ἄμοιρων παλληκαριῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ἀλληλοσφαζόντουσαν μπροστά της καὶ γιὰ τὸ χατῆρι της ;...

Ποτὲ πιὸ γλυκό, πιὸ πλάνο καὶ πιὸ προδοτικὸ βλέμμα δὲν ἔλαμψε σὲ ὠμορφότερα μάτια. Μοῦ φάνηκε σὰν χάϊδι μάνας, ὅπως μοῦ φάνηκαν καὶ σὰν δυὸ γραμμένα δοξάρια τὰ φρύδια της, σὰν φίλντισι τὰ κανονικά της δόντια καὶ σὰν μελαχροινὸς ἀφρὸς ἡ γυαλιστερὲς κ' ἀδρεχτικὲς σάρκες της !...

Ὁ πατέρας σήκωσε ψηλὰ τὸ χέρι κ' οἱ δυὸ ἀντίζηλοι μπῆκαν μὲ περήφανα ὑψωμένο τὸ κεφάλι τους στὴ μέση τοῦ κύκλου. Πρόσεξα τὸν Ταξζάρ. Πιὸ νέος καὶ πιὸ ἀδύναμος ἀπὸ τὸν Μωχάμετ, ἦταν ὅμως λυγερώτερος, ὠμορφότερος καὶ πιὸ σβέλτος ἀπὸ κεῖνον...

Ἀχ, τσαχπίνα Χαλιντέ... Ἤξερες καλὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ χαρίσης τὴν ὠμορφη, μὰ σκληρὴ καρδούλα σου !

Ἀτάραχα φαινομενικὰ τὰ δυὸ παλληκάρια, μὰ μὲ φανερὸ τὸ κοχλαστὸ πάθος των στὶς λάμψεις τῶν ματιῶν τους, γονάτισαν ἰπποτικὰ — σύμφωνα μὲ τὶς συνήθειες τῆς γενναιόψυχης φυλῆς των — μπροστὰ στὴ Χαλιντέ, κ' ὁ Μωχάμετ ρώτησε βραχνὰ τὸν ἀντίζηλό του :

—Τὴν παρατᾶς, Ταξζάρ ;...

—Ὄχι, Μωχάμετ !... εἶπε ἐκεῖνος σταθερά.

Ὁ ἀρχιοδηγὸς ξαναχτύπησε τὰ χέρια του, κ' οἱ δυὸ ἀντίπαλοι σηκώθηκαν ὀρθοὶ καὶ τράβηξαν τὰ χαντζάρια ἀπὸ τὶς θῆκες των.

Ἡ μονομαχία ἄρχιζε. Ἡ κλαγγὲς τῶν λεπιδιῶν, ἀπαίσιες καὶ πένθιμες, μπερδεύοντουσαν τώρα μ' ἕνα νανουρισταρικό, μελαγχολικὸ ἐπικήδειο τραγούδι, τὸ ὁποῖο ἄρχιζαν νὰ ψάλλουν οἱ ἔνοπλοι Ἄραβες τῆς συνοδείας κ' οἱ Αἰθίοπες ἀγθοφόροι τοῦ καραβανιοῦ μας. Τὰ δυὸ παλληκάρια δὲν τρυπιόντουσαν μὲ τὶς αἰχμές, ἀλλὰ χτυπιόντουσαν μὲ τὶς ἀκονισμένες κόψεις τῶν χαντζαριῶν τους.

Τὸ αἷμα ἔβρεχε ἄφθονο τὰ κορμιά τους καὶ τὰ μπουρνούζια τους, κ' ὁ ἀφρὸς τῆς λύσσας ἀσπριζε τὶς γνῶσες τῶν χειλιῶν τους. Μὰ τὰ ἀπαίσια ὅπλα τους ἔκοβαν ἀκατάπαυστα καὶ καινούριες βαθειὲς χαραιὲς αὐλάκωναν τὰ πετσοκομμένα κοομμά τους.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μωχάμετ, ἐξάλλος, ἀνυπόμονος γιὰ τὸ φονικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγωνιοροῦσε, ρίχτηκε βιαια ἐναντίον τοῦ Ταξζάρ, μὲ σηκωμένο τὸ χαντζάρι του. Μὰ ἐκείνος, εὐλυγιστος καὶ σβέλτος, προβλέποντας τὴν κίνησι τοῦ ἀντιπάλου του, ἐξαπλώθηκε μὲ τὴν κοιλιὰ κατάχαμα. Κι' ἀπὸ κεῖ, μὲ μιὰ ἀστραπαία κίνησι τοῦ ὁπλισμένου χεριοῦ του, βύθισε ὅλο τὸ χαντζάρι του στὴν κοιλιὰ τοῦ Μωχάμετ καὶ τὸν σώριασε στὴν ἄμμο !...

Μὲ γυμνωμένα μάτια ὁ ἄτυχος νέος, μὲ τὰ σπλάχνα του αἱματοβρεχτα νὰ σερνωνται ἔξω ἀπὸ τὴ φριχτὴ πληγή του, βογγησε δδυνηρά :

—Μὲ ἀργνήθηκε ὁ Προφήτης !... Σεληνγάω !... Μιὰ στερνὴ χάρι θέλω... Χαλιντέ... Ν' ἀφήσω κοντὰ στὰ πόδια σου, τὴν ὕπτατη πνοή μου !

Ἔγνεψε αἰνιγματικὰ ἐκείνη — σωστὴ Σφίγξ τῆς ἐρήμου... Μεγάλοι μαῦροι τότε ἔπασαν ἀπ' τὰ πόδια κ' ἀπ' τὶς μασχάλες τὸν ἐτοιμοθάνατο Μωχάμετ καὶ τὸν ἔσυραν κοντά της...

Ἐκεῖ ὁ ἄτυχος πάσχισε νὰ τραυλίσῃ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἔρωτός του. Ἡ Χαλιντὲ ἔσκυψε λιγάκι νὰ τ' ἀκούσῃ... Καὶ τότε τὸ χέρι τοῦ Μωχάμετ, παρατάνεψε ἱπτοῦνα τὸ ζωνάρι του... Ἕνα δίκοπο κοντόφαρδο μαχαίρι ἀνέμισε ξαφνικὰ καὶ βυθίστηκε ὡς τὴ λαβὴ στὸ λαιμοῦγγι τῆς ἀνύποπτης κοπέλλας... Καὶ τὰ δυὸ νεανικὰ κορμιά, πτώματα πειά, σωριάστηκαν μαζὺ κάτω, τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή !...

. . . . . .

Τὴν ἑπομένη, ὅταν ξεκίνησε τὸ καραβάνι γιὰ τὴν κορεία του, ἄφησε ἐκεῖ στὴν ὁάσι καὶ πίσω του, δυὸ φρεσκοανοιγμένους στὴν ἄμμο τάφους : Τοῦ Μωχάμετ καὶ τῆς Χαλιντέ !...

Ὅσο γιὰ τὸν μισότρελλο ἀπὸ τὴ συμφορὰ του Ταξζάρ, δὲν ἤταν ἀνάμεσα στοὺς ὁδηγούς μας... Τὸν κατάπιε ἡ ἀπέραντη ἔρημος στοὺς καυτερούς της κόλπους, καθὼς ἄρχισε νὰ πλανιέται δῶ καὶ κεῖ, ἐξάλλος κ' ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τῆς λατρευμένης του !...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». ΠΩΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟ ΣΥΖΥΓΟ ΤΟΥΣ. ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ. ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ Ο ΕΡΩΣ ! ΥΓΕΙΑ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ ΨΥΧΗΣ. ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ. ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ. ΚΑΛΟΣ, ΩΡΑΙΟΣ, ΓΛΥΚΥΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ .... ΑΝΔΡΑΣ ! ΓΑΜΟΙ ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΙ ΕΚ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ. ΠΩΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ, ΚΛΠ. ΚΛΠ.

ΕΒΔΟΜΑΣ ΠΡΩΤΗ

Όπως εἴχαμε ὑποσχεθῆ διὰ τῆς παραπλεύρως δημοσιευομένης ἀγγελίας μας, ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα τὴν δημοσίευσι τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀναγνωστριῶν μας στὸ ἐρώτημα ποὺ τοὺς ἔθεσε τὸ «Μπουκέτο» :

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;»

Ὅπως γράφουμε καὶ παραπλεύρως, ἡ ὡραιότερες πέντε ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστριῶν μας στὸ τόσο ἐνδιαφέρον αὐτὸ ἐρώτημα θὰ βραβευθοῦν. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μείνη νεαρὰ δεσποινίς, Ἀτθὶς ἢ ἐπαρχιωτοπούλα, ποὺ νὰ μὴ στεῖλη τὴν ἀπάντησί της.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐλάβομεν «σωρεῖαν ἀπαντήσεων ἐκ μέρους τῶν ἀγαπητῶν μας ἀναγνωστριῶν. Ἀρχίζουμε λοιπὸν κατὰ σειρὰν τὴν δημοσίευσίν των.

Ἡ δεσποινὶς Βούλα Κ. Γερακάρη μᾶς ἀπαντᾶ πολὺ-πολὺ λογικά, σεμνὰ καὶ μετρημένα, σὰν ἀληθινὴ κόρη ἐντίμων καὶ ἐναρέτων γονέων

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,

Ἡ ἀπάντησις στὸ ἐρώτημά σας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε φυσικὰ ἐντελῶς ὑποκειμενική, ἀναλόγως τῶν προτιμήσεων καθενός. Ἐγὼ ἔχω τὴ γνώμη ὅτι στὴ σημερινὴ μεταπολεμικὴ ἐποχή, ποὺ ἔχει χρεωκοπήσει κάθε ἠθικὴ ἀξία καὶ ποὺ ὁ ὑνομπιισμὸς ἔχει τόσο ὀλέθρια ἐπίδρασι, πρέπει νὰ ἀποφεύγονται ἡ ἀκρότητες. Θέλετε τώρα τὴν γνώμη μου ; Ὅπως θὰ ἰδῆτε, δὲν εἶμαι καὶ πολὺ ἀπαιτητική. Τὸν σύζυγό μου τὸν θέλω νὰ εἶνε μορφωμένος, εὐγενὴς στοὺς τρόπους καὶ μὲ κάποια ὑλικὴ ἀνεξαρτησία. Πλούτη μεγάλα δὲν ἐπιθυμῶ, γιατί στὸν πλοῦτο δὲν στηρίζεται ἡ εὐτυχία. Ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε μαλακὸς καὶ ἤπιος, χωρὶς βέβαια νὰ στερῆται τοῦ ἀνδρισμοῦ, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητος γιὰ νὰ κυβερνᾶ τὸ σπίτι του. Νὰ εἶνε ἀφοσιωμένος μόνον σὲ μένα, ὅπως βέβαια θὰ τοῦ εἶμαι κι' ἐγώ. Ἔτσι θὰ ζήσουμε μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ ἀνήκουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ οἱ δυὸ μαζὺ στὰ παιδιά μας. Αὐτὰ βέβαια δὲν εἶνε ἕνα ὄνειρο δύσκολα πραγματοποιήσιμο, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἡ ποθητὴ σύμπτωσις τῶν χαρακτήρων μας. Ἴσως οἱ ὑπερμοντέρνοι εὕρουν τὰ ἰδανικά μου προπολεμικά, ἀλλὰ ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ καυχῶμαι γι' αὐτά, γιατί ἂν δὲν εἶχαν ἐπικρατήσει ἀτυχῶς ἡ λεγόμενες νέες τάσεις, ἡ κατάστασις τῆς κοινωνίας μας θὰ ἦταν ἀφαντάστως καλύτερη... Ὁ πιὸ εὐτυχισμένος γάμος, κατ' ἐμέ, εἶνε ἐκεῖνος ποὺ στηρίζεται στὴν ἀμοιβαία ἐκτίμησι καὶ στοργὴ καὶ ποὺ θὰ κατωρθώση νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, πρᾶγμα λιγάκι δύσκολο, γιατί ἀπαιτεῖ συμφωνία χαρακτήρων. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι λίγη καλὴ θέλησις ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ ὑπερνικήση.

Μὲ ἐκτίμησι.

Βούλα Κ. Γερακάρη

«Νὰ ἀνέχεται τὰς συνεπείας τοῦ γάμου ἀγογγύστως !...».

Ἡ δεσποινὶς Ἔλλη Μιχελιδάκη, Μπενάκη 50 Ἐνταῦθα, μᾶς ἔστειλε τὴν κάτωθι ἀπάντησι :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,

Ἐζητήσατε ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίας σας νὰ σᾶς ποῦν τὴν γνώμη τους στὶς κάτωθι δύο ἐρωτήσεις : «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδεώδης κατὰ τὴν γνώμην σας σύζυγος ; Ποῖος εἶνε ὁ πιὸ εὐτυχισμένος γάμος καὶ διατί ;» Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοῦ ἦτο καὶ τόσον εὔκολο νὰ συγκεντρώσω ὅλα τὰ προσόντα, ποὺ καθιστοῦν ἕναν ἄνδρα πρότυπον ἰδανικοῦ συζύγου. Πάντως, γιὰ νὰ εἶνε ἕνας σύζυγος πράγματι ἰδεώδης, πρέπει νὰ ἔχῃ, κατὰ τὴν γνώμην μου, τὰ ἑπόμενα χαρίσματα: 1ον) Νὰ περιποιῆται καὶ νὰ σέβεται τὴν σύζυγόν του. 2ον) Νὰ εἶνε εὐγενὴς καὶ καλός. 3ον) Νὰ εἶνε ἐργατικός. 4ον) Νὰ εἶνε μετρημένος, καὶ 5ον) νὰ εἶνε φιλάνθρωπος, νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρης (ὀλέθριο ἐλάττωμα), νὰ μὴν καπνίζῃ πολύ, νὰ μὴν εἶνε θυμώδης καὶ ὑπερήφανος. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὰ ἀρκοῦν γιὰ νὰ κάνουν ὁπωσδήποτε ἕναν ἄνδρα ἰδεώδη σύζυγο. Καὶ τώρα ἔρχομαι ν' ἀπαντήσω καὶ στὴν δευτέραν ἐρώτησίν σας : «Ποῖος εἶνε ὁ πιὸ εὐτυχισμένος γάμος καὶ διατί ;» Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ γάμος ἀπὸ ἀγάπη, ὅταν γίνεται μὲ πλήρη συναίσθησι τοῦ καθενὸς γι' αὐτὸ ποὺ κάνει, ὅταν γνωρίζει καλὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὅταν ἀγαποῦνται ἀμοιβαῖα καὶ παραβλέπουν τὰ μικρὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς ἀδυναμίες ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ὥστε νὰ ζοῦν μὲ πλήρη ἁρμονία, μπορεῖ νὰ καταστῆ ἰδεώδης κι' εὐτυχισμένος. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶνε ἐξ ἴσου εὐτυχισμένος καὶ ἕνας γάμος ποὺ δὲν γίνεται ἀπὸ ἀγάπη, ἀρκεῖ νὰ συμβιβάζωνται οἱ χαρακτῆρες τῶν συζύγων καὶ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη καὶ ἀφοσίωσι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Καὶ τότε, σὺν τῷ χρόνῳ, ἐπέρχεται καὶ ἡ ἀγάπη.

Μὲ ἀγάπη.

Ἔλλη Μιχελιδάκη

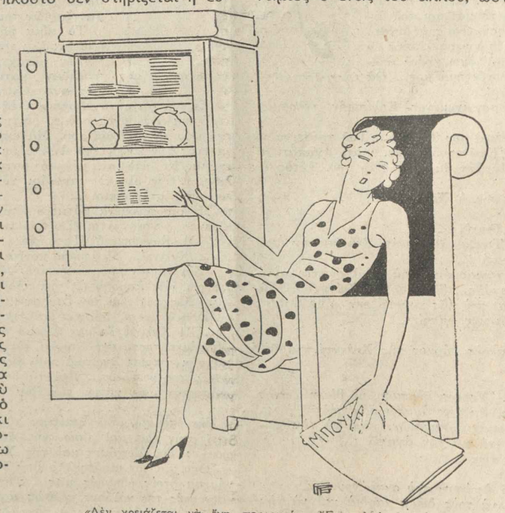

«Δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ περιουσία. Ἔχω ἐγὼ !...».

Ἡ δεσποινὶς Α. Π. μᾶς γράφει :

Κύριοι ἐνδιαφερόμενοι,

Ὁ ἰδεώδης, κατὰ τὴν γνώμην μου, σύζυγος, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἀνέχεται τὰς συνεπείας τοῦ γάμου ἀνογγύστως. Ὁ δὲ εὐτυχέστερος γάμος εἶνε ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐνδιαφερόμενοι κατορθώνουν νὰ μείνουν ἱκανοποιημένοι, φιλοσοφοῦντες γιὰ τὰς δυσχερείας ποὺ θὰ συναντήσουν. Καὶ τώρα, περιττὸν νὰ σᾶς ζαλίζω μὲ τὰ διατί καὶ διότι, γιατί εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ φιλοσοφῶν, μὲ τὴν ἀληθῆ σημασία τῆς λέξεως, πράγμα ἀπαραίτητο γιὰ τὸ γάμο, εἶνε καὶ ὁ εὐτυχής. Α. Π.

Κάπως σκοτεινὸ — μὰ τὴν ἀλήθεια — τὸ γραμματάκι τῆς φίλης

Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

Τὸ μεγάλο ὄνειρο κάθε νέας ἦταν πάντα ἡ ἀποκατάστασίς της. Κοπέλλες φτωχὲς καὶ πλούσιες ὀνειρεύονται τὸν ἰδανικὸ νυμφίο, τὸν σύζυγο ποὺ θὰρθῆ μιὰ μέρα νὰ τὶς πάρῃ, ποὺ θὰ γίνῃ ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς των, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ διατρέξουν μαζὺ τὸν μακρυνὸ καὶ δύσκολο δρόμο τοῦ βίου των. Τὸν σύζυγον αὐτὸν ἄλλες τὸν ὀνειρεύονται καὶ τὸν θέλουν ὡραῖο καὶ γοητευτικό, σὰν τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, ἄλλες φρόνιμο καὶ ἐνάρετο, ἄλλες ἐργατικὸ καὶ δραστήριο, ἄλλες φτωχό, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μόνος του καὶ μὲ τὴ βοήθειά τους μιὰ κατάστασι, ἄλλες πλούσιο, γιὰ ν' ἀπολαύσουν μαζὺ ὅλες τὶς ἡδονὲς τῆς ζωῆς, ἄλλες ξανθό, ἄλλες μελαχροινό, ἄλλες ψηλόν, ἄλλες μέτριον κλπ. κλπ.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ἔχοντας ὑπ' ὄψει του τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνειρο τῶν δεσποινίδων, τοὺς ἀνοίγει ἀπὸ σήμερα τὶς σελίδες του, γιὰ νὰ διατυπώσουν σ' αὐτές :

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΕΩΔΗΣ. ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, ΣΥΖΥΓΟΣ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ, ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ;

Τὸ «Μπουκέτο» ἀρχίζει ἤδη τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀπαντήσεων τῶν νεαρῶν ἀναγνωστριῶν του.

Ἡ ἀπαντήσεις αὐτὲς πρέπει νὰ εἶνε :

ΣΑΦΕΙΣ

ΚΑΘΑΡΟΓΡΑΜΜΕΝΕΣ

ΟΧΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΕΚΤΕΝΕΙΣ

Ἡ πέντε ἐπιτυχέστερες ἐκ τῶν ἀπαντήσεων, ἡ πιὸ ἐξυπνες καὶ ἡ πιὸ λογοτεχνικὰ γραμμένες,

ΘΑ ΒΡΑΒΕΥΘΟΥΝ

Ἡ πρώτη ἐπιτυχὴς ἀπάντησις θὰ πάρῃ ὡς βραβεῖο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ (Εὐρωπαϊκὸ) ΑΞΙΑΣ 400 ΔΡΧ. ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Ἡ δευτέρα ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ ΑΞΙΑΣ 175 ΔΡΧ ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΙΖ - ΑΝ - ΠΛΙ ΕΚ ΤΟΥ κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Ἡ τρίτη ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Εὐρωπαϊκῆς), ΑΞΙΑΣ 150 ΔΡΧ.

Ἡ τετάρτη ΘΑ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Καὶ ἡ πέμπτη θὰ πάρῃ ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΜΕΤΑΞΩΤΗ.

Ἐπίσης θὰ δημοσιευθοῦν ἡ φωτογραφίες τῶν δεσποινίδων ποὺ θὰ βραβευθοῦν.

Παρακαλοῦνται ἡ ἀγαπητὲς ἀναγνώστριές μας νὰ σημειώνουν στὴ γωνία τοῦ φακέλλου τὴ λέξι : «ΚΑΜΠΑΝΙΑ».

δεσποινίδος Α. Π. Τί ἐννοεῖ ἄραγε μὲ τὴ φράσι : «Ὁ σύζυγος πρέπει νὰ ἀνέχεται τὰς συνεπείας τοῦ γάμου ἀγογγύστως ;» Ἡ φράσις αὐτὴ λέει πολλὰ καὶ τρομερὰ καὶ φοβερά. Εἶχε δίκηο συνεπῶς ὁ σκιτσογράφος μας κ. Γρηγόρης ποὺ ἐνεπνεύσθη τὴν δημοσιευομένην γελοιογραφίαν ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος Α. Π. Ἡ γελοιογραφία του εἰκονίζει μιὰ ἀπὸ τὰς...συνεπείας τοῦ γάμου, τὴν ὁποίαν ὁ ἀτυχέστατος σύζυγος....ἀνέχεται λίαν ἀγογγύστως !...

Ἡ δεσποινὶς Σ. Φ. Γ., ἀπὸ τὴ ρωμαντικὴ Καστέλλα, μᾶς γράφει :

Κύριε Ἀρχισυντάκτα,

Διάβασα τὸν διαγωνισμὸ ποὺ προκήρυξε τὸ «Μπουκέτο», γιὰ τὸν ἰδεώδη σύζυγο, καὶ σᾶς στέλνω κι' ἐγὼ τὴ γνώμη μου. Πρῶτα - πρῶτα στὸ ἐξωτερικὸ δὲν θὰ σταματήσω καθόλου, γιατί αὐτὸ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει. Αὐτὸ ποὺ θέλω, εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ γίνῃ ἄνδρας μου νὰ ἔχῃ μείνει ἀπὸ μικρὸς χωρὶς προστάτες καὶ μὲ οἰκογενειακὰ βάρη. Νὰ ἔχῃ ριχτῆ στὴ βιοπάλη καὶ μὲ χίλιες στερήσεις καὶ βάσανα νὰ φτάσῃ σὲ μιὰ θέσι ποὺ νὰ τοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ ζῇ ἄνετα. Δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ περιουσία (ἔχω ἐγὼ !)... Θέλω, ὅταν σκέπτεται τὸ γάμο, νὰ φαντάζεται ἀμέσως μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, μαλακὲς παντοῦφλες καὶ καλομαγειρεμένο φαΐ. Νὰ εἶνε ὑγιὴς σωματικῶς καὶ ψυχικῶς καὶ νὰ μὴν ξεχνάῃ ποτὲ πὼς τὰ παιδιά του θὰ τὸν ἔχουν ὡς ζωντανὸ παράδειγμα. Γιὰ νὰ εἶνε ἐπίσης ἕνας γάμος εὐτυχισμένος, πρέπει ἡ μόρφωσις καὶ τῶν δυὸ νὰ μὴν ἔχῃ κολοσσιαία διαφορά, τὰ γοῦστα τους νὰ συνταυτίζωνται, νὰ μὴν ἔχουν ποτὲ παράλογες ἀξιώσεις καὶ ἰδίως ἡ σύζυγος, ὡς πρὸς τὸ ντύσιμό της, νὰ εἶνε ὑπομονετική, νὰ κάνουν τέλος ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις καὶ πάντα νὰ συγχαίρουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Τέλος, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶ τὸν ἄνδρα της, προσπαθεῖ νὰ μαντέψῃ τὶς ἐπιθυμίες του, εἶνε καλή, γλυκειά, ἀφοσιωμένη, σκορπίζει στὸ σπίτι της τὴ χαρά, τὴν ἔμφυτη κοκετταρία της καὶ τὴ νοικοκυρωσύνη. Ὁ ἄνδρας της θὰ εἶνε γι' αὐτὴν ὁ ἀφέντης, ἀλλὰ συνάμα καὶ τὸ...χαϊδεμένο της παιδί. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνδρας θὰ βρῇ τὴν εὐτυχία ποὺ θὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἄνθρωπο, ἀρκεῖ νὰ δίνῃ ὡς ἀντάλλαγμα λίγη ἀγάπη.

Σ. Φ. Γ.

Ὑ. Γ. — Σᾶς ζητῶ συγνώμην ποὺ ὑπογράφομαι μὲ τὰ ἀρχικά μου, ἀλλὰ φοβοῦμαι τὰ σχόλια τῶν δικῶν μου.

Ἡ ἰδία

Ἡ δεσποινὶς Ντίνα Καλημέρη, ὁδὸς Ἀλκαίου—Σεμέλης 15 Ἐνταῦθα, μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,

Θαυμασία πράγματι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἡ ἰδέα σου, νὰ σοῦ γράψουμε πῶς ἐννοοῦμε καὶ φανταζόμεθα τὸν ἰδανικὸ σύζυγο. Σοῦ ἀπαντῶ λοιπὸν κι' ἐγώ, ποιός, κατὰ τὴν ἀντίληψίν μου, εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, μὲ τὴν ἐξήγησιν ὅμως ὅτι ὁ σύζυγος αὐτὸς θὰ εἶνε πάντα....ἰδανικός !

Κατὰ τὴν γνώμην μου, λοιπόν, ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, διὰ νὰ εἶνε τοιοῦτος, πρέπει νὰ συγκεντρώνῃ τὰ κατωτέρω προσόντα, τὰ ὁποῖα διαιρῶ εἰς σωματικὰ καὶ εἰς ψυχικά, ἢ πνευματικά, διὰ τὴν καλυτέραν κατανόησιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐκολωτέραν διατύπωσιν. Σωματικῶς, λοιπόν, ἐκτὸς βεβαίως ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὑγείαν καὶ ἀρτιμέλειαν — ὅπως λέγουν συνήθως καὶ οἱ ἰατροὶ — πρέπει νὰ εἶνε ἡλικίας 24—27 ἐτῶν, ὕψους 1.70 — 1.80 μ., μελαχροινὸς τὴν ὄψιν καὶ μὲ μαλλιὰ μαῦρα ἢ καστανά, μὲ χαρακτηριστικὰ ἐν γένει ἄβρα καὶ νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ μέλη καὶ τὰ ἐξωτερικὰ κοσμητικὰ τοῦ προσώπου σύμμετρα καὶ ἁρμονικά. Καὶ αὐτὰ μὲν ὅσον ἀφορᾶ τὰ σωματικὰ προσόντα. Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὰ ψυχικά, διὰ τὰ ὁποῖα περισσότερον καὶ κυρίως ἐνδιαφέρομαι. Πρέπει λοιπὸν ὁ ἰδανικὸς σύζυγος νὰ εἶνε μορφωμένος, ἀλλὰ τόσον, ὅσον νὰ μὴ εἶνε...ἀμόρφωτος, νὰ εἶνε φιλόπονος, φιλότιμος, ν' ἀγαπᾶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὸ σπίτι του, νὰ φροντίζῃ δι' αὐτήν, ὅπως καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του, νὰ εἶνε φιλόκαλος καὶ ἀξιοπρεπής, νὰ εἶνε ὄχι πολὺ σοβαρός, νὰ κερδίζῃ ἐκ τῆς τιμίας ἐργασίας του τόσα, ὅσα θὰ φθάνουν νὰ ζῇ ἀνέτως καὶ ἀξιοπρεπῶς αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του, καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ τέλος νὰ εἶνε τοιοῦτος, ὥστε νὰ μὴ φθάνῃ εἰς οὐδὲν ἄκρον, ἀλλὰ νὰ βαδίζῃ τὴν μέσην ὁδόν, ἤτις εἶνε ἡ ἀρετή, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ παρέχῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του ὄχι μόνον τὸ ἐκ καθήκοντος πλέον καὶ ὑποχρεώσεως ἁπλῶς ζῆν, ἀλλά, εἰ δυνατόν, καὶ τὸ εὖ ζῆν.

Ὡς πλέον εὐτυχισμένον γάμον θεωρῶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος γίνεται ἐξ ἀμοιβαίου ἔρωτος δύο προσώπων, τῶν ὁποίων οἱ ψυχικοὶ χαρακτῆρες συμπίπτουν καὶ ταυτίζονται. Τοῦτο δὲ διότι τὸν διὰ συνοικεσίου γάμον θεωρῶ ὡς μίαν συνήθη ἐμπορικὴν σύμβασιν ἐξ ὑπολογισμῶν, λίαν ταπεινῶν πολλάκις, ὑπαγορευομένην, τοῦ ὁποίου ἀμφότερα τὰ πρόσωπα οὐδὲν πολλάκις τὸ κοινὸν ἔχουν ἵνα συνδέσῃ αὐτά, καὶ τὰ ὁποῖα θεωροῦν τὸν γάμον αὐτὸν ὡς μίαν ἀνάγκην πλέον, μίαν συνήθειαν, ὡς ἀναπόφευκτόν τι, καὶ τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν μετὰ τὸν γάμον των νὰ βαδίζουν «ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγήν», ἐὰν ἄλλο τι δὲν συμβῇ προηγουμένως, καὶ τὰ ὁποῖα τέλος λαμβάνουν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν νὰ ἔλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν δηλαδή, διότι πιστεύουν ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ πεπρωμένον καὶ ἡ τύχη των καὶ ὅτι ἂν ἄλλως ἔκαμνον, θὰ ἦσαν πλέον δυστυχεῖς.

Μὲ ἄπειρον ἐκτίμησιν. Ντίνα Καλημέρη

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἄλλες ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστριῶν μας.

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥΙ ΑΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

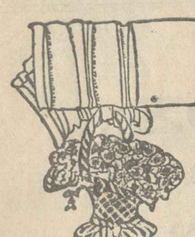

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ μόλις 16 χρόνων γυιὸς τοῦ πανισχύρου καὶ βαθυπλούτου Καστιλιανοῦ ἄρχοντος δὸν Ραμὸν Γκαρίλλιας ντὲ Σααβέδρα, ὁ δρμητικὸς κι' ἀτρόμητος Ραφαέλ, χαροπαίζει μιὰ μέρα σ' ἕνα ὑποπτο σπίτι, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι Χερμοζίλλιο, καὶ χάνει ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν. Πεισματωμένος γιὰ τὴν κακοτυχία του στὰ χαρτιὰ καὶ πεισματωμένος κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου, βάζει φωτιὰ στὸ σπίτι, τὸ πυρπολεῖ καὶ κατόπιν μπαίνει στὴν Χερμοζίλλιο, καβάλλα σ' ἕνα ὑπέροχο μισοάγριο ἄλογο, ποὺ καλπάζει δαιμονισμένα.

—Πιάστε τον !... φωνάζουν οἱ διαβάτες.

"Ενας βουκόλος, ὁ Κορνέχο, ἑτοιμάζεται πράγματι νὰ τοῦ ρίξη τὸ «λάσο» του, μὰ ὁ Ραφαὲλ πηδᾶ ἀπὸ τ' ἄλογό του, τὸν σφάζει σὰν τραγὶ καὶ χάνεται βιάστικα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ τρομαγμένου πλήθους. Ὁ δικαστὴς τῆς Ἀρίσης δὸν Ἰνίγκο Τορμέντος Ἀλμπαθέϊτε φτάνει ἐπὶ τόπου, μαθαίνει τί συνέβη καὶ ἐξοπλίζει μὲ δέκα ἀστυφύλακες πάνοπλους γιὰ τὸ μεγάλο ὑποστατικὸ τοῦ πατέρα τοῦ Ραφαέλ, τοῦ δὸν Ραμόν. Στὸ δρόμο ὅμως τὸν πιάνει μέσα στὴν ἐρημιά, μιὰ τρομερὴ θύελλα. Οἱ ἀστυφύλακες σκορπίζουν καὶ χάνονται ἀπὸ μπρός του τρομαγμένοι. Μὰ ὁ δικαστὴς συνεχίζει τὸ δρόμο του μέσα στὸ χαλασμὸ καὶ στοὺς κεραυνοὺς καὶ φτάνει τέλος — νύχτα πειὰ — μπρὸς στὴν πύλη τοῦ ὑποστατικοῦ τοῦ δὸν Ραμόν. Ἐκεῖ δυὸ ζαγκουνᾶρ τοῦ ρίχνονται, βρυχώμενα ἄγριοι. Ὁ δικαστὴς σκοτώνει τὸ ἕνα. Τὸ ἄλλο θηρίο εἶνε ἕτοιμο νὰ τὸν κατασπαράξη, Τοῦ ἔχει πνίξει κιόλας τὸ ἄλογο. Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πύλη τοῦ ὑποστατικοῦ καὶ ἐμφανίζεται ὁ δὸν Ραμόν, ποὺ ἄκουσε τὸ θόρυβο, κρατῶντας μιὰ δίκανη πιστόλα. Στὸ φώτισμα μιᾶς ἀστραπῆς, ὁ δὸν Ραμὸν βλέπει τί συμβαίνει, σκοτώνει τὸ ζαγκουνᾶρ καὶ παίρνει ἀναίσθητο μέσα στὸ σπίτι τὸν δικαστή. Σὲ λίγο ὁ δικαστὴς συνέρχεται καὶ ἑτοιμάζεται νὰ προβῆ στὴ σύλληψη τοῦ Ραφαέλ, ὡς ἐμπηρηστοῦ καὶ φονέως. Ἡ μητέρα τοῦ νέου, Ἰνδὴ πριγκήπισσα πρὸ τοῦ γάμου της, ὡραία καὶ μεγαλόκαρδη, λιποθυμάει ἀπὸ τὴν ταραχή της. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ δὸν Ραμόν, δένει χειροπόδαρα τὸ γυιό του καὶ ἀποσύρεται μὲ τὸ δικαστή σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου κρυφομιλοῦν ἀρκετὴ ὥρα. Τί λένε ; Κανεὶς δὲν ξέρει. "Ολοι εἶνε ἀνήσυχοι καὶ ἔντρομοι. Τέλος ἡ σύσκεψις αὐτὴ τελειώνει. Ὁ δικαστὴς περνάει τὴ νύχτα του στὸ ὑποστατικὸ καὶ τὴν ἄλλη μέρα φεύγει. Ὁ δὸν Ραμὸν κανόνισε μαζύ του τὸ ζήτημα τοῦ γυιοῦ του. Ὁ Ραφαὲλ δὲν θὰ παραδοθῆ στὴ δικαιοσύνη. Θὰ τὸν δικάση ὅμως ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του, κι' αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ τρομερό, τὸ πιὸ φρικῶδες γιὰ τὸν νεαρὸ ἐγκληματία...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Κατευόδιο!... Στὸ καλό, δὸν Ἰνίγκο Ἀλμπαθέϊτε, κι' εὐχαριστῶ!... περιωρίστηκε νὰ πῆ στεγνὰ ὁ δὸν Ραμὸν στὸ δικαστή.

Ὁ δικαστὴς κούνησε τὸ κεφάλι του, βλέποντας τὸ ἀλύγιστο τῆς ψυχῆς τοῦ χαλυβδίνου ἐκείνου εὐπατρίδου καὶ σπηρουνίζοντας τὸ ἄλογό του, διάβηκε τὴν ἐξώπορτα κι' ἄρχισε νὰ καλπάζη πρὸς τὴν πόλι, συνοδευόμενος ἀπ' τοὺς τέσσερες πεόνες (ἐνόπλους ὑπηρέτες) τῆς χαθιέντας.

—Μαστρο-Εὐσέβιε!... εἶπε τότε ὁ οἰκοδεσπότης στὸν μαϋοράλ. Χτύπα γρήγορα τὴν καμπάνα... Πρέπει νὰ μαζευτοῦν ἀμέσως, ὅλοι οἱ πεόνες κι' ὅλο τὸ ἄλλο προσωπικὸ τῆς χαθιέντας!... Θὰ δικάσω τὸ γυιό μου, τὸν ἐμπρηστὴ καὶ φονηᾶ!...

Ὁ μαϋοράλ κύτταξε μὲ κατάπληξι τὸν κύριό του, κιτρίνισε ἀπ' τὸ ἀγριό του θλέμμα καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι θιάστηκε νὰ ἐκτελέση τὴν παράξενη αὐτὴ διαταγή του.

Η καμπάνα ἄρχισε νὰ σημαίνη γοργά... Τὸ προσωπικὸ μαζεύτηκε ἀμέσως στὴ μεγάλη τραπεζαρία. Ἦταν ὁ συνηθισμένος τόπος τῶν συγκεντρώσεων κι' ὅλοι ἀναρωτιόντουσαν μὲ ἀπορία τί σήμαινε αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητο προσκλητήριο. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, μπῆκε στὴν αἴθουσα ἡ δόνα Ζεσουσίτα, τριγυρισμένη ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά της ἐκτὸς τοῦ Ραφαέλ, καὶ κάθησε στὴν ἱακτική της θέσι.

Τὸ ἀσπροκίτρινο πρόσωπό της καὶ τὰ φλογισμένα ἀπ' τὸ κλάμα μάτια της, ἔσπειραν στὴ συγκέντρωσι μιὰ θουθὴ ἀγωνία. "Ολοι προαισθανόντουσαν, ὅτι κάτι τὸ τρομερὸ ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ καὶ μιὰ ἀπόλυτη θουβαμάρα βασίλεψε παρευθὺς στὴν αἴθουσα.

Ὁ δὸν Ραμὸν φάνηκε.

Ἦταν ντυμένος τώρα μὲ κοστοῦμι ἱπποτικὸ ἀπὸ μαῦρο θελοῦδο. Μιὰ θαρειὰ χρυσὴ ἁλυσίδα στόλιζε τὸ στῆθος του, μαῦρο πλατύγυρο καπέλλο μὲ λοφίο ἀπὸ φτερὰ ἀητοῦ σκέπαζε τὸ κεφάλι του καὶ πελώριο σπαθὶ κρεμόταν στὸ πλευρό του.

Τὸ μέτωπό του ἦταν θαθειὰ χαραγμένο ἀπὸ ρυτίδες καὶ τὰ σουφρωμένα φρύδια του μισοσκέπαζαν τὰ θλοσυρά του μάτια, τὰ ὁποῖα σκορποῦσαν ἀστραπὲς γύρω του.

Ἀνατρίχιασμα τρόμου συντάραξε τὴ συγκέντρωσι: Εἶδαν ὅτι ὁ αὐθέντης των εἶχε φορέσει τὴν εἰδικὴ ἐνδυμασία «δικαστοῦ τιμωροῦ» κι' ὅτι κάποιος ἐπρόκειτο νὰ δικαστῆ σὲ λιγάκι!...

Μὰ ποιός;...

Μόλις ὁ δὸν Ραμὸν κάθησε πλάϊ στὴ γυναίκα του, ἔγνεψε κάτι στὸν ἐπιστάτη του.

Ὁ μαϋοράλ θγῆκε παρευθὺς ἔξω, καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε, ὁδηγῶντας ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν Ραφαέλ.

Ὁ νεανίας ἦταν ἀσκεπής. Δεμένος καὶ μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, στάθηκε χλωμός, μπρὸς στὸν πατέρα του, χαιρετῶντας τὸν μὲ σεβασμό. Ἡ ἐξουσία τοῦ πατέρα στὴν οἰκογένειά του, τότε, ἦταν ἀπόλυτη, δεσποτική.

Ὁ δὸν Ραμὸν ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ τοῦ γυιοῦ του. Ὕστερα ρίχνοντας τὸ καπέλλο του στὸ πάτωμα, εἶπε σοβαρά:

—Ἄκουστε... Ἐπὶ 600 χρόνια περίπου, ὅσα σριθμεῖ ἡ οἰκογένειά μου, ἀπ' τὴν Καστίλλη τῆς Ἱσπανίας ἕως ἐδῶ, στὴν Ἀμερική, οἱ Γκαρίλλιας ντὲ Σααβέδρα εἶχαν τὸ μέτωπό τους ἄσπιλο, καθάριο!... Ἀπὸ χτὲς ὅμως...

Διακόπηκε. Ἡ φωνή του γινόταν πιὸ τραχειὰ τώρα καὶ τὸ πρόσωπό του πελιδνό:

—...Ἀπὸ χτὲς ὅμως, ἐξακολούθησε, ὁ γυιός μου, ὁ πρωτότοκός μου καὶ διάδοχος τοῦ ὀνόματός μου, τὸ καταπίλωσε... Χτές, στὴ Χερμοζίλλιο καὶ στὸ σπίτι ἀναξίου καὶ κακοφήμου χαρτοπαίχτη, ἔχασε πολλὰ λεπτὰ στὸ παιχνίδι... Σὰν νὰ μὴ ἐφθανε αὐτὸ καὶ μόνο, τυφλωμένος ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ μὲ κίνδυνο νὰ πυροπλήση ὁλόκληρη τὴν πόλι, ἔθαλε φωτιὰ στὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ κάψε ἀπ' τὰ θεμέλιά του... Ὕστερα, σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν αὐτά, ἔκοψε ἀσπλαχνα τὸ λαρύγγι ἑνὸς ἀνθρώπου οἰκογενειάρχου, ἐπειδή...ἐπειδὴ θέλησε ἐκεῖνος—ὅπως καὶ καθε τίμιος πολίτης—νὰ τὸν συλλάθη ὡς ἔνοχο τοῦ παραπάνω κακουργήματος!...

Μὲ φωνὴ ἀπαισία, τρομερή, συνέχισε:

—Τί νὰ σκεφθῆ λοιπὸν κανένας καὶ τί νὰ περιμένη ἀπ' τὸ μειράκιο αὐτό;... Ἀπὸ ἕνα ἄτομο, ποὺ σὲ τόσο τρυφερὴ ἡλικία φανέρωσε ἔνστικτα θηριώδους κτήνους;... Ἡ Δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ ἀγρία τιμωρία... Καί.. Καὶ θὰ τιμωρήσω ἄγρια τὸν ἔνοχο!...

"Ολοι λαχάνιαζαν. Ὁ δὸν Ραμὸν σταύρωσε τὰ χέρια στὸ φαρδύ του στῆθος, καὶ χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι του ἔπεσε σὲ συλλογὴ βαθειά.

Κανένας δὲν τόλμησε νὰ διακόψη τὴ σιγὴ μὲ λόγια εὐνοϊκὰ γιὰ τὸν ἀγαπημένο τους Ραφαέλ. Ναί, ὅλο τὸ προσωπικὸ λατρευε τὸ ἀτίθασσο αὐτὸ παιδί, μὲ τὴν ἀτρομη καρδιά, καὶ μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ σχεδὸν ἐπιδεξιότητά του στὸ νὰ δαμάζη ἄλογα καὶ νὰ ρίχνη στὸ σημάδι μὲ κάθε εἶδους ὅπλα.

Ξαφνικά, ἀπροσδόκητα καὶ μέσα στὴ γενικὴ σιγή, ἡ δόνα Ζεσουσίτα σηκώθηκε ὀρθή. Πάντα της εἶχε ὑποταχτὴ στὶς θελήσεις τοῦ συζύγου της, χωρὶς ἀντίστασι καμμιά. Τὸν σεβόταν. Ἀφαισιωμένη ὅμως τόσα χρόνια κυριολεκτικῶς στὰ παιδιά της, τὰ λάτρευε μὲ τέτοια πρωτόγονη σχεδὸν ἀγάπη, ὥστε ὁ κίνδυνος ποὺ ἀπειλοῦσε τώρα τὸν χαϊδεμένο πρωτότοκό της, τὴν ἀναστάτωνε ἀσυγκράτητα!

—Κύριε, ψιθύρισε μὲ δακρυόβρεχτα μάτια στὸν σύζυγό της σκεφθῆτε ὅτι ὁ Ραφαέλ μου εἶνε παιδί σας... "Οτι εἶστε πατέρας του... Κι' ὅτι τὸ σφάλμα

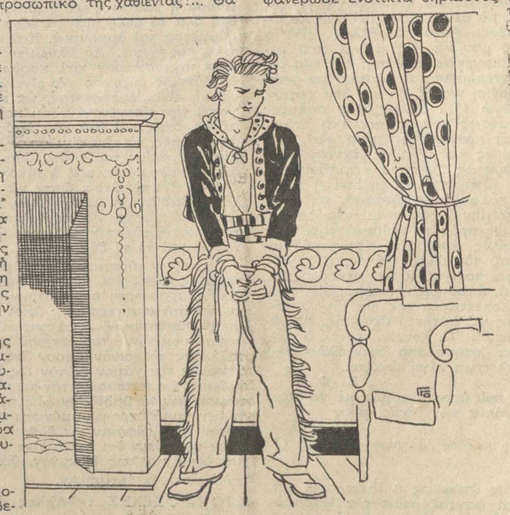

Δεμένος καὶ μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, στάθηκε χλωμός...

του, ὅσο θαρὺ καὶ νᾶναι, πρέπει νὰ θρῆ τὴν ἐπιείκεια στὴν πατρικὴ καρδιά σας... Ἄλλωστε... Ἄλλωστε, κύριε, ἐνώνω κι' ἐγὼ τὶς ἱκεσίες μου... Νά, γονατιστὴ θερμοπαρακαλῶ τὴ συγνώμη σας... Ἔλεος, κύριε!... Σπλαχνιστῆτε τὸν Ραφαέλ μας... Τὸν γυιό μας!...

Εἶχε σωριαστῆ γονατιστὴ μπροστὰ στὸ σύζυγό της, τοῦ ἀγκάλιαζε τὰ γόνατα, ἐνῶ τὰ δάκρυά της τοὔθρεχαν τὶς μπότες.

Ὁ δὸν Ραμὸν ἀνασήκωσε ψυχρὰ τὴ γυναίκα του, τὴν ἀνάγκασε μὲ τρυφερὴ θιαιότητα νὰ ξανακαθήση στὴ θέσι της, κι' εἶπε:

—Ἀκριβῶς καὶ προπαντὸς σὰν πατέρας, πρέπει νὰ κρίνω τὸ ἔγκλημα τοῦ γυιοῦ μου δίχως οἶκτο... Ὁ Ραφαὲλ εἶνε ἕνας ἐμπρηστὴς κι' ἕνας δολοφόνος... Δὲν εἶνε πειὰ παιδί μας!...

—Θεέ μου!... Τί σκέπτεσαι λοιπὸν νὰ κάνης;... οὔρλιαξε μὲ τρόμο ἡ δόνα Ζεσουσίτα.

—Δὲν σᾶς ἀφορᾶ αὐτό, κυρία!... εἶπε ἀπότομα ὁ δὸν Ραμόν. Ἡ φροντίδα γιὰ τὴν τιμή μου ἀφορᾶ ἐμέναν μονάχα!...

—Ὦ!... ἔκανε μὲ φρίκη ἡ ἄτυχη μάννα. Θὰ γίνης δημίος του;...

—Ὄχι!... Μὰ εἶμαι δικαστής του!... ξανάπτε μὲ τρομερὴ φωνὴ ὁ ἀλύγιστος εὐπατρίδης. Μαστρο-Εὐσέβιε... Ἑτοίμασε ἀμέσως ἕνα ἄλογο καὶ θάλε στὰ δισάκκια τῆς σέλλας τροφὲς καὶ πυρομαχικά!...

—Παιδί μου!... Παιδί μου!... θόγγησε ἡ φτωχὴ μητέρα. Κι' ὁ Θεὸς ἀκόμη σὲ ἀρνήθηκε καὶ δὲν σὲ βοηθάει;...

Ρίχτηκε στὸν Ραφαὲλ μὲ ἀνείπωτη λαχτάρα καὶ τὸν τύλιξε σφιχτὰ στὰ μπράτσα της. "Ολοι δάκρυζαν θουβοὶ καὶ σιωπηλοί.

Ὁ δὸν Ραμὸν τίναξε τὸ κορμί του σὰν νὰπαιρνε καινούργια δύναμι καὶ μὲ φωνὴ πιὸ τρομερὴ εἶπε στὴ γυναίκα του:

—Κυρία, ἀπομακρυνθῆτε... Οὔτε σὲ σᾶς, οὔτε σὲ μένα, οὔτε στὴν κοινωνία ἀνήκει πειὰ ὁ γυιος μας... Κι' ἐσένα, δὸν Ραφαὲλ Γκαρίλλιας ντὲ Σααβέδρα, σὲ καταδικάζω νὰ ζήσης στὸ ἐξῆς ἀνάμεσα στὰ θηρία τῆς ἐρήμου... Ἀνήκεις στὴ δικαιοσύνη μου, κι' ἡ τρομοκρατημένη ἀπ' τὰ ἐγκλήματά σου κοινωνία, δὲν σε ἀνέχεται στοὺς κόλπους της!

Στὴ φρικιαστικὴ ἀπόφασι τοῦ δὸν Ραμόν, ἡ δόνα Ζεσουσίτα δὲν ἔθγαλε μιλιά. Κεραυνωμένη, θημίτισε λιγάκι μὲ λυγισμένα γόνατα, κι' ὕστερα ἔπεσε κάτω λιπόθυμη.

Ὁ Ραφαὲλ συγκρατοῦσε, ὡς τώρα, τὴν πρῶιμα ἀνδρικὴ καρδιά του. Στὴν τελευταία ὅμως αὐτὴ σκηνή, τὸν ἔπνιξε ἡ συγκίνησίς του πειά, κι' ἔξαλλος, ξεσπάζοντας σὲ δάκρυα κι' ὁρμῶντας ν' ἀγκαλιάση τὸ ξαπλωμένο κορμὶ τῆς μητέρας του, ξεφώνισε:

—Μάννα μου !... Μητεροῦλα μου!...

—Στάσου!... τοῦ φώναξε μὲ θραχνὴ φωνὴ ὁ πατέρας του, κόβοντάς του τὸ δρόμο.

Ὁ Ραφαὲλ σκόνταψε καὶ κλονίστηκε σὰν μεθυσμένος.

—Κυττάξτε, κύριε!... ἱκέτευσε μὲ φωνὴ σπαραγμένη. Μὰ κυττάξτε, κύριε... Ἡ μητέρα μου πεθαίνει!...

—Ἐσὺ ὁ ἴδιος τὴ σκοτώνεις!... εἶπε ψυχρὰ ὁ πατέρας του.

Ὁ Ραφαὲλ σκίρτησε σὰν νὰ δαγκώθηκε ἀπὸ φεῖδι. Κάρφωσε στὸν πατέρα του μιὰ ματιὰ παράξενης ἐκφράσεως καὶ μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, μὲ τὸ μέτωπο λευκό, ἐμούγκρισε:

—Σκοτῶστε με, κύριε!... Γιατὶ σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ἂν ζήσω, θὰ φανῶ ἀμείλικτος γιὰ σᾶς ἀργότερα, ὅπως τώρα φαίνεστε ἐσεῖς ἀσπλαχνος γιὰ τὴ μητέρα μου!...

—Ὥρα νὰ ξεκινοῦμε!... περιωρίστηκε νὰ πῆ ὁ δὸν Ραμόν, κυττάζοντας μὲ περιφρόνησι, γιὰ τὴν ἀπειλή, τὸν γυιό του.

—Εἶμαι ἕτοιμος!... ψιθύρισε μὲ ἀπερίγραπτο πόνο ὁ Ραφαέλ.

Δίστασε ὡστόσο μιὰ-δυὸ στιγμές, ἔκανε νὰ τραθῆξη πρὸς τὴν πόρτα, μὰ ἀπότομα κατόπιν σωριάστηκε ἐπάνω στὸ ἀναίσθητο κορμὶ τῆς μητέρας του καὶ τὴν καταφιλοῦσε δακρύζοντας. Ἔπειτα σηκώθηκε ὀρθός, τῆς ἔρριξε μιὰ στερνὴ ματιὰ ἀνέκφραστης στοργῆς, καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι θγῆκε στὴν αὐλὴ τῆς χαθιέντας, ἐνῶ ὁ πατέρας του τὸν ἀκολουθοῦσε ξοπίσω.

IV
Η ΜΗΤΕΡΑ

"Ενα ρωμαλέο ἄλογο, κατάφορτο μὲ τροφὲς καὶ πυρομαχικά, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε ἀπ' τὸν χαλινὸ ὁ μαστρο-Εὐσέβιος, περίμενε στὴν αὐλή.

Ὁ δὸν Ραμὸν τὸ πλησίασε καὶ καθαλλίκεψε. "Υστερα τοποθέτησε μπροστά του, στὴ σέλλα, τὸν δεμένον ἀκόμη Ραφαέλ, κι' εἶπε στὸν θλιμμένο μαϋοράλ του:

—Μόλις φύγω, νὰ κλείσης τὴν ἐξώπορτα μαστρο-Εὐσέβιε... Δὲν θέλω νὰ μὲ συνοδέψη κανένας!...

Ἔμπηξε ἔπειτα τὰ σπηρούνια του στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου κι' ἐκεῖνο, παρ' ὅλο τὸ ἐξαιρετικὸ θάρος ποὺ λύγιζε τὴ ράχη του, ὅρχισε νὰ καλπάζη πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς ἐρήμου.

Κάτι τὸ πένθιμο, τὸ ἀπαίσιο, χρωμάτιζε τὴ σκηνὴ αὐτή. Πατέρας καὶ γυιὸς ἐπάνω στὸ ἴδιο ἄλογο, θλοσυρὸς κι' ἀμίλητος ὁ πρῶτος, δεμένος πισθάγωνα ὁ δεύτερος, παρουσίαζαν ἕνα θέαμα ποὺ πάγωνε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ καλπασμὸς ἀνάμεσα στὶς ἀκατοίκητες ἐκεῖνες ἀμμώδεις ἐκτάσεις, κράτησε πολλὲς ὧρες. Ὁ μαυροντυμένος εὐπατρίδης δὲν ἔθγαζε μιλιά. Πότε - πότε σπηρούνιζε πιὸ ἄγρια τὸ ἄλογό του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνεξήγητης, μυστηριώδους στοργῆς, ἔθγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὸθαλε στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του, γιὰ νὰ τὸ προφυλάξη ἀπ' τὶς καυστικὲς ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου!...

Κι' ὁ Ραφαὲλ πάλι φαινόταν σὰν ἄγαλμα ἀπὸ πέτρα. Στὸ εὐγενικὸ κι' ὤμορφο πρόσωπό του—ἔτσι καθὼς κάλπαζε πρὸς τὸ ἄγνωστο δεμένος — ἦταν χυμένη μιὰ σκληρὴ κι' ἀτάραχη ἐγκαρτέρησι. Μερικὰ νευρικὰ σκιρτήματά του ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἔδειχναν—αὐτὰ μονάχα—ὅτι τὸ μυαλό του ἦταν διαρκῶς καρφωμένο στὴ γλυκειά του μητερούλα, τὴν σωριασμένη στὸ πάτωμα ἀναίσθητη, ἐκεῖ πίσω στὴ χαθιέντα.

Ἡ ὧρες περνοῦσαν κι' ὁ ἥλιος ἄρχιζε νὰ γέρνη στὸν ὁρίζοντα, ἐνῶ ὁ τρελλὸς καλπασμὸς των ἔξακολουθοῦσε ἀδιάκοπα. Ἡ ἔρημος, ὅσο προχωροῦσαν στὸ ἐσωτερικό της, ἔπαιρνε πιὸ ἄγρια καὶ θλιθερὴ ὄψι. Σκελετοὶ ἀγριμιῶν, ἡμέρων τετραπόδων, θηρίων κι' ἀνθρώπων ἀκόμη ποῦ καὶ ποῦ, κηλίδωναν τὸ κίτρινο φόντο τῆς ἄμμου, μὲ ἀπαίσιες ἀσπρουλὲς θοῦλες. Κοράκια, γεράκια κι' ἄλλα ἁρπακτικὰ πουλιὰ στριφογύριζαν στὸν οὐρανὸ ψάχνοντας γιὰ ψοφήμια. Κι' ἀπὸ τὰ γύρω πυκνὰ θάση, ἀκουγόνταν τώρα τὰ πρῶτα μουγκρίσματα τῶν θηρίων ποὺ ξυπνοῦσαν πειὰ ἀπ' τὴν ὁλοήμερη νάρκη των κι' ἔθγαιναν γιὰ κυνήγι.

Ἐπιτέλους, κατὰ τὶς 3 ἡ ὥρα τὸ θράδυ, ὁ δὸν Ραμὸν σταμάτησε στὴν ἄκρη ἑνὸς ἀπεράντου καὶ σκοτεινοῦ παρθένου δάσους. Δέκα ὁλόκληρες ὧρες εἶχε διαρκέσει ὁ ἀλλόκοτος αὐτὸς καλπασμὸς καὶ τὸ ἄλογο πειὰ ἀγκομαχοῦσε ὑπόκωφα, κλονιζόταν σὲ κάθε θῆμα τοῦ καὶ ἦταν ὁλοσκέπαστο ἀπὸ ἀφροὺς καὶ ἰδρῶτα.

Ὁ δὸν Ραμὸν ξεπέζεψε, ἀκούμπησε τὸν γυιό του στὴν ἄμμο, κι' ὕστερα περιπατήθηκε μιὰ-δυὸ στιγμὲς τὸ ἀφανισμένο ἄλογό του. Τοῦθγαλε τὴ σέλλα καὶ τὰ χαλινάρια, τὸ σκούπισε καὶ τὸπερε στὴ δροσερὴ χλόη νὰ θοσκήση.

Κατόπιν πλησίασε τὸν ἐαπλωμένο γυιό του, τοῦκοψε μ' ἕνα μαχαῖρι τὰ δεσμά του κι' ἐνῶ ἐκεῖνος τὸν κύτταζε θουβὸς καὶ ψυχρός, ὁ δὸν Ραμὸν τοῦ εἶπε:

—Κύριε, θρίσκεσαι δώπερα περισσότερο ἀπὸ 80 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὴ χαθιέντα... Ἐκεῖ δὲν πρέπει νὰ ξαναπατήσης πειὰ τὸ πόδι σου... Θὰ σ' εὕρη μόλις φανῆς θάνατος ἀμείλικτος... Εἶσαι ἀπὸ σήμερα μόνος πειὰ στὸν κόσμο... Οὔτε πατέρα ἔχεις, οὔτε μητέρα, οὔτε οἰκογένεια... Ἔδειξες μὲ τὰ κατορθώματά σου μιὰ ψυχὴ ἀγριμιοῦ καὶ μὲ τὰ ἀγρίμια τώρα σὲ καταδικάζω νὰ ζήσης στὸ ἑξῆς... Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀλυγιστη κι' ἡ παρακλήσεις σου δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν ἀλλάξουν... Ὥστε μὴ μὲ ἱκετεύσης ἀνώφελα!...

—Δὲν πρόκειται νὰ ἱκετεύσω, κύριε!... εἶπε ὁ Ραφαὲλ μὲ φωνὴ στεγνή.

Ὁ δὸν Ραμὸν σκίρτησε. Θημάτισε λίγη ὥρα μὲ πυρετώθη ταραχή. "Υστερα, χουφτώνοντας κυριολεκτικῶς τὰ ἀπομεινάρια τῆς ψυχραιμίας του, ψιθύρισε:

—Σοῦ ἀφίνω ἕνα δισάκκι μὲ τρόφιμα, ἀρκετὰ γιὰ δυὸ ἡμέρες... Νὰ κι' ἡ καραμπίνα μου μὲ τὴ ραθδωτὴ κάννη της, πάντα ἀλάθαστη στὸ σημάδι ὅσο τὴν εἶχα στὰ χέρια μου... Σ' ἕνα δέμα ἔχω τσακμάκι καὶ ὅσκα γιὰ φωτιά, δυὸ πιστόλια, ἕνα σπιλέττο δίκοπο, ἕνα μαχαῖρι, ἕνα τσεκοῦρι κι' ἀρκετὰ κουφιὰ κέρατα βουβαλίων γεμάτα μὲ σφαῖρες καὶ μπαρούτι. Ζήσε ὅπως μπορεῖς, μὲ τὰ μέσα ποὺ σοῦ ἀφίνω ἐδῶ στὴν ἐρημιά... Ἡ κοινωνία δὲν σὲ θέλει, ἀφοῦ τόσο τὴν ἀδίκησες... Ἐγὼ δὲν ἔχω γυιὸ πειά... Καὶ τώρα σπηρίζου στὴ Θεία Πρόνοια... Ὑγίαινε!...

Ἀπομακρύνθηκε μὲ πρόσωπο στυγνό, μὰ μὲ στῆθος μυστικὰ φουσκωμένο. Σέλλωσε τὸ ἄλογό του, πήδησε στὴ ράχη του καὶ δίχως πειὰ νὰ στρέψη τὸ κεφάλι του, ὅρχισε νὰ καλπάζη μὲ

Ψηλά, στὸν ἐξώστη τῆς ἀθιένδας, ἔστεκε ἡ δόνα Ζεσουσίτα...

ταχύτητα.

Ὁ Ραφαὲλ ἀνασηκώθηκε τότε ἀπ' τὸ βουβὸ τόση ὥρα ξάπλωμά του καὶ ἀπόμεινε γονατιστός. Ἔσκυψε μπρὸς τὸ κεφάλι του, στήλωσε μὲ ἀγωνία τὸ αὐτί του στὸν μακρυνὸ κ' ὑπόκωφο καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου στὴν ἄμμο, καὶ παρακολοίθησε τὴ σιλουέττα τοῦ πατέρα του, ποὺ χανόταν τώρα ἐκεῖ μακρυὰ στὸ σκοτάδι. Κι' ὅταν πειὰ ἁπλώθηκε ἡ σιγαλιὰ παντοῦ, τὸ ἄμοιρο παιδὶ ἔσφιξε μὲ λαχτάρα τὴν πονεμένη καρδιά του, χτύπησε μὲ ἀπερίγραπτη ἀπελπισία τὰ στήθη του καὶ ξεφώνισε γοερά:

—Ἀχ πατέρα, τί μοῦκανες!.. Μάννα μου!... Μητεροῦλα μου... Μητεροῦλα μου λατρευτή!...

Κι' ἀναποδογύρισε λιπόθυμος στὴν ἄμμο...

. . . . . .

Ὁ δὸν Ραμόν, ὕστερα ἀπὸ πορεία ἀρκετῆς ὥρας, χαλάρωσε ἀνεπαίσθητα καὶ χωρὶς νὰ θέλη σχεδὸν τὴν τρεχάλα τοῦ ἀλόγου του. Τὸ αὐτί του στηνόταν κάθε τόσο προσεχτικὰ στοὺς ἀόριστους ψιθύρους τῆς ἐρήμου καὶ φαινόταν σὰν νὰ περίμενε, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κι' ἄθελά του, ν' ἀκούση τὶς φωνὲς τῆς ἰκεσίας τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ του. Δυὸ-τρεῖς φορὲς μάλιστα, τὸ χέρι του ἔσφιξε μηχανικὰ τὰ χαλινάρια, σὰν νὰ ὑπάκουγε σὲ κάποια μυστικὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του ποὺ τὸν διέτασσε νὰ ξαναγυρίση πίσω στὸ γυιό του!

Οὔτε κι' ὁ Ραφαὲλ ὅμως ἔμπηξε κραυγὲς ἰκεσίας καὶ παραπονου, οὔτε κι' ὁ δὸν Ραμὸν λύγισε τελειωτικά, ὅσο δὲν τὸ ἄκουγε. Πατέρας καὶ γυιὸς εἶχαν σὲ ὕψιστο σημεῖο ἀνεπτυγμένη τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνη τῆς γαλαζοαίματης οἰκογενείας των!...

Ἔτσι, ὁ δὸν Ραμὸν ἐξακολούθησε μὲ κρυφὸ σπαραγμὸ τὸν καλπασμό του καὶ κατὰ τὰ ξημερώματα πειὰ ἔφτασε στὴ χαθιέντα.

Δυὸ πρόσωπα χλωμὰ καὶ τσακισμένα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια καὶ τὴν ἀγωνία, τὸν περίμεναν ἐκεῖ. Τὸ ἕνα ἦταν ἡ δόνα Ζεσουσίτα, ψηλὰ στὸν ἐξώστη τῆς ἀθιένδας καὶ τὸ ἄλλο ὁ μαϋορόλ, μπρὸς στὴν ἐξώπορτα.

Στὸ ἀντίκρυσμα τῆς γυναίκας του, χλωμῆς καὶ βουβῆς, ὅμοιας μὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ Πόνου, ὁ δὸν Ραμὸν ἔνοιωσε μιὰ ἀνείπωτη θλίψι νὰ σφίγγη τὴν καρδιά του. Θέλησε νὰ τὴν ἀποφύγη.

Ἡ δόνα Ζεσουσίτα ὅμως ἔτρεξε κοντά του κι' ἄρπαξε νευρικὰ τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του.

—Τὸν Ραμόν, τοῦ εἶπε μὲ ἀγωνία, τί ἔκανες τὸ παιδί μου;...

Ὁ ἐξπατρίδης δὲν ἀποκρίθηκε Μιὰ τύψι φαρμακερὴ δάγκωνε τὴν καοδιά του καὶ θλέποντας τὸν σπαραγμὸ τῆς γυναίκας του—τῆς μάνας!—ἄρχισε ν' ἀναρωτιέται, ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα πραγματικὰ νὰ κάνη ὅ,τι ἔκανε.

Ἡ δόνα Ζεσουσίτα περίμενε μάταια τὴν ἀπάντησί του. Κι' ὁ δὸν Ραμὸν πάλι, παρατηροῦσε βουβὸς τὴ γυναίκα του. Ἔνοιωθε φόβο, θλέποντας τὶς ἀνεξάλειπτες χαρακιὲς τῆς θλίψεως ἐπάνω στὸ πρόσωπό της, τὸ τόσο χαλήνιο πρὶν ἀπὸ δυὸ ἡμέρες.

Ἦταν ἀξιοθρήνητη τώρα ἡ εὐγενικὴ ἐκείνη μητέρα Στὸ χλωμὸ πρόσωπό της, τὰ γλυκὰ ὡς χτὲς ἀκόμα χαρακτηριστικὰ εἶχαν παγώσει κυριολεκτικῶς. Τὰ στεγνὰ ἀπ' τὸν πυρετὸ μάτια της ἦσαν φλογοκόκκινα, καὶ δυὸ φαρδειὲς μαῦρες κηλίδες δλόγυρά τους τὰ καταντοῦσαν βαθουλὰ καὶ ἁπλανῆ.

—Δὸν Ραμόν, ξανάπε λαχανιασμένη, τί ἔκανες τὸ παιδί μου;...

Ἐκεῖνος ἀπφουγε τὴ ματιά της, ἀμήχανος.

—Ὦ, τὸ σκότωσες λοιπόν;... ξεφώνισε γοερά.

—Ὄχι!... μούγκρισε ὁ σύζυγός της.

Κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του σὰν ἔνοχος. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του αἰσθανόταν τόσο καταθλιπτικὸ ἐπάνω του, τὸ δικαίωμα τῆς Μητέρας ποὺ ζητοῦσε ἀπαιτητικὰ λογαριασμὸ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Σπλάχνου της!...

—Τότε;... Τί τὸν ἔκανες, τότε;... ἐπέμεινε ἐκείνη.

—Ἀργότερα... Ὅταν θᾶσαι πιὸ ἥσυχη, πιὸ γαληνεμένη, θὰ μάθης... Θὰ σοῦ πῶ!... ψιθύρισε ὁ δὸν Ραμὸν ἄτονα.

—Εἶμαι ἥσυχη τώρα!... ἔκανε ἐκείνη δαγκάνοντας τὰ χείλη της. Ἔλα... Πές μου... Γιατὶ νὰ ὑποκρίνεσαι θλίψι, ποὺ πραγματικὰ δὲν τὴν νοιώθεις.. Εἶνε νεκρὸ παιδὶ τὸ παιδί μου;... Τὸ σκότωσες;...

Ὁ δὸν Ραμὸν ξεπέζεψε. Ζύγωσε στὴ γυναίκα του, ἔσφιξε τὰ χέρια της στὰ δικά του καὶ εἶπε μὲ τρυφερότητα:

—Ζεσουσίτα... Σοῦ ὁρκίζομαι σὲ ὅ,τι πιὸ ἱερὸ ὑπάρχει στὸν κόσμο, ὅτι ὁ γυιός μας ζῆ... Δὲν πείραξα οὔτε μιὰ τρίχα τῶν μαλλιῶν του!...

Ἡ φτωχὴ μητέρα ἔμεινε θαθειὰ σκεπτικὴ λίγες στιγμές, κι' ὕστερα ψιθύρισε:

—Σὲ πιστεύω... Τότε τί ἀπόγινε;...

—Ἔστω!... ἀποκρίθηκε μὲ ὀλιγόστιγμο δισταγμὸ ὁ δὸν Ραμόν. Μάθε, ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ μάθης... Ἂν καὶ τὸν ἐγκατέλειψα στὴν ἔρημο τὸν Ραφαὲλ μας, ὡστόσο φρόντισα πρῶτα νὰ τὸν ἐφοδιάσω μὲ ὅλα τὰ μέσα νὰ συντηρηθῆ καὶ νὰ ὑπερασπίζεται τὴ ζωή του!...

Ἡ δόνα Ζεσουσίτα σκίρτησε κι' ἕνα νευρικὸ ἀνατρίχιασμα μούδιασε τὸ κορμί της.

—Ἀ, πολὺ ἐπιεικὴς φάνηκες, δὸν Ραμόν!... εἶπε μὲ ἔντονη καὶ πικρὰ εἰρωνικὴ φωνὴ στὸ σύζυγό της. Πολὺ ἐπιεικὴς φάνηκες σ' ἕνα παιδὶ δεκάξη - δεκαεφτὰ χρόνων.... Ἔνοιωθες ἀπέχθεια νὰ βάψης τὰ χέρια σου στὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ σου καὶ προτίμησες ν' ἀναθέσης τὴ φροντίδα τοῦ χαμοῦ του στὰ σαρκοφάγα ἀγρίμια καὶ στοὺς ἀνήμερους Ἐρυθροδέρμους... Μοκοφάγα ἀγρίμια καὶ στοὺς ἀνήμερους Ἐρυθροδέρμους... Μονάχα αὐτοί, θλέπεις, ζοῦν στὶς ἐρημιὲς ἐκεῖνες, στὶς ὁποῖες ἐγκατέλειψες τὸ παιδί σου!...

—Ἦταν ἔνοχος!... ἀποκρίθηκε χαμηλόφωνα ὁ δὸν Ραμόν.

—Ἕνα παιδὶ ποτὲ δὲν εἶνε ἔνοχο, γιὰ κείνη τουλάχιστον ποὺ τὸ ἔφερε στὰ σπλάχνα της καὶ τὸ ἀνάστησε μὲ τὸ γάλα της!.. εἶπε ζωηρὰ ἡ Ζεσουσίτα. Ὡστόσο, ἐσὺ δὸν Ραμόν, καταδίκασες τὸ παιδί μου... Ἐγὼ ὅμως θὰ τὸ σώσω!...

—Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης, Ζεσουσίτα;... οὔρλιαξε ἐκεῖνος, τρομαγμένος ἀπ' τὴν ἀποφασιστικὴ ἔκφραοι τῶν λαμπρῶν ματιῶν της.

—Τί σ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθης, δὸν Ραμόν;... Ἡ σειρά μου τώρα νὰ ἐκτελέσω κι' ἐγὼ τὸ καθῆκον μου, ὅπως ἐξετέλεσες ἐσὺ τὸ δικό σου!... Ἔκανες ἐκεῖνο ποὺ νόμισες σωστὸ νὰ κάνης... Θὰ ἐνεργήσω κι' ἐγὼ ἐκεῖνο ποὺ νομίζω σωστὸ νὰ ἐνεργήσω... Ὁ Θεὸς θὰ δικάση καὶ θὰ κρίνη κάποτε καὶ τοὺς δυό μας... Ἐσὺ μονάχα τρέμε ἀπο τώρα, μήπως σοῦ ζητήση καμμιὰ μέρα λογαριασμὸ γιὰ τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ σου!...

Ἦταν βαρὺ ἀνάθεμα αὐτὴ ἡ τελευταία φράσις ποὺ θγῆκε ἀπ' τὰ μητοικά της χείλη. Κι' ὁ δὸν Ραμὸν σκυφτός, μὲ τὴν ψυχή του τυραννισμένη ἀπ' τὴν τύψι, μτῆκε ἀργὰ στὴ χαθιέντα δίχως νὰ ξεστομίση λέξι.

Ἡ δόνα Ζεσουσίτα τὸν ἀκολούθησε γιὰ λίγο, μὲ τὴ ματιά της ἀγωνιστεσα μουρμούρισε:

—Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ φτάσω ἐγκαίρως!...

Ὁ μαστρο - Εὐσέβιος τότε, ἀμίλητος μάρτυς ὅλων αὐτῶν τῶν τραγικῶν σκηνῶν, τὴν πλησίασε προφυλακτικὰ καὶ τῆς ἔγνεψε μὲ σπαμαία. Περπάτησαν λίγα θήματα μαζύ, ἔφτασαν σὲ μιὰ πυκνὴ λόγμη, ἀντικρυστὴ μὲ τὴν ἐξώπορτα τῆς χαθιέντας καὶ καθαλλίκεψαν δυὸ ἕτοιμα ἄλογα, κρυμμένα ἀπὸ πρὶν ἐκεῖ.

—Ὁ Ὕψιστος βοηθός, σενιόρα!... ψιθύρισε μὲ συγκίνησι ὁ μαϋοράλ, κάνοντας τὸ σταυρό του. Ἐλπίζετε... Ἔχω μαζύ μας τέσσερα θαωμάσια καὶ μεγαλόσωμα ραστρέρος (λαγωνικά)... Τοὺς ἔδωσα ἀπὸ πρὶν νὰ μυρίσουν ἕνα πουκάμισο τοῦ Ραφαὲλ καὶ τὰ ἀμόλησα ἀπὸ χτὲς ἀπάνω στὰ ἴχνη τοῦ ἀλόγου τοῦ ἀφεντικοῦ μου.. Ἔ!σαμε 500 μέτρα ἀκολούθησαν πιστὰ τὰ ἴχνη, κι' ἔτσι εἶμαι θέβαιος πὼς καὶ τώρα θὰ μᾶς ὁδηγήσουν ὡς τὸ σημεῖο ποὺ σταμάτησε... Ὁ Ὕψιστος βοηθός, σενιόρα!...

—Ἀμήν!... ἔκανε ἡ δύστυχη μητέρα, μεταμορφωμένη τώρα ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ ἐλπίδα. Ἐμπρός, Εὐσέβιε.. Ποτὲ μου δὲν θὰ ξεχάσω, ὅ,τιδήποτε κι' ἂν γίνη, τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴ θοηθειά σου!...

Τέσσερα τρομαχτικὰ ραστρέρος ξαπολύθηκαν τότε ἐπάνω στά, ὁλοφάνερα ἄλλωστε ἀκόμη, ἴχνη τοῦ δὸν Ρομὸν κι' ὁ μαϋοράλ μὲ τὴ δόνα Ζεσουσίτα τὰ ἀκολούθησαν διέσως, σπηρουνίζοντες τὰ ἄλογά τους. Τοὺς ἔδινε φτερὰ ἡ ἀνωνία κι' ἡ ἐλπίδα στὸν προορισμό τους.

Ἀλλοίμονο, ὅμως: Ὁ Ραφαὲλ εἶχεν ἐξαφανιστῆ!

Τὰ ἴχνη τῆς διαμονῆς του, στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἐρημιᾶς, ἦσαν ἀκόμη ὁλοφάνερα. Μιὰ φωτιὰ ἀναμμένη πρίν, κόντευε νὰ ξεψυχήση. Ὅλα ἔδειχναν, πὼς ὁ γυιός της δὲν εἶχε περισότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κεῖ.

—Τί θὰ κάνουμε τώρα;... ρώτησε ἀνήσυχα ὁ μαϋοράλ.

—Θὰ πᾶμε μπροστά!... εἶπε μὲ ἀπόφασι ἡ δόνα Ζεσουσίτα σπηρουνίζοντας τὸ ἄλογό της. Μπροστά!... Ὥσπου νὰ βροῦμε τὸ παιδί μου!...

Ὁ μαστρο - Εὐσέβιος τὴν ἀκολούθησε...

(Ἀκολουθεῖ)

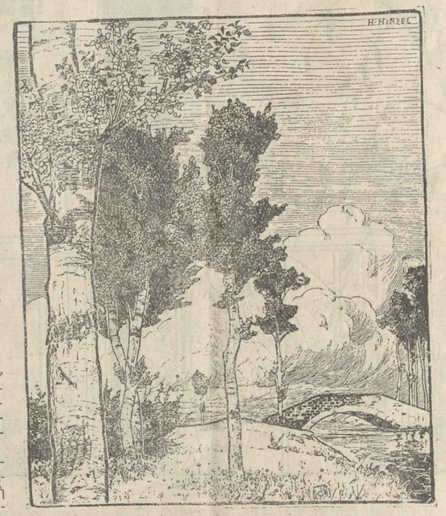

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΠΟΥ ΕΔΥΣΑΝ

ΤΡΕΙΣ ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ

(Μιὰ νέα ἀποκαλυπτικὴ Βιογραφία τοῦ μεγάλου γόητος τῆς ἐθόνης)

Δ ΥΣΚΟΛΕΥΕΤΑΙ κανεὶς νὰ πιστέψη ὅτι ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο, ὁ μεγαλείτερος γόης τοῦ κινηματογράφου, ὁ ἀλησμόνητος καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος σκόρπισε μὲ τὴν ἀρρενωπὴ ὡμορφιά του, τὴ μελαγχολικὴ ἔκφρασι τῶν ματιῶν του καὶ τὴν ἄφθαστη ὑποκριτικὴ του τέχνη, ἐντονα ρίγη συγκινήσεως στὶς γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου, πέρασε δίπλα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίση, χωρὶς νὰ νοιώση τὴ χαρά του, χωρὶς νὰ βρῆ σ' αὐτὸν τὴν εὐτυχία, ποὺ βρίσκουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, κι' ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ δὲν ἔχουν τὰ προσόντα τοῦ ὡραίου Ροῦντι... Ἕνας παλαιὸς φίλος τοῦ Βαλεντῖνο, ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Ρ. Κάρρυ, δημοσίευσε τελευταῖα μιὰ βιογραφία τοῦ ὡραίου γόητος, τὴν πρώτη πλήρη καὶ αὐθεντικὴ βιογραφία τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου. Ἀπὸ τὴν διαφωτιστικὴ αὐτὴ βιογραφία, παραλαμβάνουμε σήμερα μερικὰ ἐντελῶς ἄγνωστα στοιχεῖα, σχετικὰ μὲ τὶς θλιβερὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐθεωρήθη ὁ ἰδανικὸς ἐραστής...

* * *

Ὁ Βαλεντῖνο — γράφει ὁ Κάρρυ — γνώρισε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γυρίσματος τοῦ «Σεῖχη» — τὴν πρώτη του μεγάλη ἐπιτυχία — μιὰ ἠθοποιὸ δευτέρας τάξεως, τὴν Τζόαν Ἄκερ, μιὰ γυναῖκα ὄμοια μὲ χιλιάδες ἄλλων γυναικῶν. Καὶ ὅμως τὴν ἀσήμαντη αὐτὴ γυναικοῦλα τὴν ἐρωτεύθηκε μὲ τρελλὸ καὶ παράφορο πάθος, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει ὥς τότε ἀσυγχίνητος ἀπὸ τὰ κάλλη καὶ τὴν ἐξυπνάδα ἄλλων γυναικῶν, ἀνωτέρων σ' ὅλες τὶς ἀπόψεις ἀπὸ τὴν Τζόαν... Μὰ ποιὸς θὰ μπορέση ποτὲ νὰ καθορίση τὴ μυστικὴ αὐτὴ δύναμι, ποὺ κανονίζει τὶς κλίσεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς ;...

Ὁ Βαλεντῖνο, λοιπόν, ἀφοσιώθηκε ὁλόκληρος στὴν Τζόαν.

Ἐκείνη, γυναῖκα ἔξυπνη, κατάλαβε ἀμέσως τί κέρδη θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη ἀπὸ τὴ φιλία ἑνὸς ἠθοποιοῦ, ποὺ ἄρχιζε νὰ γίνεται διάσημος. Καὶ ἔκανε μαζύ του τὴ φιλάρεσκη ἢ τὴν ἀδιάφορη, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, σίγουρη ὅμως κατὰ βάθος ὅτι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ξεγλυστρήση ὁ Βαλεντῖνο μέσα ἀπὸ τὰ δίχτυα της. Πράγματι, ὁ Βαλεντῖνο, ἀποφασισμένος νὰ κάνη ὁπωσδήποτε δική του τὴ Τζόαν, τὴν ζήτησε μιὰ μέρα σὲ γάμο... Καὶ ἡ φιλόδοξη καλλιτέχνις δὲν τοῦ ἔφερε, φυσικά, κανενὰ ἀντίρρησι...

Οἱ γάμοι τοῦ Βαλεντῖνο καὶ τῆς Ἄκερ ἔγιναν μὲ μεγάλη λαμπρότητα.

Πρὶν ὅμως πάψουν ἡ ἐφημερίδες νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἕξη μονάχα μέρες μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ μυστηρίου, ὁ κόσμος ἐπληροφορεῖτο μὲ κατάπληξι μιὰ ἀπίστευτη εἴδησι : Ἡ Τζόαν Ἄκερ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ συζυγικὴ στέγη, ζητῶντας συγχρόνως διαζύγιο ἀπὸ τὸν Βαλεντῖνο !...

Φαντάζεσθε ποιὰ τί θόρυβο δημιουργήθηκε ἀμέσως γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτή. Καὶ κείνο ποὺ λύπησε περισσότερο τὸν καλλιτέχνη, δὲν ἦταν τόσο τὸ ὅτι ἔχασε τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἰδίως τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκείνη διέδωσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ζήση μὲ τὸν σύζυγό της, ἐπειδὴ ἦταν μισότρελλος, ἐπειδὴ τὴν εἶχε ἀπειλήσει, σὲ στιγμὲς παραφροσύνης, ὅτι θὰ τὴν σκότωνε !...

Σὲ ποιὸ βαθιὰ ἦσαν ἀληθινοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ τῆς Ἄκερ ; Κανεὶς δὲν θὰ μπορέση νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστήριο αὐτό. Μήπως ὁ Βαλεντῖνο ἦταν πράγματι τρελλὸς ἢ τοὐλάχιστον σαδιστὴς στὶς σχέσεις του μὲ τὶς γυναῖκες ; Αὐτὸ φαίνεται ἀπίθανο, γιατί ἂν ὁ Βαλεντῖνο εἶχε τέτοια διαστροφή, θὰ γινότανε γνωστό... Ἀφ' ἑτέρου ὅμως τίποτε δὲν ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ Τζόαν Ἄκερ ἦταν τρελλή, γιατί μονάχα ὡς τρέλλα θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῆ αὐτὸ ποὺ ἔκανε : Νὰ ἐγκαταλείψη δηλαδὴ τὸ σύζυγό της, καὶ μάλιστα ἕνα σύζυγο ὅπως ὁ Βαλεντῖνο, ἕξη μονάχα μέρες μετὰ τὸ γάμο τους, ἐκτοξεύοντας μάλιστα ἐναντίον του μιὰ κατηγορία τόσο τρομερή...

Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, οἱ νεόνυμφοι χωρίσανε.

Ἡ περιπέτεια αὐτὴ στοίχισε πολὺ στὸν Βαλεντῖνο. Γιὰ κάμποσο καιρὸ ἦταν βυθισμένος σὲ μιὰ λύπη, ποὺ δὲν διέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι... Ἀγαποῦσε ἀκόμα τὴν Τζόαν καὶ ἡ διαγωγή της τὸν εἶχε πληγώσει κατάκαρδα... Καὶ πικραμένος ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτή, ὁρκίστηκε νὰ μὴν ἀφήση τὴν καρδιά του ν' ἀφοσιωθῆ σ' ἄλλη γυναῖκα, ἐκτὸς ἂν ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἱκανὴ νὰ τὸν καταλάβη....

Καὶ τὴν βρῆκε ἐπιτέλους τὴν γυναῖκα αὐτή, ποὺ εἶχε τόσο ὀνειροπολήσει. Ἦταν ὑψηλόσωμη, ξανθιά, μὲ ἡγεμονικὸ παράστημα, αἰνιγματικὴ καὶ ἀπόκοσμη — ἦταν ἀπὸ κεῖνες τὶς γυναῖκες, ποὺ εἰκμαλοτίζουν τὴ σκέψη, τὸ βλέμμα, τὸν πόθο. Καὶ ἦταν κάτι περισσότερο καὶ ἀπὸ ὡραία : ἐξωτικὴ, μορφωμένη, μὲ πολλὲς γνώσεις. Χορεύτρια, ζωγράφος, σκηνογράφος, καλλιτεχνικὴ διευθύντρια κάποτε τῆς διάσημης Ρωσσίδος ἠθοποιοῦ Νεζιμόβας — καὶ θετὴ κόρη τοῦ «βασιλέως τῶν ἀρωμάτων» Χοὺντνουτ, τοῦ τρομεροῦ ἀντίπαλου τοῦ Κοτὺ στὴν Ἀμερική.

Καὶ τὴν γυναίκα αὐτὴν τὴν ἔλεγαν Νατάσα Ραμπόβα.

Αὐτὴν διάλεξε ὁ Βαλεντῖνο μετάξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν, ποὺ ἦσαν πρόθυμες νὰ τοῦ προσφέρουν τὴν καρδιά τους καὶ τὴν καλλονή τους. Καὶ στὰ 1922 τὴν παντρεύτηκε, κρυφὰ ἀπ' ὅλους, γιὰ ν' ἀποφύγη τὰ σχόλια τῶν ἐχθρῶν του, τὶς ἀδιάκριτες ἐπεμβάσεις τῶν δημοσιογράφων... Οἱ δυὸ νεόνυμφοι ἔκρυβαν ζηλότυπα τὴν εὐτυχία τους καὶ ἦσαν εὐτυχισμένοι... Τί ὡραία ποὺ εἶνε ἡ ζωή !...

Μὰ τὸ γλυκὸ αὐτὸ ὄνειρο δὲν ἄργησε νὰ διαλυθῆ ἀπότομα !...

Ἕνα βράδυ, σ' ὅλες τὶς Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ἐφημεριδοπῶλαι ἄρχισαν νὰ διαλαλοῦν ἕνα παράρτημα. Καὶ πρὶν περάσει πολλὴ ὥρα, ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ ἤξεραν τὶς λεπτομέρειες ἑνὸς τρομακτικοῦ σκανδάλου : Ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο, ὁ ὡραῖος Ροῦντι, συνελήφθη κατηγορούμενος ἐπὶ διγαμίᾳ !... Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες θὰ παρουσιαζότανε στὸ δικαστήριο καὶ θὰ τὸν ἄφηναν ἐλεύθερο τότε μονάχα, ὅταν θὰ κατέβαλε ἐγγύησι δέκα χιλιάδων δολλαρίων !...

Τί εἶχε συμβῆ ;

Ἁπλούστατα : Μαθεύτηκε ὅτι ὁ Βαλεντῖνο ἔκανε τοὺς γάμους του πρὶν κλείσει χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ πῆρε διαζύγιο ἀπ' τὴν Τζόαν Ἄκερ. Καί, σύμφωνα μὲ τὸν Ἀμερικανικὸ νόμο, οἱ διαζευγμένοι σύζυγοι θεωροῦνται ἀκόμα παντρεμένοι ἐπὶ ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαζυγίου των. Ὁ Ροῦντι καὶ ἡ Νατάσα ἀγνοοῦσαν αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, κι' ἔτσι τὴν ἔπαθαν !...

Τὸ ἀπλούστερο καὶ τὸ φυσικώτερο στὴν περίστασι αὐτὴ θὰ ἦταν νὰ καταβάλη ὁ Ροῦντι τὴν ἐγγύησι ποὺ τοῦ ζητοῦσαν καὶ ν' ἀφεθῆ ἐλεύθερος. Μὰ ὁ Βαλεντῖνο δὲν εἶχε διαθέσεις δέκα χιλιάδες δολλάρια !... Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό ! Ὁ καλλιτέχνης κέρδιζε βέβαια πολλά, μὰ ἦταν τόσο σπάταλος, ὥστε δὲν εἶχε ποτὲ δολλάριο στὴν τσέπη του καὶ διαρκῶς χρωστοῦσε !...

Ἐνγνοεῖται ὅτι ὁ Βαλεντῖνο δὲν ἔμεινε στὴ φυλακή. Τὴν τελευταία στιγμὴ βρέθηκαν μερικοὶ φίλοι του, οἱ ὁποῖοι διέθεσαν τὸ ἀπαιτούμενο ποσό, γιὰ νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι... Ἡ Νατάσα Ραμπόβα, ποὺ βρισκόταν τότε στὸ Λός Ἄντζελες, ἔτρεξε ἀμέσως στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ παρηγορήση τὸν σύζυγό της μὲ τὴν παρουσία της. Καὶ μονάχα μετὰ τὴν ἀποφυλάκισι τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἀφοῦ συμπληρώθηκε χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ ἐξεδόθη τὸ διαζύγιό του μὲ τὴν Τζόαν Ἄκερ, μπόρεσε ὁ Βαλεντῖνο νὰ...ξανακάνη τοὺς γάμους του μὲ τὴ γυναίκα του, τὴ Νατάσα !... Ὅσο γιὰ τὸν πρῶτο γάμο τους, αὐτὸς θεωρήθηκε ἄκυρος !...

Ὁ Βαλεντῖνο πέρασε δυὸ χρόνια ἀνέφελης εὐτυχίας, κοντὰ στὴ Νατάσα Ραμπόβα. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως κατελήφθη ἀπὸ ἀνεξήγητη μελαγχολία. Εἶχε, ἁπλούστατα, βαρεθῆ τὴν γυναίκα του καὶ ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἔρως αὐτός, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἀιδάνατο, εἶχε φυλλορροήσει, ὅπως ὅλοι οἱ ἔρωτες, τὸν ἔκανε ὑποχονδριακό...

Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος του, μπαίνοντας ἐφαπαξ στὸ γραφεῖο του, βρῆκε τὸν καλλιτέχνη νὰ παίζη μ' ἕνα περίστροφο !...

—Τί κάνεις, διστυχισμένε ! τὸν ρώτησε ἀρπάζοντας τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χέρια του.

—Θέλω νὰ σκοτωθῶ ! ἀποκρίθηκε μὲ ὑποκωφη φωνὴ ὁ καλλιτέχνης. Τώρα μονάχα καταλαβαίνω ὅτι ἡ Νατάσα δὲν ἦταν ἡ γυναίκα ποὺ ὀνειροπολοῦσα !...

Ἐπέσυρε τὸν ἑαυτό μου νὰ τὴν ἀγαπήσω, πέρασα κοντά της δυὸ χρόνια εὐτυχίας... Ὡστόσο αἰσθανόμουν ὅτι κάτι μοῦ ἔλειπε... Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ πλάσθηκε γιὰ μένα... Θεέ μου ! Τί μαρτύριο εἶνε αὐτό, νὰ μὴ μπορῆς νὰ γνωρίσης τὸν ἔρωτα !...

Ὁ φίλος προσπάθησε νὰ παρηγορήση τὸν καλλιτέχνη καὶ τοῦ ὑπέβαλε τὴν ἰδέα τοῦ διαζυγίου. Τὴ γνώμη αὐτὴ τὴν δέχτηκε καὶ ἡ Ραμπόβα, ἡ ὁποία, καθὼς φαίνεται, εἶχε βαρεθῆ καὶ αὐτὴ τὸν δύστροπο καὶ μελαγχολικὸ σύζυγό της.

Καὶ στὶς 17 Δεκεμβρίου 1926 τὸ δικαστήριον ἐξέδιδε ἀπόφασι διαζυγίου, κατόπιν αἰτήσεως ἀμοιβαίας τῶν συζύγων.

Κ' ἔτσι, ὁ Βαλεντῖνο εἶχε καὶ πάλι τὴν καρδιά του διαθέσιμη...

Μὰ ὄχι γιὰ πολὺ καιρό.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὴ ζωή του ἡ Πόλα Νέγκρι, ἡ μεγάλη γόησσα τοῦ κινηματογράφου. Ἕνα τρέλλο ἐρωτικὸ πάθος ἕνωσε τοὺς δυὸ καλλιτέχνες, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γνωρίστηκαν.

Τοῦ ἦταν ὅμως γραφτὸ τοῦ Βαλεντῖνο νὰ μὴ γνωρίση ποτὲ τὴν ἀπόλυτη ἐρωτικὴ εὐτυχία.

Γιατὶ λίγους μῆνες μετὰ τὴ γνωριμία του μὲ τὴν Πολωνέζα πρωταγωνίστρια καὶ μιὰ βδομάδα πρὶν ἀπὸ τὴν ὁρισμένη μέρα τῶν γάμων τους, ὁ Βαλεντῖνο πέθανε ἀπὸ ὀξεία σκωληκοειδίτιδα, σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του Πόλα.

Καὶ νὰ γιατὶ ὁ ἀσυγκρίτος αὐτὸς καλλιτέχνης πέρασε δίπλα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίση, χωρὶς νὰ τὸν ἀπολαύση !...

Ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROBERT FRANCHEVILLE

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

ΞΥΠΝΗΣΑ κατὰ τὶς 10 τὸ πρωΐ.

Τὸ κεφάλι μου κουδούνιζε ἀπ' τὴ ζάλη, ποὺ μοῦφερνε μιὰ ὁλοβδομαδιάτικη καταναγκαστικὴ ξεροφαγία. Τὸ στομάχι μου, ἄδειο σὰν κρανίο καθηγητοῦ τῆς Σορβόννης, εὐαίσθητο ὅμως σὰν καρδούλα ρωμαντικῆς γερεντοκόρης, γουργούριζε διαρκῶς. Μὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ βρεθῶ στὸ πόδι, ἐγκαταλείποντας προσωρινὰ τὴ χρῆσι τοῦ ὕπνου, ὡς καταπραϋντικοῦ ἐλιξιρίου ἐναντίον τῆς πείνας. Ἔπρεπε, ὥς τὸ μεσημέρι, νὰ στείλω τὴ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος «Οἱ κώδωνες τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου», στὸν ἀρχισυντάκτη τοῦ φύλλου, στὸ ὁποῖο ἐργαζόμουν.

—Κατάρα!... μυρμούρισα πένθιμα, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο τῆς πανύψηλης σοφίτας μου, κι' ἀντικρύζοντας κάτω τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν. Ἐφευρέσεις καὶ κόντρα ἐφευρέσεις γίνονται κάθε μέρα... Καὶ γιὰ βερνίκια τῶν νυχιῶν, καὶ γιὰ «κρὲμες» γιὰ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου, καί... καί... καί... καί... Μὰ πῶς μετατρέπονται τὰ κεραμίδια σὲ παξιμάδια μουσκεμένα, κανένας τενεκὲς δὲν βασάνισε ὡς τώρα τὸ μυαλό του γιὰ νὰ τὸ βρῇ!...

Κάθησα ἀνόρεχτα στὸ τραπεζάκι μου, κι' ἄρχισα νὰ γράφω τὴ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματός του:

«...Ἐντωμεταξὺ ὅμως, καὶ ἐνῶ ὁ Ἱππότης ντὲ Βὰντρ - Πλαὶν ἐκέρωνε λαμπάργως κολοσσαῖον κύπελλον σπινθηροβόντος ἐκλεκτοῦ οἴνου, νέον χοιρίδιον ψητὸν παρετέθη εἰς τὴν ἤδη πεπληρωμένην ἐκ περδίκων καὶ φασιανῶν τράπεζαν, ἥτις ἐστέναζεν ἐπίσης καὶ ὑπὸ τὸ βάρος ἐριφίου εἰ λὰ σὼς - πιάντ», καί....».

Ἀναποδογύρισα ξέξαλλος τὸ τραπεζάκι μου, ἔστειλα στὸν τοῖχο τῆς σοφίτας μου τὸ μελανοδοχεῖο καὶ γύρισα στὸν τοῖχο τὸ μελανοδοχεῖο καὶ ἐπίσης καὶ ὑπὸ τὸ βάρος ἐριφίου εἰ λὰ σὼς - πιάντ», καί....».

—Οὔστ, ποὺ νὰ καοῦν τὰ γένεια τοῦ διαβόλου!... Ὅλα μὲ εἰρωνεύονται σήμερα... Ὡς κι' ἡ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος ἀκόμη, κι' αὐτὴ μὲ τὴν πεῖνα μου κοροϊδεύει... Φτοῦ!...

Πασπάτεψα τὴν καπνοσακκούλα μου, μὰ ὅπως ἤμουν σίγουρος ἐκ τῶν προτέρων, τὴ βρῆκα ἄδεια σὰν τὸ κρανίο κλπ., κλπ. Ξεθύμανα λοιπὸν σὲ δυὸ «γόπες» ποὺ ἀντίκρυσα στὸ τασσάκι τῶν τσιγάρων, μὰ καπνισμένες κι' ἐκεῖνες στὸ «νὺν καὶ ἀεὶ» ἀπὸ χτὲς τὰ μεσάνυχτα, ἀποτελοῦντο τώρα, μονάχα ἀπὸ μιὰ κιτρινισμένη λουρίδιτσα τσιγαροχάρτου, κι' ἀπὸ λίγη μαυρισμένη στάχτη πρώην μυρωδάτου χρυσόξανθου καπνοῦ.

—Βρὲ τὶ κάθομαι καὶ ψάχνω ἄοικα, δωμέσα!... ξεφώνισα σὲ μιὰ στιγμὴ, χτυπῶντας τὸ μέτωπό μου. Πιὸ εὔκολα θὰ βρῶ καρχαρίες στὸ ὄρος Ἀραράτ, παρὰ καπνὸ ἢ ξερόκομματα στὴ ρημαδιαχή μου τρώγλη... Δὲν πάω στοῦ φίλου μου τοῦ Ραφαὴλ ;...

Δάγκασα τὴν ἄδεια πίπα μου, φόρεσα τὸ σακκάκι μου, καὶ σὲ λιγάκι ἤμουν στὸ ἐργένικο δωματιάκι τοῦ φίλου μου Ραφαὴλ Κουγιούλτ. Εἴμαστε συνάδελφοι στὸ ἴδιο φύλλο μὲ τὸν ἀπερίγραπτο φίλο μου Ραφαὴλ. Αὐτὸς ὅμως ὁ τετρατέρατος σατανᾶς, σὰν κοσμικὸς ρεπόρτερ ποὺ ἦταν, σύγναζε στὰ ἀριστοκρατικότερα σαλόνια. εἶχε γνωριμίες ὅλο καὶ μὲ παραλήδικα καὶ «σμάρτ» μούτσουνα, κι' ἔτσι... ἐνῶ ἡ τσέπες του ἦσαν πιὸ ἐλαφρότερες ἀπ' τὶς δικές μου, κατάφερνε ὅμως νὰχῃ διακρῶς γεμάτη τὴν κοιλιά του!...

—Μωρέ, τί ἀδυνατισμένη μούρη εἶν' αὐτή ;... ξεφώνισε ὁ Ραφαὴλ, μόλις μὲ εἶδε. Εἶνε σὰν νὰ γυρίζῃς ἀπ' τὸν «μῆνα τοῦ μέλιτος», κακομοίρη μου!...

—Ἔννοια σου!... τοῦ εἶπα θλιβερά. Κι' ἡ ἑβδομάδα τῆς νηστείας καὶ προσευχῆς, ποὺ πέρασα. εἶνε χειρότερη ἀπ' τὸν μελιστάλαχτο μῆνα σου, φίλτατέ μου!...

—Ἐδῶ βλέπεις μιὰ πρόσκλησι στὸ ἀποψινὸ «τσαΐ - μυζὶκ ντὲ γκαλὰ» τῆς βαρώνης ντὲ Τουρνεμπρίντ !...

Κατάλαβε τὸν πόνο μου ὁ ἄμοιρος, γιατὶ κι' αὐτὸς πολλὲς φορὲς εἶχε τραβήξει τὰ πάθη τὰ δικά μου. Μ' ἔπιασε μὲ φιλική στοργὴ ἀπ' τὸ μπράτσο, ζύγωσε στὸ ἁπλωμένο προσεχτικὰ ἐπάνω στὸ κρεββάτι σμόκιν του, καὶ βγάζοντας λίγα κουλουράκια ζαχαρένια ἀπὸ μιὰ τσέπη, μοῦπε :

—Ροκάνισε προσωρινῶς αὐτά, κι' ἀργότερα βλέπομε... Εἶνε βουτήματα ἀπ' τὸ χτὲς-βραδινὸ τσαΐ τῆς δουκίσσης ντὲ Μαρρόν. Γλασέ... Τὰ βούτηξα τεχνηέντως γιὰ σημερινὴ ρεζέρβα. καὶ νὰ ποὺ δὲν πῆγαν καθόλου χαμένα!...

—Καλά, ἄμ' ἐσύ ;... εἶχα τὸ θάρρος νὰ ρωτήσω, ἀφοῦ ἐννοεῖται πρόλαβα νὰ τὰ μετατρέψω σὲ πολτό, ἐντωμεταξύ, ἀνάμεσα στὶς πειναλέες μασέλλες μου.

—Ἐγὼ ἀντέχω ἴσαμε τὸ βράδυ... γιατί... γιατὶ τὴν «τύλωσα» περίφημα χθές!... μοῦ ἀποκρίθηκε καλόκαρδα ὁ Ραφαὴλ. Νά... Πάρε τώρα καὶ τὴν καπνοσακκοῦλα μου, γέμισε τὴν πίπα σου, καὶ μὴ μὲ ἀπασχολεῖς γιὰ λίγο, γιατὶ ἔχω μιὰ ἐπείγουσα δουλειά... Ξελεκιάζω μὲ τσουένι, αὐτὸ τὸ καταραμένο καὶ καταλιγδωμένο σμόκιν μου!...

Κάπως μπουκωμένος τώρα, καὶ μὲ παρηγορημένο τὸ στομάχι μου ἀπ' τὰ «στυλωτικὰ» ζαχαροβουτυρωμένα βουτηματάκια καθὼς κι' ἀπ' τὴ μισὴ κανάτα νεροῦ ποὺ ρούφηξα. γιὰ συμπλήρωματικὴ «σαβοῦρα»—παρακολούθησα τὸν Ραφαὴλ στὴ δουλειά του, καπνίζοντας ἡδονικὰ τὴ πίπα μου. Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴ ροδινότητα τοῦ παρόντος, τὸ μέλλον μὲ φόβιζε καὶ μὲ ἀνησυχοῦσε!... Πῶς θὰ περνοῦσα ἴσαμε αὔριο τὸ σουρούπωμα ποὺ θἀπαιρνα τὴν προκαταβολή μου ἀπ' τὸν διαχειριστὴ τοῦ φύλλου ;... Καὶ τί ρόλο ἔπαιζα στὴ θηριώδη πεῖνα μου, αὐτὴ ἢ γελοῖες λιχουδιές, ποὺ τρώγανισα πρὸ ὀλίγου ;...

Ἀνακοίνωσα μὲ ἀγωνία στὸ φίλο μου, αὐτὰ τὰ πολύπλοκα κι' ἐπειγούσης λύσεως προβλήματα. τὰ ὁποῖα τυραννοῦσα συγχρόνως καὶ τὸ στομάχι μου καὶ τὸ μυαλό μου. Ἐκεῖνος ἤμως, χαμογελῶντας αἰνιγματικά. τράβηξε ἀπ' τὴ μέσα τσέπη τοῦ σμόκιν του μιὰ πρόσκληση τυπωμένη σὲ πολυτελὲς ρὸζ χαρτόνι. Μοῦ ἔδειξε τὴν ἄθεσι τοῦ ὀνόματος τοῦ καλεσμένου, ἐνῶ ἡ ὑπόλοιπες λεπτομέρειες ἦσαν συμπληρωμένες γραμμένες καλλιγραφικὸν χαρακτῆρα, καὶ μοῦ εἶπε πρόσχαρα :

—Ἔννοια σου, τυχερέ μου. Ἐδῶ βλέπεις μιὰ πρόσκλησι στὸ ἀποψινὸ «τσαΐ-μυζὶκ ντὲ γκαλὰ» τῆς βαρώνης ντὲ Τουρνεμπρίντ... Μοῦ τὴν ἔστειλε χθές, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ μὴ παραλείψω στὴν «Κοσμικὴ Στήλη» τῆς ἐφημερίδος οὔτε ἕνα χαλεσμένο της, καὶ νὰ περιγράψω ἐπ' ὀνόματος κι' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐδώδιμα τοῦ κυλικείου της... Θὰ τῆς κάνω τὸ χατῆρι πρόθυμα, γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ παρευρίσκομαι στὶς δεξιώσεις της. μπουκώνει ἡ καϋμένη μὲ γενναιοδωρία νεοπλουτική... Ἔρχεσαι κι' ἐσὺ μαζύ μου, ἀπόψε ;... Θὰ περιδρομιάσης ἄφθονα καὶ ἀλεχτά, τουλάχιστον γιὰ μιὰ βδομάδα!...

Καὶ ἡ οἰκοδέσποινα ξελαρυγγιαζόταν τραγουδῶντας !...

—Καλά, ἄμ' πρόσκλησι ;... Ἄμ' σμόκιν ποὺ δὲν ἔχω ;... μουρμούρισα ἀμήχανα.

—Κουτάβι εἶσαι, καϋμένε!... μόρφασε ὁ φίλος μου 'Ἡ πρόσκλησί μου σχύει γιὰ δυό... Ἀντὶς γιὰ ντάμα τὴ δὲν μοῦφερε ποτέ μου νἄχω, παίρνω σένα γιὰ παρέα μου, προσθέτοντας τὸ ὄνομά σου πλάγι στὸ δικό μου... Ὅ, τι γιὰ σμόκιν, πάρε αὐτὴ τὴν κάρτα μου, πετάξου δῶ παρακάτω στὸν φίλο μου ποκόμητα ντὲ λὰ Τὲτ-Κορνύ, καὶ ζήτησε τοῦ ἐκ μέρους μου τὸ δικό του...

—Κι' ἂν τὸ χρειαστῆ κι' αὐτὸς ἀπάντησε ; διέκοψα.

—Δὲν θὰ τὸ χρειαστῆ, γιατὶ δὲν πιστεύω πουθενὰ αὐτός... Εἶνε νειόπαντρος τώρα, καὶ δὲν ξεκολλάει ροῦπι μακριὰ ἀπ' τὴ γυναῖκα του!...

. . . . . .

Ἡ δεξίωσις τῆς σεβαστῆς δεσποινίδος βαρώνης ντὲ Τουρνεμπρίντ, ἦταν ἀρ-

φάμιλλη σὲ «σελὲκτ» καλεσμένους, καὶ σὲ «ἄμποντὰν» κυλικεῖο!...

Στρωμένος σ' ἕνα παράμερο τραπεζάκι—ὅλο καὶ τὰ παράμερα τραπεζάκια, τὰ κατάφορτα μὲ βουτήματα κυνηγοῦσα—γέμιζα ἡδονικὰ τὴν παραδαρμένη μου, μὰ καὶ τίς... τσέπες μου. Δεκαράκι δὲν ἔδινα γιὰ τὸ φίλο μου τὸν Ραφαὴλ, τὸ ἀπερίγραπτο αὐτὸ «κορόϊδο», τὸ ὁποῖο, ἀντὶ νὰ μιμῆται τὸ ἀξιομίμητο παράδειγμά μου, καταγινόταν στὴν ἑξῆς ἠλίθια—γιὰ κεῖνες τὶς στιγμὲς τουλάχιστον—ἀσχολία : Μὲ τὸ καρνὲ στὸ χέρι, ὀηλαδή, γύριζε δεξιὰ κι' ἀριστερά, καὶ σημείωνε σ' αὐτὸ τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τίτλους τῶν ἀρρένων—ὅλων ἀριστοκρατῶν, καὶ τὶς τουαλέττες τῶν θηλέων—ὅλων καλλονῶν!...

Ξαφνικὰ τινάχτηκα. Ἐφτάμιση βουτηματάκια, τὰ ὁποῖα μασσοῦσα καὶ κατάπινα ἐκείνη τὴ στιγμή, στάθηκαν κόμπος στὸ λαρύγγι μου. Τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ «τσαΐ-γάλα» ἀνασποδογύρισε στὸ ἀριστερό μου μποῦτι. Καὶ ἕνα πιατελάκι μὲ βούτυρο καὶ μαρμελάδα, κόλλησε σὰν γραμματόσημο στὸ δεξιό μου γόνατο, ἀφοῦ πρῶτα πασσάλεψε ἐλεεινὰ τὸ σακκάκι τοῦ δανεικοῦ μου σμόκιν!...

Θεέ, καὶ Κύριε. καὶ Ὕψιστε!... Τί διάολο λοιπὸν συμβαίνει ;... Τί οὐρλιαχτὸ ἦταν ἐκεῖνο ,... Τί γοερὸς βραχνᾶς ;... Βουβάλι ἔσφαζαν ἢ ταῦρο ;...

Οὔτε βουβάλι ἔσφαζαν, οὔτε καὶ ταῦρο γαργαλοῦσαν... Ἁπλούστατα, ἡ οἰκοδέσποινα βαρωνὴ ντὲ Τουρνεμπρὶντ ξελαρυγγιαζόταν, τραγουδῶντας τό... «Ρεπρόσι ντ' Ἀμούρ», ἐνῶ στὸ πιάνο τὴν ἀκκομπανιάριζε μὲ συγχορδίες λυσσαλέες, ὁ πρώην ζυθοπώλης καὶ νῦν διαβόητος ἐρασιτέχνης πιανίστας κ. Ντυπὸν-Σαὶν Μισέλ!...

Θυελλώδη χειροκροτήματα τράνταξαν τὶς πολυτελεῖς αἴθουσες τῆς οἰκοδεσποίνης. Οἱ περίτρομοι ἀπ' τὸ ἄσμα καλεσμένοι ἄκουσαν μὲ ἀνακούφισι τὴν ὀρχήστρα νὰ παίζῃ ἕνα ταγκὸ λικνιστικό, κι' ἁρπάζοντας τὴ ντάμα του ὁ καθένας, ρίχτηκαν στὸ χορό, γιὰ νὰ ξεσκάσουν καὶ γιὰ νὰ ξεχάσουν τὴ φριχτὴ δοκιμασία τους!

Φιλοφρονεστάτη. ὅλη μειδιάματα τώρα καὶ περιποιήσεις ἡ ἐπιλίνδυνη οἰκοδέσποινα, ξεχώρισε κι' ἐμένα ἐπὶ τέλους, νὰ κάθωμαι συγχισμένος στὴ γωνιά μου, μὴν ξέροντας πῶς νὰ παστρέψω ἀπαρατήρητος τὰ τρισάθλια χάλια τοῦ βουτυρωμένου μαρμελαδωμένου σμόκιν μου.

Δίχως ἡ ἀφιλότιμη νὰ βάλη τὰ φασαμαίν της. γιὰ νἀβλέπε τουλάχιστον τὴν ἀξιοθρήνητη κατάστασί μου, πρόσεξε μονάχα ὅτι δὲν εἶχα ντάμα!... Ἀρπάζοντας λοιπὸν χαμογελαστὴ μιὰ γνωστή της δεσποινίδα στὰ ὁλόλευκα ντυμένη, μοῦ τὴν παρουσίασε ἀβρὰ νὰ τὴν χορέψω :

—Πρὸς Θεοῦ, βαρώνη!... ξεφώνισε ἐκείνη τρομαγμένη. Πῶς θὰ χορέψω ἀγκαλιαστὴ μὲ τὸν κύριο, ποὺ θὰ χαντακωθῆ ἡ τουαλέττα μου ἀπ' τὰ βούτυρα τοῦ σμόκιν του ;... Ὁ κύριος ἔκανε μακροβοῦτι στὴ μαρμελάδα!... Θὰ μᾶς φᾶνε ἡ μυῖγες, ἰχιῶν!..

Κι' ἐγώ;... Ἐγὼ κατρακυλοῦσα τώρα πέντε-πέντε τὰ σκαλοπάτια. πρὶν προλάβει ἡ βαρώνη νὰ βάλη τὰ φασαμαίν της καὶ νὰ καμαρώση τὰ οἰκτρά μου χάλια, τὰ μαρμελαδοβουτυρωμένα καὶ βάλε... καὶ βάλε. . . . . .

. . . . . .

Βλαστημῶντας τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή, ὠρκίστηκα ἀπὸ τότε νὰ μὴν ξαναπατήσω τὸ πόδι μου στὰ «ἀριστοκρατικὰ» σαλόνια, ὅσο κι' ἂν γουργουρίζει τὸ στομάχι μου ἀπ' τὴν πεῖνα κι' ὅσο κι' ἂν «ρουφηχτῆ» ἡ κοιλιά μου ἀπ' τὴν νηστεία. .

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε ὁ Λουδοβῖκος ὁ XIV ρώτησε τὸν γενναῖο Ἐλβετὸ συνταγματάρχη Κλέρκ, ἂν κατάγεται ἀπὸ εὐγενῆ οἶκο.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἑτοιμότατα ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης, ὁ Νῶε εἶχε τρεῖς γυιοὺς μέσα στὴν Κιβωτό του. Δὲν εἶμαι λοιπὸν εἰς θέσιν νὰ σᾶς πληροφορήσω ποιὸς ἀπ' τοὺς τρεῖς γυιοὺς τοῦ Νῶε εἶνε ὁ πρόγονός μου!

***

Κάποτε, ὁ Ἐρρῖκος ὁ Δ' ρώτησε κάποιο γέροντα χωρικό :

—Γιατὶ εἶνε ἄσπρα τὰ μαλλιά σου, ἐνῶ τὰ γένεια σου εἶνε κατάμαυρα ;

—Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ χωρικός, αὐτὸ εἶνε φυσικώτατο. Τὰ μαλλιά μου εἶνε ἄσπρα, γιατὶ εἶνε εἴκοσι χρόνια μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ γένεια μου!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

I

Τρέχει, καὶ στὸν ἥλιο λάμπει τὸ ποτάμι.
—Μάη, ἡ ἀγάπη τί γλυκὰ ποὺ πιάνει !
Πλάγι στὸ ποτάμι νέα βοσκοποῦλα,
πλέκει μὲ λουλούδια δροσερὸ στεφάνι.
Καὶ μοσχομυρίζουν τὰ λουλούδια ὅλα.
—Μάη, ἡ ἀγάπη τί γλυκὰ ποὺ πιάνει !
Κι' ἡ καρδιά της λέει καὶ ἀναστενάζει :
Ἄχ, ποιανοῦ νὰ δώσω τ' ὄμορφο στεφάνι ;
Νέος καβαλλάρης βγαίνει στὸ ποτάμι.
Καὶ τὴν χαιρετάει μὲ φαιδρὸ καμάρι.
τὸν κυττάζει ἐκείνη... Φεύγει τ' ἄλογό του.
Κι' ἡ καρδιά της φεύγει μὲ τὸν καβαλλάρη.
Κλαίει, καὶ στὸ ποτάμι ρίχνει ἡ βοσκοποῦλα,
τὰ λουλούδια ὅλα κι' ὅλο τὸ στεφάνι.
Καὶ ψηλὰ τ' ἀηδόνια τραγουδοῦν καὶ λένε :
—Μάη, ἡ ἀγάπη τί γλυκὰ ποὺ πιάνει !...

II

Μέσ' ἀπὸ τὸν τάφο μου, σὰ μάγισσα,
τὸ κρύο σῶμά μου ἤλθες νὰ ξορκίσης...
Καὶ μοῦδωσες ζωὴ μὲ τὰ φιλιά,
καὶ δὲν μπορεῖς τὴ φλόγα μου νὰ σβύσης.
Σφίξε τὰ χείλια σου στὰ χείλια μου.
—Ἄχ, ἡ πνοὴ τοῦ ζωντανοῦ εὐφραίνει !
Ὅλη σου θέλω τὴν ψυχὴ νὰ πιῶ,
εἶνε ἀχόρταγοι οἱ πεθαμένοι !

III

Μή, νὰ ζῆς, παραβολές,
καὶ ρητὰ καὶ σινιαξάρι !
Μία μόνη θέλω χάρι :
Σὲ δυὸ λέξεις δὲ μοῦ λές :

Γιατί σκύφτει καὶ πεινᾶ
κάθε τίμιος κι' ἰδρώνει ;
Καὶ ὁ ἄτιμος φουσκώνει
καὶ στὸ ἄλογο περνᾶ ;

Ποιός τὰ φταίει ; Δὲ μπορεῖ
ὁ Θεὸς νὰ βάλη τάξι.
Ἢ δὲ θέλει νὰ τ' ἀλλάξῃ ;
Στέκει ὁ νοῦς καὶ ἀπορεῖ.

Καὶ ρωτᾶμε καὶ ρωτῶ,
ὡσπου μὲ μιὰ φοῦχτα χῶμα
νὰ μᾶς κλείσουνε τὸ στόμα.
—Εἶν' ἀπάντησις αὐτό ;

IV

Δὲ θέλω οὐρανό, οὐδὲ παράδεισο,
ποὺ κάθενὸς τὸ στόμα εὐλογεῖ.
Δὲ βρίσκω ἐκεῖ γυναῖκες ὡραιότερες
ἀπ' ὅσες βρῆκα κάτω ἐδῶ στὴ γῆ.
Κανεὶς ἐκεῖ μὲ τὰ φτερά του ἄγγελος
σὰν τὴ γυναίκα μου δὲ θὰ βρεθῆ.
Νὰ κάθομαι νὰ ψέλνω μέσ' στὰ σύννεφα ;
Ἂς λείπει ! Ὅποιος θέλει ἂς τὸ ποθῆ.
Θαρρῶ, Θεέ, πῶς εἶνε τὸ καλύτερο
νὰ μὲ ἀφήσης εἰς τὸν κόσμο αὐτό.
Νὰ μοῦ γιατρέψης κάπως τὸ κουφάρι μου
καὶ νὰ μοῦ στείλης καὶ κανὰ λεπτό.
Τὸ ξέρω πῶς ὁ κόσμος εἶνε ἄθλιος,
γεμάτος ἁμαρτίες καὶ κακά.
Τὸ ξέρω. Μὰ τί θέλεις ; Ἐσυνήθισα
καὶ μοῦναι τὸ κακὸ του βολικά.
Ἐμένα δὲ ζαλίζουν κρότοι... θόρυβοι,
δὲ βγαίνω ἔξω. δὲν ἔχω δουλειά.
Κάθομαι ὅλη μέρα μὲ τὴ ρόκα μου,
εἰς τῆς γυναίκας μου τὴν ἀγκαλιά.
Κοντά της ἄφησέ με. Τὰ λυγάκια της
μοῦ φαίνονται πῶς εἶνε μουσική.
Μ' ἀνοίγουν τὴν καρδιά. Κ' εἶνε τὸ μάτι της
τόσο ἀγωνιωμένο καὶ γλυκό !...
Ὑγεία μόνο σοῦ γυρεύω, Ὕψιστε,
καὶ μὲ ὑγεία τίποτα ψιλά.
Καὶ ἄφησε στὸ πλάϊ τῆς γυναίκας μου
νὰ ζήσω ὅσο μπορῶ. Θὰ ζῶ καλὰ !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ ΚΑΙ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,,

("Ενα ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου Τζῶν Ντάϊγκερ γιὰ τὶς καλύτερες σκοπεύτριες τῆς κινηματογραφουπόλεως.)

ΙΑ εἴδησι ποὺ ἔφταασε τελευταία ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ἀναστάτωσε ὅλες τὶς θαυμάστριες καὶ τοὺς θαυμαστὰς τῶν «ἀστέρων». Ἡ γόησσες κι' οἱ γόητες τῆς ὀθόνης ἵδρυσαν Λέσχες Σκοποβολῆς, στὶς ὁποῖες... σκοτώνουν τὶς ὧρες ποὺ τοὺς περισσεύουν ἀπὸ τὸ «στούντιο». Τί πρόκειται λοιπὸν νὰ συμβῇ στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου; Μήπως ἡ «βεντέττες» ἀπεφάσισαν νὰ «ξεκαθαρίσουν» τοὺς ἐνοχλητικοὺς θαυμαστάς των ἢ μήπως θὰ ἔχουμε καὶ στὸ Χόλλυγουντ αἱματηρὰ δράματα; Ποιὸς ξέρει... Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε, ὅτι ὅλες ἡ χαριτωμένες καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου ἄφησαν τ' ἄλλα σπὸρ καὶ διασκεδάζουν τώρα μὲ τὸ πιστόλι. Οἱ δημοσιογράφοι φυσικὰ ἀφορμὴ γύρευαν γιὰ νὰ γεμίσουν πάλι τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων τους μ' ἕνα σωρὸ περιγραφὲς τῆς νέας μανίας ποὺ κυρίευσε τοὺς «ἀστέρες». Τὰ «Ἡμερήσια Νέα» τῆς Νέας Ὑόρκης μάλιστα ἔστειλαν στὸ Χόλλυγουντ τὸ συντάκτη τους Τζῶν Ντάϊγκερ, ὁ ὁποῖος εἶδε τοὺς γόητες καὶ τὶς «μοιραῖες» γυναῖκες, μίλησε μαζύ τους καὶ ἔγραψε κατόπιν τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο του:

«Τὸ Χόλλυγουντ, γράφει ὁ Τζῶν Ντάϊγκερ, εἶνε ἡ πιὸ Ἀμερικανικὴ πόλις τοῦ Νέου Κόσμου. Ἐξηγούμεθα: Σ' αὐτὴν δηλαδὴ γίνονται ὅλοι μαζὺ οἱ ἐξεφρενισμοὶ κι' ἡ ἐκκεντρικότητες ποὺ παρουσιάζονται κάπου-κάπου στὶς ἄλλες πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ πέρα κάθε «βεντέττα»,—κι' εἶνε μάλιστα πάρα πολλὲς αὐτὲς ἡ χαριτωμένες γυναῖκες,—ἔννοεῖ νὰ διακριθῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, μ' ἕναν ἐξεφρενισμό. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι δὲν κάνουν ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ παρὰ νὰ σκέφτωνται τί ἐξεφρενισμὸ θὰ κάνουν τὴν ἄλλη μέρα! Γνώρισα μιὰ «βεντέττα», τὴν Μπέττυ Νταΐβις, ποὺ κάθε μέρα ἔβαφε κι' ἄλλο χρῶμα τὸ σκυλάκι της, ἕνα ἐξυπνότατο «λουλοῦ» πάλλευκο, ποὺ μποροῦσε, καθὼς καταλαβαίνετε εὔκολα ν' ἀλλάξῃ χρῶμα. Μὲ κάτι εἰδικὰ λοιπὸν σαπούνια, τὸ ἔβαφε πότε κίτρινο σὰν ἡλιαὶ καὶ πότε πράσινο σὰν φύλλο δέντρου. Ἄλλοτε τὸ ἔβαφε πάλι κόκκινο κι' ἄλλοτε τὸ πουδράριζε μὲ διαμαντόσκονη, ὥστε ἄστραφτε ὁλόκληρο στὸν ἥλιο καὶ στὰ φῶτα. Τὸ ἄτυχο σκυλάκι ὅμως δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο καὶ τέλος ἀπὸ τὶς πολλὲς μπογιὲς ἔπαθε δηλητηρίασι καὶ ψόφησε. Ἡ Μπέττυ Νταΐβις ἤταν ἀπαρηγόρητη. Ἔκλαιγε ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ. Καὶ μόνο ὅταν τῆς χάρισαν ἕνα ὅμοιο σκυλί, παρηγορήθηκε. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ δεύτερο σκυλὶ ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαρτύρια τοῦ πρώτου. Καμμιὰ ὅμως μανία δὲν κυρίευσε τόσο τοὺς «ἀστέρες», ὅσο ἡ μανία τῆς σκοποβολῆς. Μὴ ζητᾶτε νὰ σᾶς ποῦμε τὴν αἰτία. Οὔτε κι' ἡ ἰδιες ἄλλωστε τὴν ξέρουν. Καλύτερα θὰ εἶνε νὰ σᾶς πληροφορήσουμε ποιὲς εἶνε σήμερα στὸ Χόλλυγουντ ἡ δεινότερες σκοπεύτριες, ὥστε νὰ τὶς ξέρετε καὶ νὰ τὶς φοβᾶσθε... Ἡ Λέσχη τους εἶνε στὸν 150 ἀριθμὸ τῆς Λεωφόρου Λίντμπεργκ κι' εἶνε ἕνα μεγαλοπρεπὲς μέγαρο, μὲ τεράστιους διαδρόμους κι' εὐρύχωρες αἴθουσες, τοπετσαρισμένες μ' ἕναν εἰδικὸ τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ἀκούνεται ὁ πασαμικρὸς θόρυβος. Ἐκεῖ πέρα θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ μιὰ ἀληθινὴ μάχη, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς τίποτε. Καὶ μήπως δὲν γίνεται; Σύμφωνα μ' ἕναν ὑπολογισμὸ ποὺ ἔκανα, πέφτουν κατὰ μέσον ὅρο ἐκεῖ μέσα δυὸ χιλιάδες πυροβολισμοὶ τὴ μέρα! Γιατὶ κάθε μέλος τῆς Λέσχης εἶνε ἐλεύθερο νὰ ρίξῃ ὅσες σφαῖρες θέλει. Καὶ καμμιὰ «βεντέττα» δὲν ἀφίνει τὸ πιστόλι ἂν δὲν ρίξῃ ἑκατὸ τουλάχιστον πυροβολισμούς. Ἔπειτα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἐπιμένουν νὰ λένε τὶς γυναῖκες ἀσθενὲς φύλον! Μὴ χειρότερα... Τὸ περίεργο ὡστόσο εἶνε, ὅτι σ' αὐτὴ τὴ Λέσχη ἡ αἴθουσες σκοποβολῆς ἔχουν ὡς στόχους διάφορα ὁμοιώματα τῶν μεγάλων ἐγκληματιῶν, ὅπως τοῦ Ντίλλιγκερ, τοῦ Λανδρὺ καὶ ἄλλων. Ὅλα αὐτὰ ἐργάζονται μὲ ἠλεκτρισμὸ κι' εἶνε φτιαγμένα μὲ τόση τέχνη, ὥστε δείχνουν ἀμέσως τὸ μέρος ποὺ τὰ ἔχει κτυπήσει ἡ σφαῖρα μ' ἕνα μικρὸ κόκκινο λαμπιόνι.

Ἡ Τζόαν Μάρς, ἡ Μώρρην Ὀ'Σούλιβαν, ἡ Ἀννίτα Παῖντζ, ἡ Φλορὶν Μάκ Κίνεϋ, ἡ Ροὺθ Τσάνιγκ, ἡ Ἐλίσα Λάντι, ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἡ Μάρλεν Ντῆτοιχ κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ τακτικὲς καὶ τὶς πιὸ καλὲς σκοπεύτριες. Ὅλες φοροῦν, παραδόξως, μιὰ ὅμοια στολή: λευκὴ φανέλλα μὲ μιὰ πλατειὰ ζώνη στὴ μέση κι' ἕνα φαρδὺ ἀνδρικὸ πανταλόνι. Εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ χαριτωμένες. Αὐτὴ ἡ στολή, καθὼς καταλαβαίνετε, εἶνε τὸ ὑποχρεωτικὸ ἔνδυμα τῆς Λέσχης.

Καὶ τώρα ἂς παρακολουθήσουμε κάθε μιὰ «βεντέττα» στὴν ἐξάσκησί της. Μιὰ γυναῖκα ποτὲ δὲν πυροβολεῖ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μιᾶς ἄλλης. Ἡ κάθε μιὰ ἔχει τὴ χάρι της καὶ σκοπεύει ὅπως ἐκείνη θέλει. Ἡ Τζόαν Μάρς, παραδείγματος χάριν, ἐφτάχεται πρωὶ-πρωὶ στὴ Λέσχη, διαλέγει δυὸ ἀπ' τὶς πιὸ βαρειὲς καραμπίνες κι' ἔπειτα κάνει δυὸ ὧρες σκοποβολή. Σ' αὐτὲς τὶς ὧρες δὲν μιλάει σὲ κανέναν καὶ δὲν ἐπιτρέπει σὲ κανένα νὰ τὴν ἀπασχολήσῃ. Ἔχει ἀδυναμία μὲ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Ντίλλιγκερ, τὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ τὸ πετυχαίνῃ πάντα στὴν καρδιά. Τὸ σημαδεύει πάντοτε ἀπὸ ἀπόστασι τριάντα μέτρων καὶ ποτὲ δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στόχο της. Ὅταν κουρασθῇ, κατεβαίνει στὸν κῆπο, κάνει ἕνα περίπατο κι' ἔπειτα μ' ἕναν ὁμοίωμα τῆς Λέσχης συνεχίζει τὴ σκοποβολή της, σπάζοντας στὸ ἀέρα ὅσους δίσκους ἐκεῖνος τῆς πετάει ψηλά. Ἡ Τζόαν Μάρς μπορεῖ νὰ σπάσῃ ἕναν πήλινο δίσκο σὲ ὕψος ἑκατὸ μέτρων.

Ἡ Μώρρην Ὀ'Σούλιβαν κάνει πάντα σκοποβολὴ μὲ τὸν Τζόννυ Βαϊσμοῦλλερ. Κι' οἱ δυὸ τους ὕστερα ἀπὸ τὸ στούντιο πηγαίνουν στὴ Λέσχη γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Ἀποσύρονται ἀμέσως πὸν σ' ἕνα μοναχικὸ μέρος τοῦ κήπου, βάζουν σὲ ἀπόσταση πενήντα μέτρων δέκα μποτίλλιες, τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, κι' ἀνεβαίνουν πάνω στὸ στόμιό τους ἰσορροποῦν δέκα μῆλα. Ἐκεῖνος ποὺ βγαίνει καταφέρῃ νὰ κτυπήσῃ καὶ τὰ δέκα μῆλα, δίνει στὸν ἄλλον ἕνα μῆλο καὶ σκεδάζουν ἐξαιρετικά. Μὰ τὸ παράξενο εἶνε, ὅτι ὁ Τζόννυ Βαϊσμοῦλλερ, ἐνῶ εἶνε πρωτοπαλίκαρο τῆς τοῦ κολυμβήματος, δὲν ἐπιμένει ὅμως κι' ἄοιστος σκοπευτής. Ἔτσι, ποτὲ δὲν κατορθώνει νὰ ρίξῃ καὶ τὰ δέκα μῆλα... Μώρρην Ὀ' Σούλιβαν ἐντυπωσιάζει ἔχει τόσο ἐξασκηθῆ στὴ σκοποβολή, ὥστε μέσα σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔχει ρίξει ὅλα τὰ μῆλα ἀπὸ τὶς μποτίλλιες καὶ φυσικὰ σπεύδει νὰ ἐφαρμόσῃ τὴ συμφωνία τους!

Ἡ Ἀννίτα Παῖντζ, κι' ἐκείνη προτιμᾶ νὰ κάνῃ σκοποβολὴ στὸν κῆπο καθάλλα σ' ἄλογο τῆς. Σὰν ἔνα ἐξασκημένο ἀνδρικὸ μποῦ. Βάζει λοιπὸν ἕναν ὑπηρέτη τῆς Λέσχης νὰ τῆς κρατᾷ ἕνα πήλινο δίσκο κι' ἔπειτα καβαλικεύει καὶ πάζει μὲ τ' ἄλογό της πρὸς τὸ μέρος του καὶ μόλις φτάσει ἐκεῖ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸν τὸ ρίχνει ροβολεῖ καὶ σπάζει τὸ δίσκο. Μιὰ φορὰ ὅμως, ὁ τολμηρὸς ὑπηρέτης ποὺ ἔχει ἐμπιστευθῆ τὴ χέρια τῆς Ἀννίτα Παῖντζ ἔπεσε ἀπὸ τὴ ζωή του, πληγώθηκε ἀσκετὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες της σοβαρὰ καὶ ἔπεσε στὴθος. Τὸ λάθος ὅμως δὲν ἦταν τῆς ὡμορφης «βεντέττας» ἀλλὰ τοῦ ἀλόγου της, τὸ ὁποῖο τὴν τελευταία στιγμὴ σηκώθηκε στὰ πισινὰ πόδια του κ' ἔτσι ἡ σφαῖρα ἐφτασε ἀπὸ τὸ στόχο τῆς καὶ βοῆκε τὸν ἄτυχο ὑπηρέτη. Ἀννίτα Παῖντζ τόσο στενοχωρήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, ὥστε ὥσπου νὰ γίνῃ καλὰ ὁ ὑπηρέτης τῆς, δὲν ἔπιασε στὰ χέρια της πιστόλι. Μὰ ὅταν θεραπεύθηκε, ξανάρχισε πάλι τὰ μαθήματά της.

Ἡ Φλορὶν Μάκ Κίνεϋ κι' ἡ Ρουθ Τσάνιγκ εἶνε τόσο ἀγαπημένες φίλες, ποὺ δὲν χωρίζουν οὔτε τὴν ὥρα ποὺ κάνουν σκοποβολή. Θὰ τῆς δῆτε πάντα μαζὺ νὰ γυρίζουν μέσ' στὴ Λέσχη καὶ νὰ διασκεδάζουν ὅλες τὶς ὧρες ποὺ τοὺς περισσεύουν ἀπὸ τὸ «στούντιο» μὲ τὶς καραμπίνες καὶ μὲ τὰ πιστόλια τους.

Ἡ Ἐλίσα Λάντι κ' ἡ Τζόαν Κράουφορντ γυμνάζονται μόνο στὸ μπράουνιγκ, γιατὶ καθὼς λένε, εἶνε τὸ μόνο ὅπλο ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ παντοῦ. Στὴ τσάντα τους ἔχουν μάλιστα κι' ἀπὸ ἕνα μικροσκοπικὸ φιλντισένιο πιστόλι, τὸ ὁποῖο θέβαια μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἔχουν χρησιμοποιήσει.

Μὰ κ' ἡ «μοιραῖες» γυναῖκες τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπως ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ, ἡ Μαίη Γουέστ κ' ἡ Τζίν Χάρλοου, ἔχουν κυριευθῆ ἀπὸ τὴ μανία τῆς σκοποβολῆς. Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο κ' ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ, εἶνε μάλιστα ἡ πιὸ καλὲς σκοπεύτριες τῆς παράξενης αὐτῆς Λέσχης. Ἀδειάζουν τὸ πιστόλι τους μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια στὸ κέντρο τοῦ στόχου ποὺ σημαδεύουν. Καὶ ξέρετε ποιὸ στόχο προτιμοῦν; Τὴν καρδιὰ τῶν ὁμοιωμάτων τῆς Λέσχης!

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν πρόκειται περὶ ἀληθινῆς μανίας, ποὺ ἔχει κυριεύσει ὅλους τοὺς «ἀστέρες». Ἂς ἐλπίσουμε ὅμως ὅτι, θὰ εἶνε κι' αὐτὴ τελείως ἀθῶα, ὅπως ἡ τόσες ἄλλες ποὺ ἔχουν ξεχασθῆ πειά, καὶ δὲν θ' ἀρχίσουν νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν τὰ αἱματηρὰ δράματα ποὺ θὰ γίνωνται στὸ Χόλλυγουντ. Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅμως, ὅτι αὐτὸ τὸ σπὸρ τῶν «ἀστέρων» εἶνε πάρα πολὺ ἐπικίνδυνο.

ΤΖΩΝ ΝΤΑΪ ΓΚΕΡ

Ἡ Φλορὶν Μάκ Κίνεϋ καὶ ἡ Ροὺθ Τσάνιγκ, δυὸ «ἀστέρες» ποὺ διακρίνονται στὴ σκοποβολή

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιὸ)

Μὲγκ Λεμοννιέ, ἡ χαριτωμένη βεντέττα τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου, ἔχει πολλὲς καὶ διάφορες παραξενιές, καθὼς θὰ γνωρίζουν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀπὸ ὅσα ἔχουμε γράψει μέχρι σήμερα σχετικά. Καὶ ἡ ἰδιοτροπίες αὐτὲς δὲν ἔχουν τέλος, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι κάθε τόσο ἀνανεώνονται! Πρὶν ἀπὸ δυὸ περίπου βδομάδες, ἡ Μὲγκ ἐμφανίστηκε στὸ στούντιο τῆς Πατέ, στὴν Ἀμενονβίλ, ὅπου συνεχίζει τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας μὲ τὸν Φερνὰν Γκραβέ, ἐμφανίστηκε λοιπὸν στὸ στούντιο, ἔχοντας χρεμασμένη ἀπὸ τὰ χείλη της μιὰ πίπα τεραστίων διαστάσεων, μιὰ πίπα ποὺ θὰ τρομοκρατοῦσε κι' ἕνα Βρεττανὸ θαλασσόλυκο!

—Τί ἔπαθες, Μὲγκ; τὴ ρώτησε τρομαγμένος ὁ Γκραβέ.

—Ἐγώ; Τίποτα! ἀποκρίθηκε ἀπαθέστατα ἡ καλλιτέχνις. Εἶμαι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου!

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔβγαξε ἀπ' τὸ στόμα τὴς τυκνὰ σύννεφα καπνοῦ, ποὺ ἔκαναν τὸν Φερνὰν νὰ πνιγῆ ἀπὸ τὸ βῆχα!...

—Μὰ γιατὶ καπνίζεις πίπα; τὴν ξαναρώτησε ὁ παρτεναίρ της.

—Ἔνα κακὸ αὐτό;

—Μά, πίπα καπνίζουν μονάχα οἱ ἄνδρες!

—Τότε ἐσὺ γιατὶ βάζεις πούδρα ὅταν ξυρίζεσαι; Μήπως ἡ πούδρα δὲν εἶνε εἶδος ποὺ πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικὰ ἡ γυναῖκες; Κι' ὁ Γκραβὲ δὲν βρῆκε ν' ἀπαντήσῃ τίποτα στὸ....λογικὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα!...

* * *

Ὁ Βίκτωρ Μὰκ Λάγκλεν, ὁ συμπαθητικὸς κολοσσός, τὸν ὁποῖο ἐθαυμάσαμε στὸ πλευρὸ τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ στὴν «Κατάσκοπο Χ 27», ἀποφάσισε ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ νὰ γίνῃ διευθυντὴς θεατρικῆς ἐπιχειρήσεως. Σ' ἕνα δημοσιογράφο, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη τελευταία στὸ ξενοδοχεῖο του —ὁ Βικτωρ εἶνε τόσο φιλάργυρος, ὥστε λυπήθηκε νὰ διαθέσῃ ἕνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὴν περουσία ποὺ ἔκανε, γιὰ τὴν ἀγορὰ μιᾶς μικρῆς βίλλας — ὁ «ὡραιότερος ἀσχημάνθρωπος» τοῦ κόσμου, ὅπως τὸν χαρακτήρισε ἡ Μάρλεν, εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

—Πράγματι, ἀποφάσισα ν' ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, γιατὶ κατάλαβα ὅτι στὸ σημεῖο ποὺ ἔφτασε ἡ μηχανικὴ τελειοποίησίς του δὲν ἀφήνει πειὰ περιθώριο στὸν καλλιτέχνη γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ κι' αὐτὸς τὴν προσωπικότητά του. Ὁ σημερινὸς κινηματογράφος δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ ἕνα ἐργοστάσιο, ποὺ παράγει, μὲ τὴ βοήθεια τῶν μηχανῶν, διάφορα ἀντικείμενα... Προκειμένου ὅμως περὶ θεάτρου, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Στὸ εἶδος αὐτὸ καὶ ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ ἠθοποιὸς μποροῦν νὰ ἐπιδείξουν χωρὶς περιορισμοὺς τὴν τέχνη καὶ τὴν ἱκανότητά τους. Καὶ ἀποφάσισα νὰ φτιάξω δικό μου θέατρο γιὰ νὰ ἀνεβάσω ἀφιερώνα ἔργα, κλασσικὰ ἰδίως, μὲ τὸν τρόπο ποὺ φαντάζομαι ἐγώ... Πιστεύω ὅτι θὰ φέρω πραγματικὴ ἀναστάτωσι στὸ παγκόσμιο θέατρο, μὲ τὶς τολμηρὲς καινοτομίες μου!...

Ἀρμὰν Μπενὰρ (Ζοὺ)

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴ ἐπιτυχία στὰ σχέδιά του...

* * *

Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ «Σινεμὰ» πληροφορούμεθα ὅτι ὁ μέγας Γερμανὸς τραγωδὸς Κόνραατ Φάϊτ εἰσήχθη τελευταία σὲ μιὰ νευρολογικὴ κλινική, γιὰ νὰ θεραπευθῆ ἀπὸ μιὰ ψυχοπάθεια ὀξυτάτης μορφῆς.

Ἔχοιμε γράψει καὶ ἄλλοτε γιὰ τὸν θλαβερὸ ξεπεσμὸ τοῦ καλλιτέχνου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε χωρὶς ἐργασία καὶ ὁ ὁποῖος ἀναγκάστηκε, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, γιὰ νὰ ζήσῃ, νὰ πουλήσῃ τὰ ἐρωτικὰ γράμματα ποὺ τοῦ ἔστειλαν μερικὲς κυρίες τῆς ἀνωτάτης διεθνοῦς ἀριστοκρατίας. Καί, μολονότι τὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ δὲν προσδιορίζει τὰ αἴτια τοῦ νευρικοῦ κλονισμοῦ τοῦ Κόνραατ Φάϊτ, ἐμεῖς μποροῦμε νὰ πληροφορήσουμε τοὺς ἀναγνώστας μας, ἀπ' ὅσα διαβάσαμε σὲ Γερμανικὲς ἐπιθεωρήσεις, ὅτι ὁ μεγάλος καλλιτέχνης εἶνε σήμερα μισότρελλος, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ χρῆσι ναρκωτικῶν...

* * *

Ἡ κόρη τοῦ Μὰξ Λίντερ, τοῦ ἀκμησμονήτου Γάλλου κωμικοῦ, ὁ ὁποῖος αὐτοκτόνησε πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του, πῆρε τελευταία τὸ πρῶτο βραβεῖο ὑποκριτικῆς τέχνης στὶς ἐξετάσεις τοῦ Παρισινοῦ Ὠδείου.

* * *

Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένουμε καὶ αὐτό. Τὸ ἐπιστημονικὸ τμῆμα τῆς Οὕφα ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ μὲ ὑπόθεσι τὴν ἀνάβασι τῶν τολμηρῶν ἀεροπόρων στὴ στρατόσφαιρα, σὲ ὕψος 25.000 μέτρων. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θέμα αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ὑλικὸ γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς μεγάλου φίλμ, ὁ σκηνοθέτης θὰ συνδύσῃ τὴν ἐπιστήμη μὲ τὴ φαντασία καὶ θὰ βάλῃ τοὺς τολμηροὺς ἀεροπόρους νὰ ἀνεβαίνουν ἄλλες εἰκοσιπέντε χιλιάδες μέτρα καὶ νὰ συναντοῦν ἐκεῖ κάτι παράξενα ὄντα, τῶν ὁποίων τὴν ὕπαρξι οὔτε κἂν ὑποπτεύομαστε, φυσικά, ὥς τώρα: Ἀνθρώπους δηλαδὴ μὲ φτερὰ πουλιοῦ! Κανεὶς λοιπὸν δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ ὅτι τὸ φίλμ αὐτὸ θὰ παρουσιάζῃ μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀπὸ θεαματικὴ ἀπόψεως.

* * *

Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο μέχρι τοῦ δευτέρου εἰκοσαημέρου τοῦ Αὐγούστου, τριακόσιοι εἴκοσι ὀχτὼ κινηματογράφοι ἔκλεισαν σ' ὅλη τὴ Γαλλία. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι περιμένουν μὲ ἀγωνία ν' ἀρχίσῃ ἡ φθινοπωρινὴ σαιζόν, γιὰ νὰ δοῦν ἂν ἡ κρίσις ποὺ μαστίζει σήμερα τὸν Γαλλικὸ κινηματογράφο ὀφείλεται στὴ ζέστη ἢ στὴν οἰκονομικὴ δυσπραγία.

* * *

Ὁ Μπάστερ Κῆτον συνεχίζει στὸ Παρίσι τὸ γύρισμα τοῦ Γαλλοαμερικανικοῦ φίλμ του. Ἕνας Παρισινὸς ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ στὸ στούντιο μερικὲς σκηνὲς τῆς ταινίας αὐτῆς, συζητοῦντας μὲ μερικοὺς συναδέλφους του, εἶπε κουνῶντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του:

—"Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ἀκόμα, ὅταν καταλαβαίνουν ὅτι πλησιάζουν ἡ τελευταῖες τους στιγμές, ἀσθμαίνουν τὴν ἀνάγκη νὰ πεθάνουν στὸν τόπο τους... Γιατὶ λοιπὸν ὁ Μπάστερ Κῆτον ἄφησε τὴν πατρίδα του καὶ ἦρθε στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ πεθάνῃ καλλιτεχνικῶς;...

Ἄρα, τὸ νέο φίλμ τοῦ Κῆτον....

* * *

Ὁ Ἰόσὰν Μοζοῦκιν ἀποφάσισε νὰ δώσῃ πίστι πρὸς τὴ Σοβιετικὴ ἰδεολογία καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Ρωσσία. Τὴν εἰδησι αὐτὴ τὴν παραλαμβάνουμε ἀπὸ τὴν Παρισινὴ κομμουνιστικὴ ἐφημερίδα «Οὐμανιτὲ» καὶ σᾶς τὴν μεταδίδουμε μὲ «πᾶσαν ἐπιφύλαξι», ἐπειδὴ μᾶς φαίνεται λιγάκι παράξενο ν' ἀναθεωρήσῃ ὁ Μοζοῦκιν τὴν ἀπόφασί του νὰ....πολεμήσῃ τὸν κομμουνισμὸ μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς!...

* * *

Γνωρίζετε ὅτι;

...Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ διαψεύδει «μὲ ἀγανάκτησι» ὅτ' τὸ Χόλλυγουντ ἔπλεκε φημολογίες εἰδήσεις ὅτι ἀρραβωνιάστηκε κρυφὰ—καὶ ἀπὸ τὸν κόσμο, καὶ προπαντὸς ἀπὸ τὸν σύζυγό της, τὸν Βίλλυ Φρίτς — τὸν νεοεμφανισθέντα ἀρρενα ἀστέρα τοῦ κινηματογράφου Χιοῦ "Ηβερς;...

...Ἡ Λοῦπε Βελὲς ἔκλεισε τὸν περασμένο Ἰούλιο τὰ 33;...

...Ἡ Μαίρη Πίκφορντ ἀποφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἀγάπη της πρὸς τ' ἀρκοῦδάκια καὶ στὰ ἑλεφάντια, καὶ ὅτι σκέπτεται σοβαρῶς νὰ ἱδρύσῃ ἕνα μικρὸ ζωολογικὸ κῆπο, στὴν κοιμωμένη της βίλλα, στὸ Πασσύ;

...Ἡ κόρη τῆς Μάρλεν Ντήτριχ εἶνε ἤδη ἑνδεκα χρόνων καὶ ὅτι ἔδωσε ἤδη στὸ Μόναχο δυὸ ρεσιτὰλ βιολιοῦ, ποὺ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ γραφτοῦν ἐνθουσιώδεις κριτικὲς γιὰ τὸ ταλάντ τῆς μικρῆς καλλιτέχνιδος;

...Ὁ Χάρρυ Μπάρ, ὁ μέγας τραγῳδὸς τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου καὶ κινηματογράφου, καπνίζει τσιγάρα ἀπὸ φύλλα εἰκαλύπτου, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὁ συγγραφεὺς Ἀνατὸλ Φράνς, ἐπειδὴ εἶχε προδιάθεσι γιὰ ἄσθμα;...

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ ὁ λαός, μολονότι δὲν θάβλεπε τὴν ἐκτέλεσί του, ἦταν ὡστόσο κάπως ἱκανοποιημένος, γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ δῆ τὸν ἐξευλασμό του μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ θύματός του καὶ τὴν ἀποκοπὴ τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ. Κι' αὐτὸ ἄξιζε κάτι·

Ἡ πένθιμες κωδωνοκρουσίες τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Σατελὲ εἶχαν ἀναστατώσει ὅλες τὶς κάτω συνοικίες τῆς πόλεως. Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὰ περίχωρα τοῦ Σατελὲ καὶ τοῦ ἀνακτόρου γέμισαν ἀπὸ κόσμο. Ὅταν ἡ συνοδεία τοῦ Λαγκαρντὲρ βγῆκε μὲ τὸ μελλοθάνατο, δέκα χιλιάδες λαὸς περίμενε ἔξω. Κανένας ἀπ' αὐτὸ τὸ πλῆθος δὲν ἤξερε τὸν ἱππότη Ἐρρὶκο ντε Λαγκαρντέρ, ὅπως ἐπίσης ὅλοι ἀγνοοῦσαν τὴν αἰτία τῆς καταδίκης του. Ἡ ὑποθέσεις λοιπὸν ἔδιναν κι' ἔπαιρναν. Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ὅλα τὰ ἐγκλήματα ἀπεδόθησαν σ' αὐτὸν τὸν ὡραῖο ἄνδρα, ποὺ ράδιζε μὲ τὰ χέρια δεμένα, ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες καὶ πλάϊ σ' ἕνα μοναχό.

Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε τὴν ἀλήθεια.

Ὡστόσο, μέσα στὸ πλῆθος, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἄκουγε κανεὶς μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔλεγαν:

—Τὸν καταδίκασαν εἰς θάνατον, γιατὶ ἤρθε ἀπὸ τὴν Ἱσπανία νὰ κάνη κατασκοπεία!

—Ὦ! Ὦ! Κυττᾶχτε τον μὲ πόση προσοχὴ ἀκούει τὰ λόγια τοῦ μοναχοῦ ποὺ τὸν συνοδεύει!

—Κυττᾶχτε, κυρία Ντιντοῦ, ἔλεγε μιὰ γεροντοκόρη σὲ μιὰν ἄλλη. Τί ὡραία περρούκα ποὺ θἄκανε κανεὶς μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά του!

Σ' ἕναν ἄλλο πάλι ὅμιλο ἔλεγαν:

—Τὸν ἔφερε ἡ δούκισσα τοῦ Μαίν, γιὰ νὰ σκοτώση τὸ νεαρὸ βασιλέα καὶ τὸν ἀντιβασιλέα καὶ νὰ γίνη ἔτσι αὐτὴ βασίλισσα!

Ὅταν ἡ συνοδεία ἔφτασε στὴν ὁδὸ Σάντρ, στὸν δρόμο δηλαδὴ ποὺ ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Λαγκαρντέρ, ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, ποὺ τὴν ἔβγαλε ἕνας ὅμιλος γυναικῶν. Τὸν ὅμιλο αὐτὸ τὸν ἀποτελοῦσαν ὅλες ἡ γειτόνισσες τοῦ καταδίκου, ἡ ὁποῖες τὸν ἀναγνώρισαν ἀμέσως.

—Ἔ! φώναξε μιὰ ἀπ' αὐτές. ἡ κ. Μπαλαώ, δὲν σᾶς τὸ εἶχα πεῖ πὼς ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος θὰ τελείωνε ἄσχημα;

—Θὰ ἔπρεπε νὰ καταγγείλουμε ἀμέσως τ' ἀλλόκοτα φερσίματά του στὴν Ἀστυνομία, γιὰ νὰ μάθη τί γινότανε στὸ σπίτι του, εἶπε μιὰ ἄλλη, ἡ κ. Γκισάρ.

Τὸ πλῆθος δὲν μποροῦσε νὰ προηγηθῆ πολὺ τῆς συνοδείας, γιατὶ ἀγνοοῦσε τὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ της. Οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ φουρροὶ ἔμεναν σιωπηλοί, παρ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοὺς ἀπηύθυναν.

Ἐξαφνα, ἡ συνοδεία ἐστριψε στὴν μικρὴ ὁδὸ Σαὶν-Μαγκλουάρ. Αὐτοὶ ποὺ πήγαιναν πιὸ μπροστά, εἶδαν τότε δυὸ δαυλοὺς ἀναμμένους στὴν εἴσοδο τοῦ κοιμητηρίου. Ἀμέσως ἡ ὑποθέσεις ἄρχισαν νὰ δίνουν καὶ νὰ παίρνουν. Μὰ ἡ ὑποθέσεις ὅλες σταμάτησαν μπροστὰ σ' ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ οἱ ἀναγνῶσται μας τὸ ξέρουν: Ὁ ἀντιβασιλεὺς προσκαλοῦσε τὸν κατηγορούμενο στὴ μεγάλη σάλλα τοῦ μεγάρου Γκονζάγκα, ὅπου συνεδρίαζε τὸ οἰκογενειακὸ συμβούλιο.

Τότε ἡ συνοδεία μπῆκε ὁλόκληρη στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, ἐνῶ τὸ πλῆθος, χειρονομῶντας καὶ φωνάζοντας, περίμενε ἔξω, στὴν ὁδὸ Σαὶν-Μαγκλουάρ...

. . . . . .

Εἶχαν περάσει εἴκοσι περίπου λεπτά, μετὰ τὴν εἴσοδο τῆς συνοδείας στὸ μέγαρο τοῦ Γκονζάγκα. Τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν βαθὺ καὶ πυκνὸ στὸ γειτονικὸ κοιμητήριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαινόντουσαν συγχρόνως τὰ λαμπρὰ φωτισμένα παράθυρα τῆς μεγάλης σάλλας τοῦ μεγάρου καὶ τὰ παράθυρα τῆς ἐκκλησίας, πίσω ἀπ' τὰ ὁποῖα φαινόταν μι' ἀμυδρὴ λάμψι. Ἐπίσης ἔφτανε ὡς ἐκεῖ σὰν θουητὸ ὁ ψίθυρος τοῦ πλήθους στὸ δρόμο.

Δεξιὰ στὸν τάφο τοῦ Νεβέρ, ὑπῆρχε ἕνα σύδεντρο ἀπὸ κυπαρίσσια. Ἐκεῖ περίμεναν οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα. Τὰ ἄλογά τους, ἕτοιμα γιὰ τὴν περίπτωσι τῆς φυγῆς, περίμεναν κι' αὐτὰ στὸ δρομάκο τῶν Δύο Ἐκκλησιῶν, ποὺ περνοῦσε πίσω ἀπὸ τὸ κοιμητήριο.

Ὁ Ναβάϊ κρατοῦσε τὸ κεφάλι του σφιγμένο μέσα στὰ χέρια του κι' ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ὁ Νοσὲ κι' ὁ Σουαζὺ ἀκουμποῦσαν στὸ ἴδιο κυπαρίσσι. Ὁ Ὀριόλ, καθισμένος στὴν χλόη, ἔβγαζε κάθε τόσο βαθειοὺς ἀναστεναγμούς. Ὁ Πεῦρόλ, ὁ Μοντωμπὲρ κι' ὁ Ταράν κουβέντιαζαν μὲ σιγανὴ φωνή. Αὐτοὶ ἦσαν ἡ τρεῖς κολασμένες ψυχὲς τοῦ ἀφέντη του: Ὄχι γιατὶ ἦσαν πιὸ ἀφοσιωμένοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὰ πιὸ ἐνοχοποιημένοι.

Δὲν θὰ ξαφνιάσουμε κανένα, ἀν ποῦμε ὅτι οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόντουσαν στὸ κοιμητήριο, εἶχαν ἐξετάσει καὶ ξαναεξετάση τὸ ζήτημα, ἄν τοὺς ἦταν ἀκόμα δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν κύριό τους. Ὅλοι, ἀπὸ τὸν πρῶτο ὡς τὸν τελευταῖο, εἶχαν ὁπάσει μέσ' στὴν καρδιά τους τὸ δεσμὸ ποὺ τοὺς συνέδεε μὲ τὸν ἀφέντη τους. Μὰ ὅλοι ἐλπίζαν ἀκόμα στὴν ὑποστήριξί του κι' ὅλοι φοβόντουσαν τὴν ἐκδίκησί του. Ἤξεραν ὅτι ἀπέναντί τους ὁ Γκονζάγκας θὰ δειχνόταν ἀδυσώπητος. Εἶχαν ἐξ ἄλλου τόσο βαθειὰ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀκλόνητη δύναμι τοῦ Γκονζάγκα, ὥστε ἡ διαγωγή του κατὰ τὴν τελευταία συνάντησί τους, τοὺς φάνηκε σὰν μιὰ κωμωδία.

Κατὰ τὴ γνώμη τους, ὁ Γκονζάγκας εἶχε προσποιηθῆ πὼς τὸν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος, γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάση. Ἦταν βέβαιο ὅτι ἂν ἤξεραν πὼς ὁ Γκονζάγκας κινδύνευε, θὰ τὸν ἐγκατέλειπαν ἀμέσως.

Ὁ βαρῶνος ντὲ Μπάτζ, ποὺ εἶχε τραβήξει κατὰ μῆκος τοῦ μαυροτοίχου τοῦ κοιμητηρίου γιὰ νὰ δῆ τί γινόταν στὸ μέγαρο, ξαναγύρισε καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ἡ συνοδεία εἶχε σταθῆ καὶ ὅτι τὸ πλῆθος πλημμύριζε τὸ δρόμο.

Τί σήμαινε αὐτό; Μήπως ὁ ἐξιλασμὸς τοῦ καταδίκου μπορεστά στὸν τάφο τοῦ θύματος, γιὰ τὸ ὁποῖο τοὺς εἶχε μιλήσει ὁ Γκονζάγκας, ἦταν ψέμμα;

Ἡ ὥρα περνοῦσε... Τὸ ρολόϊ τοῦ Σαὶν-Μαγκλουὰρ εἶχε σταμάνει πρὸ πολλῶν λεπτῶν ἐννέα παρὰ τέταρτο. Στὶς ἐννέα ὁ κεφάλι τοῦ Λαγκαρντὲρ ἔπρεπε νὰ κοπῆ στὸ ἰκρίωμα τῶν ἐκτελέσεων στὴν Βαστίλλη.

Ὁ Πεῦρόλ, ὁ Μοντωμπὲρ κι' ὁ Ταράν, δὲν ἄφηναν ἀπ' τὰ μάτια τους τὰ παράθυρα τῆς μεγάλης σάλλας τοῦ μεγάρου, ποὺ πρὸ πάντων ἔν' ἀπ' αὐτά, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔλαμπε ἕνα φῶς ἀπομονωμένο.

Σὲ μερικῶν βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ κεῖ, μέσα στὴν ἐκκλησία, ἕνας ἄλλος ὅμιλος περίμενε: Ἡ Αὐγή, γονατιστὴ πάντοτε, ἔμπνεζε μὲ τὰ γλυκὰ ἐκεῖνα ἀγάλματα τῶν ἀγγέλων, ποὺ προσεύχονται πάνω ἀπ' τοὺς τάφους. Ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουάλ, ἀκίνητοι, στεκόντουσαν δρθιοι, μὲ τὸ σπαθὶ στὰ χέρια ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς πόρτας. Ὁ Σαβερνὺ κι' ἡ γκόβερνα Κρουζ κουβέντιαζαν μὲ σιγανὴ φωνή.

Μιὰ-δυὸ φορές, ὁ Πασπουάλ κι' ὁ Κοκαρντὰς νόμισαν πὼς ἄκουσαν ὕποπτους θορύβους στὸ κοιμητήρι. Εἶχαν περίφημη ὄρασι κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος κι' ἀνοίγοντας τόσο τὰ μάτια τους, κολλημένα

Τὸ πλῆθος, χειρονομῶντας καὶ φωνάζοντας, περίμενε ἔξω...

Ἀρχιπέλαγος καὶ μόνη στὴ θάλασσα. Ἑλληνική καὶ ποτισμένη ὁλόκληρη ἀπ' τὴν Ἀνατολή, τὴ χώρα τῆς σκληρῆς, τῆς γόνιμης, τῆς πολυμόρφης Ἀστάρτης, τῆς Ἀσιάτιδος ἐξαδέλφης τῆς Ἀφροδίτης.

Ἡ Ἀστάρτη! Πόσες φορὲς τὴν μπέρδευμα μὲ τὴν Ἀφροδίτη τὴν ἴδια, γιατὶ κι' αὐτὴν τὴν θεοροῦσαν ἐκεῖ κάτω, στὴν Ἀσία, ὡς θεὰ τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Γονιμότητος. Αὐτὴ ὅμως δὲν γεννήθηκε ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἄλλο ἐκεῖνο ἀφρό, τὸν πιὸ θολό, ποὺ ὑπῆρχε μέσ' στὸν ἐγκέφαλο τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἀνατολῆς.

Λοιπόν, ἦταν μιὰ στιγμὴ ὑπέροχη, ἐν' ἀνοιξιάτικο πρωϊ στὴ θάλασσα... ἕνα πρωϊ γαλήνιο, ἐνῶ κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο ποὺ ἦταν πολὺ γλυκὸς ἀκόμα, τὰ κύματα ἐμψυχώνοντουσαν ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν τόσο ἁρμονικὴ κίνησι, ποὺ ἐνώνει μέσα της τὴν παραλόθηκε τῆς ἀναπαύσεως μὲ τὴν γοητεία τοῦ ζωντανοῦ σάλου.

Κ' ἔξαφνα, Ἐκεῖνη παρουσιάστηκε. Ἐκεῖνη φάνηκε ἐκεῖ, χωρὶς νὰ νοιώση κανεὶς τὸ πῶς, χωρὶς κἀν ν' ἀκουσθῆ. Γυμνὴ σὰν λουλοδί, σὰν ψάρι. σὰν θραφὶ χος. Γυμνὴ σὰν ἕνα λευκὸ θόσταλο ποὺ τὸ γυάλισαν αἰώνες κυμάτων... Μονάχα τὰ μακρυὰ της ξανθὰ μαλλιὰ ξεχυνόντουσαν ἀπάνω στὴ ράχη της κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἐφευρεθῆ ἀκόμα ἡ Ντροπή, δὲν σκέφτηκε καθόλου νὰ τὰ μαζέψη γιὰ νὰ κρύψη τοὺς μαστούς της, τοὺς μικροὺς κ' εὔρωστους συγχρόνως, ποὺ ξεπρόβαλαν ἀπὸ τὸ στῆθός της σὰν τὰ μπουμπούκια ἀπὸ τὸ κλαδί, ὀδτε τὴν κοιλιά της ποὺ ἦταν λευκὴ σὰν τὸ γύψο. Τὰ πόδια της ποὺ δὲν εἶχαν πατήσει ἀκόμα τίποτε, εἶχαν τὴν ἀβλαβότητα τοῦ νεαρκίσσου τῶν λειμώνων. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἕνα χαμόγελο, ἀπὸ τὰ μάτια της τὰ γαλάζια ὅπως ὁ οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα μαζὶ ὡς τὸ στόμα της, ὅπου ἡ ἴδεία τοῦ φιλήματος πῆγε καί, ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, φώλησε ἐκεῖ γιὸ πάντα. Ἀπάνω στὸ τέλειο κορμί της, ὅπου ἡ δροσιὰ τοῦ ρόδου φαινόταν χάρις σὲ κάποιο θεῖμα ὄχι λιγώτερο κατασυντὸ ἀπ' τὴν ἐμφάνισί της τὴν ἴδια, ἐκουμένη μὲ τὴ φοτεινὴ σκληράτητα τοῦ μαρμάρου, ἡ σταγόνες τοῦ νεροῦ κυλοῦσαν ἡ διαλυώτουσαν, ξαναγυρίζοντας μὲ θλῖψι τους στὸν ἀέρα ἢ στὴ θάλασσα. Ἡ διάφραση ἐπιδερμίδα της κ' ἡ κόμη της κράτησαν αἰώνια ἀπ' αὐτὲς τὸ ἀρμυρὸ γλυκὸ μῦρο τους. Στὰ πόδια της ὁ ἀφρὸς πάφλαζε σὰν πηχῆ κι' ἀπλωνόταν σὰν ἕνας ὁσπίλος τάσης.

Θὰ ἔμενε ἴσως ἐκεῖ, αἰώνια, ἀνθισμένη μέσα σ' ὅλη της τὴν τελειότητα, εὐτυχισμένη γι' αὐτὴ τὴν ἀνόδυνη γέννησί της, χωρὶς ν' ἀλλάξη κατάσταση, ἄν ὁ "Ἔρως ποὺ γεννήθηκε συγχρόνως μ' αὐτή, δὲν τὴν τραφοῦσε ἀπ' αὐτὸ τὸν λήθεργο, γιὰ νὰ τὴν ρίξη στὸν κόσμο τῆς κινήσεως καὶ τῆς ζωῆς. Γιατὶ ὁ πρῶτος ποὺ τὴν ἀγάπησε μὲ ἔρωτα, ἦταν ὁ "Ανεμος. Μόλις τὴν εἶδε ἀπὸ μακρυά, τινάχτηκε ἀπάνω. "Ωρμησε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ λίκνο τῶν κλαδιῶν τῶν παρτοκαλλιῶν, ὅπου κοιμόταν, σέρνοντας μαζύ του ἕναν στρόβιλλο ἀπὸ μυρωμένα φύλλα καὶ γαμήλια λουλούδια, ποὺ σκορπίστηκαν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας καὶ τυλιγοντάς την ὁλόκληρη μὲ τὰ χίλια του χέρια, φιλώντας την μὲ τὰ χίλια του στόματα, τὴν ἐσπωλοῦσε ἀνάλαφρα ἀπάνω στὰ νερά, ποὺ ἄρχισαν ν' ἀναταριάζουν σ' ἀναρίθμητα κυματάκια, ὅμοια μὲ τὰ λέπια τῶν ψαριῶν, σὰν μωσαϊκὰ στριφομένα μὲ ἀστρο ἀπάνω σ' ἕνα ἀπέραντο γαλάζιο πλακόστρατο. Κ' ἕνα κοχύλι μοιάχο τὸ πῆγε καὶ τοποθετήθηκε κάτω ἀπ' τὰ πόδια της... Κ' ἐκεῖνη ἄπλωσε μὲ χέρι τὴν ἐσάρπα τῶν μαλλιῶν της σὰν πανί... Κ' ἔτσι ἔγινε ἐκεῖ τὸ πρῶτο καράβι.

Αὐτὸ ἦταν ἐπίσης ὁ πρῶτος ἔρως τῆς Ἀφροδίτης, ὁ πιὸ ἀγνός... Ἐκεῖνος μέσα στὴν ἀνάμνησι τοῦ ὁποίου θυθίζόταν ἀργότερα συχνά, στὶς στιγμὲς τῆς τρελλάς της καὶ τῆς μανίας της. Ἀμέριμνη ἀκόμα γιὰ τὰ ἔνδοξα κ' ἤχηρα πεπρωμέ-

—Σσό τὸ εὔχομαι!

—Δὲν μοῦ φτάνουν ἡ εὐχές σου. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσης. Ἂν θρῶ ἕνα τρόπο νὰ ἐξορίσω τὴν Ξένη, μπορῶ νὰ ὑπολογίζω στὴ βοήθειά σου;

—Μπορεῖς.

—Καλά. Κάτι μοῦ λέει πὼς δὲν θ' ἀργήσω... Ἔπειτα, στὸ κάτω-κάτω, εἶμαι ἡ θασίλισσα τοῦ Ὀλύμπου...

Ἔπειτα, ἀναπηδώντας περήφανα, πρόσθεσε:

—Δὲν εἶμαι;.. Δὲν εἶμαστε ὡραῖες κ' ἡ δυό;...

Καὶ, πιάνοντας τὴν Ἀθηνᾶ ἀπὸ τὴ μέση, τὴν τράβηξε ὡς ἕνα καθρέφτη καὶ τῆς εἶπε:

—Κύτταξε!

Ἤσαν ὡραῖες, πράγματι, γιατὶ ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἦταν ἐκεῖ.

Ἤσαν ὡραῖες...

Ἡ Ἥρα μὲ τὸ κεφάλι της τὸ τόσο καλλίγραμμο κάτ' ἀπ' τὰ μαῦρα της μαλλιά, τὰ στολισμένα μ' ἕνα διάδημα ἀπὸ χρυσὰ ρόλλα ἐλιᾶς, μὲ τὴν ἴσια μύτη της, μὲ τὰ βαθειὰ μάτια της, μὲ τὸ περήφανο στόμα της, μὲ τὸ ὡραῖο πηγοῦνι της —κ' ἡ Παλλὰς μὲ τὸ πρόσωπό της ποὺ εἶχε μιὰ στοχαστικὴ εὐγένεια, μὲ τὰ τέλεια χαρακτηριστικά, σὰν ἕνα γεωμετρικὸ σχῆμα, μὲ τὰ θλέφαρά της τὰ μισόκλειστα κάτω ἀπ' τὸ θάρος τῆς σκέψεως.

Ἤσαν ὡραῖες, μὲ τὸ ὑψηλό, εὔρωστο καὶ μεγαλοπρεπές τους σῶμα ποὺ ἐμψύχωνε τὶς πτυχὲς τοῦ μακρυοῦ των χιτῶνος, ἁρμονικὸ σὰν μιὰ στήλη..

Ἤσαν ὡραῖες καὶ μὲ μιὰ ὀμορφιὰ ποὺ ἡ ὀργὴ τὴν τόνιζε ἀκ'ίμα περισσότερο... Ὁ ψηλὸς ἀσημένιος καθρέφτης τῆς παρουσιάζε καὶ τὶς δυὸ ἐξέσεις...

Καὶ ἐλέποντας τὴν ὀμορφιὰ τους χαμογέλασαν...

Καὶ χωρίστηκαν καθησυχασμένες...

Ἡ ὀργή τους εἶχε παραχωρήσει τὴ θέσι της σ' ἕνα χαμόγελο...

Δὲν φοβόντουσαν πειὰ τὴν Ἀφροδίτη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

γελο της είχε παραχωρήσει ή θέα του σε μιά ξέφρεαι αύστηρής συλλογής. Μέ τά διεσταλμένα ρουθούνια της, μέ τό μισάνοιχτο στόμα της, άντέπιεε άπό τόν καυνύγιο άέρα, πού ή παρουσία της είχε δημιουργήσει καί πού διέστελε όλες τίς ίνες τού κορμού της.

Σιγμή μαγική, ή στιγμή αύτή τής στέμεώς της.

Γιά νά την συμβολίσουν ή Ώρες, άπιθέεαν στό κεφάλι της ένα στέμμα πού δέν ήταν καμωμένο άπό χειροπιαστό χρυσάφι, μά άπό συμπυκνωμένο φώς.

"Επειτα τήν άδήγησαν στόν "Ολυμπο.

* * *

Μεταξύ Μακεδονίας καί Θεσσαλίας, ύπήρχε ένα βουνό, όχι καί τόσο ψηλό (2.972 μέτρα) γιά τούς άνθρώπους τής έποχής μας, πού συνήθιαεν νά κάνουν θαύματα σέ τεράστια ύψη, μά πού αύτή τήν εύλογημένη έποχή τού μετρίου καί τού γούστου, έθεωρείτο ώς άπόρατο. Καί πράγματι ήταν τέτοιο άπό τό αεβασμό του γιά νά είνε άσφαλισμένοι άπό κάθε προσέγγιαι. Μερικά σύννεφα αίώνια πού τό κυλιώνανε έπιδέξια, έφτιαναν γιά τό σκοπό αύτό. Πάνω άπό τά σύννεφα αύτά, έκεί όπου μέ τά θετικά μάτια σας δέν θά διακρίνατε παρά μόνο τά σπέρα χιόνια, ύπήρχε, γράφει ό Λουκιανός, «μιά διαμονή γαλήνια πού οί άθεροι δέν τήν έπισκεπτόνουσαν ποτέ, όπου δέν ξυπνιαθε κανείς ούτε φροχές, ούτε κρύα, ούτε ζέστες, όπου θαυλεύε πάντοτε μι' ίδιουνέφιαστη καλοκαιρία... Έκεί περπατούσε κανείς έπάνω στό χρυσάφι κ' ή Ώρες φύλαγαν τίς πόρτες.»

Μ' άλλα λόγια, ύπήρχε ένα πολύ ώραίο παλάτι, περιστοιχισμένο άπό υπέροχους κήπους.

Έκεί, μέσα σ' ένα φώς εκθειμθιστικό, ζούσιαν οί θεοί. Μά καί τό άέζιαν. Πρίν άπολαυσουν αύτή τή λαμπρή άνάπαυσιν, είχαν κάνει ένάντιον τών Τιτάνων μόνες πόλεμο μακροχρόνιο, πού τούς είχε φέρει σέ πολλές δυσκολίες καί πού λίγο έλειψε νά τούς καταστρέψη. Ό τελευταίος άπ' τούς Τιτάνες, ό περίφημος Προμηθέας, δεμένος σ' ένα θράχο, όπου τού έτρωγε τό σηκότι ένας γύπας, χρησίμευε γιά παράδειγμα σε όσους θά ήθελαν ν' άναλαβούν τήν πρωτοβουλία μιάς καινούργιας έπαναστάσεως κατά τών θεών.

Πραγματικά, όλ' οί θεοί δέν κατοικούσαν στόν "Ολυμπο, άν καί είχαν κατ' άρχήν τό δικαίωμα νά πηγαίνουν έκεί. όποτε τούς κάπνιζε. Παράδειγμα ό Ποσειδών κι' ό Πλούτων, πού ήσαν ώστόσο άδελφοί τού Διός, προτιμούσαν νά παραμένουν στά δικά τους κτήματα: ό ένας κάτω άπ' τή γή πού τό κατρίτσιο τού θεόν τοδχε υπυδείξει ώς τόπο διαμονής. Δέν τό ξέναιαν αύτό τόσο άπό ξγκυρτέρηση, όσο άπό τόν φόβο μή σέ ξεπεάσμα μιάς νεφέλης άστρής, όπως ό Δία τά χιόνια, μέσ' στό ξεπεάσμα μιάς νεφέλης άστρής, καί θαθεμίας, όπως ό Δία καί μοιράτα, όπως ή τρομερή παντοδυναμία τής Γλυκύτητας.

Τί, νά ξέκανε δηαδόσο;... Γιατί ήπρε τε δπωσδήπωτε νά θρεθή Μά πρεσβυτικός καί πρεσβύτων σίγουρα. Μέσ' στήν άπόγνωσί της λοιπόν, ή "Ηρα πήγε σής Α θηνάς.

Ή θεά θρισκόταν στήν κάμαρή της, μιά ώραία καί μεγάλη σάλλα, πού ξ θλεπε νόντα πρός την Ελλάσα κ' απ' όπου φαινόταν ή μελλάντική τοπαθεσία τών Αθηνών, ανάμεσα απ' τά πεύκα, τούς λευκούς θρόχους κάι τίς ξλιές. Ε πείνο σιό τραπέξα. ύπήρχαν θιθλία πού άργότερα θά τά ξγράφαν οί σοφοί κ' οί

ναυάθημα πού είχε τρυπώσει στήν καρδιά τους καί, μέ μιά διαστροφή έντελώς γυναικεία, έγκατελείφθηκαν σ' αύτό χωρίς δοσκολία.

Δέν είχαν θέθεαι τίποτε γιά νά μεμφθούν τήν Αφροδίτη. Καθόταν -λιό ή-συχα, χαμογελάσαε γαλήνια σέ όλους τούς συντρόφους της, δέν έθλεπε θάρρος σέ κανένα. Μά ήταν φανερό, ότι αύτοί εύρισκαν κοντά της μιά ξεχωριστή εύχαρίστηαι, ένταλώς διαφορετική άπ' αύτή πού θά μπορούσε νά τούς δόση ό,τιδήποτε άλλο πράγμα. Είχαν τελειώσει πειά ή άτελείωτες συνομιλίες τής Παλλάδος καί τού Ήριοδ, μέ τίς όποίες τά δύο λεπτά αύτά πνεύματα γοήτευαν τούς κατοίκους τοδ Ολύμπου μέ τήν πρωτοτυπία τών θεωριών τους καί τών σοφισμών τους. Είχαν τελειόσει πειά ή ποιητικές έσπερίδες, κατά τίς όποίες ό Απόλλων, σουσευόμενος άπό τή λύρα του, τραγουδούσε τά κατορθώματα τοδ τελευταίου πολέμου ή εξυμνούσε τά θέλγητρα τής ούρανίου γαλήνης. Είχαν τελειόσει πειά ή αύζυγικές εσπερίδες, κατά τίς όποίες χαίδεύοντας ό ένας τόν άετό κ' ή άλλη τό παγώνι της, ό Ζεύς καί ή αύζυγός του, σώπαιναν, μέ μεγαλοπρέπεια. "Ολοι δέν ζούσαν πειά παρά γιά τήν Αφροδίτη. Σ' αύτήν πήγαιναν όλα τά χαιόμενα, όλες ή τιμές. Ακόμα καί ό άρχων τών θεών είχε κατακτηθή. Δέν ξέλεγε τίποτε, σύμφωνα μέ τήν ίερή συνήθεια τοδ, μά πόσο εδυλωττος ήταν ό τρόπος μέ τόν όποίο τήν προσκαλούσε κοντά του... Έκείνη καθόταν στά πόδια του καί τότε άκουμπούσε τρυφερά τό χέρι του στό κεφάλι της, αύτό τό τρομερό χέρι όπου ξτρεμε άκόμα ό παλμιος τοδ αστραποβόλου σκήπτρου του κ' ή χρυσή της κόμη, ποτισμένη άπό κεραυνίο, θάμπιανε την δμήγυρι.

Σ τό μέτωπό του, σάν τόν ήλιο, όπου ή "Ηρα συνήθιζε νά διαθάζη τίς σκέψεις του πιό καθερά άπ' όλα, θά τίς διάθαζε χαρακτμένες σε μιά πινακίδα άπό φίλτιαι, νά πού τώρα δέν κατώρθωνε νά ξεχωρίση κάτι σκοτεινό καί θολό.

Μιά ίστορία τότε γεννήθηκε μέσα στήν ψυχή της.

—Γιατί, είπε, ό σύζυγός μου χαίθεσει σάν κόρη του αύτό τό πλάσμα πού δέν μάς είνε τίποτε καί πού ξπρεπε, άν ύπήρχε δικαιοσύνη, νά κατοική μαζύ μέ τόν Ποσειδόνα, άφού ήρθε άπό τά νερά. Γιατί μάλιστα την έφερε εδώ; Γιατί δέν μπορά νά γελάσω τό μέ αύτό τό παραμύθι πού θέλουν νά μέ κάνουν νά πιστέψω. Τίποτε δέν ξεφεύγει άπό τή θέλησί του σέρσή αυτός τ' άποφασίζει όλα. Αύτός λοιπόν την προσκάλεσε εδώ, όπως κάνει ό ήλιος μέ τό νερό πού κλέθει άπό τή θαλασσμένη γή. Η "Ωρες, μονιμοι φύλακες τοδ παλατιού μας, δέν μπορεί ν' ανέλεσαν μόνες τοις αύτή τήν πράτοθρωλία. Η διαταγή δόθηκε απ' αύτόν. Ποιός σεσμφέρον λοιπόν έχει μ αύτή τή νόθο κόν νεράν;... Ποιός θεσμός πρωμικός προηγούμενος άπό τό δικό μάς, υπάρχει μεταξύ τους;

Μά, άστ, γιά άλλη άπόσταση, εδλεπε δυό χρυσόγελα τό χρυσόγελο τοδ Διός, πούχε τά μάτια του χαιένα ό ένα δνειρο αγελείου, πέρα απ' τά πράσσπα καί τά χιόνια μέσ' στό ξεπέσμα μιάς νεφέλης άστρής καί θαθείας, όπως ό Αφρός άπό τόν ίπιόο είχε γενηθή ή Κυθήρες καί τό χρυόγελο τής Αφροδίτης. Θέλο κάι πρόσπαιον σίγουρα. Μέσ' στήν απόγνωσί της λοιπόν, ή "Ηρα πήγε σής Α θηνάς.

Η θεά θρισκόταν στήν κάμαρή της, μιά ώραία καί μεγάλη σάλλα, πού ξ θλεπε νόντα πρός την Ελλάσα κ' απ' όπου φαινόταν ή μελλάντική τοπαθεσία τών Αθηνών, ανάμεσα απ' τά πεύκα, τούς λευκούς θρόχους κάι τίς ξλιές. Ε πείνο σιό τραπέξα. ύπήρχαν θιθλία πού άργότερα θά τά ξγράφαν οί σοφοί κ' οί

ποιητοί. Ανάμεσα στό παράθυρο, ύπήρχε κάτι σάν ξρυασήριο, γεμάτο άπό χάνες, διθλιοθήκες κ' άλλα σύνεργα. Σ' ένα τοίχο άπό μαγνήτη, αναπαυόταν σπρογγυλή σάν τόν ήλιο, ή φιλοσοφική πέτρα. Η άσπίδα, τό κράνος καί τό δόρυ ήσαν άκουμπισμένα σ' ένα κιθώτιο. Καθισμένη ή Παλλάς, κρατούσε στά γόνατά της την άγκαπμένη της κουκουβάγια καί καταγινόταν νά την ταΐζη μέ κομματάκια άπό τό σηκότι τοδ Προμηθέας, πού τής τάχε πάει τό ίδιο προφί ή Γύψ.

Αφού τής έμπιστεύθηκε την άγωνία της, ή "Ηρα, μή μπορώντας πειά νά κρατηθή, έξεσπασε:

—Μά έπιτέλους, ποιό είν' αύτό τό πλάσμα; Από πού ήρχεται; Θά ήθελα πολύ νά τό μάθω.

Η Παλλάς, μέ την κουκουβάγια της στό χέρι, πλησίασε στό τραπεζί, καί δείχνοντας ένα άπό τ' άνοιχτά βιθλία, είπε:

—Αν αύτό μπορεί νά σε φωτίση, θά σοδ διαθάσω ό,τι θέλ γράψει έπειτ' άπό μερικά χρόνια ό ποιητής Ησίοδος.

Καί άρχισε νά διαθάζη μέ κάποια έπισημότητα:

«Τότε τά θεία λέγιαναε τοδ Ούρανοδ ποδ ή πύρίνη ρομφαία είχε σκοπτόσει, ξπεσαν μέσα στην άπέραντη θάλασσα κι' άρχισαν νά κυματίζουν στην ξπιφάνειά της. Κι' άλλογιά τους ένας λευκός άφρός ύψόθηκε, άπ' τόν όποίο γενήθηκε μιά νέα θεά...»

—Νά ποδ ξμαθα κάτι! φώνιαζε ή "Ηρα, ξπειτ' άπό μιά στιγμή σκέψεως.

—Ακουσε, έχω κάθε ξμπιστοσύνη στή σοφία σου. Τί σκέφτεσαι ξου γιά όλ' αυ'τά; Τί πρέπει νά κάνω;

—Πρίν άπ' όλα νά μήν πής τίποτε στό σύζυγό σου... Είνε φοιφερό, ότι δέν θ' άπαντούσε καθόλου, γιά τόν άπλούστατο λόγο γιατί ίσος δέν ξέρει κι ό ίδιος τί έκανε... Κ' ξπειτα γιατί ή ξπιθολή του ξέφρεαται καπά μέγα μέρος άπ' τό μυστηριό του. Πρέπει νά περμένης.

—Δέν μπορώ νά περμένω... Θέλω νά πολέψω...

—Ένάντιον τίνος;... Ένάντιον μιάς Γυναίκας;

—Μιάς Γυναίκας! φώνιαξε ή "Ηρα στό κατακόρυφο της εκπλήξεώς της. Αύτό τό πλάσμα...ιοχυρίζεται πώς αύτό τό πλάσμα είνε Γυναίκα;

—Μά ναί.... Ναί! Αλλοιώς δεν εξηγείται αύτή ή γοητεία πού ξέσακεί γύρω της καί πού καμμιά άπό μάς δέν την έχει... πού μάς άφοπλίζει... Μιά γυναίκα!

Φλέποντας ότι ό κόσμος ολόκληρος είχε πέσει κιόλας θύμα τής γοητείας της Σ τά φλέθια της, σάν μιά δάσπρα πεσμένη κάτω, ό "Ανεμος κέπτοτον εκιηδεναμένος άπό ξωτικά ζώα, άπό τά κολοσσαία τραφεστα τών μεσημθριών θασών ώς τά μικρότερος αναθέρσαμός σώλευε ώς τά τρίσθεσά τους τή θάλασσα καί τή γή. Η τρομερός

ὑπῆρχαν τότε ἄπειρα ἡφαίστεια, ποὺ ἔκαιαν κάθε λίγο καὶ λιγάκι, χωρὶς λόγο κι' ἀφορμές.

Λοιπόν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, ὁ Ὄλυμπος φιλοξενοῦσε μόνο τὸν Δία καὶ τὴ σύζυγό του Ἥρα, ἡ ὁποία ἦταν ἀδελφή του καὶ τὴν εἶχε παντρευτῆ μᾶλλον ἀπὸ συμφέρον παρὰ ἀπὸ ἔρωτα, κ' ἡ κόρη του Ἀθηνᾶ, γιὰ τὴν ὁποία ὁλοι εἶπαν παραπάνω, πῶς γεννήθηκε, ἔπειτα ἡ Ἄρτεμις, ὁ Βάκχος, ὁ Ἄρης, ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἀπόλλων. Μὰ κ' οἱ τελευταῖοι ἔλειπαν συχνὰ ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο: ὁ Ἀπόλλων γιατὶ ἦταν ἀπασχολημένος πολὺ μὲ τὶς Μοῦσες στὸ Κολλέγιο ποὺ τοὺς εἶχε φτειάσει στὸν Παρνασσό, ὁ Ἑρμῆς γιατὶ λάτρευε τὰ ταξεῖδια καὶ τὶς κρυφὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες, ἡ Ἄρτεμις γιατὶ πήγαινε σὲ κυνήγια κι' ὁ Ἄρης γιατὶ εἶχε πολλὲς φροντίδες μὲ τοὺς πολέμους, ποὺ ὁ ἴδιος πονηρὰ τοὺς προκαλοῦσε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἐπλήτταν στὸν Ὄλυμπο, θὰ ἦταν ὑπερβολικό, γιατὶ οἱ θεοὶ ἀγνοοῦσαν τὴν πλῆξι, αὐτὸ τὸ μέτριο συναίσθημα, μὰ εἶνε φανερὸ πὼς οὔτε καὶ διασκέδαζαν. Ἡ "Ηβη ἦταν θέβαια μιὰ εὐχάριστη καὶ δροσερὴ κοπέλλα, μὰ ἡ Ἀιθέρεια ποὺ κερνοῦσε, μολονότι ἦταν ἐξαισία, δὲν εἶχε τίποτε τὸ μεθυστικό. Καὶ γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ὅλα, αὐτὴ ἡ ἐπίσημη γαλήνη ποὺ τὴν ἀπολάμβαναν στὴν ἀρχὴ τόσο γλυκὰ ἔπειτ' ἀπὸ τοὺς φρυγτοὺς κόπους καὶ τὴν ἐξάντλησι τοῦ πολέμου τῶν γιγάντων, αὐτὴ ἡ γαλήνη δὲν ἔφτανε πειὰ στοὺς Ἀθανάτους. Μέσα στὰ θέσθη τῆς καρδιᾶς τους, χωρὶς νὰ τ' ὁμολογοῦν, χωρὶς νὰ τὸ ὑπομιάζονται ἴσως, ἐπεκαλοῦντο κάτι ἄλλο, δὲν ξέρω τί, ἕνα καινούργιο συναίσθημα, ἕνα σπάσιμο στὸ μονότονο ρυθμό, μιὰ παραφωνία σ' αὐτὴ τὴν τέλεια ἁρμονία.

Αὐτό, τὸ δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί, θὰ τοὺς τὸ ἔφερνε ἡ Ἀφροδίτη.

"Ὅταν παρουσιάστηκε, ὁδηγημένη ἀπ' τὶς Ὧρες, μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα μὲ τὸ ἀστέρινο ντεβάδι, ὅπου ἡ διήγησις τῶν θεῶν τὴν περίμενεν, ὅλοι ἔνιωσαν ὅς τότε παρὰ στὴν Ἀνάγκη, ἔνιωθαν τώρα μ' ἀλλόκοτη δύναμι νὰ ἐπιβάλλεται στὴν κρυστάλλινη διανοιά τους, στὶς χιονένιες αἰσθήσεις τους, σὰν διαμαντένια καρδιά τους. Κάτι τὸ ἀνθρώπινο, τοῦ ὁποίου δὲν εἴχαν ὅς τότε τὴν παρακμικρὴ ἰδέα, τοὺς πλημμύριζε γοητευτικά. Στὰ χεῖλη τους τὰ σφραγισμένα ἀπὸ τὴν πεποίθησί τους, στὴν ἀπόλυτη τελειότητά τους, ἕνα χαμόγελο ἀνάλαφρο, σὰν τὴν ἀιωθολία, ἄνθισε ἕνα χαμόγελο, σὰν ἀπάντησι σ' αὐτὸ ποὺ φαινόταν ὄχι μόνο στὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς νεοφερμένης.

Αὐτὸ ἔγινε χωρὶς κανεὶς νὰ πῆ λέξι (γιατὶ οἱ ἀθάνατοι περιφρονοῦσαν αὐτὸ τὸ κοινὸ μέσο γιὰ νὰ ἐκφράζωνται) μὰ μέσα σ' ἕνα θρόισμα οὐράνιο, καμομένο σὰν ἀπὸ τὸ πέταγμα χιλιάδων μελισσῶν, ὅπου ἔπαλλαν ἢ ὑπέροχες σκέψεις του. Χωρὶς μιὰ λέξι, χωρὶς μιὰ κίνησι. Μόνο ὁ Ζεύς, μ' αὐτὸ τὸ ἀδιόρατο μισοκλείσιο τῶν ματιῶν, ποὺ ἀστόσο ἔκανε τὸν τρομαγμένο κόσμο νὰ τρέμη ἐκ θέσεων, ἔγνεψε... Καὶ ὅλοι κατάλαβαν.

Ἡ Ἀφροδίτη, γελάνια καὶ γλυκειά, προχώρησε πρὸς τὸ θρόνο, ποὺ τῆς εἶχε ἑτοιμασθῆ καὶ κάθησε.

Στὸ ἑξῆς ἦταν ἴση τους.

"Ἀι! κάτι παραπάνω ἀπὸ ἴση τους.

Ἀκόμα καὶ μέσα στὸν κόσμο τῶν θεῶν, ὁ μεγάλος ταγκάσμος νίκησε τὴς ἀλλαγῆς θεαλεσίες—ἂν καὶ κάπως πιὸ ἀργὸς—ὅπως καὶ στὸν ὑπόλοιπο κόσμο—καὶ δὲν ὑπάρχει στιγμὴ, ὅσο τέλεια καὶ ὡραία κι' ἂν εἶνε, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ παραταθῆ χωρὶς τέλος. Ἡ ἔκστασις αὐτὴ ποὺ προκάλεσε ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀναδυομένης Ἀφροδίτης ἐπάνω στὸν Ὄλυμπο, ἔπεσε ἀπὸ τὴν ἔντελῶς ἡ ἴδια γιὰ ὅλους τοὺς θεούς. Σ' τὸν ἐλληνικὴ καὶ θεῶν θαυμασμὸ ποὺ ἡ θεὰς ἔνιωσαν γιὰ τὴν ἀξιολάτρευτη παρείσακτο, δὲν ἄρχισε νὰ μπερδευτῆ ἐν' ἄλλο αἴσθημα πολὺ πιὸ θολό. Ἔνιωσαν τὸν ἑαυτό τους ὀιστεινὰ ἀπελαυμένο στὴ δύναμί τους καὶ στὴ γαλήνη τῆς καρδιᾶς τους. Ἀπὸ ἔκεινη τὴ στιγμὴ, τὴν τρομερὴ ἀπὸ τὴν πολλὴ τῆς λάμψι, καμμιὰ δὲν εὑρίσκε πειὰ ἀρκετὴ ἱκανοποίησι μέσα στὴν ἀγνὴ ἐνστέινοι τοῦ ἑαυτοῦ τῆς, ποὺ ἀποτελοῦσε ὡς τότε τὸν λόγο καὶ τὴν οὐσία τῆς ὑπάρξεώς της. Τί ἦταν γιὰ τὴν "Ἡρα ἡ γαλήνια παντοδυναμία της, γιὰ τὴν Ἀρτέμιδα ἡ ἀγνότης τῆς παρθένου κυνηγοῦ, γιὰ τὴν Παλλάδα ἡ δυνατὴ σοφία της, τόσοι θησαυροὶ ἐκμηδενισμένοι τώρα καὶ σχεδὸν γελοῖοι. Προσπαθοῦσαν νὰ παρηγορηθοῦν μὲ τὴ σκέψη, ὅτι αὐτὴ ἡ Ὀρφανὴ ἐξασκοῦσε ἐ' αὐτοὺς καὶ τοὺς συντρόφους της μιὰν ἔλξι, πολὺ χυδαία, ἀφοῦ ἦταν ἡ ἴδια ποὺ ὑφίσταντο οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα τῆς γῆς. Μὰ αὐτὴ τὴ γοητεία δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἀρνηθοῦν κι' ἀνιγκαζόντουσαν μάλιστα νὰ ὁμολογοῦνε ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔλειπε. Καὶ εὐθύσκαν ἄθικο, τὸ ὅτι, ἡ μοῖρα ποὺ τοὺς εἶχε δώσει τὰ πάντα, τοὺς τὸ εἶχε ἀρνηθῆ αὐτό. Μιὰ λεπτὴ μελαγχολία καινουργίες σκέψεις καὶ συγκεχυμένα ὀνείρα, διέκριναν κάτι σὰν σκιά, κάτι ποὺ ἠθλωνε τὰ κύματα τῆς ἐπίσημης σταρχῆς, μὲ τὴν ὑποίαν εἶχαν συνηθίσει νὰ ζοῦν τυλιγμένες, ὅπως μιὰ ἀπμόσφαιρα.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀόρατη ἀπησυχία ἀπ' αὐτὴ τὴν νεογεννημένη ζήλεια, δὲν ἄφησαν στὴν ἀρχὴ ἀπὸ ἀξιοπρέπεια τίποτε νὰ φανῆ. "Ἕνα συναίσθημα τόσο ταπεινό καὶ ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα ὄνομα στὴν ἁρμονικὴ τους γλῶσσα, τὶς ξαφνιάζε τόσο, ὥστε ἀπορροῦσαν πῶς εἶχε γεννηθῆ. Καὶ καθεμιὰ τοῦ ἀντισταθῆκε ὅσο μπορροῦσε περισσότερο.

Ἡ "Ἄρτεμις τοῦ ξέφυγε πρώτη. Χρησιμοποίησε ὅμως γι' αὐτὸ τὰ μεγάλα μέσα. "Ἔφυγε. Σφυρίζοντας στὰ σκυλιά της, συγκεντρώνοντας τὶς νύμφες της, κατέθηκε στὴν κολλάδα τῶν Τειτμῶν, στοὺς πρόποδας τῆς "Ὀσσας, γιὰ νὰ κυνηγήση ἐλάφια. Πουπρά, προσκάλεσε τὸν "Ἄρη νὰ τὴ συνοδεύσῃ. Γελῶντας ὅμως ἐκεῖνος πλάστειά, ὅπως συνήθιζε, τὴ ρώτησε ἂν τὸν κορόϊδευε.

—Φαντάζεσαι, εἶπε, κόρη τῆς Ρέας, ὅτι θὰ χάσω τὸν καιρό μου σὲ γελοῖα κυνήγια; Εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου κ' εἶνε ἀνάξιό μου νὰ φυθίζω τὸ σπαθί μου στὴν κοιλιὰ τῶν τσακαλῶν καὶ τῶν ἐλαφιῶν.

Ἡ "Ἄρτεμις δὲν ἀπάντησε τίποτε. Τὸν κύτταξε μόνο στὰ μάτια. Τότε ὁ "Ἄρης κοκκίνισε μ' αὐτὴ τὴν ἀφέλεια ποὺ ἔχουν πάντοτε οἱ ἄνθρωποι τῆς δράσεως κ' ἡ "Ἄρτεμις κατάλαβε αὐτὸ ποὺ ὄς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὸ εἶχε μαντέψει μόνο, ὅτι αὐτὸ ποὺ τῆς εἶχε πῆ ὁ "Ἄρης ἦταν μιὰ πρόφασι μόνο κ' ὅτι, ἡ ἀληθινὴ ἀφορμὴ τῆς ἀρνήσεώς του θρισκόταν ἀλλοῦ. Ἡ θεὰ χαμογέλασε μὲ ὕφος ἐλαφρὰ περιφρονητικό καὶ, παίρνοντας ἀπὸ τὸν σφρανὸ τὸ μακρυσχιτερένιο μισοφέγγαρο, τὸ κάρφωσε στὰ μαλλιά της καὶ κατέβηκε τὸ θουνὸ μαζὺ μὲ τὴν πολυθόρυβη ἀκολουθία της.

Ὅσο γιὰ τὴν "Ἥρα καὶ τὴν Ἀθηνᾶ—ποὺ ἡ ἀξιοπρέπειά τους τὶς κρατοῦσε μακριὰ ἀπ' τὶς διασκεδάσεις τῶν σπόρ—κ' ἡ ὁποίες ἄλλωστε δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀσχολία πουθενά, τοὺς ἦταν πιὸ δύσκολο ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ στεύχωρο συ-

στὸ καγκελλωτὸ παραθυράκι τῆς πόρτας δὲν μπόρεσαν νὰ διακρίνουν τίποτε. Ὁ τάφος τοῦ Νεθὲρ τοὺς χώριζε ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τοὺς παραμόνευαν ἔξω.

Ἔξαφνα, σὲ κάποια στιγμή, οἱ δυὸ παλληκαράδες μας ἀνασκίρτησαν. Ὁ Σαθερνὺ κι' ἡ ντόνα Κροὺζ ἔπαψαν νὰ κουβεντιάζουν.

—Παναγία, μητέρα τοῦ Θεοῦ, πρόφερε καθαρὰ ἡ Αὐγή. Εὐσπλαχνίσου τον!...

Ἕνας θόρυβος ἀνεξήγητος, μὰ πολὺ κοντινός, εἶχε ἀκουστῆ ἔξω. Ὁ θόρυβος αὐτὸς ὑφεῖλετο στὸ ὅτι οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα, ποὺ ἐνέδρευαν, εἶχαν κινηθῆ, ἀκούγοντας ἔξαφνα τὸν Πεὺρόλ, ποὺ εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ παράθυρο τῆς σάλλας τοῦ μεγάρου, νὰ φωνάζῃ:

—Προσοχή, κύριοι!...

Καὶ τότε καθένας τους, εἶδε τὸ ἀπομονωμένο φῶς νὰ ὑψώνεται τρεῖς φορὲς καὶ νὰ κατεβαίνῃ ἄλλες τόσες. Ἦταν τὸ σύνθημα τοῦ Γκονζάγκα νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς πόρτας τῆς ἐκκλησίας. Δὲν μποροῦσαν νάχουν γι' αὐτὸ καμμιὰ ἀμφιβολία κι' ὅμως ἐδίστασαν νὰ τὸ πιστέψουν.

Φανταζοντουσαν πὼς ὁ Γκονζάγκας ἔπαιζε μαζύ τους, πὼς ἤθελε νὰ τοὺς δοκιμάσῃ ὥς τὸ τέλος. Αὐτὴ ἡ γνώμη, ποὺ μεγάλωνε γι' αὐτοὺς τὸν Γκονζάγκα τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς πτώσεώς του, ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀποφασίσουν νὰ ὑπακούσουν.

—Στὸ κάτω-κάτω, δὲν πρόκειται, παρὰ νὰ κάνουμε μιὰ ἀπαγωγή, εἶπε ὁ Ναθάϊγ.

—Ἔπειτα τ' ἄλογά μας βρίσκονται σὲ δυὸ βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ δῶ! πρόσθεσε ὁ Νοσέ.

—Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ταράν. Πρέπει ὁ Ὑψηλότατος νὰ βρῆ τὴ δουλειὰ τελειωμένη.

Ὁ Μοντωμπὲρ κι' ὁ Ταράν κρατοῦσαν καθένας τους ἀπὸ ἕνα γερὸ σιδερένιο λοστό, οἱ ἄλλοι εἶχαν τὰ σπαθιά τους.

Καὶ ὁ ὅμιλος τῶν φίλων τοῦ Γκονζάγκα ἐξώρμησε μὲ τὸν γενναῖο Ναθάϊγ μπροστὰ καὶ μὲ τὸ δειλὸ Ὀριόλ πίσω-πίσω...

Ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα λεπτό, βρισκόντουσαν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας. Ἔφτασαν δυὸ-τρία σπρωξίματα μὲ τοὺς λοστούς, γὰ νὰ παραβιαστῆ ἡ ἀδύνατη αὐτὴ πόρτα. Μὰ πίσω ἀπ' αὐτή, ἕνα ζωντανὸ τεῖχος περίμενε τοὺς φίλους τοῦ Γκονζάγκα: Τρία ξεγυμνωμένα σπαθιά, τοῦ Σαθερνύ, τοῦ Κοκαρντὰς καὶ τοῦ Πασπουάλ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, φασαρία κι' ὄχλοθοῆ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μεγάρου τοῦ Γκονζάγκα, σὰν νὰ παραμέριζε τρομαγμένο τὸ πλῆθος ποὺ συνωστιζόταν στὸ δρόμο.

Ὁ θόρυβος αὐτὸς κράτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς φίλους τοῦ Γκονζάγκα ἀκίνητους καὶ διστακτικούς. Μὰ ἀμέσως κατόπιν ξαναρχισαν τὴν ἐπίθεσί τους. Μὰ οἱ δυο παλληκαράδες μας κι' ὁ Σαθερνὺ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ὑποχωροῦν εὔκολα. Ὁ Σαθερνὺ μάλιστα, τρελλός καθὼς ἦταν, ἀντὶ νὰ περιοριστῆ στὴν ἄμυνα, ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι κι' ἔκανε δυὸ βήματα μπροστά.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ναθάϊγ, ποὺ ἦταν λαμπρὸς ξιφομάχος, τὸν τραυμάτισε στὸ στῆθος. Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ἔπεσε μὲ τὸ ἕνα γόνατο καταγῆς κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ στῆθος του. Ὁ Ναθάϊγ, μόλις τὸν ἀναγνώρισε, μόλις εἶδε ὅτι εἶχε τραυματίσει τὸν καλύτερό του φίλο, τραθήχτηκε πίσω καὶ πέταξε τὸ σπαθί του.

—Φρίκη! ψιθύρισε. Ὁ Γκονζάγκας μ' ἔκανε νὰ βάψω τὸ σπαθί μου στὸ αἷμα τοῦ φίλου μου! Τέτοιο σπαθί, δὲν μοῦ χρειάζεται πειά!

Μά, ἂν ὁ Σαθερνὺ ἔπεσε κάτω, ὑπῆρχαν πίσω του, ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουάλ κι' αὐτοὶ δὲν ἔκαναν τρέλλες, αὐτοὶ πολεμοῦσαν σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ξιφομαχίας, τῆς ὁποίας ἦσαν παληοὶ καὶ φημισμένοι διδάσκαλοι.

Καὶ μπροστά τους, οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα τὰ βρῆκαν σκοῦρα. Δὲν πρόφτασαν ἄλλωστε νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐπίθεσί τους, γιατὶ βιαστικὰ βήματα ἀκούστηκαν ἔξαφνα ἀπάνω στὴ χλόη τοῦ κοιμητηρίου. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἔπεσε ἐπάνω τους κάτι τὸ τρομερό, κάτι τὸ ἀσυγκράτητο, κάτι σὰν ἀνεμοστρόβιλος.

Ναί, ἦταν ἀνεμοστρόβιλος αὐτὸ ποὺ ἔπεσε ἐπάνω τους, γιατί, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὅλος ὁ χῶρος μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Σουαζὺ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ σωριάστηκε κατω νεκρός. Ὁ Λὰ Φὰρ ἄπλωσε τὰ δυὸ του χέρια μπροστά, παράτησε τὸ σπαθί του κι' ἔπεσε ἀνάσκελα. Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὁ Πεὺρόλ, ὁ Μοντωμπέρ, ὁ Νοσέ, ὁ Ταράν, ὁ βαρῶνος ντὲ Μπάτζ, ὁ Ὀριόλ, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια καὶ διαλύθηκαν σὰν καπνός.

Κι' ὅμως, αὐτὸς ποὺ τοὺς εἶχε ἐπιτεθεῖ, ἦταν ἕνας μόνο ἄνθρωπος, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του γυμνὰ καὶ ποὺ δὲν εἶχε ἄλλο ὅπλο ἀπὸ τὸ σπαθί του. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀκούστηκε τρομερὴ μέσα στὸ σκοτάδι.

—"Ὁποιος δὲν εἶνε συνένοχος τοῦ Γκονζάγκα, τοῦ δολοφόνου τοῦ Νεθέρ, ἂς φύγει.

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἀκούστηκαν βιαστικὰ ποδοβολητὰ ἀνθρώπων, ποὺ ἔφευγαν σὰν νὰ τοὺς κυνηγοῦσε ὁ διάβολος.

Ὁ Λαγκαρντὲρ, γιατὶ αὐτὸς ἦταν, εἶδε τότε τὸ Σαθερνὺ σωριασμένο κάτω.

—Πέθανε τάχα; ἀναρωτήθηκε μὲ τρόμο.

—Καθόλου, καθόλου, ἱππότα μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς μαρκήσιος. Μὰ τὴν πίστι μου, ποτέ μου δὲν εἶδα νὰ πέφτη κεραυνός... Μὰ τὸν εἶδα τώρα μὲ τὴν ἐπίθεσί σας ἐναντίον αὐτῶν τῶν παλληανθρώπων... Ἀνατριχιάζω, ὅσο συλλογίζομαι ὅτ. σκέφτηκα νὰ τὰ βάλω κάποτε μαζύ σας... Τί διαβολάνθρωπος ποὺ εἶστε!...

Ὁ Λαγκαρντὲρ τὸν φίλησε κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Κοκαντὰς καὶ τοῦ Πασπουάλ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν προχωρήσει πρὸς αὐτόν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, φάνηκε κι' ἡ ντόνα Κρούζ, ἡ ὁποία ξαναγύριζε ἀπ' τὸ μέγαρο. Μόλις εἶδε τὸ Σαθερνὺ πληγωμένο, ἔσκυψε πρὸς αὐτὸν κι' ἄρχισε νὰ περιποιεῖται τὸ τραῦμα του, τὸ ὁποῖο ἦταν ἐντελῶς ἐπιπολαιο.

—Δὲν τελείωσαν ὅλα ἀκόμα! φώναξε ὁ Λαγκαρντὲρ. Πᾶμε νὰ βροῦμε τὸ Γκονζάγκα! Ὁ Νεθὲρ περιμένει τὴν ἐκδίκησή του...

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ μέγαρο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Κοκαρντὰς καὶ τὸν Πασπουάλ.

. . . . . .

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ μέγαρό του, ὁ Γκονζάγκας εἶχε θρεῖ μπροστά του ἕν' ἀδιαπέραστο φραγμό, τὸ πλῆθος. Μονάχα ὁ Λαγκαρντὲρ κατώρθωσε νὰ προχωρήση κατ' εὐθεῖαν, μπροστά του, σὰν αἴλουρος ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ τεῖχος. Ὁ Λαγκαρντὲρ ἔφτασε ἐτσι ὥς τὸ κοιμητήριο, μὰ ὁ Γκονζάγκας, γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτό, ἀνεγκάστηκε νὰ κάνη μιὰ ὁλόκληρη βόλτα.

Νὰ γιατὶ ὁ Λαγκαρντὲρ, ἂν καὶ ξεκίνησε τελευταῖος ἀπ' τὸ μέγαρο, ἔφτασε πρῶτος στὸ κοιμητήριο.

Ὅταν ὁ Γκονζάγκας μπῆκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του στὸ κοιμητήριο, τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνό, ὥστε μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε νὰ βρῆ τὸ δρόμο, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ παρεκκλήσιο. Καθὼς ἔφτασε στὸ μέγαρο, ὅπου ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένουν οἱ φίλοι του ἐνεδρεύοντας, τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ μεγάρου του τράθηξαν χωρὶς νὰ θέλη τὴν προσοχή του. Ἡ μεγάλη σάλλα ἦταν παντοτε κατάφωτη, μὰ κανένας δὲν βρισκόταν πειὰ μέσα κι' ἡ πολυθρόνες ἦσαν ἀδειανές.

Ὁ Γκονζάγκας σκέφτηκε:

—Μὲ καταδιώκουν, μὰ δὲν θὰ προφτάσουν νὰ μὲ πιάσουν...

Ὅταν τὰ μάτια του, τυφλωμένα ἀπὸ τὴ λάμψι τοῦ φωτός, ξανακύτταξαν τὸ οὐδεντρο γύρω του, τοῦ φάνηκε πὼς ἔθλεπε πρὸς ὅλες τὶς μερτὲς τοὺς συντρόφους του ὅρθιους. Κάθε κορμὸς δέντρου, τοῦ φαινόταν σὰν ἄνθρωπος.

—Ἔ, Πεὺρόλ, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, τελειώσατε κιόλας;

Μὰ ἡ σιωπὴ μόνο τοῦ ἀποκρίθηκε. Κατάφερε τότε ἕνα χτύπημα μὲ τὴ λαθὴ τοῦ σπαθιοῦ του ἐναντίον αὐτοῦ, ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν ὁ Πεὺρόλ. Τὸ σπαθὶ συνάντησε τὸ ὀόπιο ξύλο ἑνὸς μαραμένου κυπαρισσιοῦ.

—Δὲν εἶνε κανεὶς! ψιθύρισε ὁ Γκονζάγκας. Ἔφυγαν ὅλοι, χωρὶς ἐμένα;...

Νόμισε πὼς μιὰ φωνὴ τοῦ ἀποκρίθηκε: ὄχι. Μὰ δὲν ἦταν βέβαιος, γιατὶ τὰ πόδια του ἔκαναν τὰ ξερὰ φύλλα νὰ τρίζουν. Ἕνας ὑπόκωφος θόρυβος, ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα, ἀκουγόταν πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ μεγάρου του.

Μιὰ θλαστήμια ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Γκονζάγκα.

—Θέλω νὰ μάθω! φώναξε, στρέβοντας τὸν τάφο τοῦ Νεθέρ, γιὰ νὰ ὁρμήση πρὸς τὸ παρεκκλήσιο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΤΥΜΒΩΡΥΧΟΥ

Οἱ χωρικοὶ ποὺ λησταεύουν τοὺς ἀρχαίους τάφους. Τὸ θαυματουργὸ τριβέλι. Ἡ μέθοδός τους. Ὁ Κορίνθιος Πανάγης Κεφάλας. Τὸ φάντασμα μὲ τὰ λαφρὰ καὶ ἡ δραματικὴ ἱστορία του. Μιὰ νύχτα γεμάτη γεγονότα. Ἡ σαρκοφάγος καὶ οἱ θησαυροί της. Τὸ φάντασμα μὲ τὰ φωσφορίζοντα μάτια. Παρὰ λίγο καρμανιόλα! Ἡ Ἑλληνικὴ γῆ γεμάτη χρυσὰ νομίσματα. Τὰ σύρματα τοῦ Λάμπρου Πορφύρα στὸν Πειραιᾶ, κτλ.

ΕΙΝΕ ἀδύνατο νὰ φαντασθῆ κανεὶς πόσα κειμήλια ἀνακαλύπτονται καὶ πόσα φυγαδεύονται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Στοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους, ὅλοι σχεδὸν οἱ χωρικοί, εἶνε ἀρχαιοκάπηλοι, καὶ πολλοὶ Ἀθηναῖοι — ἔμποροι ἀρχαιοτήτων καὶ ἄλλοι — συναλλάσσονται καὶ κερδοσκοποῦν μαζύ τους, ἀποτελοῦν.ες διάφορες μυστικὲς ἑταιρεῖες ἢ καλύτερα συμμορίες.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα ὄχι λίγοι, ποὺ βρίσκουν εὐκολότατα τοὺς ἀρχαίους τάφους, μέσα σὲ βάθος δύο καὶ τριῶν καὶ τεσσάρων μέτρων, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, χωρὶς νὰ σκάψουν καθόλου. Τὸ μόνο τους ὅπλο, τὸ μόνο τους ἐργαλεῖο, εἶνε ἕνα τριβέλι, ἕνα παμμέγιστο λιγνό, ψηλό, σιδερένιο τριβέλι, σὰν τὰ γαιοτρύπανα τῶν ὑδραυλικῶν. Τὸ ἐργαλεῖο τους αὐτὸ τὸ βυθίζουν στὴ γῆ, καὶ ὅταν ἡ μύτη του ἀκουμπήση ἐπάνω στὴν ἐπιτύμβια πλάκα, τὸ καταλαβαίνουν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἦχο. Τότε τραβοῦν ἐπάνω τὸ τριβέλι, βάζουν σημάδια, ξανάρχωνται τὴ νύχτα, ἀνοίγουν τὸν τάφο καὶ παίρνουν ὅ,τι βροῦν μέσα.

Τέτοια εἴδη τυμβωρυχίας εἶνε ἄτεραα καὶ γίνονται συχνὰ σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Στὴν Κόρινθο, στὸ Ἄργος, στὴ Σπαρτιὰ, στὴν Ταν.γρα, στὴ Βοιωτία, χιλιάδες τάφοι ἔχουν λησταευθῆ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σατανικοῦ αὐτοῦ τριπανιοῦ. Μέσα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους τάφους ἔχουν κλαπῆ πολυτιμότατα κειμήλια, ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων. Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς καταστρέφονται ἀπὸ τὴν ἀμάθεια τῶν τυμβωρύχων καὶ ἀπὸ τὴ βιασύνη τους.

Ὅταν ἀνασκαφῆ ἕνας ἀρχαῖος τάφος, πρέπει ὅλα τ' ἀντικείμενα ποὺ βρίσκονται μέσα νὰ μὴν ἀγγιχθοῦν καθόλου, γιατί μόλις κανεὶς τ' ἀγγίξη, ἀναλύονται σὲ σκόνη. Εἴτε τὰ κόκκαλα τοῦ νεκροῦ, εἴτε χρυσάφι ἢ ἀσῆμι ἢ πήλινα ἀγγεῖα, πρέπει νὰ μείνουν στὸν τόπο τους ἀπείραχτα, ἐλεύθερα στὴν ἐπίδρασι τῆς ἀτμοσφαίρας, τοιλάχιστον 6 ὧρες. Γιατί μονάχα ἔτσι «ψήνωνται» πάλι καὶ ξαναγίνωνται στερεά, πήζουν. Οἱ περισσότεροι ὅμως χωρικοί, μόλις τὰ ἰδοῦν, χυμοῦν νὰ τ' ἁρπάξουν καὶ τὰ καταστρέφουν. Πόσα ἐπίσης ὥραια καλλιτεχνήματα τῆς ἀρχαιότητος ἐκομματιάστηκαν ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοκαπήλους, γιὰ νὰ πουληθοῦν ὡς χρυσάφι στοὺς χρυσικούς! Πόσες ἐνεπίγραφες πλάκες ἐχρησιμοποιήθησαν γιὰ θεμέλια χωριάτικων σπιτιῶν!

Ἡ λήστευσις τῶν ἀρχαίων τάφων γίνεται συνήθως τὰ χαράματα. Καὶ νὰ γιατί: Οἱ ἀρχαιοκάπηλοι, τριβελίζοντας, ἀνακαλύπτουν τοὺς τάφους τὸ ἀπόγευμα. Τοὺς σημαδεύουν καὶ μόλις νυχτώσει ἔρχονται καὶ τοὺς σκάβουν γρήγορα, βάζοντας γύρω καραούλια, γιὰ νὰ μὴν ἔρθουν ἄλλοι καὶ τοὺς ζητήσουν μοιρασιὰ ἢ τοὺς καταγγείλουνε στὰς ἀρχάς. Τὰ χαράματα τέλος παίρνουν τὰ εὑρήματα.

* * *

Στὰ 1906 συνέβη στὴν Κόρινθο ἕνα δραματικὸ γεγονός. Ἕνας χωρικὸς ἀρχαιοκάπηλος, ὀνόματι Παναγιώτης Κεφάλας, μὲ δυὸ ἄλλους Κορινθίους, ἀνεκάλυψε μὲ τὸ τριβέλι του ἕναν ἀρχαῖο τάφο, κοντὰ στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως, κάτω ἀπὸ τὸ γοασίδι. Ἡ σαρκοφάγος ἦταν πολυτελὴς καὶ πολὺ μεγάλη. Θὰ ἀνῆκε σὲ κάποια ἐπίσημη οἰκογένεια τῆς ἀρχαίας Κορίνθου. Ὅταν ὁ Κεφάλας καὶ οἱ δυὸ συνεταῖροι του ἐσήκωσαν τὴ μαρμάρινη πλάκα, εἶδαν μέσα κειμήλια ὄχι μόνον ἀρχαιολογικῆς, ἀλλὰ καὶ ὑλικῆς ἀξίας. Ἀλλ' ὁ Κεφάλας ἐκ πείρας ἤξερε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ τραβήξουν ἀμέσως ἀπὸ τὸν τάφο, γιατί θὰ κατέρρεαν σὲ σκόνη, ὅπως τοῦ εἶχε συμβῆ ἄλλοτε.

Ἄφησαν λοιπὸν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τάφου ἐκτεθειμένο στὴν ἐπίδρασι τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ ἔφυγαν, γιὰ νὰ ξανάρθουν τὰ χαράματα. Ὁ Κεφάλας ἐπῆγε σπίτι του, ἔπεσε νὰ ἡσυχάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔπανε ὕπνος. Φοβότανε ὅτι οἱ δυὸ ἄλλοι θὰ ἐπήγαιναν κρυφὰ νὰ λησταέψουν τὸν τάφο. Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ αὐτὸς καὶ νὰ τοὺς προλάβῃ, πρὶν ξημερώσει ἀκόμη. Ἐνῶ ὅμως ἐπλησίαζε στὸ ἔρημο μέρος, μέσα στὴ σιωπὴ καὶ στὸ σκοτάδι, ἡ καρδιά του χτυποῦσε ζωηρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ τὸ φόβο μὴ τὸν ἀντιληφθῆ κανένας περαστικὸς ἀγωγιάτης.

Ἔφτασε στὸν τάφο, ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα, μὰ ἄξαφνα θόρυβος ἀντήχησε ἀπὸ τὸν τάφο κι' ἕνα φτερωτὸ φάντασμα μὲ μεγάλα φωσφορίζοντα μάτια ὥρμησε καὶ χτύησε στὸ στῆθος του, στὸ λαιμό του, στὸ πρόσωπό του!... Ὁ Κεφάλας ἄρησε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ καὶ γκρεμίστηκε ἀναίσθητος μέσα στὸν ἀνοιχτὸ τάφο!...

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ:

Μιὰ μεγάλη κοκκουβάγια τῶν γειτονικῶν ἐρειπίων — τὸ ἀπαίσιο πουλὶ τοῦ ὀλέθρου καὶ τοῦ θρήνου — τραβηγμένο, ὅπως εἶνε φυσικό της, ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ νεοσκαμμένου χώματος, εἶχε φωλιάσει μέσα στὸν τάφο καὶ ὅταν εἶδε τὸν τυμβωρύχο νὰ σκύβῃ ἐπάνω της, φοβήθηκε καὶ ὥρμησε νὰ φύγῃ... Ἡ κουκουβάγια, φεύγοντας ἔτσι τρομαγμένη, κτύπησε κατάστηθα τὸν Κεφάλα, ὁ ὁποῖος, μὴν ξέροντας νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο, δεισιδαίμων, ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ χωρικοί, ἐνόμισε ὅτι ἦταν βυρκόλακας, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του καὶ γκρεμίστηκε μέσα στὸν τάφο, ὅπου χτύησε ἄσχημα. Ἡ ἀπὸ τὴν ἀκράτητη αἱμορραγία ἢ καὶ γιατί ἦταν ἡλικιωμένος καὶ καρδιακός, ὁ Παναγιώτης Κεφάλας ἔμεινε νεκρός. Τὸ πουλὶ τῆς Ἀθηνᾶς εἶχε ἐκδικηθῆ...

«Ὅστις λάκκον ἄλλου σκάπτει, ἑαυτὸν πολλάκις θάπτει», λέει μιὰ ἀρχαία παροιμία. Στὴν περίστασι αὐτὴ θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ἀνασκάπτει.

* * *

Ἀλλ' ἡ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία εἶχε καὶ συνέχεια, σχεδὸν μυθιστορηματική: Οἱ δυὸ ἄλλοι συνεταῖροι τῆς τυμβωρυχίας εἶχαν κάνει τὴν ἴδια σκέψη μὲ τὸν Κεφάλα. Ὁ ἕνας εἶπε στὸν ἄλλο, τὴν ἴδια νύχτα:

—Ἂν πάει τώρα ὁ Παναγῆς καὶ πάρει κρυφὰ τ' ἀρχαῖα;...

—Ἔτσι λέω καὶ 'γώ... Νὰ τὸν προλάβουμε!...

Ξεκίνησαν λοιπὸν μ' ἕνα φανάρακι, ἔφτασαν στὸν τάφο καὶ φαντασθῆτε τὴν τρομάρα τους, ὅταν, σκύβοντας στὸ χάσμα, εἶδαν τὸν Κεφάλα νεκρό, μέσα στὸ αἷμα του! Στὴν ἀρχὴ εἶπαν νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σκοπό τους, γιατί τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ δασοφύλακες τοῦ Πειραιᾶ, περνῶντας ἀπὸ κοντά, εἶδαν τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, κατάλαβαν ὅτι πρόκειται περὶ ἀρχαιοκαπήλων καὶ ἀποφάσισαν νὰ τοὺς πιάσουν, ἴσως καὶ....γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴ μοιρασιά!... Οἱ δασοφύλακες, μὲ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν πεῖρα ποὺ ἔχουνε σὲ τέτοιες δουλειές, ἔπεσαν ἐπάνω τους μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι, φωνάζοντας:

—Στὸν τόπο, γιατί πυροβολοῦμε!...

Οἱ χωριάτες παρέλυσαν. Οἱ δασοφύλακες, μόλις βρέθηκαν μπροστά σ' ἕνα πτῶμα, ἐνόμισαν ὅτι ἔγινε δολοφονία, ὅτι δηλαδὴ οἱ δυὸ χωριάτες εἶχαν σκοτώσει τὸν Κεφάλα γιὰ νὰ κερδηθοῦν μόνοι τοὺς ἀρχαιολογικοὺς θησαυρούς, καὶ μὴν ἀκούγοντας καμμιὰ δικαιολογία, ὁδήγησαν τοὺς δυὸ συνεταίρους στὴν ἀστυνομία Κορίνθου.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πόλις ἦταν ἀνάστατη. Ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ ἀστυνόμος, ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, ἐπήγαν ἐπὶ τόπου, ἔβγαλαν ἀπὸ τὸν τάφο ἕνα πλῆθος χρυσᾶ κτερίσματα, ληκύθους κλπ. καὶ ἐνήργησαν ἀνακρίσεις. Κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῆ τὴν δικαιολογία τῶν χωρικῶν. Ὅλοι ἐπιστεύαν ὅτι εἶχε διαπραχθῆ δολοφονία καὶ οἱ δυὸ ἀρχαιοκάπηλοι παρεπέμφθησαν στὸ Κακουργιοδικεῖο.

Ἡ δίκη τους, ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα, ἔγινε στὸ Ναύπλιον. Εὐτυχῶς γι' αὐτούς, οἱ ἔνορκοι ἐπείσθησαν ὅτι ἦσαν ἀθῶοι κι' ἔτσι γλύτωσαν ἀπὸ τὴν καρμανιόλα.

Ἡ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς γράφουν ἐκτενῶς γιὰ τὸ δρᾶμα αὐτό. Σημειωτέον ὅτι ὁ Κεφάλας ἦταν εὔπορος χωρικὸς καὶ....κομματάρχης.

* * *

Ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαιοκαπηλίας στὴν Ἑλλάδα ἄρχισε πολὺ πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς της, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μᾶς ἔκλεβαν οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν κληρονομιὰ τῶν προγόνων μας, καὶ μάλιστα ἀριστουργήματα σὰν τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, τὶς Καρυάτιδες τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τόσα ἄλλα.

Ἀλλ' ἀμέσως μόλις ἡ Ἑλλὰς ἄρχισε νὰ μάχεται γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία της, ἐνομοθέτησε μέτρα κατὰ τῶν ἀρχαιοκαπήλων. Πρώτη ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῆς Τροιζῆνος, στὴ «Διάταξι Διοικήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας», ποὺ ψηφίστηκε τὴν 1η Μαΐου 1827, ὁρίζει στὸ ἄρθρο ΦΠ΄ ὅτι:

«Ὁ Διοικητὴς χρεωστεῖ νὰ φροντίζῃ νὰ μὴ πωλοῦνται καὶ νὰ μὴ μεταφέρωνται ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας αἱ ἀρχαιότητες».

Ἡ ἐν Ἄργει Δ' Ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις ἐξέδωσε, στὶς 2 Αὐγούστου 1829 καὶ τὸ ἑξῆς ψήφισμα:

«Α') Τὰ ψηφισθέντα παρὰ τῆς ἐν Τροιζῆνι Ἐθνικῆς Συνελεύσεως κατὰ τῆς ἐξαγωγῆς τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος ἐπικυροῦνται. Β') Δίδεται ἡ ἄδεια εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ συγχωρῇ τὴν ἐξαγωγὴν μόνον τῶν συντριμμάτων τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ὅταν μόνον ζητῶνται, ὡς συντελοῦντα εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεύνας ἐπιστημονικοῦ τινος καταστήματος οἱασδήποτε Κυβερνήσεως».

Ὁ Γάλλος φιλόσοφος Κουζέν, κρίνοντας τὸ ψήφισμα αὐτό, ἔγραψε

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΑΝΡΥ ΡΕΝΙΕ

ΤΟ ΣΚΑΡΦΑΛΩΜΑ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

ΤΑ λουτρὰ τοῦ Ρ. ἔκανα τὴ γνωριμία τοῦ κ. καὶ τῆς κ. ντ' Ἀρσινύ. Κατὰ κανόνα, δὲν ἐπιδιώκω καθόλου νὰ πιάνω καινούριες σχέσεις, τὸ ἀνδρόγυνο ὅμως ἐκεῖνο μοῦ ἔκανε ἀμέσως τὴν πιὸ εὐχάριστη ἐντύπωσι, μὲ τὴ σπάνια λεπτότητα κι' εὐγένεια, ποὺ τοὺς διέκρινε σὲ κάθε τους κίνησι, ὥς καὶ στὸ γέλιο τους ἀκόμη, κι' ἀπὸ κάτι παλιό, περασμένο κι' ἀρχοντικό, ποὺ εἶχε ὅλη τους ἡ ἐμφάνισι. Ἤτανε πολὺ εὐχάριστο νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς δυὸ ἐκείνους ἡλικιωμένους συζύγους, τῆς ἴδιας σχεδὸν ἡλικίας, μὲ τὰ κάποστρα εὐγενικὰ μαλλιά, νὰ προσπαθοῦν πῶς νὰ περιποιηθῆ περισσότερο ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, πῶς νὰ προλάβῃ κάθε του ἐπιθυμία... Ἔνοιωθε κανεὶς πὼς βασίλευε μεταξύ τους ἡ πιὸ τέλεια συμφωνία ψυχῆς, σκέψεως καὶ ἀντιλήψεων γιὰ κάθε ζήτημα. Ἡ ζωὴ ποὺ τοὺς ἔνωσε, δὲν μπόρεσε καὶ νὰ τοὺς χωρίσῃ, καὶ περνοῦσαν τὰ χιονισμένα, ἀλλὰ καὶ τόσο ἀνθηρὰ γεράματά τους μὲ τὸ πιὸ πρόσχαρο χαμόγελο. Τόσο λοιπὸν καλὴ ἐντύπωσι μοῦ ἔκαναν ὁ κ. καὶ ἡ κ. ντ' Ἀρσινύ, ὥστε, ὅταν τέλειωσαν τὰ λουτρά τους κι' ἔφυγαν, εἴμαστε πειὰ φίλοι ἐγκάρδιοι καὶ ὑποσχέθηκα μὲ πραγματικὴ εὐχαρίστησι νὰ περάσω τὸ φθινόπωρο λίγες μέρες κοντά τους, στὸ κτῆμα τους τοῦ Μπεάρν.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. ντ' Ἀρσινὺ λάτρευαν τὸ ἐξοχικό τους σπίτι. Δὲν ἦτανε κανένας πύργος κι' οὔτε περίμενα νὰ βρῶ ἐκεῖ κάτι τὸ ἐξαιρετικό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θαυμάσιο ὁρίζοντα, μὲ τὰ Πυρηναῖα πέρα στὸ βάθος. Ἀπὸ τὸν ἐξώστη του ἔβλεπε κανεὶς τὴν ἀπέραντη ἔξοχή, γεμάτη ἀγροὺς καὶ κάμπους πρόσχαρους. Γύρω ἀπὸ τὸ κτῆμα ἔτρεχαν δροσερὰ ρυάκια καὶ λίγο παραπέρα φαινόταν τὸ γραφικὸ χωριὸ μὲ τὶς κόκκινες χαριτωμένες στέγες τῶν σπιτιῶν. Τὸ σπίτι ἦταν ἀπλό, ἀλλὰ τῆς καλῆς παλιᾶς ἐποχῆς Λουδοβίκου 15ου, πλούσια χτισμένο, μὲ κάθε ἄνεσι.

Οἱ κ. ντ' Ἀρσινὺ τὸ εἶχαν ἀγοράσει καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια πρίν, ἀπὸ μιὰ ἡλικιωμένη δεσποινίδα κ. ντ' Ἐσκαλούγκ, μαζὺ μὲ τὰ παλιὰ ἀρχοντικὰ ἔπιπλα καὶ τὰ οἰκογενειακὰ της πορτραῖτα.

Ὅταν ἔφτασα ἕνα ὡραῖο ἀπόγευμα τοῦ Ὀκτωβρίου στὸ Λαντουζὲ (ἔτσι τὸ ἔλεγαν τὸ κτῆμα), εἶδα πὼς οἱ κ. ντ' Ἀρσινὺ δὲν μοῦ εἶχαν πῆ καμμιὰ ὑπερβολή. Τὸ Λαντουζὲ ἦταν ἕνα θελκτικώτατο καταφύγιο, μακριὰ ἀπὸ κάθε θόρυβο, καὶ κάταλαβα πολὺ καλὰ γιατί τὸ εἶχε διαλέξει τὸ καλὸ ἐκεῖνο ἀνδρόγυνο, γιὰ νὰ περάσῃ ἡσυχα καὶ ἤρεμα ἐκεῖ τὰ γεράματά του. Τὴν ἴδια εὐχάριστη ἐντύπωσι δοκίμασα, ὅταν μὲ ὡδήγησαν στὸ δωμάτιό μου. Κάτω ἀπὸ τὸ φαρδὺ μπαλκόνι, ποὺ ἔπανε τὰ δυὸ μεγάλα παράθυρα, ἁπλωνόταν τὸ πιὸ γοητευτικὸ τοπεῖο. Τὰ ἔπιπλα ἦσαν παλιά, ἀρχοντικὰ καὶ ἄνετα. Ἡ πολυθρόνες προδιέθεταν γιὰ μιὰ εὐχάριστη ἀνάπαυσι καὶ τὸ κρεββάτι, χτισμένο μέσα στὸν τοῖχο, ἦταν ἄνετο, χωρὶς ὑπερβολικὲς καὶ μάταιες πολυτέλειες. Στὸν τοῖχο ἕνα ὡραῖο πορτραῖτο γυναικός, μὲ φορέματα παλιᾶς περασμένης ἐποχῆς, χαμογελοῦσε μέσα στὸ βαρὺ πλαίσιό του. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη διατηροῦσε, μέσα ἀπὸ τὸ βάθος τῶν ἐτῶν, θελκτικὸ καὶ πολὺ ζωηρὸ πρόσωπο, μάτια ὀλόφωτα καὶ στόμα γεμάτο ἡδυπάθεια, κοψιὴ μύτη καὶ μαλλιὰ πουδραρισμένα. Ἕνα δροσερὸ τριαντάφυλλο στόλιζε τὸ στῆθος της.

Ὅταν ἤρθαν νὰ ἰδοῦν μήπως μοῦ ἔλειψε τίποτε, ὁ κ. καὶ ἡ κ. ντ' Ἀρσινὺ μὲ βρῆκαν μπροστὰ σὲ κεῖνο τὸ πορτραῖτο. Δὲν μπόρεσα νὰ μὴν ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ ἔργου, ποὺ βέβαια θὰ τὸ ζωγράφισε κάποιος πολὺ καλὸς καλλιτέχνης τῆς ἐποχῆς. Τότε ὁ κ. ντ' Ἀρσινὺ εἶπε, γυρνῶντας πρὸς τὴν γυναῖκα του:

—Δὲν σοῦ τἄλεγα, Ἀντουανέττα. Ὁσοίστε ποὺ κι' ὁ ἀγαπητός μας ξένος ἐρωτεύτηκε τὴν ὡραία Ρόζα ντ' Ἐσκαλούγκ. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τοῦ χρειάζεται νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ μπαλκόνι, γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν βρῇ. Ὁ φίλος μας ὅμως δὲν ξέρει τὴν ἱστορία τῆς θελκτικῆς κυρίας καὶ πρέπει νὰ τοῦ τὴν διηγηθοῦμε.

* * *

Ὅταν μᾶς σερβίρισαν τὸν καφέ, στὸ μπαλκόνι, ὁ κ. ντ' Ἀρσινὺ ἄρχισε τὴ διήγησί του:

—Ὅταν, στὰ 1765, ἡ ὡραία Ρόζα - Μαρία ντὲ Μπαργκὲς παντρεύτηκε τὸν Λουδοβίκο - Ἕκτορα ντ' Ἐσκαλούγκ, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ ἄνδρας της ἦταν ἀληθινὸς τύραννος καὶ δεσπότης. Ὁ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ ἦτανε πραγματικὰ ὁ πιὸ ἐρωτευμένος κι' ὁ λιγώτερο βολικὸς σύζυγος. Ἔμεναν τότε στὴ μικρὴ πόλι Σωλεὸν τοῦ Μπεάρν, ὅλικὸς σύζυγος. Ἔμεναν τότε στὴ μικρὴ πόλι Σωλεὸν τοῦ Μπεάρν, ὅπου πολλὲς ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τοῦ τόπου εἶχαν τὰ μέγαρά τους κι' εἶχαν δημιουργήσει μιὰ πολὺ εὐχάριστη κοινωνία. Προσπαθοῦσαν νὰ περάσουν τὸν καιρό τους εὐχάριστα, μὲ φιλικὲς συναναστροφὲς καὶ, φυσικά, δὲν μποροῦσαν νὰ λείψουν κι' ἡ ἀπαραίτητες ἐρωτικὲς περιπέτειες. Ἡ νειοπαντεγη κυρία ἔγινε δεκτὴ ἐκεῖ μὲ ὅλες τὶς τιμές, ποὺ ἄξιζαν στὴν ὀμορφιά της καὶ στὴν κάπως ἐψιφτη φιλαρέσκειά της. Κάθε ἄλλος θὰ ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτό, ὄχι ὅμως κι' ὁ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ, ποὺ ἡ ζήλεια δὲν ἤθελε καὶ σπουδαῖες ἀφορμὲς νὰ τὸν βασανίζῃ. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο λοιπὸν ἀνάγγειλε στὴ γυναίκα του πὼς ἀγόρασε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Σωλεὸν τὸ κτῆμα Λαντουζέ, μὲ σκοπὸ νὰ χτίσῃ ἕνα σπίτι καὶ ν' ἀποτραβηχτῆ ἥσυχος ἐκεῖ.

»Γρήγορα ἡ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ εἶδε νὰ ψηλώνῃ τὸ σπίτι της, μὲ τὴ βία ποὺ εἶχε ὁ ἄνδρας της νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς ἐπικίνδυνες συναναστροφὲς καὶ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Δὲν παρέλειψε ὅμως ὁ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ τίποτε, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ καταστήσῃ τὴ νέα κατοικία του ἄνετη κι' εὐχάριστη. Ὅταν ὅλα πειὰ ἦσαν ἕτοιμα καὶ τὰ ἔπιπλα στὴ θέσι τους, ὡδήγησε ἐκεῖ τὴ γυναίκα του, ἱκανοποιημένος ποὺ θὰ τὴν εἶχε μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του, μακριὰ ἀπὸ κάθε ὕποπτη συναναστροφὴ καὶ ἀπὸ τὶς χαριτωμένες κουβέντες τῶν διαφόρων καρδιοκατακτητῶν. Ἡ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ δὲν φανέρωσε καμμιὰ στενοχώρια γιὰ τὴν καταναγκαστικὴ αὐτὴ μοναξιά της κι' ἐξωκοιλοθοῦσε νὰ δείχνῃ τὴν ἴδια εὐθυμία καὶ νὰ στολίζεται κάθε μέρα, σὰν νὰ μὴν εἶχε γιὰ μοναδικὴ συντροφιὰ τὸν ἄνδρα της, τὸν πολὺ περιποιητικὸ βέβαια, ὄχι ὅμως καὶ πρόσχαρο πάντα.

»Ἔτσι πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ πολὺ σπάνια φαινόντουσαν στὸ Σωλεὸν καὶ ζοῦσαν περιωρισμένοι στὸ Λαντουζέ, ὅπου ἐλάχιστοι γνωστοί τους πήγαιναν καὶ τοὺς ἔβλεπαν. Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἀναγκάστηκαν νὰ δεχθοῦν κάποιο συγγενῆ τους, τὸν νεαρὸ ἱππότη ντὲ Λαρρέν, ὁ ὁποῖος πῆγε νὰ τοὺς ἰδῆ γιὰ μιὰ οἰκογενειακὴ ὑπόθεσι. Ὁ ἱππότης ἔμεινε δυὸ μέρες στὸ Λαντουζέ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, ἔφυγε καὶ ὁ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ, γιὰ νὰ φροντίσῃ μὲ πολιτικὰ μέσα γιὰ τὴν ἴδια δουλειά. Καθὼς ἤτανε χειμώνας κι' οἱ δρόμοι σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι, προτίμησε νὰ ταξειδέψῃ μόνος μὲ τ' ἄλογο, ἀφήνοντας τὴν κ. ντ' Ἐσκαλούγκ στὸ σπίτι.

»Γρήγορα πέτυχε τὴν εὐνοϊκὴ τακτοποίησι τῆς ἐργασίας του, κι' ἐπέστρεψε στὸ Λαντουζὲ πολὺ νωρίτερα ἀπ' ὅσο εἶχε ὑπολογίσει. Ὅσο ὅμως κι' ἂν βιάστηκε, δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ νωρίτερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ τὸν ὑπηρέτη, τράβηξε κατευθεῖαν στὸ σταῦλο, ξεσέλλωσε τ' ἄλογό του, πῆρε τὰ δυὸ πιστόλια ἀπὸ εἰς τσέπες τῆς σέλλας καὶ διευθύνθηκε κατόπιν πρὸς τὸ σπίτι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ σελήνη ἐβγαινε μέσα ἀπὸ ἕνα σύννεφο κι' ὁ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ εἶδε πὼς καθόταν ἕνας ἄνδρας νὰ σκαρφαλώνῃ κὰ νὰ περνᾶ τὰ κάγκελλα τοῦ μπαλκονιοῦ, ἕνας ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε νὰ μπῆ στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του. Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ, πυροβόλησε κα μὲ τὰ δυὸ πιστόλια. Ὁ ἄνθρωπος, χτυπημένος, παράτησε τὰ κάγκελλα καὶ κυλίστηκε χάμω στὸ χῶμα ἀναίσθητος.

»Τότε ὁ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ πλησίασε κι' ἀναγνώρισε τὸν νεαρὸ συγγενῆ του, τὸν ὡραῖο ἱππότη ντὲ Λαρρέν, νεκρό.

»Ἡ ὑπόθεσις ἔκανε φασαρία πολὺ κρύτο, ὁ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ ὅμως ἀθωώθηκε, γιατί ἡ προθέσεις τοῦ θύματος ἦσαν ἀλοφάνερες.

Ἡ κ. ντ' Ἀρσινύ, ἡ ὁποία παρακαλοῦσε μὲ τὸ λεπτό της εὐγενικὸ χαμόγελο τὴν ἀφήγησι, ποὺ τὴν ἤξερε βέβαια ἀπὸ καιρό, εἶπε γελώντας:

—Τὸν ἀκούστε, ἀγαπητὲ κύριε;... Ἀ! οἱ ἄνδρες! Ὁ σύζυγός μου δὲν θὰ παραδεχθῆ ποτὲ ὅτι ὁ ὡραῖος ἱππότης σκοτώθηκε ὄχι ὅπως εἶπε ὁ κ. ντ' Ἐσκαλούγκ, πρὶν μπῆ ὁλοβάθη στὸ δωμάτιο τῆς Ρόζας - Μαρίας, ἀλλὰ βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ μέσα... Ἐ, λοιπόν! Ἐγὼ πιστεύω ὅτι σκοτώθηκε τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε... Γιὰ κοιτάξτε τὸ πρόσωπο τῆς Ρόζας - Μαρίας, κάτω ἀπὸ τὴν ἐλαφριά του πούδρα, μ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα τουφερὰ μάτια καὶ τὸ τόσο γλυκὸ κι' ἡδονικὸ στόμα της, καὶ πέστε μου ἂν καὶ σεῖς δὲν ἔχετε τὴν πεποίθησι πὼς ἡ γοητευτικὴ αὐτὴ γυναῖκα γνώρισε στὴ ζωὴ κάτι παραπάνω ἀπ' τὴν ἄγρια ζηλεια τοῦ ἀνδρός της καὶ τὴν ἀναμονὴ μιᾶς ἐρωτικῆς νύχτας; Ἂν ἔκλαψε τὸν ὡραῖο ἱππότη ντὲ Λαρρέν, τὸν ἔκλαψε τοὐλάχιστον ἀφοῦ τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της... Ὁ ἄνδρας μου ὅμως δὲν θέλει νὰ τὴν παραδεχθῆ αὐτὴ τὴν τραγικὴ καὶ τόσο σύντομη ἐπιχεία τῆς Ρόζας - Μαρίας. Εἶνε τὸ μόνο ζήτημα, ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ μεινοῦμε σύμφωνοι... Ἐσεῖς τί λέτε;... Εἶσθε μὲ τὸ μέρος του ἢ πὲ τὸ δικό μου;

Κύτταξε τὸ πορτραῖτο. Μοῦ χαμογελοῦσε μὲ ὅλο τὸ περιπαθὲς στατο κι' αἰνιγματικὸ πρόσωπο, ἐγὼ μιὰ ἀγαλίδα τοῦ ἥλιου, ποὺ ἔδυε, ειπαίνοντας μέσα στὸ δωμάτιο, ζωήρεψε πάνω στὸ φόρεμα τῆς κ. ντ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ ΑΛΚΟΟΛ

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ τρομερὴ δρᾶσις τοῦ Ντάϊον Ο'Μπάνιον. Πῶς ἄρχισε τὸ ἐγκληματικό του στάδιο. Ἕνα μικρὸ δῶρο στὴν ἀγαπημένη του. Πῶς κυρίευσε ἕνα καμιόνι φορτωμένο μὲ οὐΐσκυ. Ὁ πρῶτος του φόνος. Πῶς ἔκλεισε τὰ στόματα τῶν καταδοτῶν. Ὁ Μπάνιον ἀσύλληπτος καὶ παντοδύναμος. Τὰ γεύματα τοῦ μεγάρου του. Ὅπου παρουσιάζονται δυὸ ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοι. Ἡ δολοφονία τοῦ Μπάνιον ἀπὸ τὸν Καπόνε, κτλ. κτλ.

ΜΕ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Τζὼν Ντίλλιγκερ, τοῦ «δημοσίου κινδύνου ἀριθ. 1», ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξε στὴν πραγματικότητα παρὰ ὁ συνεχιστὴς τοῦ ἔργου τῶν γκάγκστερς, τῶν λαθρεμπόρων οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, γράφηκαν πολλὰ γιὰ τὴν αἱματηρὴ δρᾶσι τῶν «μπουτλέγκερς» καὶ ὅλων τῶν ἐγκληματικῶν σιμμοριῶν, ποὺ ἔδρασαν στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπαγορευτικοῦ νόμου.

Ἀλλὰ πῶς σχηματίστηκε ἡ τρομοκρατικὴ ὀργάνωσις τῶν Ἀμερικανῶν λαθρεμπόρων ; Ποιὸς εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν περίστασι αὐτή, νὰ ὀργανώση «σύστημα ἐργασίας» καὶ νὰ μετατρέψη τὸ λαθρεμπόριο σ' ἐπιχειρήσεις, ποὺ διέθεταν κεφάλαια ἑκατομμυρίων δολλαρίων ; Τὴν ἰδέα αὐτὴ δὲν τὴν εἶχαν πρῶτοι οὔτε ὁ «εἰμένηστος» Τζὰκ Ντάϊαμοντ, οὔτε ὁ Ἄλ Καπόνε, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ, στὸ κελλὶ μιᾶς φυλακῆς, φτιάχνοντας παπούτσια. Οἱ δυὸ αὐτοὶ διαβόητοι κακοποιοὶ ἦσαν μαθηταὶ ἑνὸς ἄλλου ἀρχηγοῦ, τοῦ πατριάρχου τῶν λαθρεμπόρων τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ τρομεροῦ Ντάϊον Ὀ Μπάνιον, ποὺ δολοφονήθηκε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1924, ἀφοῦ προηγουμένως ὀργάνωσε τὸν γκαγκστερισμὸ ἐπί....ἐπιστημονικῶν βάσεων.

Αὐτοῦ τοῦ καταπληκτικοῦ ἀνθρώπου τὴ ζωὴ καὶ τὴ δρᾶσι θὰ σᾶς ἐξιστορήσουμε σήμερα μὲ λίγα λόγια.

* * *

Ντάϊον Ὀ Μπάνιον !... Ὁ πιὸ αἱμοβόρος ἐγκληματίας, ποὺ φάνηκε στὴν Ἀμερικὴ τὰ τελευταῖα δεκαετέντε χρόνια ! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε μὲ τὸ χέρι του εἰκοσιοχτὼ ἄτομα, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε πόσους τραυματισμοὺς καὶ πόσων ἐγκλημάτων ὑπῆρξε ὁ ὑποκινητής, ὁ ἠθικὸς αὐτουργός ! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δημιούργησε τὴ λεγεῶνα τῶν κακοποιῶν, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ λυμαίνεται τὴν Ἀμερική, παρ' ὅλες τὶς μεγάλες προσπάθειες τῶν ἀρχῶν νὰ καυτηριάσουν τὴν πληγὴ αὐτή, νὰ τὴν κλείσουν ὁριστικά.

Ὁ Μπάνιον, γυιὸς ἑνὸς ἐλαιοχρωματιστοῦ, ντεμπουτάρισε στὸν κόσμο τοῦ ἐγκλήματος σὲ ἡλικία 17 μόλις χρόνων, κλέβοντας ἀπὸ ἕνα κατάστημα ἕνα μπουκάλι ἄρωμα, γιὰ νὰ τὸ προσφέρη σὲ μιὰ μικρὴ φιλεναδίτσα του. Καταδικάστηκε τότε σὲ φυλάκισι ὀκτὼ μηνῶν. Μόλις ἀποφυλακίστηκε, τὸν ξανάβαλαν μέσα γιὰ μερικὰ ἄλλα ἐλαφρὰ παραπτώματα, ὅπως μιὰ ἀπόπειρα παραβιάσεως τοῦ χρηματοκιβωτίου ἑνὸς ταχυδρομικοῦ γραφείου, μιὰ ἔνοπλη ἐπίθεσι ἐναντίον ὀργάνων τῆς τάξεως κλπ.

"Οταν ὁ Ντάϊον ἀποφυλακίστηκε καὶ πάλι, ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξη ἐπάγγελμα. Καὶ ἔγινε ἐφημεριδοπώλης. Ἕνα βράδυ ὅμως, ἐνῶ, ἐπιστρέφοντας σπίτι του, περνοῦσε ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ δρόμο, εἶδε ἕνα μεγάλο καμιόνι, φορτωμένο μὲ μπουκάλια οὐΐσκυ, καὶ καλό, μάλιστα, οὐΐσκυ, προερχόμενο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, μέσῳ Καναδᾶ.

Ὁ ἀπαγορευτικὸς νόμος γιὰ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ εἶχε ψηφισθῆ τότε — ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη στὰ 1920 — καὶ ἐτίθετο σ' ἐφαρμογὴ μὲ μεγάλη αὐστηρότητα. Συνεπῶς ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζητήση τὴ συνδρομὴ τῆς ἀστυνομίας. σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ δοκίμαζε κανεὶς νὰ κλέψη τὸ ἐμπόρευμά του, γιὰ τὸν ἁπλοῦστατο λόγο ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ συνελάμβανε καὶ αὐτὸν ὡς λαθρέμπορο !

Καὶ μὲ τὴ λογικὴ αὐτὴ σκέψη, ὁ Ντάϊον Ὀ Μπάνιον ἔβγαλε τὸ περίστροφό του ἀπὸ τὴν τσέπη του, ὑποχρέωσε τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου νὰ κατέβη κάτω, ἀνέβηκε αὐτὸς στὴ θέσι του, μετέφερε τὸ καμιόνι μὲ ὁλόκληρο τὸ φορτίο του σ' ἕνα γνωστό του κριφὸ μπὰρ καὶ τὸ πούλησε γιὰ πέντε χιλιάδες δολλάρια ! Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ληστεία, ποὺ ἔκανε μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη. Καὶ αὐτὴ στάθηκε ἡ ἀρχὴ μιᾶς μεγάλης βιομηχανίας, ποὺ ἄνθισε γιὰ πολλὰ χρόνια στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τῆς βιομηχανίας τοῦ λαθρεμπορίου οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν...

Μὰ ὁ Μπάνιον, ἀμάθητος ἀκόμη σὲ μεγάλες καὶ σοβαρὲς ἐπιχειρήσεις, ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ ἐξαιστηρευθῆ τὸ κατώφθωμά του σ' ἕνα φίλο του, γιὰ νὰ τὸν καταλήξη μὲ τὴν τόλμη του. Ὁ «φίλος» ὅμως ζήτησε μερίδιο ἀπὸ τὰ κέρδη, γιὰ νὰ μὴ τὸν καταδώση... Ὁ Ντάϊον δὲν σκέφτηκε πολὺ τί ἀπάντησι νὰ δώση στὸν ἐκβιαστή. Τράβηξε τὸ περίστροφό του ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ φύτεψε πέντε σφαῖρες στὸ στῆθος τοῦ φίλου του. Κατόπιν ἔφυγε, ἥσυχος καὶ ἀμέριμνος...

Μὰ ὁ ἐκβιαστὴς δὲν εἶχε πεθάνει... Τὸν μεταφέρανε σ' ἕνα νοσοκομεῖο, σ' ἐλεεινὴ βέβαια κατάστασι, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀρκετὲς ἐλπίδες σωτηρίας του. "Οταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Μπάνιον, βυθίστηκε σὲ σκέψεις... "Αν ὁ τραυματίας μιλοῦσε καὶ τὸν πρόδιδε ; Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τὸν καθαρίση γιὰ καλά... Ἐξαγόρασε ἕναν ὑπηρέτη τοῦ νοσοκομείου καὶ ἐκείνος ἀνέλαβε γιὰ μερικὲς ἑκατοντάδες δολλάρια, νὰ κλείση γιὰ πάντα τὸ στόμα τοῦ ἐνοχλητικοῦ φίλου...

Τὰ πάντα κατορθώνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔχει λίγη καλὴ θέλησι καὶ ὅταν δὲν τὸν τρομάζουν τὰ ἐμπόδια...

"Υστερ' ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπιτυχία, ὁ Μπάνιον ἄρχισε νὰ μελετᾶ καλύτερα τὸ ζήτημα τοῦ ἀπαγορευτικοῦ νόμου, ἀπ' ὅλες του τὶς πλευρές. Μὲ τὴ μικρὴ σχετικῶς πεῖρα ποὺ εἶχε, κατέληξε σὲ δυὸ συμπεράσματα : Πρῶτον, ὅτι τὸ περίστροφο εἶνε ἕνα ἐπιχείρημα πολὺ πειστικὸ σὲ κάθε εἴδους συζήτησι καὶ δεύτερον πὼς ὅταν ἔχει κανεὶς χρήματα στὴν τσέπη του, μπορεῖ νὰ ἐξαγοράση τοὺς πάντας, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Ἀμερικανικὴ δικαιοσύνη, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο τότε «ἀσταμένη εἰς τὸ ὕψος της», ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ὑπόνοια...

Συγχρόνως, ὁ Ντάϊον εἶχε καὶ μιὰ μεγαλοφυᾶ ἐμπνευσι :

Πρῶτος αὐτὸς συνέλαβε τὸ σχέδιο νὰ μονοπωλήση τὸ λαθρεμπόριο τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν στὴν Ἀμερική ! Θὰ κανόνιζε ἔτσι τὴ δουλειά του, ὥστε αὐτὸς μονάχα νὰ μπορῆ νὰ τροφοδοτῆ τὰ κριφὰ μπὰρ τῆς Ἀμερικανικῆς πρωτευούσης μὲ ἀλκοόλ, κρασὶ καὶ μπύρα...

Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ εἶχε κέρδη ἐξασφαλισμένα 80 ο/ο. Καὶ 100 ἀκόμα στὰ ἑκατόν, ὅταν ὁ Μπάνιον, ἀντὶ νὰ διαθέτη χρήματα γιὰ ν' ἀγοράση ἐμπόρευμα ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, θὰ εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ ὑφίση τὶς ἀποθῆκες ἄλλων συναδέλφων καὶ....συναγωνιστῶν !

Ὁ Ντάϊον ἦταν γεννημένος ληστής. Γι' αὐτὸν ἕνας μονάχα ἠθικὸς νόμος ὑπῆρχε : Τὸ κέρδος. "Ολα τ' ἄλλα ἦσαν ζητήματα δευτερευούσης σημασίας.

Ὁ μεγαλείτερος ἄθλος του ἦταν ὅτι κατόρθωσε ἕνα βράδυ, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1923, μὲ τὴ βοήθεια μερικῶν συντρόφων του, ν' ἀδειάση τὶς κυβερνητικὲς ἀποθῆκες, στὶς ὁποῖες ἡ ἀστυνομία τοποθετοῦσε τὶς κάσσες μὲ τὰ μπουκάλια, ποὺ εἶχε κατασχέσει ἀπὸ ἄλλους λαθρεμπόρους...

"Υστερα ὅμως ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἔπεφτε στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, γιὰ ν' ἀφεθῆ ἐλεύθερος μετὰ δυὸ ὧρες. Μὲ τὰ τεράστια κέρδη, ποὺ πραγματοποίησε ἀπ' τὴν κλοπὴ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίση τὴν ὑποστήριξι πολλῶν ἰσχυρῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔκαναν τ' ἀδύνατα γιὰ ν' ἀπελευθερώσουν τὸν προστατευόμενό τους...

Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη ὁ Ντάϊον ἄρχισε νὰ ἐργάζεται κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴ σκιὰ τῆς δικαιοσύνης τῆς πατρίδος του !...

* * *

Καὶ ὁ Μπάνιον, ἔχοντας πειὰ ἐξασφαλισμένη τὴν ἀτιμωρησία του, νοίωσε ἕνα ἐτιθλητικὸ μέγαρο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κεντρικώτερες λεωφόρους τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐγκατέστησε σ' αὐτὸ τὰ γραφεῖο τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Εἶχε πολυάριθμο προσωπικὸ γιὰ νὰ διεκπεραιώνη τὶς ἐργασίες του, δακτυλογράφους καὶ γραμματεῖς, λογιστὰς καὶ ἀλληλογράφους !...

Τότε ἔπιασαν κοντά του δουλειὰ καὶ οἱ Τζὰκ Ντάϊαμοντ καὶ Ἄλ Καπόνε, νεαροὶ σκύμνοι ἀκόμα, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν λιοντάρια.

Ὁ Ἄλ Καπόνε

Ὁ Ντάϊον, λοιπόν, μεσουρανοῦσε. Εἶχε ὑπὸ τὶς διαταγές του χιλιάδες λαθρεμπόρων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἦσαν τυφλὰ ἀφοσιωμένοι. Καλοῦσε στὸ νὰ φᾶνε μαζύ. Ἦταν μέτοχος σὲ μεγάλες κινηματογραφικὲς ἐπαρεῖες. Ὁ κόσμος ἀνέφερε τὸ ὄνομά του μὲ τρόμο καὶ μὲ θαυμασμὸ συγχρόνως... "Ολοι ἤξεραν ἀπὸ ποιὸ ἀνομολόγητο ἐπάγγελμα εἶχε κάνει νερὰ ἕνα πρόσωπο τόσο ἰσχυρό ;...

Ξαφνικὰ ὅμως μαῦρα καὶ ἀπειλητικὰ σύννεφα παρουσιάστηκαν στὸν ὁρίζοντα. Οἱ ἀδελφοὶ Μύλλερ, δυὸ λαθρέμποροι, ποὺ ὑπηρετοῦσανε ὡς τότε ὑπὸ τὰς διαταγάς του, σήκωσαν κεφάλι, παρακινούμενοι ἀπὸ τὸν Ἄλ Καπόνε, καὶ ζήτησαν ν' ἀποχτήσουν καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνεξαρτησία τους, νὰ κάνουν δική τους ἐπιχείρησι. Ὁ Μπάνιον δὲν τρομοκρατήθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐκδήλωσι ἀπειθαρχίας. "Ενα βράδυ πῆγε στὸ θέαμπρὸς σὲ τριακόσιους ἀνθρώπους, προροβόλησε τοὺς δυὸ ἀντιπάλους του καὶ τοὺς ξάπλωσε νεκροὺς χάμω... "Υστερα ἔφυγε ἀπαθὴς καὶ ἀτάραχα τὸν συλλάβη !... Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ τὸν ἐνοχλήση !...

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν ἡ ἀρχές, τὸ ἔκανε ὁ Ἄλ Καπόνε. Γιατί, μόλις ὁ δαιμόνιος αὐτὸς Ἰταλὸς ἐμφανίστηκε στὸ λαποὺ σκότωσε, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἕναν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο, ἦταν ἀκριβῶς ὁ Ντάϊον Ὀ Μπάνιον, ὁ διδάσκαλός του !...

Καὶ ἦταν μοιραῖο νὰ βρῆ ὁ πατριάρχης τῶν Ἀμερικανῶν λαθρεμπόρων τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματά του, ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς μαθητοῦ του !...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PIERRE CHANLAINE

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

ΜΙΑ μέρα, ἕνας φίλος μου μὲ πῆρε καὶ πήγαμε μαζὺ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ ἐρείπια τῆς μονῆς τῶν Ἀδελφῶν τῆς Σιωπῆς, στὰ περίχωρα τοῦ Περιγκόρ. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν θὰ ἀποφάσιζα ποτὲ νὰ κάνω τὴν κουραστικὴ αὐτὴ ἐκδρομή, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἂν ὁ φίλος μου δὲν μοῦ ἔδινε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ μοῦ ἐξιστοροῦσε μιὰ δραματικὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια, ποὺ συνέβη πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια σὲ μιὰ γυναῖκα τῆς οἰκογενείας του. Πράγματι, ἀφοῦ κάναμε μιὰ βόλτα στὰ χαλάσματα τοῦ μοναστηριοῦ, ὁ φίλος μου μὲ ὡδήγησε στὴν αὐλή, στὴν ὁποία ἔθαβαν ἄλλοτε τὶς καλόγρηες, στάθηκε μὲ φανερὴ συγκίνησι μπρὸς σὲ μιὰ χορταριασμένη ταφόπετρα καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἐδῶ εἶνε θαμμένη ἡ μακρυνὴ συγγένισσά μου, γιὰ τὴν ὁποία σοῦ ἔκανα ἤδη λόγο, ἡ ἀδελφὴ Κλημεντίνη ἢ Φλωράνς Μαλντιέ, μὲ τὸ πραγματικό της ὄνομα. Καὶ τώρα, ἄκουσε καὶ τὴν ἱστορία, ποὺ σοῦ ἔχω ὑποσχεθῆ...

Ὁ φίλος μου, ἀφοῦ ἔμεινε λίγο σιωπηλός, γιὰ νὰ συγκεντρώση τὶς ἀναμνήσεις του, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται :

—Ἡ Φλωράνς δὲν θὰ ἦταν πάνω ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνων, ὅταν, στὰ 1811, τὴν πάντρεψαν μὲ τὸ συνταγματάρχη Ράμπ. Ὁ γάμος αὐτὸς ἔγινε ὄχι ἐπειδὴ τὸν ἤθελε ἡ Φλωράνς, ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τῶν γονέων της... Καὶ ἡ δυστυχισμένη νέα ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθῆ στὴ θέλησί τους, ἀν καὶ κατὰ βάθος ἀγαποῦσε τὸν ταγματάρχη Λαμπόρντ, διοικητὴ τοῦ τάγματος τῶν Οὐσσάρων. Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸν ἀνάρμοστο αὐτὸ γάμο — ὁ Ράμπ ἦταν εἰκοσιπέντε χρόνια μεγαλείτερος ἀπὸ τὴ Φλωράνς — ἡ συγγένισσά μου συναντήθηκε κρυφὰ μὲ τὸν Λαμπόρντ καὶ τοῦ εἶπε :

—Πρέπει τώρα νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε μαζύ... Σὲ παρακαλῶ νὰ ἔχης στὸ μέλλον ὑπ' ὄψιν σου ὅτι ἀνήκω σ' ἄλλον ἄνδρα.... καὶ ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶνε τρομερὰ ζηλότυπος... "Αν μ' ἀγαπᾶς πραγματικά, πρέπει νὰ μὲ ξεχάσης...

—Γιὰ πάντα ; ρώτησε ὁ Λαμπόρντ, μὲ φωνὴ ποὺ τρεμε ἀπὸ συγκίνησι.

—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω...

—"Αν, μιὰ μέρα, ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ σύζυγό σου, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, θὰ δεχθῆς νὰ γίνης γυναῖκα μου ;...

—Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

Μὲ τὴν ἀόριστη αὐτὴ ἐλπίδα, ὁ Λαμπόρντ μπόρεσε νὰ ἀνθέξη στὴ δοκιμασία νὰ δῆ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε νὰ ἑνώνεται μ' ἕναν ἄλλο... Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔπαψε, καὶ μετὰ τὸ γάμο, νὰ τὴν βλέπη κόπου - κόπου, καὶ αὐτὸ τὸν παραγγορεῦσε γιὰ τὴν δυστυχία του. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ συνταγματάρχης Ράμπ πληροφορήθηκε ἀπὸ μερικοὺς φλύαρους συναδέλφους του τοὺς τριφεροὺς δεσμοὺς ποὺ ὑπῆρχαν μεταξὺ τοῦ Λαμπόρντ καὶ τῆς γυναίκας του καὶ ἀπαγόρευσε στὴν Φλωράνς νὰ ξαναδῆ τὸν ταγματάρχη... Συγχρόνως ἔδωσε στὸν Λαμπόρντ νὰ καταλάβη ὅτι θὰ πλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ κάθε ἀπόπειρά του νὰ ξαναπλησιάση τὴν Φλωράνς..

—Σᾶς προσκαλῶ νὰ μοῦ παραδώσετε τὸ ξίφος σας !

* * *

Τὸ πρωὶ τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1812 καὶ ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων πολεμοῦσε στὴ Ρωσσία, ὁ στρατηγὸς Μαλέ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταστρώσει ἀπὸ καιρὸ τὸ τρελλὸ καὶ παράτολμο σχέδιο νὰ ἐκθρονίση τὸν Κορσικανὸ καὶ νὰ καταλάβη αὐτὸς τὴ θέσι του, κατώρθωσε, παρασύροντας μὲ τὸ μέρος του μερικοὺς μωροφιλόδοξους ἀξιωματικούς, νὰ στηκώση στὰ ὅπλα μερικὲς φρουρές, νὰ σκοτώση τὸν στρατηγὸ Οὐλέν, στρατιωτικὸ διοικητὴ τῶν Παρισίων, καὶ νὰ γίνη, γιὰ λίγες ὧρες, πραγματικὸς κύριος τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης. Τὴν παροδικὴ αὐτὴ ἐπικράτησί του τὴν ὄφειλε στὸ ὅτι διέδωσε τὴν εἴδηση ὅτι ὁ Ναπολέων εἶχε πεθάνει ἔξω ἀπὸ τὴ Μόσχα καὶ ὅτι αὐτὸς θ' ἀνελάμβανε τὴ διακυβέρνησι τοῦ κράτους, γιὰ νὰ μὴ διασαλευθῆ ἡ τάξις. Τὴν πληροφορία αὐτὴ τὴν πίστευε καὶ ὁ συνταγματάρχης Ράμπ, ὁ ὁποῖος κινητοποίησε ἀμέσως τὸ σύνταγμά του καὶ κατέλαβε ἕνα ἐπίκαιρο σημεῖο τῶν Παρισίων.

Ὁ Λαμπόρντ, φανατικὰ ἀφοσιωμένος στὸν αὐτοκράτορα καὶ μαντεύοντας τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ Μαλέ, κατώρθωσε, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν οὐσσάρων του, νὰ διασκορπίση τοὺς συνωμότες καὶ νὰ συλλάβη αἰχμάλωτο καὶ τὸν ἀρχηγό τους... "Υστερα πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Ράμπ, τοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι κατεπνίγη τὸ συνωμοτικὸ κίνημα καὶ τοῦ συνέστησε νὰ διατάξη τοὺς ἄνδρας του νὰ γυρίσουν στὸ στρατῶνα τους, γιατί δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος νὰ διασαλευθῆ ἡ τάξις ἀπὸ τὴν κομωκὴ ἀπόπειρα ἑνὸς ἀνισορόπου.

—"Αν ὁ αὐτοκράτωρ πέθανε πράγματι, πρόσθεσε, θὰ τὸ μαθαίναμε πρῶτα ἐμεῖς... Δὲν πρέπει νὰ ἀναμιχθῆτε στὴν ἐγκληματικὴ αὐτὴ συνωμοσία...

Μὰ ὁ Ράμπ ἀρνήθηκε νὰ διατάξη τοὺς ἄνδρες του νὰ ἐπιστρέψουν στὸν στρατῶνα, ὄχι ἐπειδὴ εἶχε διάθεσι νὰ ἐπαναστατήση κατὰ τοῦ Ναπολέοντος, μὰ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούση στὸν Λαμπόρντ, ποὺ τὸν μισοῦσε θανάσιμα.

—Ἀρνεῖσθε, συνταγματάρχα, νὰ ὑπακούσετε ; βρυχήθηκε ὁ Λαμπόρντ.

—Μάλιστα ! ἀποκρίθηκε ὁ Ράμπ.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, σᾶς προσκαλῶ νὰ μοῦ παραδώσετε τὸ ξίφος σας !

—Οὔτε αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη !...

Καὶ ὁ Ράμπ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ πῆρε στάσι ἐπιθετική. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Λαμπόρντ. Οἱ δυὸ ἄνδρες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ μονομαχήσουν, ὅταν ξαφνικὰ ἔφτασε λαχανιασμένος ἕνας ἀξιωματικός.

—Ὁ στρατηγὸς Οὐλὲν βρέθηκε δολοφονημένος στὸ γραφεῖο του !... φώναξε.

Ὁ διοικητὴς τοῦ τάγματος τῶν οὐσσάρων ὠχρίασε. Ἡ εἴδησις αὐτὴ τὸν κατατάραξε, ὄχι τόσο γιατί ἀγαποῦσε καὶ σεβόταν τὸ στρατηγό, ὅσο γιατί τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἦταν ἐνδεικτικὸ τῆς ἀνώμαλης καταστάσεως. Ὁ Ράμπ περίμενε ν' ἀρχίση ἡ μονομαχία. Μὰ ὁ Λαμπόρντ εἶχε λησμονήσει κιόλας τὴ σκηνὴ ποὺ συνέβη πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα. Συλλογίζοτανε μονάχα τὸν αὐτοκράτορα, τοῦ ὁποίου ἡ δόξα κινδύνευε νὰ βαραθοῦῆ ἀπὸ τὴν ἀτροποτη αὐτὴ περιπέτεια. Κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῆ ταχὺς καὶ ἀποφασιστικός, γιὰ νὰ περισώση τὴν κατάστασι. Καί, γυρνῶντας πρὸς τοὺς οὐσσάρους του, ποὺ περίμεναν μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, τοὺς εἶπε :

—Εἶνε δυνατὸν νὰ παρακολουθήσετε ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι μιὰ συνωμοσία, ποὺ στρέφεται κατὰ τοῦ αὐτοκράτορός σας ;

—Ὄχι ! ἀπαντήθηκαν ἐκεῖνοι, μὲ μιὰ φρωνή.

—Συλλάβετε λοιπὸν τὸν συνταγματάρχη Ράμπ καὶ θέσατέ τον ὑπὸ αὐστηρὰν ἀπομόνωσι !...

Ὁ Ράμπ δοκίμασε ν' ἀμυνθῆ. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πειά... Οἱ οὐσσάροι χύμησαν ἀπάνω του καὶ τὸν κατέστησαν ἀνίκανο νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι...

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, στὶς 19 Ὀκτωβρίου 1812, μὲ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ὁ Μαλὲ καὶ οἱ συνένοχοί του, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέξανε ἄδικα καὶ τὸν συνταγματάρχη Ράμπ, τυφεκιζόντουσαν στὸ συνήθη τόπο τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων...

Ὁ Λαμπόρντ θριάμβευε γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Εἶχε προβιβασθῆ ξαφνικὰ σὲ συνταγματάρχη, εἶχε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἕναν ἐπικίνδυνο ἀντίζηλο καί, τὸ κυριώτερο, μποροῦσε πειὰ νὰ ἐλπίζη θετικὰ ὅτι θὰ ἔπαιρνε γυναῖκα τὴν Φλωράνς... Πρέπει τώρα νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸν Ράμπ ὅτ' τὸν συνέλαβε γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήση καὶ νὰ προκαλέση τὴν τιμωρία του, μὰ ἐπειδὴ πίστευε βαθειὰ ὅτι εἶχε ἀναμιχθῆ στὴ συνωμοτικὴ κίνησι. Ἄλλο ζήτημα ἂν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κάνη τὴ σκέψη ὅτι ὁ Λαμπόρντ προκάλεσε τὴν ἐνοχοποίησι τοῦ Ράμπ, ἀφοῦ εἶχε τόσα ὠφελήματα ἀπὸ τὸ θάνατό του.

Ἕνα πρωὶ ὁ ἀντισυνταγματάρχης Λαμπόρντ παρουσιάστηκε στὴ Φλωράνς Βαλντιὲ καὶ τῆς ἀνακοίνωσε τὴν ὑπόσχεσί της.

—Μοῦ εἴχατε πῆ, ὅτι ἂν ἐξαφανιζόταν ὁ Ράμπ ἀπὸ τὴ μέση, θὰ δεχόσαστε νὰ γίνετε γυναῖκα μου... Θυμόσαστε τὰ λόγια αὐτά ;...

Μὰ ἡ Φλωράνς δὲν τοῦ ἔκανε τὴν ὑποδοχὴ ποὺ περίμενε ἐκεῖνος.

—"Αν ὁ Ράμπ σκοτωνόταν στὸν πόλεμο, τοῦ ἀποκρίθηκε, δὲν θὰ εἶχα καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου... Τὸν τοιμεύσανε ὅμως ὡς συνωμότη καὶ δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω ὅτι σεῖς διατάξατε νὰ τὸν συλλάβουν...

—Ἔκανα ἁπλῶς τὸ καθῆκόν μου...

—Ναί, τὸ ξέρω.... Ὡστόσο...

—Φλωράνς !... Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε !... Μὲ κατηγορεῖτε !...

—Δὲν σᾶς κατηγορῶ, ἀγαπητέ μου φίλε ! ἐξακολούθησε ἡ Φλωράνς, χαμογελῶντας μελαγχολικά. Μὰ ἐπειδὴ καταλαβαίνω ὅτι δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ νοῦ μου τὴ σκέψη αὐτή, ἀπεφάσισα νὰ μὴ σᾶς παντρευτῶ... Θὰ γίνω καλόγρια...

—Καλόγρια !... τραυλίσε ὁ Λαμπόρντ. Μὰ γιατί νὰ θάψετε τὰ νειάτα σας, τὴν ὀμορφιά σας, στοὺς κρύους τοίχους ἑνὸς μοναστηριοῦ ;

—Θέλετε νὰ μάθετε τὸ γιατί ; ρώτησε ὑπόκωφα ἡ Φλωράνς.

—Ναί !...

—Μάθετέ το, λοιπόν ! Γιατί σᾶς ἀγαπῶ, γιατί καταλαβαίνω ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ πάρω ἄλλον ἄνδρα ἀπὸ σᾶς.... Καὶ ἀφοῦ μᾶς χωρίζει τώρα ὁ νεκρὸς Ράμπ, εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ γαβῶ ἀπὸ τὸν κόσμο...

Καὶ ἡ Φλωράνς, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ διόλου ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ Λαμπόρντ, μπῆκε στὸ μοναστήρι τῶν Ἀδελφῶν τῆς Σιωπῆς, γιὰ νὰ μὴ βγῆ ἀπὸ κεῖ μέσα πειὰ ζωντανή...

ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΣΩΣ ἔφτασε κοντά του ὁ ἀστυνομικός, λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν πολλὴ τρεχάλα.

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε μὲ μισοπνιγμένη φωνὴ τὸν Σέρλοκ Χόλμς.

—Ἐλάτε ! Βοηθῆστε με ! τοῦ φώναξε ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ἁρπάζοντας γερὰ τὸν κρῦο τῆς καταπακτῆς.

Ὁ λοχαγὸς Φλωμπὲρ ἁρπαξε κι' αὐτὸς τὸν κρῦο κι' οἱ δυὸ μαζύ, καταβάλοντες ὅλη τὴ δύναμί τους, σήκωσαν τὴ βαρειὰ πλάκα, ἡ ὁποία στὸ κάτω μέρος ἦταν σιδερένια.

Κὰ τότε, μπροστὰ στὰ μάτια ὅλων, γιατί εἶχαν φτάσει ἐντωμεταξὺ κ' οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοί, παρουσιάστηκε ἕνα φριχτὸ θέαμα : Στὸ ἀπάνω μέρος τῆς σκάλας τῆς καταπακτῆς ἦταν καθισμένος, ἀλλὰ τελείως ἀναίσθητος, ὁ Χάρρυ Ταξόν. Τὰ θολὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἀνέβαιναν διαρκῶς τώρα, φτάνανε ὥς τὸ πρόσωπό του. Ἦταν φανερὸ ὅτι πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ὁ Χάρρυ εἶχε ἀκόμα τὶς αἰσθήσεις του. Ἀλλοιῶς θὰ τὸν εἶχε παρασύρει ἡ ὁρμὴ τῶν κυμάτων, ποὺ ἔσταζαν ἀπάνω στοὺς τοίχους τοῦ ὑπογείου. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς κατέβηκε ἀμέσως στὰ σκαλιά, ἔσκυψε κι' ἄρπαξε τὸν Χάρρυ ἀπὸ τὰ ροῦχα.

—Λοχαγέ ! φώναξε τότε. Τραβᾶτε με ἀπάνω. Ἡ σκάλα δὲν βαστάει.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πιάστηκαν ἀμέσως ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον κι' ὅλοι μαζὺ τράβηξαν ἐπάνω τὸν Χόλμς καὶ τὸν Χάρρυ.

Ἀμέσως κατόπιν οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ξάπλωσαν τὸν ἀναίσθητο νέο ἀνάσκελα, πάνω στὸ δάπεδο.

Ὁ λοχαγὸς Φλωμπέρ, ἀφοῦ τοῦ ἔσταξε στὰ χεῖλη μερικὲς σταγόνες ἑνὸς ἀναζωογονητικοῦ φαρμάκου καὶ τοῦ ἔκανε μερικὲς κινήσεις τεχνητῆς ἀναπνοῆς, διέταξε τοὺς ἄνδρες του νὰ τὸν γδύσουν. Μετὰ τὸν τοποθέτησαν μπρούμυτα, μὲ τὴν κοιλιὰ ἐπάνω στὴ ράχη ἑνὸς ἀστυνομικοῦ, ποὺ εἶχε πέσει στὰ τέσσερα στὸ δάπεδο, κ' ἄρχισαν νὰ τὸν τρίβουν δυνατὰ μὲ τὰ ροῦχα του.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πρώτων αὐτῶν βοηθειῶν ἦταν ἄμεσο καὶ εὐεργετικώτατο. Ὁ Χάρρυ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κοιλιά του ἄφθονο νερὸ κι' ἄρχισε ν' ἀναπνέη κανονικά. Ὁ λοχαγὸς Φλωμπὲρ ἐδήλωσε τότε ὅτι ὁ νέος ἦταν πειὰ γλυτωμένος ἀπὸ κάθε κίνδυνο...

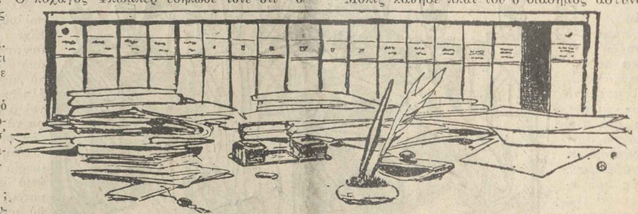

—Φωνάξτε ἕνα ἀμάξι. Θὰ τὸν δδηγήσω στὸ σπίτι μου !... εἶπε ἀμέσως τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Χόλμς κι' ὁ λοχαγὸς Φλωμπὲρ τοποθετήσανε μέσα σ' ἕνα κλειστὸ ἀμάξι τὸν μισολιπόθυμο νέο, ποὺ διαρκῶς παραληροῦσε...

—Διάβολε !... Τί λέει ; ψιθύρισε ὁ διάσημος ἀστυνομικός, σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸν Χάρρυ, μόλις ξεκίνησε τὸ ἀμάξι.

—Μιὰ σανίδα πλέει !... Μιὰ σανίδα !... μουρμούριζε μέσα στὸ παραμιλητό του ὁ Χάρρυ. Στὸ νοσοκομεῖο Γκρήνβιτς !... Σανδιμτάγμεν !...

—Θέλει ἴσως νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ νοσοκομεῖο ! ψιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ἀφοῦ ἀφουγκράστηκε λίγες στιγμές. Μὰ ὄχι ! Δὲν θὰ τὸν πάω. Πουθενὰ δὲν θὰ βρῆ τὴν περιποίησι ποὺ θἄχη στὸ σπίτι μου.

Καὶ μὲ μιὰ τριφερότητα ἀπάστειτη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ συνήθως φαινόταν τόσο ἀπαθὴς καὶ σκληρός, τύλιξε τὸν Χάρρυ μὲ τὴν κοιβέρτα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἀμαξᾶς.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ὁ γιατρός, ποὺ ἐξέτασε κατόπιν τὸν Χάρρυ Ταξόν, ἐδήλωσε ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ νέου ἦταν σοβαρή. Ὁ δυστυχισμένος ἐρασιτέχνης ἀστυνομικὸς εἶχε πάθει σοβαρώτατο νευρικὸ κλονισμό. Ἐπίσης ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τοῦ ἐκδηλωθῆ τυφοειδὴς πυρετός.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μολονότι ἦταν βεβαιότατος πὼς ἐβάδιζε πάνω στὰ πραγματικὰ ἴχνη τοῦ ἀπαγωγέως τῆς μίας Ἀμπερδήν, ὡστόσο ἔπαψε ν' ἀσχολεῖται μὲ τὴν περίφημη αὐτὴ ὑπόθεσι. Ὁ φόβος μήπως ὁ πιστὸς μαθητὴς καὶ βοηθός του πάθει τίποτε, παρέλυε ὅλη τὴ δραστηριότητά του. Ὅλη τὴ νύχτα, ὥς τὰ χαράγματα, ἐξαγριτνοῦσε πλάϊ στὸν ἄρρωστο καὶ μόνο τὸ πρωὶ τὸν ἐμπιστεύθηκε στὴ φροντίδα τῆς οἰκονόμου του, τῆς κυρὰ - Μπννέ, γιὰ νὰ πάη στὸν κεντρικὸ σταθμὸ τῆς ἀστυνομίας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συναντήση ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνωτάτους δικαστικοὺς τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔλειψε τρεῖς ὧρες περίπου κ' ὅταν γύρισε σπίτι του, ἡ κυρὰ - Μπννὲ τοῦ ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖο περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Ὁ σύζυγός μου κ. Φινέας Ἀμπερδήν, σᾶς ἐξορκζει νὰ τρέξετε κοντά του, Ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς δῆ μιὰ φορὰ ἀκόμη πρὶν πεθάνει !... Ἀραβέλλα Ἀμπερδήν»

—Τί συμβαίνει πάλιν ;... Πάντως δὲν μπορῶ ν' ἀργήθῶ... Πρέπει νὰ πάω ! ψιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μόλις διάβασε τὸ τηλεγράφημα.

Κι' ἀποτεινόμενος στὴν οἰκονόμο του, τῆς εἶπε :

—Κυρὰ - Μπονέ, φέρε μου γρήγορα τὸ πρόγευμά μου...

Κατόπιν ὁ Χόλμς πέρασε στὸ δωμάτιο τοῦ Χάρρυ Ταξόν.

Ὁ ἄρρωστος νέος παραληροῦσε ἀκόμη, ψιθύριζε πάντα τὶς ἴδιες συνάφτητες λέξεις :

—Σανδιμτάγμεν !... Μιὰ σανίδα κολυμπᾶ !... Βοήθεια ! Γκρήνβιτς !... Νοσοκομεῖον Γκρήνβιτς !...

Ὁ Χόλμς, ἀκούγοντας τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια, ψιθύρισε :

—Παράξενο ! Πάντα τὰ ἴδια λόγια λέει. Κι' ἀναφέρει διαρκῶς τὸ νοσοκομεῖο Γκρήνβιτς ! Κάτι σημαίνουν ἀσφαλῶς ὅλ' αὐτά !...

Ὁ Σέλοκ Χόλμς, ἀφοῦ προγευμάτισε κατόπιν ἀνόρεχτα, ἔφυγε καὶ πῆγε στὸ μέγαρο τοῦ κ. Φινέα Ἀμπερδήν. Τὸν ὑποδέχτηκε ἐκεῖ ἡ ἰδία ἡ οἰκοδέσποινα.

Ἡ ὡραία κυρία, ἀφοῦ ἔσαφξε θερμότατα τὸ χέρι τοῦ διασήμου ἀστυνομικοῦ, τοῦ εἶπε, βαθειὰ συγκινημένη :

—Κύριε Χόλμς, οἱ γιατροὶ λένε ὅτι ὁ σύζυγός μου ἔχει μετρημένες τὶς ὧρες τῆς ζωῆς του. Τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀλήθεια τὴν ξέρει κ' ἡ ἴδιος καὶ γι' αὐτὸ θέλησε, μὲ κάθε θυσία, νὰ σᾶς μιλήση. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶνε χοντά του ὁ δικηγόρος του, ὁ κ. Πόττερ. Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ συμπεραίνω ὅτι πρόκειται νὰ συμπληρώση τὴ διαθήκη του... Ἀν κολουθῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, γιατί διέταξε νὰ σᾶς ὁδηγήσουμε στὸν κοιτῶνα του, ὅποια στιγμὴ κι' ἂν ἔρθετε !...

Ἡ κυρία Ἀραβέλλα καὶ ὁ Χόλμς μπῆκαν ἀθόρυβα μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο δωμάτιο, στὸ βάθος τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο καλλιτέχνικώτατο κρεββάτι, πάνω στὸ ὁποῖο βρισκόταν ξαπλωμένος ὁ κ. Ἀμπερδήν. Κοντὰ στὸ κρεββάτι, μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, γεμάτο μὲ ἔγγραφα, καθόταν ἕνας ἡλικιωμένος κύριος μὲ σοβαρότατο παρουσιαστικό.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀκολούθησε τὴν κ. Ἀραβέλλα, ἡ ὁποία ἔσκυψε στὸν ἄνω ἀπ' τὸν ἐτοιμοθάνατο σύζυγό της καὶ τοῦ εἶπε μὲ σιγαλὴ φωνή :

—Ἀγαπητέ μου, ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶνε ἐδῶ ! Θέλεις νὰ τοῦ μιλήσης;

—Ὁ Σέρλοκ Χόλμς !... ψιθύρισε ὁ ἐτοιμοθάνατος, μὲ μισόσβεστη φωνή. Κύριε Χόλμς, καλῶς ὡρίσατε στὸ σπίτι μου ! Ἐλάτε κοντά μου.

Μόλις κάθησε πλάϊ του ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ὁ ἐτοιμοθάνατος ἀνέγειρε, μὲ μεγάλο κόπο :

—Κύριε Χόλμς, πρέπει νὰ μάθετε ὅτι ὅρισα στὴ διαθήκη μου νὰ σᾶς δώσουν πέντε χιλιάδες λίρες μόλις βρῆτε τὴν κόρη μου. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἀναλάβατε νὰ διευκρινίσετε τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μυστήριο, μέσα σὲ τρεῖς μέρες !... Ἀ ! φτωχή μου κόρη !... Φοβάμαι μήπως δὲν βρεθῆ παρὰ μόνον τὸ πτῶμα της !...

—Ὦ, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε καθόλου ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, κ. Ἀμπερδήν, ἐβεβαίωσε ἀμέσως τὸν ἐτοιμοθάνατο ὁ διάσημος ἀστυνομικός. Εἶμαι σίγουρος μάλιστα ὅτι θὰ σᾶς φέρω πολὺ γρήγορα τὴν κόρη σας !...

—Θὰ τὴν ξαναδῶ ! τραύλισε ὁ ἐτοιμοθάνατος μὲ σπαραγμό. Δὲν τὸ πιστεύω... Δὲν πιστεύω νὰ τὴν ξαναδῶ, ἐγὼ τοὐλάχιστον ! Αἰσθάνομαι πὼς δὲν θὰ ὑπάρχω πειά, σὲ λίγες ὧρες, στὸν κόσμο !...

Κι' ἀφοῦ κόμπιασε λίγες στιγμές, πρόσθεσε :

—Ἀγαπητὴ Ἀραβέλλα, σὲ παρακαλῶ ἄφησέ με μόνον μαζὺ μὲ τοὺς δυὸ αὐτοὺς κυρίους... Τὴ διαθήκη μου τὴν ἔχω συντάξει πειά. Καὶ νομίζω ὅτι ἐφρόντισα νὰ δείξω σ' αὐτὴν πόσο ἀναγνωρίζω τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔδειξες ! Σὲ βεβαιῶ, ἀγαπητή μου, ὅτι τὸ μέλλον σου εἶνε ἐξασφαλισμένο.

Ἡ κ. Ἀραβέλλα, χωρὶς ν' ἀποκριθῆ, ἔσκυψε, φίλησε τὸ κρύο καὶ ἀδυνατισμένο χέρι τοῦ συζύγου της κι' ἔφυγε κατόπιν, μὲ τὸ μανιῆλι στὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα πόνου καὶ εὐγνωμοσύνης μάτια της.

—Κύριε Χόλμς, ἄρχισε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ὁ Φινέας Ἀμπερδήν, μόλις ἔφυγε ἡ σύζυγός του. Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ὑπαγόρευσα τὴ διαθήκη μου στὸν κ. Πόττερ... Δοκίμασα νὰ ἐπανορθώσω μ' αὐτὴ κάθε κακὸ ποὺ ἔκανα στὴ ζωή μου. Ὅσοι ἔπαθαν ἐξ αἰτίας μου ἀποζημιώνονται μὲ τὴ διαθήκη μου. Μόνο μιὰ περίπτωσις βαραίνει τὴν ψυχή μου... Ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος... Ναί, μπροστὰ στὸ θάνατο πρέπει νὰ μὴν κρύβουμε τίποτε... Ὑπάρχει, εἶπα, ἕνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο κατέστρεψα τελείως μὲ τὶς τοκογλυφικὲς μεθόδους μου. Σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο κληροδοτῶ μὲ τὴ διαθήκη μου, πέντε χιλιάδες λίρες !... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω μ' αὐτὸ μόνον, γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει χαθῆ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς !... Πρέπει λοιπὸν νὰ βρεθῆ ! Καὶ τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο, κ. Χόλμς, τὸ ἐμπιστεύομαι σὲ σᾶς...

—Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός ; ρώτησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

(Ἀκολουθεῖ)

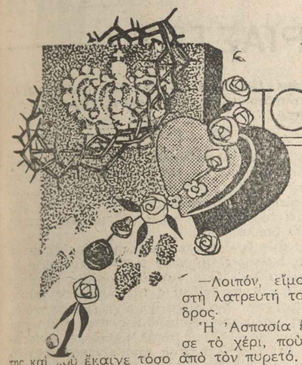

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αὐθεντικὴ βιογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀλησμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΛΗ'.

—Λοιπόν, εἴμαστε σύμφωνοι ; εἶπε στὴ λατρευτή του σύζυγο ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἡ Ἀσπασία ἔσκυψε καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι, ποὺ κρατοῦσε στὰ δικά της καὶ τοῦ ἔκαιγε τόσο ἀπὸ τὸν πυρετό.

Κατόπιν τοῦ εἶπε μὲ τρυφερότητα :

—Κοιμήσου τώρα, Ἀλέξανδρε.

Ὁ βασιλεὺς ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Σὲ λίγο δμως ψιθύρισε :

—Καὶ σύ, Μπίκα; Γιατὶ δὲν πηγαίνεις ν' ἀναπαυθῆς;

—Δὲν νυστάζω καθόλου, ἀπάντησε ἡ Ἀσπασία. Κοιμήθηκα ἀρκετὰ τὸ μεσημέρι...

—Ναί ;

—Ὦ, βέβαια... Παρακοιμήθηκα μάλιστα.

Δὲν τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Ἀντιθέτως, ἦταν ἄϋπνη καὶ τσακισμένη.

Ὁ πόνος εἶχε διώξει τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ βλέφαρά της, ὅπως εἶχε διώξει καὶ τὴ χαρὰ ἀπ' τὴν καρδιά της.

Κι' αὐτὴ ἡ Ἐλπὶς τὴν εἶχε πειὰ ἐγκαταλείψει.

* * *

Ἡ κατάστασις αὐτή, ἡ πάλη μὲ τὸ θάνατο, πάλη σκληρὴ τῆς ἐπιστήμης ἐναντίον τοῦ πεπρωμένου, ἐκράτησε ἀρκετὲς ἡμέρες.

Μὰ σιγὰ-σιγά, καὶ οἱ πιὸ αἰσιόδοξοι, ἄρχισαν ν' ἀπελπίζωνται ἐντελῶς. Ἔβλεπαν καλὰ πλέον ὅτι ὁ βασιλεὺς θ' ἀπέθνησκε. Τὸ κακὸ εἶχε προχωρήσει. Τὸ τραῦμα εἶχε σαπίσει. Ὁ πυρετὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν ἔπεφτε καθόλου. Παραληροῦσε τώρα, καὶ μέσα στὰ παραληρήματά του καλοῦσε τοὺς γονεῖς του, ποὺ βρισκόντουσαν μακρυά, καλοῦσε τοὺς φίλους του, τοὺς προσφιλεῖς του νεκρούς.

Ἡ ἐπαυλις τοῦ Τατοΐου ἐστέγαζε πλέον τὴν ἀπελπισία καὶ τὴ θλίψι. Ὅλοι ἔκλαιγαν τὸ λεβέντη βασιληᾶ, ποὺ τοῦ ἦταν γραφτὸ νὰ χαθῆ ἔτσι ἄδικα...

Αὐτὸς ὁ ξένος χειροῦργος, ποὺ ἐκλήθη καὶ ἐξήτασε τὸν βασιλέα, ἐδήλωσε μὲ βαθυτάτην θλίψιν ὅτι μόνον ἕνα θαῦμα θὰ ἠμποροῦσε νὰ σώση τὸν νεαρὸ Ἄνακτα, ποὺ παράδερνε στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου.

Φαντάζεται πλέον καθένας τὴν δδύνη τῆς Ἀσπασίας. Ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως δὲν ἔτρωγε πλέον, δὲν ἐκοιμᾶτο, δὲν ἀνεπαύετο. Ἦταν μιὰ ζωντανὴ Νιόβη, ἀπὸ σάρκες καὶ ὀστᾶ, ποὺ ἀνελύετο καὶ κατεναλίσκετο εἰς ποταμοὺς δακρύων.

Ὦ, ἂν μποροῦσε νὰ σώση τὸν ἀγαπημένο της, θυσιάζοντας γι' αὐτὸν τὴ ζωή της, τὴν ὕπαρξί της, τὸ αἷμα της!...

Ἀλλὰ τίποτε... τίποτε δὲν μποροῦσε ν' ἀνακόψη τὸ δρόμο τῆς Μοίρας. Κι' ἐκεῖ ποὺ γελοῦσε καὶ κατέλαμπε ἄλλοτε ἡ χαρά, εἶχεν ἐγκατασταθῆ τώρα ἡ ἀπόγνωσις, ἡ συντριβή, ἡ ὀδύνη...

* * *

Ἐγράψαμε εἰς προηγούμενο φύλλο ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος εἶχε ἀρχίσει ν' ἀντιλαμβάνεται τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς του. Μολαταῦτα—ὅπως συμβαίνει ἄλλωστε μ' ὅλους τοὺς ἀρρώστους—διατηροῦσε κάποιαν ἐλπίδα διασώσεως.

Ποιὸς ξέρει; Μποροῦσε καὶ νὰ τὴν γλυτώση. Ἦταν τόσο νέος!...

Μὰ σιγὰ-σιγὰ ὁ βασιλεύς, ἔχασε καὶ τὴν τελευταία του ἐλπίδα. Ἀντελήφθη ὅτι καὶ τῶν γιατρῶν καὶ τῶν οἰκείων του ἡ αἰσιοδοξία ἦταν πλαστή, γιὰ νὰ τοῦ δίνουν θάρρος. Κατάλαβε ὅτι ὁ θάνατος τὸν παραμόνευε ἀμείλικτος, σκληρός, ἀδυσώπητος. Καὶ χωρὶς νὰ πῆ τ ποτε σχετικῶς στὴ σύζυγό του, ἀποφάσισε νὰ φροντίση γι' αὐτή, ἐφ' ὅσον τοῦ ἔμενε πνοὴ ζωῆς στὸ ταλαιπωρημένο ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια σῶμα του.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, μέσα στὸ ἀπερίγραπτο θαυμαστήριο τῆς ἀσθενείας του, εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου, στὸ χεῖλος τοῦ τάφου, δείχνει τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς του, δείχνει πόσο ἀγαποῦσε, πόσο ἐλάτρευε τὴν Ἀσπασία.

Ἡ σκέψις πὼς θὰ τὴν ἄφηνε ἀπροστάτευτη στὸν κόσμο, μετὰ τὸ θάνατό του, ἐν μέσῳ γνωστῶν καὶ κρυφῶν ἐχθρῶν, τὸν ἐτρόμαζε. Καὶ λησμόνησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν τραγικὴ κατάστασί του, γιὰ νὰ σκεφθῆ, νὰ συγκεντρωθῆ καὶ νὰ μεριμνήση γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ τόσο ἀγάπησε, ποὺ τοῦ χάρισε τόση εὐτυχία στὴ ζωή του, ποὺ τοῦ παράστεκε στὶς τελευταῖες τῆς ζωῆς του ἡμέρες μὲ τόση ἀφοσίωσι.

Ὁ μόνος ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἐκανόνιζε ὁ Ἀλέξανδρος τὸ ζήτημα αὐτό, ποὺ τόσο τὸν ἐνδιέφερε, ἦταν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος.

Καὶ πράγματι, ὅταν λίγες ἡμέρες πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως, ἀνέθηκε ὁ κ. Βενιζέλος στὸ Τατόϊ, ὁ Ἀλέξανδρος ζήτησε νὰ μείνουν ἀπολύτως μόνοι καὶ τοῦ ἐξέφρασε τοὺς φόβους του γιὰ τὴν κατάστασί του καὶ τὴ ζωή του.

Ὁ κ. Βενιζέλος συγκινήθηκε.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, στὸν Ἀλέξανδρο, δὲν πρέπει νὰ μιλᾶτε ἔτσι. Ἀπελπισθῆκατε σεῖς, ὁ τόσο αἰσιόδοξος, ὁ τόσο γενναῖος!...

Ὁ Ἀλέξανδρος χαμογέλασε, μὲ πικρίαν.

—Δὲν εἶνε κανεὶς γενναῖος, μπρὸς στὸ θάνατο, κ. Πρόεδρε, εἶπε στὸν κ. Βενιζέλο.

—Μὰ γιατὶ μιλᾶτε γιὰ τὸ θάνατο ;

—Γιατὶ τὸν αἰσθάνομαι πολὺ κοντά μου.

—Δὲν πρέπει νὰ λιποψυχῆτε, Μεγαλειότατε.

—Δὲν λιποψυχῶ. Λέγω ὅ,τι αἰσθάνομαι, ὅ,τι ἀντιλαμβάνομαι. Θ' ἀποθάνω!... Μάταια ζητοῦν νὰ μοῦ τὸ κρύψουν...

—Μεγαλειότατε!... Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν διατρέχετε τέτοιον κίνδυνο.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Πρόεδρε. Ζητᾶτε νὰ μοῦ δώσετε κουράγιο. Ἀλλὰ πιστεύετε με δὲν μὲ τρομάζει ὁ θάνατος. Δὲν τρέμω γι' αὐτόν. Τρέμω κι' ἀησυχῶ γιὰ κείνους ποὺ θ' ἀφήσω πίσω...

Ὁ κ. Βενιζέλος εἶχε συγκινηθῆ βαθύτατα.

Ἀπέφευγε νὰ μιλήση, γιὰ νὰ μὴ προδώση τὴ συγκίνησι ποὺ τὸν κατείχε.

—Σᾶς παρακαλῶ, κ. Πρόεδρε, συνέχισε ὁ Ἀλέξανδρος, νὰ κάμετε λίγη ὑπομονὴ καὶ νὰ μὲ ἀκούσετε. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς πῶ ἐκεῖνο ποὺ θέλω σύντομα...

—Σᾶς ἀκούω, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ πρωθυπουργός. Πέστε μου ἐλεύθερα ὅ,τι θέλετε... Ἐκτὸς, ἐκτὸς ἂν ἡ συζήτησις αὐτὴ σᾶς κουράζει. Τότε μποροῦμε νὰ τὴν ἀναβάλλουμε γιὰ ἄλλοτε...

—Ἡ μέρες μου εἶνε μετρημένες, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Καλύτερα νὰ μιλήσουμε ἀμέσως.

—Ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ὁ κ. Βενιζέλος. Σᾶς ἀκούω, Μεγαλειότατε...

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΤΕΞΑΣ ΤΖΙΜ Ο ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗΣ

Μιὰ τραγωδία στὰ ἐργοστάσια Γκουγκενχάϊμ. Ὁ τραγικὸς θάνατος ἑνὸς νυχτοφύλακα. Πῶς ἔπιε διὰ τῆς βίας δηλητήριο. Ἡ ἀποκαλύψεις δυὸ σωφέρ. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀτσάλινα μπρ ἄτσα. Τὸ ἄντρο τοῦ δηλητηριαστοῦ στὸ Μπρόνξ. Πῶς ἐτρομοκρατοῦσε ὁλόκληρες πόλεις. Ἡ σύλληψίς του, κτλ.

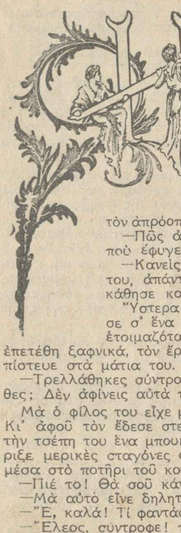

ΤΑΝ περασμένα μεσάνυχτα ὅταν, στὸ θυρωρεῖο τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἐργοστασίου Γκουγκενχάϊμ, στὸ Σικάγο, φάνηκε ἡ σκιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου. γλύστρησε ἀθόρυβα μέσα καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκε μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ νὰ λέῃ.

—Ἔ, ποῦ εἶσαι, Τζων; Δὲν ἔρχεσαι νὰ χαιρετήσῃς τὸ φίλο σου, ποὺ ἦρθε νὰ πιῇ μαζύ σου ἕνα κονιάκ; Τί κάνεις λοιπόν; Μήπως ξύλιασες ἀπ' αὐτὸ τὸ διαβολόκρυο;

Ὁ Τζών, ὁ νυχτοφύλακας τοῦ ἐργοστασίου, χαιρέτησε φιλικὰ τὸν ἀπρόοπτο ἐπισκέπτη του κ' ἔπειτα τὸν ρώτησε:

—Πῶς ἀπὸ δῶ; Ἔχεις νάρθῃ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐφυγες ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο.

—Κανεὶς δὲν ξεχνάει ποτὲ τοὺς καλοὺς φίλους του, ἀπάντησε ὁ ἄλλος μ' ἕνα δυνατὸ γέλιο καὶ κάθησε κοντὰ στὸν νυχτοφύλακα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Τζὼν σηκώθηκε, πλησίασε σ' ἕνα ντουλάπι τοῦ τοίχου τοῦ θυρωρείου κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τ' ἀνοίξῃ, ὅταν ὁ φίλος του τοῦ ἐπετέθη ξαφνικά, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ τὸν ἔδεσε. Ὁ ἄλλος δὲν πίστευε στὰ μάτια του.

—Τρελλάθηκες σύντροφε! τοῦ φώναξε κατάπληκτος. Τί ἔπαθες; Δὲν ἀφίνεις αὐτὰ τ' ἀστεῖα;

Μὰ ὁ φίλος του εἶχε μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του. Κι' ἀφοῦ τὸν ἔδεσε στερεὰ καὶ σὲ μιὰ καρέκλα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι, τὸ ἄνοιξε μὲ τὴν ἡσυχία κι' ἔρριξε μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ φοβερὸ δηλητήριο ποὺ περιεῖχε μέσα στὸ ποτῆρι τοῦ κονιάκ. Ἔπειτα εἶπε στὸν Τζὼν εἰρωνικά:

—Πιέ το! Θὰ σοῦ κάνῃ καλό. Ἀπόψε κάνει πολὺ κρύο!...

—Μὰ αὐτὸ εἶνε δηλητήριο! φώναξε ὁ ἄλλος μὲ τρόμο.

—Ἔ, καλά! Τί φαντάσθηκες, ὅτι θὰ σοῦ ἔβλεπα κανένα σιρόπι;

—Ἔλεος, σύντροφε! τοῦ φώναξε ὁ Τζών. Ἔχω παιδιὰ καὶ δὲν θέλω νὰ πεθάνω.

Μὰ ὁ ἄλλος δὲν τὸν ἄκουγε. Μὲ μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμι τοῦ ἄνοιξε μὲ τὰ χέρια του διὰ τῆς βίας τὸ στόμα καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ πιῇ τὸ δηλητήριο. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ νυχτοφύλακας τοῦ ἐργοστασίου Γκουγκενχάϊμ πέθαινε σπαράζοντας ἀπὸ τοὺς φριχτοὺς πόνους.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, δυὸ σωφὲρ παρουσιάστηκαν στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς λεωφόρου Γόσγκουὸρθ καὶ κατέθεσαν τὰ ἑξῆς περίεργα, στὸν ἀστυνόμο τῆς ὑπηρεσίας:

—Χθὲς τὸ βράδυ, ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, μεταφέραμε ὧς τὸ ἐργοστάσιο Γκουγκενχάϊμ ἕνα φορτίο δακρυγόνων ἀερίων, ποὺ εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴ Βαλτιμόρη. Χτυπήσαμε ὧς συνήθως τὴν ἐξώπορτα καὶ δὲν ἄργησε πράγματι νὰ παρουσιασθῇ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν περάσαμε γιὰ τὸν νυχτοφύλακα. Ὡδηγήσαμε λοιπὸν τὰ καμιόνια μας μέσ' στὸ ἐργοστάσιο κι' ἐτοιμαζόμαστε νὰ κατεβοῦμε ἀπ' αὐτά, ὅταν εἴδαμε τὸν νυχτοφύλακα νὰ μᾶς ἀπειλῇ μὲ τὸ περίστροφό του καὶ νὰ μᾶς διατάζῃ:

—Ψηλὰ τὰ χέρια!

Ἀναγκασθήκαμε νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τὴν διαταγή του. Συγχρόνως ὅμως προσέξαμε ὅτι δὲν ἦταν ὁ πραγματικὸς φύλακας τοῦ ἐργοστασίου ὁ Τζών, ἀλλὰ ἕνας ἀθλητικῶν διαστάσεων ἄνθρωπος, τριχωτὸς σὰν γορίλλας καὶ ποὺ τὰ μάτια του γυάλιζαν παράξενα.

—Τὰ λεφτά σας! μᾶς φώναξε ἄγρια.

Βγάλαμε τότε τὰ πορτοφόλια μας καὶ τοῦ τὰ δώσαμε. Ὁ κακοποιὸς μᾶς κλείδωσε ἔπειτα σὲ μιὰ ἀποθήκη κι' ἔφυγε ἀνενόχλητος. Ἐμεῖς χρειαστήκαμε πολλὲς ὧρες ὥσπου νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα καὶ νὰ ἔρθουμε γιὰ νὰ σᾶς ζητήσουμε τὴ συνδρομή σας.

Ὁ ἀστυνομικὸς κινητοποίησε ἀμέσως ἕνα πλῆθος πόλισμαν γιὰ νὰ ψάξουν στὰ ὄπισθα κέντρα τῆς Νέας Ὑόρκης, μήπως ἀνακαλύψουν πουθενὰ τὸν κακοῦργο, ἐνῶ ὁ ἴδιος μὲ μερικοὺς ἄλλους πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐργοστάσιο. Καὶ φυσικὰ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ πτῶμα τοῦ ἄτυχου Τζὼν Γκάου, ὅπως εἶχε ὁ δολοφόνος δεμένο στὴν καρέκλα. Κάτω στὸ πάτωμα βρέθηκε ἕνας ὀγκώδης κατάλογος τοῦ τηλεφώνου σχισμένος στὰ δυό, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι ὁ ἐγκληματίας εἶχε ἀφαιρέσει κλειδὶ δύναμι. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐξακρίβωσε ἀκόμη ὅτι εἶχε κλαπῇ ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τοῦ Γκουγκενχάϊμ μιὰ μεγάλη ποσότης πλατίνας ἀξίας 50.000 δολλαρίων.

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἐγκληματίας ἤξερε καλὰ τὸ ἐργοστάσιο, τὰ διάφορα τμήματά του καὶ ποῦ φυλάγονταν τὰ πολύτιμα μέταλλα. Ὅσο γιὰ τὸν σχισμένο κατάλογο τοῦ τηλεφώνου, αὐτὸ ἦταν μιὰ ἐπίδειξις τῆς δυνάμεως τοῦ κακοποιοῦ καὶ σήμαινε ὅτι τὴν ἴδια τύχη θὰ εἶχε ἐκεῖνος ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τὰ βάλῃ μαζύ του. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἡ αἰτία νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης του. Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ ἐργοστασίου θυμήθηκε τότε, ὅτι ἕνας ἐργάτης ποὺ εἶχε ἀπολυθῇ πρὶν λίγες μέρες, εἶχε μιὰ τέτοια καταπληκτικὴ δύναμι. Αὐτὸς ὁ ἐργάτης λεγόταν Τέξας Τζὶμ κι' ἔμενε στὸ Μπρόνξ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἔχασαν καιρό. Ἔτρεξαν ἀμέσως ἐκεῖ πέρα. Μὰ φτάσαν πολὺ ἀργὰ στὴν κατοικία τοῦ ἐγκληματίου. Ὁ κακοποιὸς εἶχε ἐξαφανιστῆ. Τὸ διαμέρισμα ὅμως τοῦ κακοποιοῦ ἦταν ἕνα παράδοξο ἐργαστήριο. Ὁ Τέξας Τζὶμ εἶχε τακτοποιήσει στοὺς τοίχους του καὶ σ' ἕνα σωρὸ ράφια ἄπειρες μπουκάλιες μὲ δραστικὰ δηλητήρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐτικέττες μὲ τὶς ὀνομασίες τους. Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐτικέττες ἦσαν γραμμένες μ' ἕνα χαρακτῆρα παράφρονος. Στὸ τραπέζι βρισκόταν ἀκόμη ἡ φωτογραφία ἑνὸς ἀθλητικοῦ νέου εἴκοσι ὀχτὼ χρόνων. Οἱ σωφὲρ μόλις τὴν εἶδαν, ἀνεγνώρισαν τὸν παράδοξο λωποδύτη ποὺ τοὺς εἶχε πάρει τὰ πορτοφόλια:

—Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι εἶνε αὐτὸς ὁ κακοποιός, εἶπαν. Τὸν γνωρίζουμε, γιατὶ μᾶς ἔχει μείνει ἀξέχαστη ἐκείνη ἡ τρομαχτικὴ νύχτα.

* * *

Ὁ Τέξας Τζὶμ ἦταν ἕνας παλιὸς ναυτικός, ποὺ παρεσύρθη στὸν ὑπόκοσμο τοῦ Λονδίνου, τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ἀμβούργου, ὅπου εἶχε μείνει ἄρκετὸ καιρό. Ἔτσι ἔγινε ἕνας ἐπικίνδυνος κακοποιὸς καὶ εἶχε τὴν μανία νὰ δηλητηριάζῃ τὰ θύματά του.

Ἡ ἔρευνες ὅμως τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ διήρκεσαν ἑξῆς ὁλόκληρους μῆνες, δὲν ἀπεκάλυψαν τίποτε. Ὁ δολοφόνος κρυβόταν ἐξακολουθῶντας ὡστόσο νὰ δηλητηριάζῃ ὅλο καὶ νέα θύματά του. Στὸ Σικάγο, στὴ Βοστώνη, στὴ Καλλιφόρνια σπείρονταν κάθε μέρα ἕνα σωρὸ μυστηριώδεις δηλητηριάσεις. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν κυριολεκτικῶς ἀναστατωθῆ. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς, ἀναγκάσθηκαν νὰ ζητήσουν τὴν συνδρομὴ τῶν γιάγκηδων καὶ νὰ ἐπικηρύξουν τὸ κεφάλι του ἀπὸ 10.000 δολλαρίων. Ἔτσι πρὸ εἰκοσι ἡμερῶν, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Νέας Ὑόρκης ἐξέπεμπε στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς Ἀμερικῆς τὴν ἀκόλουθη πληροφορία:

«Ἡ ἀστυνομία ἀναζητεῖ ἕναν διάσημο κακοποιὸ τὸν Τέξας Τζίμ, ὁ ὁποῖος εἶνε νέος ἀθλητικοῦ παρουσιαστικοῦ, ὑπερβολικὰ τριχωτὸς καὶ μ' ἐξωφρενικὴ δύναμι. Στὸ ἀριστερό του χέρι ἔχει κεντημένο ἕνα κίτρινο καὶ πράσινο φεῖδι, τοῦ ὁποίου τὸ κεφάλι φτάνει ὡς τὸν καρπό. Στὸ ἀριστερὸ ἐπίσης μπράτσο του ἔχει κεντημένο ἕνα κόκκινο ἐγχειρίδιο καὶ γύρω του κυκλοῦται ἐντὸς τῆς λέξεις: «Κολόμπο» — «Κεϋλάνη» — «Βαβάη». Θὰ δοθῇ ἀμοιβὴ 10.000 δολλαρίων στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Ζητῆστε φωτογραφίες του ἀπὸ τὰ τμήματα τῆς περιφερείας σας».

Τέξας Τζὶμ ὁ σιδεροχέρης. ὅταν ἦταν νέος

Πράγματι, σ' ὅλες τὶς ἀστυνομίες εἶχαν μοιρασθῆ ἕνα σωρὸ φωτογραφίες τοῦ Τέξας Τζὶμ γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν σύλληψί του. Κι' ἐπὶ ἑβδομὰ καὶ δεκαπέντε μέρες, παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία τοῦ Μίτσιγκαμ ὁ ὑπάλληλος ἑνὸς ἐξοχικοῦ ξενοδοχείου καὶ δήλωσε ὅτι εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν δηλητηριαστὴ στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἐνοικιαστοῦ τους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως ἐκεῖ πέρα καὶ δὲν ἄργησαν νὰ ἐξακριβώσουν ὅτι αὐτὸς πράγματι ἦταν ὁ ἐπικίνδυνος δηλητηριαστής. Τὸν ἔπιασαν κι' ὁ Τζὶμ ὁμολόγησε μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια τὶς πράξεις του. Διηγήθηκε ὅτι εἶχε ἀρχίσει τὰ τρομερὰ ἐγκλήματά του ἀπὸ ἡλικίας δεκαέξη χρόνων, ἀπὸ τὸν καιρὸ δηλαδὴ ποὺ ἦταν ναυτικός. Εἶχε δολοφονήσει τότε τὸν φίλο του Χάρρυ Τέσμαν, ρίχνοντας μέσα στὸν καφὲ του ἕνα δραστικὸ δηλητήριο. Ἔπειτα ἐξακολούθησε νὰ δηλητηριάζῃ παντοῦ ὅσους ἀνθρώπους γνώριζε.

—Μ' ἀρέσει ἐξαιρετικὰ νὰ δηλητηριάζω, ἐλέγε μ' ἀπάθεια στοὺς ἀστυνομικούς. Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη κι' ὅταν μὲ κυριεύσει χάνω τὰ λογικά μου. Ἔχω δηλητηριάσει μέχρι σήμερα πενῆντα ἀνθρώπους.

Ὁ Τέξας Τζὶμ μετὰ τὴν ὁμολογία τῶν ἐγκλημάτων του, κλείσθηκε στὴ φυλακή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔφυγε μετὰ δέκα μέρες γιὰ νὰ ὁδηγηθῇ στὸ κακουργοδικεῖο, τὸ ὁποῖο καὶ τὸν κατεδίκασε σὲ σαράντα χρόνων καταναγκαστικὰ ἔργα στὶς φυλακὲς τοῦ Σίνγκ-Σίνγκ. Μὰ τότε ἐπενέβησαν οἱ διάφοροι ψυχίατροι, οἱ ὁποῖοι ἐξήγησαν, ὅτι ὁ Τέξας Τζὶμ ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος τρελλός, ποὺ εἶχε τὴ μανία νὰ δηλητηριάζῃ τοὺς φίλους του. Ἔγινε κατόπιν αὐτοῦ ἀναθεώρησι τῆς δίκης κι' ὁ τρομερὸς δηλητηριαστὴς τῆς Νέας Ὑόρκης κλείστηκε στὸ τρελλοκομεῖο τῆς Ντανεμόρα μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους τρελλοὺς ἐγκληματίας.

Ἔτσι ἡσύχασαν ἡ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀπὸ τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο κακοποιὸ τῆς ἐποχῆς μας, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναστατώσει τοὺς κατοίκους τοῦ Νέου Κόσμου μὲ τὰ φρικώδη ἐγκλήματά του.

ΧΕΝΡΥ ΜΟΣΝΙΚ

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνας χωρικὸς ἀπ' τὴν Σκωτία, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου, κατέφυγε στὸ γνωστὸ κόλπο τῆς ἀπαγωγῆς: Ἐκλεψε δηλαδὴ τὴν ἀγαπημένη του κι' ἔτσι ἀπέφυγε τὰ συγχαρητήρια τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ποὺ στοιχίζουν μοιραίως πολλά. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν τίμιος ἄνθρωπος, δὲν ἤθελε καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὴν γυναίκα ποὺ τὸν ἀκολούθησε καὶ σκέφτηκε νὰ πάνε κι' οἱ δυὸ στὸν παπᾶ γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἕνωσί τους. Τὰ ἔξοδα ἄλλωστε τῆς ρομαντικῆς αὐτῆς γαμηλίου τελετῆς, θὰ ἦσαν πενιχρά.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, ὁ Σκωτσέζος ἄφησε τὴν ἀγαπημένη του ἀπ' ἔξω καὶ μπῆκε μέσα.

—Πόσα θές, πάτερ μου, γιὰ νὰ μὲ παντρέψῃς; ρώτησε τὸν παπᾶ.

Ὁ παπᾶς, ἀπ' τὴν ἐρώτησι ποὺ τοῦκανε ὁ χωρικός, κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕναν φιλάργυρο συμπατριώτη του καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸν ἑξῆς ἔξυπνο τρόπο:

—Νὰ σοῦ πῶ... Ὁ γάμος σου θὰ σοῦ κοστίσῃ τόσο, ὅση εἶνε καὶ ἡ ἀξία τῆς γυναίκας ποὺ θὰ παντρευτῆς.

—Λαμπρά! φώναξε τότε ὁλόχαρος ὁ Σκωτσέζος κι' ἔδωσε τοῦ παπᾶ ἕνα σελλίνι, ἐνῶ ταυτοχρόνως φώναζε τῆς νύφης νὰ μπῇ μέσα.

Ὁ πονηρὸς κι' ἐκδικητικὸς παπᾶς, μόλις ἡ ντροπαλὴ χωριατοπούλα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της, τὴν κύτταξε μ' ἕνα σύντομο βλέμμα καὶ ὕστερα, ἀφοῦ τοὺς πάντρεψε, ἔδωσε τοῦ γαμπροῦ ἕξη πέννες...ρέστα!

* * *

Ἕνας Σκωτσέζος πεζοπόρος φιλοξενήθηκε κάποτε γιὰ λίγη ὥρα ἀπ' τὸν ἰδιοκτήτη μιᾶς ἐπαύλεως, ἡ ὁποία βρισκόταν στὸ δρόμο του.

Ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ πρόσφερε ἕνα ποτηράκι βενεδικτίνης καὶ κατόπιν τὸν ρώτησε τί ἄλλο ἐπιθυμοῦσε.

—Θὰ ἤθελα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σκωτσέζος, νὰ μοῦ δίνατε ἀκόμα ἕνα ποτηράκι ἀπ' τὸ ἴδιο λικέρ...

—Δὲν ἔχεις ἄδικο, τοῦ εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης. Τὸ λικὲρ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο. Κατασκευάζεται ἀπὸ καλογήρους.

—Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ αὐτοὺς τοὺς ἅγιους ποὺ τὸ κατασκευάζουν! φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Σκωτσέζος.

Καὶ παρατηρῶντας τὸ ποτηράκι μὲ τὸ λικὲρ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι, ἐπρόσθεσε:

—Καὶ νὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔφτιασε αὐτὰ τὰ... μικροσκοπικὰ ποτηράκια!...

* * *

Ὁ Σκῶτος θεατρικὸς συγγραφεὺς Φάλκον, συνήθιζε νὰ διηγῆται συχνὰ τὸ ἑξῆς «ἄκρον ἄωτον» ἀφηρημάδας, τὸ ὁποῖο τοῦ συνέβη μὲ τὸν πατέρα του:

—Περνῶντας μιὰ μέρα ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ καφενεῖο τοῦ Λονδίνου, εἶδα τὸν πατέρα μου νὰ κάθεται μὲ κάτι φίλους του καὶ τὸν χαιρέτησα.

—Ποιός εἶν' αὐτὸς ποὺ μὲ χαιρέτησε;...» ρώτησε ὁ πατέρας μου τὸν πλαγιό του, ἀφηρημένα.

—Σὲ καλό σου! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ποῦ εἶχες λοιπὸν τὸ νοῦ σου;... Ὁ γυιός σου εἶνε!...»

—Μωρέ, καλὰ λές!... ἀπάντησε πιὸ ἀφηρημένα ὁ πατέρας μου. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ μόλις εἶδα τὸ μοιτσουνό του, ἀναρωτήθηκα μέσα μου, ποῦ τὸ ξανάχω ὲῆ αὐτὸ τό...παλιηόμουτρο;...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τί ἀξίζει πραγματικὰ ἕνας ὡραῖος ἔφηβος. Ἡ τίμιες γυναῖκες τοὔλάχιστον. Οὐάϊλντ

* * *

Ὁ ἔρως στὶς καρδιές μας δὲν γεννιέται σύμφωνα κι' ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία ἐκείνου ποὺ ἀγαποῦμε. Ἂν ἦταν ἔτσι, τότε δὲν θὰ ὑπῆρχε καμμιὰ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Ἔρωτα καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Μὶς Μπράντον

* * *

Ὁ ἔρωτας μ' ἀνάγκασε νὰ κάνω ὅλες τὶς τρέλλες στὴ ζωή μου, ὅλες, ἐκτὸς ἀπὸ μιά, νὰ....παντρειτῶ!...

Γ. Βάλσχ

* * *

Ὁ ἔρωτας ποὺ ἀρχίζει νὰ μεγαλώνῃ σιγὰ - σιγά, μαζὺ μὲ τὴν ἐκτίμησι, ποὺ μᾶς ἐμπνέει ὁλοένα καὶ περισσότερο τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶμε, εἶνε χωρὶς ἄλλο ὁ πιὸ ὑγιὴς καὶ ὁ πιὸ μακρόβιος ἔρωτας.

Μὶς Μπράντον

* * *

Ὁ ἔρωτας φωλιάζει στὶς πιὸ εὐγενικὲς ψυχές, ὅπως ἡ κάμπια τρυπώνει στὰ πιὸ ὡραῖα μπουμπούκια τῆς τριανταφυλλιᾶς. Σαίξπηρ

* * *

Ὁ ἔρωτας ποὺ μᾶς ἔρχεται χωρὶς νὰ τὸν ζητήσουμε, εἶνε ἕνα τρομερὸ δῶρο.

Ρ. Κίπλιγκ

* * *

Ὁ συζυγικὸς βίος εἶνε ἁπλῶς μιὰ συνήθεια, μιὰ κακὴ συνήθεια. Ἐντούτοις λυπούμεθα ὅταν ἡ τύχη τὰ φέρνει νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπ' αὐτήν. Ἴσως γιατὶ τὶς κακὲς συνήθειες τὶς νοσταλγοῦμε περισσότερο, γιατὶ ἀποτελοῦν τὸ οὐσιωδέστερο στοιχεῖο τῆς προσωπικότητός μας. Οὐάϊλντ

* * *

Μιὰ κοκκέτα γυναῖκα μοιάζει μὲ τὸ τριαντάφυλλο, ποὺ κάθε ἐρωτευμένος παίρνει κι' ἀπὸ ἕνα φύλλο. Ἔτσι στὸ τέλος δὲν μένουν παρὰ τ' ἀγκάθια γιὰ τὸν σύζυγο !... Ντίκενς

* * *

Μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἐξεπλήρωσα τὰ κυριώτερα καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα, κατὰ τοὺς φιλοσόφους, εἶνε τὰ ἑξῆς τέσσερα : Νὰ χτίσῃς ἕνα σπίτι, νὰ φυτέψῃς ἕνα δένδρο, νὰ γράψῃς ἕνα βιβλίο καὶ νὰ κάνῃς ἕνα παιδί.

Στὲρν

* * *

Τὸν ἄνδρα μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ τὸν γελάσῃ μὲ λόγια. Τὴ γυναῖκα ὅμως ὁ ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν γελάσῃ οὔτε μὲ τὴ σιωπή.

Ναταλία Μπάρνεϋ

* * *

Ὦ, ἡ καρδιὰ ποὺ ἀληθινὰ ἀγάπησε, ποτὲ τῆς δὲν ξεχνᾶ. Πιστὴ ὧς τὸ τέλος, σὰν τὸ ἡλιοτρόπιο, ποὺ ἀκολουθεῖ ἀδιάκοπα τὸν ἥλιο, στρέφεται πρὸς τὴν ἀγάπη, πρὸς τὸ φῶς. Θ. Μούρ

* * *

Τὶς διανοούμενες γυναῖκες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ γράμματα, τὶς κυττάζω μὲ τὴν ἴδια λύπη ποὺ κυττάζω καὶ τὰ ὡραῖα λουλουδάκια, ποὺ κάποια αἰσθηματικὰ κορίτσια συνηθίζουν νὰ ξεραίνουν, πατώντας τα μέσα στὰ φύλλα ἑνὸς βιβλίου. Ζάνκινς

* * *

Ἡ γυναῖκα, τὸ κρασὶ καὶ τὰ χαρτιὰ ἐλαττώνουν τὴν περιουσία καὶ αὐξάνουν τὶς ἀνάγκες μας. Ἡ ἀναγνώρισις ἑνὸς πάθους κοστίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ συντήρησι καὶ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν μας.

Φραγκλίνος

* * *

Ἡ γυναῖκες, ὅταν εἶνε ὡμορφες ἢ ἄσχημες, θέλουν νὰ τὶς ἐπαινοῦμε γιὰ τὸ πνεῦμα τους. Ὅταν ὅμως δὲν εἶνε οὔτε ὡμορφες οὔτε ἄσχημες, τοὺς ἀρέσει νὰ μιλᾶμε γιὰ τὴ χάρι τους καὶ τὴν ὡμορφιά τους.

Λόρδος Τσέστερφιλντ

* * *

Πολλὲς φορὲς ἐπόθησα νὰ εἶχε τὸ γυναικεῖο φῦλο ἕνα τριαντάφυλλο, λέγω στόμα, γιὰ νὰ μποροῦσα νὰ φιλήσω ὅλες τὶς γυναῖκες μονομᾶς, ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ ὧς τὴ Δύσι.

Λόρδος Βύρων

* * *

Ἡ γυναῖκες μᾶς μεταχειρίζονται ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἀνθρωπότης μεταχειρίζεται τοὺς Θεούς της. Μᾶς λατρεύουν, μὰ διαρκῶς ἔχουν κάτι νὰ μᾶς ζητήσουν.

Οὐάϊλντ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΗΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο 'Αρχιδούξ Λεοπόλδος των 'Αψβούργων

("Ενα πολύκροτο άρθρο ποὺ ἔγραψε, μόλις ξαναγύρισε στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, ὁ Αὐστριακὸς ἀρχιδοὺξ Λεοπόλδος τῶν 'Αψβούργων)

Τὸν καιρὸ ποὺ βρισκόμουν στὴ Νέα 'Ορλεάνη, ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ τὸν μίστερ Μπὴν Γουέστλαντ, τὸν περίφημο διαφημιστὴ τοῦ 'Ερρίκου φὸν Στροχάϊμ, τοῦ μεγάλου σκηνοθέτου ποὺ θριαμβεύει σήμερα στὸ Νέο Κόσμο. 'Ο μίστερ Γουέστλαντ μὲ προσκαλοῦσε στὲ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ παρευρεθῶ στὴν «πρεμιέρα» τοῦ «Γαμηλίου 'Εμβατηρίου», τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Στροχάϊμ. Σ' αὐτὴ τὴν ταινία, ἀνάμεσα σὲ διάφορα ἄλλα ἱστορικὰ πρόσωπα, θὰ παρουσιαζόντουσαν, ὄχι μόνο τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὁ θεῖος μου, ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος 'Ιωσήφ.

"Ἤξερα, ὅτι ὁ μεγάλος σκηνοθέτης ἤθελε νὰ μάθη τὴ γνώμη ἑνὸς μέλους τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας γι' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς ταινίας του καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀρνήθηκα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πόλι τῶν «ἀστέρων». 'Η πρόσκλησι τοῦ Γουέστλαντ ἦταν γιὰ μένα ἡ καλύτερη πρόφασι ποὺ μποροῦσα νὰ βρῶ, γιατὶ ἀπὸ καιρὸ ἤθελα νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὶς γόησσες τῆς ὀθόνης.

"Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ δυὸ μέρες, εφθασα στὸ Χόλλυγουντ, τὸ ἀπόγευμα. Στὶς τρεῖς ἡ ὥρα βρισκόμουν κιόλας στὸ γραφεῖο τοῦ Στροχάϊμ κι' ἐπειδὴ ὁ σκηνοθέτης δὲν εἶχε διαθάσει τὶς ἐφημερίδες ποὺ ἔγραφαν γιὰ τὴν ἄφιξί μου, ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ὅταν μὲ εἶδε ξαφνικὰ μπροστά του. 'Ο μεγάλος καλλιτέχνης ἦταν μὲ τὸ πουκάμισο, μὲ ἀνασκουμπωμένα τὰ μανίκια καὶ χωρὶς κολάρο. "Επινε δὲ διαρκῶς, τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο, ἀναρίθμητα ποτήρια παγωμένου νεροῦ.

—Εἴσαστε ὁ κ. φὸν Στροχάϊμ, ὁ σκηνοθέτης; τὸν ρώτησε ὁ γραμματεύς μου.

—Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ξηρὰ καὶ μὲ σκυθρωπὸ ὕφος ἐκεῖνος, ἀπησχολημένος μὲ τὸ «ντεκουπάρισμα», τὸ «ψαλλίδισμα» δηλαδὴ μιᾶς ταινίας ποὺ θὰ ἦταν δίχως ἄλλο τὸ «Γαμήλιο 'Εμβατήριο».

—"Εγὼ εἶμαι ὁ Νιούχαρτ, ὁ γραμματεὺς τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Ὑψηλότητος τοῦ 'Αρχιδουκὸς Λεοπόλδου...

Καὶ ὁ γραμματεύς μου μὲ παρουσίασε ἀμέσως στὸν Στροχάϊμ.

'Ο σκηνοθέτης ἀποσβωλώθηκε κι' ἔχασε τὴ μιλιά του. 'Αμέσως ὅμως συνῆλθε καὶ τότε ὁμολογῶ ὅτι μὲ περιποιήθηκε σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τοῦ Χόλλυγουντ. Μοῦ ἔδειξε τὰ τούντιο, μοῦ παρουσίασε τοὺς συνεργάτες του καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ μέρος τοῦ «Γαμηλίου 'Εμβατηρίου» ποὺ ἐνδιέφερε τὴν οἰκογένειά μου.

Τὸ θράδυ τῆς ἴδιας μέρας ἔγινε πρὸς τιμήν μου μιὰ μεγάλη δεξίωσις στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. 'Ο Στροχάϊμ εἶχε καλέσει ὅλους τοὺς γόητες καὶ ὅλες τὶς γόησσες κεὶ τὶς μοιραῖες γυναῖκες τοῦ κινηματογράφου, γιὰ νὰ τὶς γνωρίσω καὶ νὰ χορέψω μαζύ τους.

'Από τοὺς ἄνδρες λοιπὸν ὁ μολογῶ, ὅτι μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ δειλία καὶ ἡ συμπαθητική σεμιότης τοῦ Κλὶρκ Γκαΐμπλ. 'Ο νέος αὐτὸς τύπος τοῦ Δὸν Ζουάν ποὺ παρουσιάζεται στὴν ὀθόνη ὡς ἕνας τολμηρὸς καὶ θαρραλέος ἄνδρας ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ τίποτα, εἶνε στὴν ἰδιωτική του ζωὴ ὁ πιὸ ἥσυχος κι' ὁ πιὸ μετριόφρων ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ποτὲ δὲν μιλάει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ποτὲ δὲν κυττάζει τὶς γυναῖκες μὲ μάτι κατακτητοῦ. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ γοητεία του. "Ολος ὁ κόσμο τὸν λατρεύει, γιατὶ δὲν «παίζει» τὸν Δὸν Ζουάν καὶ στὴ ζωή. "Οπως ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχγες εἶνε ἁπλός, σεμνὸς καί.. συμπαθητικώτατος.

'Αριστοκρατικός, ἀκατάδεκτος, ἄψογος στοὺς τρόπους του καὶ μὲ κάτι τὸ τρελλό, τὸ ἀνιπόρρπο στὰ μάτια, στις κινήσεις στὶς σκέψεις, εἶνε ὁ ἀγαπητός μου Τζὼν Μπάρρυμορ, «ὁ γόης

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—Ὁ ὁποκόμης Τζίλ ντὲ Σὲμπρ κι' ἡ ἐξαδέλφη του Μάττυ, ἕνα παραχαϊδεμένο κορίτσι, γεμάτο ἰδιοτροπίες, ταξειδεύοντας στὴν Ἰταλία, τραυματίζονται, ὁ πρῶτος ἐλαφρὰ κι' ἡ δεύτερη σοβαρότερα, σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Ἐπειδὴ ἡ κατάστασις τῆς Μάττυ δὲν ἐπιτρέπει τὴ μεταφορὰ της στὴ Φλωρεντία, ἀναγκάζεται νὰ δεχθῆ τὴ φιλοξενία τοῦ γέρο Πάολο Νεράλντι, ἑνὸς συνταξιοῦχου δασκάλου, ὁ ὁποῖος ζῆ μαζὺ μὲ τὴν ἐγγονή του, τὴν ὡραία καὶ γοητευτικὴ Κλάρα. Ἡ Κλάρα εἶνε κόρη τῆς κόρης τοῦ Νεράλντι κι' ἑνὸς Γάλλου ἐθνικατρίδου, ὁ ὁποῖος, λίγο μετὰ τὸ γάμο του, ἐγκατέλειψε τὴ σύζυγό του, κάνοντάς την ἔτσι νὰ πεθάνη, κι' ὁ ὁποῖος δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ νὰ μάθη τίποτε γιὰ τὴν κόρη του. Ἡ Μάττυ ἀντιπαθεῖ τὴν Κλάρα γιὰ τὴν ὀμορφιά της, ἐπειδὴ ἡ ἰδία εἶνε ἀσχημη, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ Τζίλ τὴν συμπαθεῖ ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ. Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Τζίλ καὶ ἡ Κλάρα κουβεντιάζουν, ἀνακαλύπτουν ἔξαφνα ὅτι ὁ πατέρας τῆς Μάττυ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τῆς Κλάρας, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τὴ σύζυγό του καὶ τὴν κόρη του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὶς πέντε, ὁ Τζίλ ξαναγύριζε στὸ σπίτι τοῦ Νεράλντι γιὰ νὰ πάρη τὸ τσάϊ του μὲ τὴν Μάττυ. Σχεδὸν πάντα, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε, συναντοῦσε τὸν Πάολο κ' οἱ δυὸ μαζὺ συζητοῦσαν γιὰ μερικὲς στιγμές, εἴτε καθισμένοι μέσα στὴ μικρὴ σάλλα, εἴτε κόβοντας βόλτες στὶς δενδροστοιχίες τοῦ κήπου καὶ καπνίζοντας.

Μὰ δὲν ἔβλεπε τώρα πειὰ τὴν Κλάρα νὰ παρουσιάζεται μπροστά του.

—Ἡ ἐγγονή μου εἶνε πολὺ ἀπασχολημένη, ἀπαντοῦσε ὁ γέρος στὶς ἐρωτήσεις τοῦ Τζίλ. Ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τοὺς φτωχούς, διδάσκει κατήχησι στὰ παιὸάκια κ' ἔχει πάντα πολλὲς ἐργασίες.

—Δὲν θὰ εἶνε καθόλου εὐχάριστο γιὰ σᾶς, παρατήρησε ὁ Τζίλ, ἂν σᾶς ἀφίνει συχνὰ ἔτσι μόνο...

—Ὦ! δὲν μ' ἀφίνει πάντοτε!...

Μὰ τὸ κόμπιασμα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ γέρος εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔπεισε τὸν Τζίλ γιὰ ὅ,τι εἶχε μαντεύσει κιόλας: γιὰ νὰ ἀποφύγη κάθε ἐπικοινωνία μαζύ του, ἡ Κλάρα εἶχε πολλαπλασιάσει τὶς ἐξωτερικές της ἐργασίες.

Ἡ παρατήρησί του αὐτὴ τὸν ἔθιξε στὴν ἀρχὴ στὸν ἐγωϊσμό του, ἐγωϊσμὸ ἀνθρώπου ποὺ τὸν κολάκευαν καὶ τὸν ἀναζητοῦσαν ὅλοι. Μά, κατόπιν ποὺ σκέφτηκε καλύτερα, βρῆκε τὴ στάσι αὐτὴ τῆς Κλάρας πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἡόσο περήφανη κ' ἐξαιρετικὴ ψυχὴ ἔπρεπε νάχη αὐτὴ ἡ νέα! Ἀσφαλῶς, ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ τὴν σπουδάση ἀπὸ κοντά.

Τὸ ἤθελε αὐτὸ ἀκόμα περισσότερο, γιατὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος διάβολος, ἡ Μάττυ, τὸν ρωτοῦσε κάθε τόσο εἰρωνικά:

—Φαντάζομαι πὼς προχωρεῖς καλὰ στὴ μελέτη τῆς ψυχολογίας τῆς σινιορίνας Κλάρας.

Κ' ἐκεῖνος τῆς ἀπαντοῦσε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία:

—Μπᾶ! Τὴν ἔχω ἐγκαταλείψει ἐντελῶς... Ἔχω τόσες ἄλλες ἀσχολίες, ὥστε δὲν προφταίνω...

Καταλάβαινε ὅμως, ὅτι ἡ Μάττυ εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν μίστρες Σμῆτον ἀσφαλῶς, ὅτι εἶχε μέρες νὰ δῆ τὴν Κλάρα. Ἤξερε δὲ καλὰ τὴν ἐξαδέλφη του γιὰ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι ἔνοιωθε μιὰ μοχθηρὴ χαρὰ γι' αὐτὴ τὴν ἀπογοητευσί του.

«Μὰ θὰ πάρω τὴ ἐκδίκησί μου, μὶς Μάττυ, σκέφτοταν μὲ ὀργή. Ἡ σινιορίνα Κλάρα δὲν θὰ μένη πάντα ἀθέατη καὶ τότε θὰ διασκεδάσω μὲ τὴ σειρά μου, προκαλῶντας τὴ ζήλεια σου.»

Μονάχα, ἀναρωτιόταν πῶς θὰ τὰ κατάφερνε νὰ συναντήση τὴν Κλάρα. Πῆγε ἕνα πρωὶ στὴν ἐκκλησία, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴ δῆ. Πράγματι, τὴ διέκρινε νὰ προσεύχεται γονατιστὴ μὲ μιὰ σοβαρὴ θερμότητα ποὺ φώτιζε τὸ ὡραῖο πρόσωπό της. Μὰ ὁ Τζίλ, ὅσο ἄπιστος κι' ἂν ἦταν, ἔνοιωθε ἀρκετὸ σεβασμὸ γιὰ τὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις τῶν ἄλλων, ὥστε νὰ μὴ θελήση νὰ τὴν ἀνησυχήση ἐκεῖ. Κατὰ τὴν ἔξοδό της πάλι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, στὴ μικρὴ πλατεῖα, δὲν μπόρεσε νὰ τῆς μιλήση, γιατὶ τὸν ἔβλεπαν ὅλες ἡ κουτσομπόλες τοῦ χωριοῦ. Καὶ γιὰ κανένα λόγο, αὐτὸς ὁ σκεπτικιστής, ποὺ ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα, δὲν θὰ ἤθελε ἐξ αἰτίας του νὰ κακολογηθῆ ἢ νὰ σχολιαστῆ ἁπλῶς ἡ Κλάρα.

Μετέβαινε ἐπίσης συχνὰ στὸ δάσος τοῦ Σίλβι, ἐλπίζοντας νὰ τὴν ξαναϊδῆ κοντὰ στὸ ἐρειπωμένο παρεκκλήσιο, ὅπως τὴ μέρα τοῦ ἀτυχήματος. Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας τὸν εἶχε γοητεύσει—κ' ἕνα ἀπόγευμα—ὀχτὼ μέρες μετὰ τὸν ἐρχομό του στὸ Μενάφι—πῆγε κ' ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ μὲ τὸ καβαλλέτο του καὶ τὰ πινέλλα του.

Ἐκεῖ, καὶ τὶς θερμότερες ἀκόμα καλοκαιρινὲς ἡμέρες, ἐπικρατοῦσε δροσιά, χάρις στὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων. Ὁ Τζίλ ἐργαζόταν μὲ ζωηρότητα, ζωγραφίζοντας τὸ γραφικὸ παρεκκλήσιο κι' ἀναπνέοντας τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῶν ὁδῶν.

Ἕνας ἀνάλαφρος θόρυβος τὸν ἔκανε ἔξαφνα νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του. Σ' ἕνα μονοπάτι εἶδε τὴν Κλάρα, ἡ ὁποία μόλις τὸν ἀντίκρυσε, ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ γυρίση πίσω.

Τότε ἐκεῖνος πετάχτηκε μὲ τόση ζωηρότητα, ὥστε ὅλα τὰ σύνεργά του ἔπεσαν κάτω.

—Μὲ ἀποφεύγετε! τῆς εἶπε. Εἶμαι λοιπὸν τόσο τρομερὸς γιὰ σᾶς;

Καὶ καθὼς μιλοῦσε, προχωροῦσε πρὸς αὐτὴν μὲ τὸ καπέλλο του στὸ χέρι.

Ἡ Κλάρα εἶχε κοκκινίσει λίγο καὶ τὸ βλέμμα της εἶχε μιὰ προκλητικὴ ἔκφρασι.

—Δὲν σᾶς ἀποφεύγω, ἀπάντησε ψυχρά. Ἁπλούστατα, σᾶς ἀφίνω ἐλεύθερο τὸ μέρος.

—Μ' αὐτὸ θέλετε νὰ πῆτε ὅτι αὐτὴ ἡ θέσις εἶνε συνήθως δική σας...

—Ἔ λοιπόν, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, φεύγω ἐγώ.

—Ὄχι! Ὄχι! Ἔκανε ἡ Κλάρα. Ἐξακολουθῆστε τὴν ἐργασία σας. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα μέρη, στὰ ὁποῖα μπορῶ νὰ ἐγκατασταθῶ ἐγώ...

—Καθόλου... Μὲ τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἴπατε στὴν ἀρχή, θέλατε νὰ μοῦ δώσετε νὰ καταλάβω, ὅτι ἐδῶ εἶνε ἡ θέσι σας. Τὸ λοιπόν, εἶμαι κ' ἐγὼ ἐπίμονος, σινιορίνα, ὅσο καὶ μιὰ νεαρὴ Ἰταλίδα ποὺ ξέρω κ' ἡ ὁποία ἐπιμένει ν' ἀποφεύγη τὸν δυστυχισμένο Γάλλο ἐξάδελφό της σὰν λεπρό.

Ἡ Κλάρα κοκκίνισε πάλι καὶ κατσούφιασε ἐλαφρά.

—Κανένας ἐδῶ δὲν ξέρει αὐτὴ τὴ συγγένειά μας, εἶπε ξερά.

—Θὰ ἤθελα ἐν πρώτοις νὰ σᾶς ρωτήσω γιατὶ δὲν τὴν ἀποκοινώνετε. Ἡ Μάττυ εἶνε κλεισμένη στὴν κάμαρή της. κι' οἱ μίστρες Σμῆτον, οὔτε ἡ καμαριέρα της ξέρουν Ἰταλικά. Μὰ κι' ἂν παραδεχτοῦμε ἐπιτέλους, ὅτι φοβᾶστε τὶς ἀδιακρισίες μας, δὲν ἀνακοινώνετε στοὺς συμπολίτας σας ὅτι ὁ Τζίλ ντὲ Σὲμπρ εἶνε ἐξάδελφός σας, αὐτὸ δὲν σᾶς ἐμποδίζει κάθολου νὰ μοῦ φέρεστε μὲ λιγώτερη ψυχρότητα καὶ δυσπιστία.

Ἡ Κλάρα χαμήλωσε λίγο τὸ κεφάλι της ὥσπου νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ τὰ δάχτυλά της ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν μηχανικὰ τὶς κορδέλλες τοῦ σάκκου μὲ τὸ ἐργόχειρό της.

—Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνω γιὰ νὰ διαλύσω τὸ τὸ αἴσθημά σας, τὸ τόσο ταπεινωτικὸ γιὰ μένα; ρώτησε ὁ Τζίλ μὲ φωνὴ γλυκειὰ καὶ πολὺ μένη. Ὅ,τι κι' ἂν σᾶς πῶ, δὲν θὰ τὸ πιστέψετε κι' αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα τρομερό...

—Μὴν εἶστε ὑπερβολικός, σᾶς παρακαλῶ! εἶπε ἡ Κλάρα, κάνοντας μιὰ κίνησι γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ. Δὲν ἀρνοῦμαι καθόλου τὴν εἰλικρίνειά σας, μὰ πρέπει νὰ καταλαβαίνετε ὅτι ἡ θέσις μου μοῦ ἐπιβάλλει μιὰ γάλη ἐπιφυλακτικότητα.

—Φυσικά... Μὰ δὲν εἶν' αὐτὸ ποὺ πικραίνει, πιστέψετέ με. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, μαντεύω σὲ σᾶς κάτι παραπάνω—μιὰ δυστυχία φυσική, τὸ ὁμολογῶ.

Τὸ φωτεινὸ βλέμμα τῆς νέας προσηλώθηκε στὸν Τζίλ. Φάνηκε νὰ κυτάζη, κάπως μπερδεμένη, αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ ἦσαν αἰωνίως ματικὰ πάντοτε καὶ τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ εἰλικρίνεια, χωρὶς νάχουν τὴν συνηθισμένη εἰρωνική τους ἔκφρασι.

—Λυποῦμαι γι' αὐτό...ναί, λυποῦμαι εἰλικρινῶς, εἶπε ἡ νέα, μὲ τόνο διστακτικό. Βλέπετε, εἶμαι μι' ἁπλοϊκὴ χωρικὴ καὶ δὲν ξέρω...

—Μιὰ χωρική! Δὲν λέτε καλύτερα μιὰ ξεχωριστὴ μεγάλη κυρία! τὴν διέκοψε ὁ Τζίλ μὲ θέρμη.

Ἡ χρυσὲς βλεφαρίδες τῆς Κλάρας ἔσμιξαν πάλι. Κι' ὁ Τζίλ φοβούμενος μήπως τὴν ψύχρανε, εἶπε ζωηρά:

—Συγνώμην! Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ σᾶς ξανακάνω κουβέντα, ἀφοῦ βλέπω πὼς δὲν σᾶς ἀρέσουν καθόλου. Μὰ πρὶν ἀπέλθω μου καὶ σεῖς ὅτι στὸ ἑξῆς δὲν θὰ εἶστε τόσο αὐστηρὴ ἀπέναντί μου, ὅτι δὲν θὰ λείπετε πάντα ἀπὸ τὸ σπίτι σας ὅταν ἔρχομαι ἐγὼ ἐκεῖ κι' ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέπετε καμμιὰ φορὰ νὰ κουβεντιάζω μαζύ σας;

—Μὰ εἶστε πολὺ ἀπαιτητικός! ἀπάντησε ἡ Κλάρα μὲ ἡσυχία σοβαρὸ κ' εὔθυμο συγχρόνως. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ τίποτε... Θὰ δοῦμε...

—Δηλαδὴ ἐπιφυλάττεσθε ὥσότου νὰ μὲ γνωρίσετε. Μὰ τί θὰ κατορθώσετε αὐτό, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μὲ βλέπετε;

—Δὲν ἀρνοῦμαι νὰ σᾶς βλέπω, εὖτε καὶ νὰ κουβεντιάζω μαζύ σας, ἂν κι' ἀναρωτιέμαι ποιὰ εὐχαρίστησι ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἀντιλήψεώς σας καὶ τῆς διανοητικῆς σας ἀξίας μπορεῖ νὰ βρίσκη στὴν κουβέντα μιᾶς ἀμαθοῦς ὅπως ἐγώ;

—Μὰ εἴστε στ' ἀλήθεια τόσο ἀμαθής, ὅσο λέτε;

—Ἀπέναντί σας, ναί. Ἔκανα καλὲς κλασικὲς σπουδὲς μέχρις ἡλικίας δεκαεφτὰ ἐτῶν, μὰ ὅταν ξαναγύρισα ἀπ' τὸ μοναστῆρι ἐδῶ, μοῦ ἔλειψαν τὰ μέσα κι' ὁ χρόνος γιὰ νὰ τὶς συνεχίσω, ἂν κ' ἡ ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ μορφωθῶ. Ἂν μπορῶ νὰ μιλήσω λίγο γιὰ τὰ διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα ἢ γιὰ τ' ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ μεσαίωνος καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως, εἶμαι ἐλάχιστα πληροφορημένη γιὰ τὰ ἔργα τῶν συγχρόνων. Καὶ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι, ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲν ἔχω συνηθίσει νὰ διαβάζω ὅ,τι κι' ἂν πέσει στὰ χέρια μου...

—Σᾶς συγχαίρω γι' αὐτό! Εἶστε μιὰ πραγματικὴ νέα ἐσεῖς, πράγμα ποὺ δὲν συμβαίνει καθόλου μὲ τὶς κοπέλλες τῶν οἰκογενειῶν ποὺ ξέρω, ἡ ὁποῖες ἀδιαφοροῦν τόσο γιὰ τὶς ἠθικές, ὅσο καὶ γιὰ τὶς θρησκευτικὲς παραδόσεις ποὺ ἀποτελοῦν τὴν βάσι τῆς ζωῆς τῶν λαῶν. Τὸ ἀναγνωρίζω αὐτὸ εἰλικρινῶς ἐγώ, ποὺ εἶμαι ἕνας ἄπιστος.

—Σᾶς λυπᾶμαι! ψιθύρισε ἡ Κλάρα.

—Ἴσως ἔχετε δίκηο, τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Τί τὰ θέλετε, τράβηξα ὅπου ἤθελα, χωρὶς καμμιὰ ἠθικὴ καθοδήγησι. Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δώδεκα χρόνων, μοῦ ἔδωσαν ἕνα πασάλειμμα θρησκευτικῆς μορφώσεως, γιατὶ ἡ μητέρα μου πέθανε γρήγορα. Ὁ πατέρας μου εἶχε πολὺ ἐλεύθερες ἢ μᾶλλον ἐπιπόλαιες ἀρχὲς καὶ θεωροῦσε ὅτι ἡ ἀπόλαυσις ἀποτελοῦσε τὸν μόνο κανόνα τῆς ζωῆς. Δὲν καταγινόταν ποτὲ μὲ μένα, παρὰ μόνο γιὰ νὰ μοῦ δίνη χρήματα καὶ νὰ μοῦ λέη: «Διασκέδασε, φίλε μου, εἶνε ἡ ἡλικία σου.» Εὐτυχῶς, ἐγὼ ἀπὸ μικρὸς ἀγαποῦσα τὴν ἐργασία. Αὐτὴ ἴσως καὶ μερικὰ ἀξιώματα τιμῆς ποὺ τὰ εἶχα ἐκ φύσεως, μ' ἐμπόδισαν νὰ γίνω χειρότερος ἀπ' ὅ,τι εἶμαι καὶ νὰ μοιάσω μὲ μερικοὺς ἄλλους τῆς τάξεώς μου. Μὰ ἔγινα ἕνας σκεπτικιστὴς καὶ δὲν βλέπω στὴν ἀνθρωπότητα παρὰ τὶς ἀθλιότητές της καὶ τὰ ἐλαττώματά της.

—Αὐτὸ εἶνε θλιβερό, εἶπε ἡ Κλάρα.

—Πολὺ θλιβερὸ πράγματι. Ὑπάρχουν στιγμὲς πού, τ' ὁμολογῶ, ἡ ζωὴ μοῦ φαίνεται φριχτή.

—Μὰ γιατὶ δὲν ἀναζητᾶτε τὸ καλό... Ὑπάρχει πάντα μιὰ σπίθα ἀπ' αὐτὸ σὲ κάθε ἀνθρώπινη ψυχή.

—Ὦ! ἀμφιβάλλω πολὺ γι' αὐτό...

—Ὑπάρχει, σᾶς βεβαιώνω. Μονάχα ποὺ ἡ φτωχὴ αὐτὴ σπίθα εἶνε χωμένη τόσο βαθειὰ μερικὲς φορὲς κάτω ἀπὸ τὶς στάχτες, ὥστε εἶν' ἀδύνατο νὰ τὴν διακρίνη κανείς.

—Καὶ ὅμως ὑπάρχουν στὸν κόσμο τέτοια τέρατα, ψυχὲς τόσο διεσπαρμένες...

—Συμφωνῶ, ὅτι στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἡ σπίθα αὐτὴ εἶνε πολὺ ἀδύνατη. Μὰ νομίζω, ὅτι κάθε ἄνθρωπος, ὅσο ἔχει μιὰ πιοὴ ζωῆς, μπορεῖ νὰ ξαναγυρίση στὸν καλὸ δρόμο καὶ στὴ μετάνοια.

—Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε εἶνε πολὺ παρηγορητικὸ γιὰ μένα.. Ὥστε ὁ φτωχὸς Τζίλ δὲν εἶνε στὰ μάτια σας ἀνεπανόρθωτα χαμένος; ἐπρόσθεσε μ' ἕνα χαμόγελο ἐλαφρὰ εἰρωνικό.

—Ὦ! βέβαια, ὄχι! τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα μὲ ἀπόδοξο. Ἐλπίζω ὅτι μιὰ μέρα ὁ Θεὸς θὰ σᾶς δείξη ποῦ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια...

—Ξέρετε σεῖς ποῦ βρίσκεται;

—Ναί.

—Εἶστε βεβαία γι' αὐτό;

—Βεβαιοτάτη!

—Εἰστ' εὐτυχισμένη!

Εἶνε ὡραῖο ἀσφαλῶς, ὅταν βλέπει κανεὶς γύρω του τὸ ψέμμα νὰ θριαμβεύη, τὰ ἐγκλήματα νὰ μένουν ἀτιμώρητα, νὰ πιστεύη κανεὶς σὲ κάτι ὑψηλό, ἁγνό, δίκαιο καὶ ἀληθινό. Ἔτσι, ἡ ζωὴ γίνεται ὑποφερτή. Μὰ ὅταν κανεὶς ἀμφιβάλλει ὅπως ἐγώ, ἡ ζωὴ τοῦ φαίνεται ἄθλια...

—Σᾶς λυπᾶμαι! ξαναεῖπε ἡ Κλάρα.

Τὰ ὡραῖα της μάτια ἐξέφραζαν ὅλη τὴν συμπόνια ποὺ πλημμύριζε τὴν ψυχή της γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ φαινόταν σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς τύχης καὶ ποῦ ὁμολογοῦσε πὼς ἦταν τόσο δυστυχισμένος. Κι' ἀπὸ τὸν οἶκτο της αὐτὸ γεννήθηκε μιὰ συμπάθεια. Κι' αὐτὴ ἡ συμπάθεια—πράγμα παράδοξο—φάνηκε πολὺ γλυκειὰ στὸ Τζίλ, ὁ ὁποῖος ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε μιλήσει ἔτσι ὅπως μίλησε σ' αὐτὴ τὴν κόρη μὲ τὸ τόσο ἁγνὸ καὶ βαθὺ βλέμμα.

—Ἂν μὲ λυπᾶστε πραγματικά, πρέπει νὰ δειχτῆτε καλὴ γιὰ μένα. Σταθῆτε, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω ἀκόμα μιὰ χάρι: σᾶς παρακαλῶ νὰ καθήσετε ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸν πάγκο γιὰ νὰ σᾶς ζωγραφίσω ἀνάμεσα στὰ ρόδα.

—Ὦ, μοῦ ζητᾶτε πολλά..

—Βρίσκετε; Ὡστόσο, ἂν δὲν μοῦ κάνετε τὴ χάρι αὐτή, θὰ λείπετε ἀπὸ τὸν μικρό μου αὐτὸ πίνακα. Καὶ λάβετε ὑπ' ὄψει σας, ὅτι θὰ τὸν χαρίσω στὸν παππού σας, ὁ ὁποῖος θὰ εἶν' εὐτυχισμένος ἂν βλέπη σ' αὐτὸν καὶ τὴ μικρή του Κλάρα...

—Ἐλᾶτε, δέχομαι! τοῦ εἶπε μὲ μιὰ ἐλαφρὰ κίνησι ἀνυπομονησίας. Μὰ εἶσθε ἕνας ἐξάδελφος πολὺ ἀπαιτητικός, σινιόρε...

—Ἀ! ἐπιτέλους μ' ἀναγνωρίζετε ὡς ἐξάδελφό σας! Μὰ ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἂς καταργήσουμε τοὺς τύπους. Θὰ μὲ λέτε Τζίλ καὶ θὰ σᾶς λέω Κλάρα.

—Ὦ! πόσο προχωρεῖτε!... Δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό...

—Γιατί; Μπροστὰ στοὺς ἄλλους, θὰ φερόμαστε ὅπως καὶ πρῶτα, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ μὴ μάθη κανεὶς ὅτι φιλοξενεῖτε τὴν ἀδελφή σας. Μά, ὅταν εἴμαστε μπροστὰ στὸν παππού σας ἢ μόνοι μας, θὰ λεγόμαστε ἁπλούστατα Κλάρα καὶ Τζίλ... Ἐπιμένω ἀπολύτως σ' αὐτό, ἐξαδέλφη μου.

—Μὰ ἀκόμα δὲν γνωριστήκαμε...

—Ὅ,τι σᾶς εἶπα πρὸ ὀλίγου, Κλάρα, αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι τοῦ πόνου ποὺ βασανίζει συχνὰ τὴν ψυχή μου, τὴν ψυχὴ τοῦ μπλαζὲ καὶ τοῦ σκεπτικιστοῦ, δὲν τὴν ἔχω κάνει ὡς τώρα σὲ κανένα. Πρέπει λοιπὸν νὰ μοῦ ἐμπνεύσετε μιὰ αὐθόρμητη ἐμπιστοσύνη, τέτοια ποὺ δὲν μοῦ ἐνέπνευσε κανεὶς ὡς τώρα... Μὰ βλέπω, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμοιβαιότης.

Καί, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἡ φωνή του εἶχε κάποια ἀπόχρωσι θλίψεως. Κάτι ἀνασκίρτησε μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Κλάρας καί, μετανοιωμένη γιὰ τὴ στάσι της ὡς τότε, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

—Συγχωρῆστε με, τοῦ εἶπε. Εἶμαι πράγματι πολὺ δύσπιστη. Μὰ εἶμαι ἀκόμα πολὺ νέα καὶ πολὺ ἄπειρη.

—Ἔχετε δίκηο! τῆς ἀπάντησε ζωηρά. Ἐγὼ σᾶς ζητάω πολλά, γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε ἂν εἶμαι εἰλικρινής. Ὅ,τι θέλω ἀπὸ σᾶς, εἶνε νὰ μὲ θεωρεῖτε λίγο φίλο σας, ἀφοῦ, ἐννοεῖτε, μὲ γνωρίσετε πρῶτα. Σᾶς ζητάω πολλά;

—Ὄχι, αὐτὸ εἶνε πολὺ λογικό, ἀπάντησε χαμογελῶντας. Καί, ἀφοῦ κατὰ θὰς μοῦ εἴπατε, προτρίζετε αὐτὸ τὸν πίνακα γιὰ τὸν παππού μου, δέχομαι νὰ ποζάρω.

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, πῆγε καὶ κάθησε στὸν παλιὸ πέτρινο πάγκο. Τότε ὁ Τζίλ, μαζεύοντας τὰ σύνεργά του, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται, ὄχι σιωπηλὰ αὐτὴ τὴ φορά, γιατὶ μιλοῦσε κ' ἔκανε καὶ τὴν Κλάρα νὰ μιλάη. Κατόπιν σχετικῆς παρακλήσεώς του, ἡ νέα τοῦ ἔδωσε ἱστορικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ παλιὸ πα-

Τὸ βλέμμα τῆς Κλάρας εἶχε πάρει μιὰ προκλητικὴ ἔκφρασι...

ρεκκλήσιο, τοῦ διηγήθηκε διαφόρους θρύλους γι' αὐτό, τοῦ μίλησε γιὰ τὶς συνήθειες καὶ γιὰ τὶς παραδόσεις τοῦ τόπου. Ἐκείνος τὴν ἄκουγε, γοητευμένος ἀπὸ τὴν μελωδική της φωνή, ἀπὸ τὴ λεπτότητα καὶ τὴ χάρι τῶν σκέψεών της καὶ ἀπὸ τὰ σπάνια αἰσθήματα ποὺ ἔδειχνε πὼς ἔκλεινε στὴν ψυχή της.

—Θὰ ἤθελα πολύ, παρατήρησε γελώντας, νὰ ἦσαν ὅλοι οἱ ἀμαθεῖς σὰν καὶ σᾶς.

—Τόσο τὸ καλύτερο, ἂν δὲν σᾶς στενοχωρῶ, τοῦ ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο. Σταθῆτε, ἔχω ἀκόμα νὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα πολὺ ὄμορφο θρύλο. Ἀφοῦ εἶστε ποιητής, μπορεῖτε νὰ τὸν φτιάξετε σὲ στίχους. Θὰ γινόταν ἔτσι ὑπέροχος.

—Πέστε τον, Κλάρα, κι' ἔπειτα βλέπουμε.

"Οταν ἡ νέα τελείωσε, ὁ Τζὶλ τὴ ρώτησε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο:

—Θὰ μὲ νομίσετε ἴσως περίεργο, μὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι: Δοκιμάσατε ποτὲ νὰ γράψετε στίχους;

Τὰ μάγουλα τῆς νέας ἔγιναν κατακόκκινα, καθὼς τοῦ ἀπάντησε:

—Ναί, μὰ κανεὶς δὲν μοῦ δίδαξε τὴν τέχνη τῶν στίχων καὶ θεωρῶ τὰ ποιήματα πολὺ ἄσχημα, παρ' ὅλες τὶς μεροληπτικές κρίσεις τοῦ ἀγαπητοῦ μου παπποῦ.

—Πρέπει νὰ μοῦ τὰ δείξετε καὶ θὰ σᾶς πῶ εἰλικρινῶς τὴ γνώμη μου... Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ ἀπαγγείλετε τώρα μερικοὺς στίχους σας;

—Βέβαια... Θὰ σᾶς ἀπαγγείλω μάλιστα ἕνα ποίημα, ποὺ προσπάθησα νὰ κάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ θρύλο.

Καί, γοητευτικὰ ἁπλῆ, ἡ Κλάρα ἄρχισε ν' ἀπαγγέλη στὴν ἁρμονικὴ Ἰταλικὴ γλῶσσα μερικὲς στροφές, τῶν ὁποίων ἡ κάπως ἀκόμα μορφὴ δὲν ἐπιδροῦσε καὶ τόσο στὴ βαθύτητα τῆς σκέψεώς τους καὶ στὸ λεπτό τους αἴσθημα.

Ὅταν τελείωσε, ὁ Τζὶλ σηκώθηκε καί, πλησιάζοντάς την, τῆς εἶπε εὔθυμα:

—Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει. Οἱ στίχοι σας εἶν' ἐξαίσιοι! Μὰ ξέχασα πὼς δὲν σᾶς ἀρέσουν τὰ κομπλιμέντα... Μὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, σὰν ἐξάδελφός σας ποὺ εἶμαι, νὰ σᾶς ὑποδείξω τὰ λάθη τῶν στ' χων σας.

—"Ω! Θὰ μοῦ κάνετε μεγάλη εὐχαριστησι. Μὰ φαίνεται πὼς ξέρετε τὰ Ἰταλικά. ἐξ ἴσου καλὰ μὲ τὰ Γαλλικά.

—Σχεδόν, ἡ μητέρα μου μιλοῦσε θαυμάσια τὴ γλῶσσα σας καὶ τὴ χρησιμοποιοῦσε πάντοτε στὶς συνομιλίες της μαζύ μου.

"Οταν ὁ Τζὶλ τελείωσε τὴν κριτικὴ τοῦ μικροῦ ποιήματος, ἡ νέα τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν παρακάλεσε μὲ τὴ σειρὰ τῆς νὰ τῆς ἀπαγγείλη τίποτε δικό του. Ὁ Τζὶλ δὲν τὴν ἄφησε νὰ τὸν ξαναπαρακαλέση. μολονότι ἀρνιόταν πάντοτε καὶ στὶς μεγαλύτερες ἀκόμα προσωπικότητες νὰ τοὺς γνωρ.ση ὁ ἴδιος τὰ ἔργα του. Καὶ ὅμως, ἦταν μιὰ γοητε.α νὰ τὸν ἀκούη κανείς, γιατὶ ἤξερε νὰ χρωματίζη τὴ φωνή του, ἀναλόγως τῶν σκέψεών του καὶ νὰ τὴν κάνη ν' ἀποδίδη ὅλη τὴ σπανία λεπτότητα τῶν μικρῶν του ποιημάτων,

—"Ω! Τί ὑπέρχα ποὺ εἶνε! φώναξε ἐκείνη μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Εἶστε ἕνας μεγάλος ποιητὴς καὶ δὲν θὰ κουραζόμουν ποτέ, ἀκούγοντάς σας.

—Θὰ σᾶς ἀπαγγείλω κι' ἄλλα, ὁπότε σᾶς ἀρέσει, Κλάρα...

—Δέχομαι καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ! Καὶ ὁ παππούς θὰ ἐνθουσιαζόταν ἂν σᾶς ἄκουγε... Καὶ τώρα πηγαίνω, γιατὶ ἡ ὥρα κοντεύει πέντε... Μὲ τὴν κουβέντα, τὸ ἐργόχειρό μου δὲν προχώρησε καθόλου.

Ὁ Τζὶλ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἐρνόχειρο τῆς νέας.

—Γιὰ ποιὸν προορίζεται αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ κέντημα, ἂν δὲν εἶνε ἀδιάκριτη ἡ ἐρώτησίς μου.

—Θὰ τὸ πουλήσω σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα ἐργοχείρων τῆς Φλωρεντίας. "Οτι κερδίζω ἀπ' τὰ κεντήματά μου, ποοστίθεται στὰ μέτρια εἰσοδήματα τοῦ παπποῦ μου.

—Μὰ ὁ πατέρας σας εἶνε πλούσιος, Κλάρα, καὶ εἶνε ἀσυγχώρητο ἡ κόρη του νὰ ἐργάζεται γιὰ νά...

Μὰ ἡ νέα τὸν διέκοψε κατσουφιάζοντας.

—Δὲν θέλω τὰ χρήματα τοῦ πατέρα μου. Προτιμῶ χίλιες φορὲς νὰ κερδίζω μὲ τὴν ἐργασία μου τὸ ψωμί μου.. Ἐξ ἄλλου, σᾶς βεβαιώνω, ὅτι αὐτὸ δὲν μοῦ στοιχίζει καθόλου.

—Μὰ θὰ ἦταν δίκαιο.

—Σᾶς παρακαλῶ, μὴ μοῦ μιλᾶτε γι' αὐτό! τὸν διέκοψε πάλι μὲ τόνο περήφανο κι' ἀποφασιστικό.

Ἔπειτα ἔβαλε τὸ κέντημά της μέσα στὸ σάκκο της καὶ σηκώθηκε.

—Ὠρεβούαρ, ἐξάδελφέ μου, εἶπε, δίνοντάς του τὸ χέρι.

—Δὲν θέλετε νὰ μὲ λέτε Τζίλ, Κλάρα; τὴ ρώτησε.

—Προφέρω τ' ὄνομά σας πολὺ ἄσχημα, μὲ τὴν Ἰταλικὴ προφορά μου. Τόσο τὸ χειρότερο!... Ὠρεβούαρ, Τζίλ...

—Περίφημα!... Ἔτσι, τὸ ὄνομά μου ἄμα τὸ λέτε σεῖς, γίνεται ὡραῖο.

—Πάλι τὰ ἴδια! εἶπε ἡ Κλάρα, ρίχνοντάς του ἕνα ἐπιτιμητικὸ βλέμμα.

—Α! ἔχετε δίκηο... σᾶς ἔκανα πάλι κομπλιμέντο... Σ... χωρήστε με... Θὰ διορθωθῶ, σᾶς βεβαιώνω... Θὰ σᾶς ἐπ... δῶ γρήγορα, ἔ;

Ἐκείνη τοῦ ἔγνεψε καταφατικὰ κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Τ... τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα του κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ μ... ζεύη τὰ σύνεργά του.

—Τί ὑπέροχο πλάσμα! ψιθύρισε. Νὰ τί λέω ἐγὼ ψυχὴ ἀκ... καὶ εὐθεῖα! Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, εἶνε γοητευτικὰ καλὴ καὶ σ... νετική... "Ενοιωσε οἶκτο γιὰ μένα... κι' αὐτὸς ὁ οἶκτος ... δὴ προερχόταν ἀπ' αὐτήν, μοῦ φάνηκε πολὺ φυσικὸς καὶ ... γλυκός! Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν σκέφτηκα οὔτε μιὰ στιγμὴ ... βρισκόμουν κοντά της, ὅτι σκόπευα νὰ μελετήσω τὸ χαρακτ... της... "Αφησα νὰ μὲ παρασύρη ἡ ἀπόλαυσις ποὺ τὴν ἄ... καὶ τὴν ἄκουγα... Καὶ τώρα μετὰ τὸν ἄγγελο, ἂς πᾶμε ... δαίμονα!

Ὁ Δαίμονας ἦταν ἡ Μάττυ, ποὺ περίμενε τὸν ἐξάδελφό τ... τὸ τσάϊ κι' ἀνυπομονοῦσε πολυ γιὰ τὴν καθυστέρησί του. Ὅ... τὸν εἶδε νὰ παρουσιάζεται, θέλησε ν' ἀρχίση τὶς ψκρίνες ... Μὰ ἐκεῖνος τὴ δικοψε μὲ τόνο ξερό:

—Ξέρεις, Μάττυ, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὶς σκηνὲς ... χε το αὐτὸ ὑπ' ὄψει σου, γιὰ νὰ μὴ μὲ ὑποδέχεσαι στὸ ἐξ... γκρίνιες.

Ἡ Μάττυ ἐσφιξε τὰ χείλη της, χωρὶς νὰ τολμήση ν' ἀπαντ... γιατὶ ὁ Τζίλ, μὲ τὸ αὐστηρὸ ὕφος ποὺ εἶχε ἐκείνη τὴ στιγμή ... ἐπιβαλλόταν. Πῆρε ὅμως ἔκφρασι βλοσσυρή, καθὼς ἔριχνε ... στὸν ἐξάδελφό της, ὁ ὁποῖος εἶχε καθήσει κοντὰ στὸ μικρὸ ... πέζι, ποὺ ἦταν πλαϊ στὸ κρεβάτι.

Ὁ Τζὶλ ἔμενε σιωπηλός, μὲ ὕφος ἀφηρημένο, κυττάζοντας ... μικρὸ εἰκονοστάσιο τῆς Κλάρας, τοῦ ὁποίου τὸ καντῆλ... σβυστὸ τώρα, γιατὶ ἡ νεαρὴ οἰκοδε... νὰ δὲν ἔμπαινε πειὰ σ' αὐτὴν τὴ ... ρη ἀπὸ τότε ποὺ ἡ μίστρες Σμήτ... στενοχωρημένη, τῆς εἶχε πεῖ ὅτι ... Μάττυ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀνησυχῆ ... τε γιὰ τὴν περιποίησί της.

—Φαίνεσαι πολὺ ἀπορροφημένος ... εἶπε ἔξαφνα ἡ Μάττυ, μὲ τὴ δηκτικ... νή της. Μήπως σχεδιάζεις κανένα κ... γιο θεατρικὸ ἔργο, προορισμένο ... δοξάση περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλ...

—"Ισως. ἀπάντησε ἐκεῖνος ψυχρ...

—Καὶ ποιὰ θὰ εἶνε ἡ ἡρωΐδα του ... γουρα ἡ ὡραία Κλάρα;

—Πιθανόν. Πρὸ ὀλίγου εἶχα μιὰ ... τεταμένη συζήτησι μαζύ της καὶ μ... ν' ἀντιληφθῶ ὅτι τὸ πνεῦμα της κ... διά της δὲν εἶνε καθόλου κατότερ... τὴν ὑπέροχη ὠμορφιά της.

Ἡ Μάττυ γλώμιασε καὶ τὰ χείλη ... ὄρχισαν νὰ τρέμουν.

—Τὴν ἐρωτευθήκες λοιπὸν κιόλας ... τησε μ' ἕνα βιασμένο γέλιο.

Τὸ βλέμμα τοῦ Τζίλ, ψυχρὸ καὶ εἰρωνικό, καρφώθηκε ... της.

—Μὲ εἶδες λοιπὸν νὰ ἐρωτεύωμαι; εἶπε. Θαυμάζω σ... λιτέχνης καὶ σὰν ποιητής.

—Φαντάζομαι πόσα κομπλιμέντα θὰ τῆς ἔκανες... "Ο... λεις. ξέρεις νὰ κομπλιμεντάρης ὅσο κανένας ἄλλος.

—"Ακου, Μάττυ. Δὲν κομπλιμεντάρω, παρὰ μόνο τοὺς ... φανους καὶ τοὺς ἠλίθιους. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δίς Κλάρα δὲν ... κει οὔτε στὴ μιὰ κατηγορία, οὔτε στὴν ἄλλη κι' ἐπειδὴ ... αὐτοῦ κατάλαβα ὅτι δὲν τῆς ἀρέσουν τὰ κομπλιμέντα, ... νὰ τῆς κάνω...

"Ενα ἐλαφρὸ σαρδώνειο γέλιο ζωγραφίστηκε στὸ πρ... τῆς Μάττυ.

—Δὲν ἔκανες καλά, εἶπε, γιατὶ εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ ... μεγάλη εὐχαρίστησι ν' ἀκούση νὰ τὴν κομπλιμεντάρη ἕνα ... ψὸς κι' ἔνδοξος Παρισινὸς σὰν ἐσένα. Φαίνεσαι πολὺ βέ... Τζίλ, μὰ αὐτὴ εἶνε ἴσως πιὸ δυνατὴ ἀπὸ σένα, γιατὶ μοῦ ... ται πὼς κάτω ἀπὸ τὸ σοβαρό της παρουσιαστικὸ κρύβε... λη κοκεταρία.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε ὁ Τζίλ, ἁπλώνοντας τὸ χέρ... γιὰ νὰ πάρη τὸ φλυντζάνι μὲ τὸ τσάϊ του. Ἂν ἀνακαλύ... κεταρ'α στὴ σινορίνα Κλάρα, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ... Μάττυ. Μὰ εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι ἀπατᾶσ...

—Τί ἐμπιστοσύνη! εἶπε ἀνατριχιάζοντας.

"Ενα ἐλαφρὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τ... Ἂν ἡ Μάττυ ἤξερε ποιὰ ἀπόδειξι αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύν... εἶχε δώσει προὸ ὀλίγου στὴν Κλάρα. Θὰ ἔσκαζε ἀπ' τὸ κ...

V

Ἂν ὁ Τζὶλ κολακευόταν πὼς ἤξερε κιόλας τὸ χαρακτ... Κλάρας, αὐτὴ δὲν εἶχε προχωρήσει τόσο πολὺ ἀπέναν... Καταλάβαινε ὅτι ὁ χαρακτήρας τοῦ Τζὶλ ἦταν ἀπ' αὐτοὺς ... ὁποίους πολὺ δύσκολα προσδιορίζει κανεὶς καὶ τοὺς ... αἰνιγματικὸ καὶ συχνὰ εἰρωνικὸ βλέμμα τὴ μπέρδευε ... ἀνησυχοῦσε.

(Ἀκολ...

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΟΒΑΝΙ ΦΑΛΚΟΝΙ

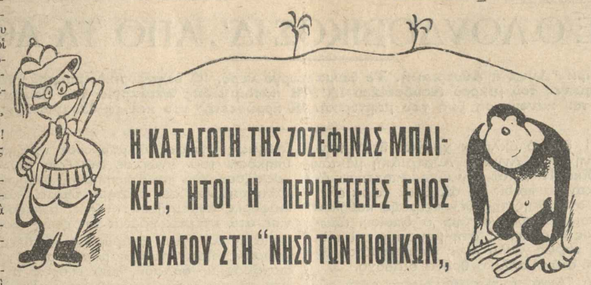

Μόλις ὁ ναυαγὸς σινιὸρ Ἀνάκλητος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κῦμα στὴ Νῆσο τῶν Πιθήκων καὶ πάτησε τὸ πόδι του ἐπιτέλους στὴ στερά, ὅλοι οἱ πίθηκοι ἔτρεξαν νὰ τὸν περιεργαστοῦν. Μὰ ὅταν τὸν ἀντίκρυσαν, ξεφώνισαν μὲ ἔκπληξι:

—Μπᾶ!... Μπᾶ!... Νὰ κι' ἄλλη μιὰ μαϊμοῦ ἀνάμεσά μας!

Ζήτημα ἀντλήψεων, καθὼς βλέπετε...

Ὁ σινιὸρ Ἀνάκλητος τέντωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸν ἀρχιπίθηκο γιὰ τὴ θερμὴ ὑποδοχὴ καὶ τὸ μαλλιαρὸ ζῶο τοῦ τσφιξε μὲ διάχυσι.

Μὰ στὴ Νῆσο τῶν Πιθήκων βασιλεύουν οἱ πίθηκοι καὶ ἡ μάμησις. Συνεπῶς τὴ χειρονομία τῆς ἀρχιμαϊμοῦς μιμήθηκαν καὶ ἡ ὑπόλοιπες τέσσερες χιλιάδες μαϊμοῦδες. Καὶ συνεπῶς ὁ ἄμοιρος Ἀνάκλητος ὑπέστη τέσσερες χιλιάδες πυδαροχειραψίες!...

Κατὰ τὰ ἡλιοβασιλέματα λοιπὸν τῆς δεύτερης ἡμέρας τελείωσε, ἐπιτέλους, ἡ σαραντοχτάωρος τελετὴ τῶν τεσσάρων χιλιάδων χειραψιῶν! Τὰ δυὸ μπράτσα τοῦ σινιὸρ Ἀνακλήτου εἶχαν καταντήσει πειά, ἀπὸ τὴν ἀτερκόπωση, δυὸ οἰκτρὰ σάρκινα κουρέλια, ἀπαγγονισμένα ἀπ' τοὺς δυὸ του ξεδιδμένους ὤμους. Ἦσαν ἀνίκανα καὶ νὰ ξύσουν ἀκόμη τὴ ψαγοῦρα, ποὺ τοῦ προξενοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ σκνίπα, ποὺ στρογγυλοκάθησε στὴ δεξιὰ βουνοπλαγιὰ τῆς μύτης του!...

Γι' αὐτὸ καὶ μουρμούρισε ἐξαντλημένος:

—Διψῶ!... Διψῶ!...

Ἡ φιλόφρων ἀρχιμαϊμοῦ ἔγνεψε τότε μὲ σημασία καὶ μιὰ μαϊμοῦ σκαρφάλωσε ἀμέσως σ' ἕναν ψηλό, πλατύφυλλο κοκκοφοίνικα. Ἔκοψε ἕναν χαρτό, τὸν ἄνοιξε στὰ δυὸ καὶ πρόσφερε τὸν χυμό του στὸν διψασμένο ναυαγό.

Μὰ ἀλλοίμονο!... Ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, ἡ τέσσερες χιλιάδες ὑπόλοιπες μαϊμοῦδες μιμήθηκαν τὰ καμώματα τῆς πρώτης. Κι' ἔτσι ὁ σινιὸρ Ἀνάκλητος ἔπιε μὲ λαιμαργία τὸ πρῶτο ζουμί, καὶ τοῦ φάνηκε οὐράνιο, τὸ δεύτερο τοῦ φάνηκε θεσπέσιο, τὸ τρίτο πολὺ νόστιμο, τὸ τέταρτο ἁπλῶς νόστιμο, τὸ πέμπτο κάπως σαχλό, τὸ ἕκτο σαχλό, τὸ ἑβδομο ἀηδές, τὸ ὄγδοο ἀηδέστατο καὶ τὸ ἔννατο τὸ...ξέρασε!...

Πέταξε ἐπιτέλους μακριὰ τὸ δέκατο καὶ ἡ ὑπόλοιπες 3990 (ἀριθμὸς τρεῖς χιλιάδες ἐννηακόσες ἐννενῆντα) μαϊμοῦδες μιμήθηκαν τὸ κίνημά του: πέταξαν δηλαδὴ μακριὰ τοὺς 1990 κοκκοφοίνικας, ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν — παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές των — νὰ μιμηθοῦν καὶ τὸ...ξέρασμα τοῦ σινιὸρ Ἀνάκλητου.

Φουσκωμένος σὰν μπαλλόνι, ἀπὸ τὴ ραγδαία χυμοποσία τῶν κοκκοφοινίκων, ὁ Ἀνάκλητος φανέρωσε τὸν πόθο του νὰ κοιμηθῆ ἐπιτέλους καὶ λιγάκι.

Σ' ἕνα καινούριο γνέψιμο — ἐπίσης μὲ σημασία — τῆς φιλόφρονος ἀρχιμαϊμοῦς, μιὰ ἀπλῆ μαϊοῦ ἔρριξε κοντά του μιὰ ἀγχαλιὰ μυρωμένου μαλλιοῦ χορταριοῦ, γιὰ νὰ τοῦ χρησιμέψη ὡς στρωμνή.

Ἀλλοίμονο!... Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς μιμήσεως κλπ. κλπ., ἡ ὑπόλοιπες 4.000 ἀπλὲς μαϊμοῦδες μιμήθηκαν τὸ κίνημα τῆς πρώτης καὶ τέσσερες χιλιάδες ἀγκαλιὲς μυρωμένου κλπ. κλπ. χορταριοῦ ρίχτηκαν πλάϊ καὶ ἐπάνω στὸ πρῶτο!...

Τὸ ἀποτέλεσμα;... Τερατωδέστατο!...

Σημαντότητα δηλαδὴ ἕνα κρεββάτι 800 μέτρων μήκους, 500 πλάτους καὶ 96 ὕψους. Στάθηκε φυσικὰ ἀδύνατο στὸν ἄμοιρο Ἀνάκλητο νὰ σαρφαλώση κεπάνω, κι' ἔτσι προτίμησε νὰ ξαπλωθῆ κατάχαμα καὶ νὰ βυθισθῆ παρευθὺς στὸν ὕπνο!...

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ δῆ ὁ δυστυχὴς οὔτε ἕνα τοσοδοῦλι ρόδινο ὀνειρέφα. Μιὰ κοσμοχαλασιὰ ἁπλώθηκε ὁλόγυρά του καὶ τοῦ φάνηκε πὼς μαγκωφίζαν κοντά του ἐννιὰ κοπάδια βουβαλιῶν, πὼς στρίγγλιζαν ἀπάσια δυόμισυ χιλιάδων σκουριασμένοι μακαράδες καὶ πὼς γουργούριζαν βροντωδῶς οἱ ναργιλέδες ὀχτὼ χιλιάδων Μοαμεθανῶν πασσάδων!...

Ἔντρομος τινάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο του, ἔστρεψε γύρω τὴ ματιά του καὶ τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ αἴνιγμα διαφωτίστηκε ἀμέσως: Ροχάλιζε στὸν ὕπνο του ὁ κὺρ Ἀνάκλητος, κι' ἀκούγοντάς τον ἡ ξεπλυμένες γύρω του τέσσερες χιλιάδες μαϊμοῦδες, τὸν μιμήθηκαν παρευθύς!...

Κι' ἔτσι τὸ πανδαιμόνιο φτιάνο τῶν τεσσάρων χιλιάδων λογῆς - λογῆς καὶ κάθε κατηγορίας ροχαλητῶν, ἐμπόδισε τὸν ναυαγὸ μας νὰ συνεχίση ἀδιατάραχτο τὸν ἔρωτά του, ἴσαμε τὸ πρωΐ τῆς ἑπομένης.

Καθισμένος τώρα σταυροπόδι μελαγχολικά, ἔβλεπε ὁλόγυρά του τὶς στρατιὲς τῶν περιέργων αὐτῶν τετραπόδων ἢ τετραχείρων ὄντων, νὰ κάθωνται κι' αὐτὰ σταυροπόδι καὶ νὰ τὸν ἀντικρύζουν μελαγχολικά.

Ἡ νυχτερινὴ δροσιὰ τὸν ἔκανε νὰ φταρνισθῆ ἀπότομα. Καὶ παρευθὺς μιὰ συναυλία 4 χιλιάδων φταρνισμάτων τοῦ θύμισε τὴν τελευταία ὄπερα τοῦ Ἰταλοῦ συνθέτου Μαλυτιέρο:

—"Αψψψ... ἀάάά!... Ἄψψψ.....οῦ οῦ οῦ!....

Κατόπιν ἔδηξε: Γκούχ! Γκούχ!... Κι' ἀμέσως τέσσερες χιλιάδες ἰδιόρυθμα βηξίματα τοῦ θύμισαν ἀμέσως τὶς καλλίφωνες «κορῶνες» τῶν πιὸ καλλιφώνων μας ὀψψφώνων:

—Γκουουούχ!... Γκούχ... Γκούχ!... Γκιύχ... Γκίχ!... Γκίχ!...

(Σᾶς συμβουλεύω ἐδῶ ἐν παρενθέσει, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες κι' ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, νὰ μὴν πατήσετε τὸ πόδι σας ποτὲ στὴ Νῆσο τῶν Πιθήκων. Ἐκεῖ ὅ,τι κάνει ἡ μιὰ μαϊμοῦ, ἀμέσως τὴν μιμοῦνται κι' ὅλες ἡ ἄλλες... Ἀταράλλαχτα δηλαδὴ μὲ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει σὲ κάμποσα κοσμικὰ σαλόνια τῆς δικῆς μας ὑπεραριστοκρατίας»...).

Βγάζοντας κατόπιν τὸ σακκάκι του ὁ ναυαγὸς καὶ στήνοντάς το γιὰ σινιάλο σ' ἕνα παλοῦκι — μήπως καὶ τὸν ἔβλεπε, κατὰ τύχη, κανένα πλοῖο περαστικὸ — ἔνοιωσε ἀνακούφισι ὑπέρτατη. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ στήθηκαν ὁλόγυρα στὸ δικό του σακκάκι ἄλλες 4 χιλιάδες παλούκια, ἄλλα καμμιὰ μαϊμοῦ δὲν εἶχε...σακκάκι, γιὰ νὰ τὸ κρεμάση ἀπὸ κεῖνα!

Τὸ κρύο ἄρχισε τώρα νὰ γίνεται τσουχτερὸ κι' ὁ σινιὸρ Ἀνάκλητος δὲν θὰ μποροῦσε — ὅσο νὰ τὸν συμμαζέψη κανένα πλοῖο — νὰ κοιμᾶται στὸ ὕπαιθρο. Κόβοντας λοιπὸν κάμποσους κοκκοφοίνικας, κατασκεύασε μ' αὐτοὺς ἕνα καλύβι καὶ τρυπώνοντας κειμέσα κοιμήθηκε γαλήνια ἴσαμε τὸ πρωΐ.

Μὰ ὅταν ξύπνησε ἀπὸ τὸν ὕπνο, ὁλόκληρη πόλις — τέσσερες χιλιάδες καλύβια — εἶχαν τριγυρίσει τὸ δικό του καλύβι καὶ στὸ καθένα ἀπὸ κεῖνα κοιμόταν κι' ἀπὸ μιὰ μαϊμοῦ!...

Ἀνατρίχιασμα τρομερὸ συγκλόνισε τότε τὸν ἄτυχο ναυαγό μας. Κυττάζοντας ὁλόγυρά του, ἀντίκρυσε τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν ἀτελπισία, ἐνῶ πρῶτα βασίλευε ἡ δροσερὴ σκιὰ κι' ἡ ζωμερὴ γλύκα τῶν κοκκοφοινίκων. Γιατί; Γιατί ἡ 4 χιλιάδες τῶν παλοιυκιῶν, πούκοψαν οἱ πίθηκοι, καὶ ἡ ἄλλες τόσες τῶν καλυβιῶν, στοίχισαν τὴ ζωὴ σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ δένδρα τοῦ δάσους!...

Πῶς θἄτρωγε τώρα καρποὺς γιὰ νὰ χορταίνη ὁ φτωχὸς ναυαγός μας;... Ποῦ θἄβρισκε χυμοὺς νὰ ξεδιψάη;

Ἄρπαξε λοιπὸν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὴν πρώτη — καὶ τὴν πιὸ καλὴ — καλύβι ποὺ βρέθηκε μπροστά του. Καὶ χορεμίζοντας τὸ καλύβι του, κατασκεύασε μιὰ σχεδία μὲ δυὸ κουπιά, τὴν ἔριξε στὴ θάλασσα κι' ἄρχισε νὰ κωπηλατῆ στιβαρὰ πρὸς τὴν κοντινότερη γι' αὐτὸν πόλι τοῦ πολιτισμένου κόσμου: Τὴ Νέα Ὑόρκη.

Μὰ παρευθὺς καὶ στὴ μέση τοῦ πελάγους 4 χιλιάδες σχεδίες, κατασκευασμένες ἀπὸ τὶς 4 χιλιάδες τῶν ἄλλων καλυβιῶν, τὸν κατέφθασαν φτερωτές, ἔχοντας μέσα τους ἡ κάθε μιὰ κι' ἀπὸ μιὰ μαϊμοῦ κωπηλάτρια!

Ἔρτασε τέλος στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ κ. Ἀνάκλητος. Ἔρτασαν ὅμως μαζύ του κι' ἡ μαϊμοῦδες. Ἀποβιβάστηκε ἐκεῖ, μὲ ἀποβιβάστηκαν κι' ἐκεῖνες, τρυγυζοντάς τον πρόθυμα, πιστὰ καὶ ἀφοσιωμένα!...

—Θεέ μου, δὲν βρίσκεται κανένας χριστιανὸς νὰ μὲ γλυτώση ἀπὸ τὶς ἀνυπόφορες αὐτὲς ὑπάρξεις; ξεφώνιζε μισότρελλος πειὰ ὁ φουκαρᾶς ὁ Ἀνάκλητος.

Εὐτυχῶς ἡ ἐκεσία του ἐκπληρώθηκε. Ὄχι ἕνας, ἀλλὰ πολλοὶ χριστιανοὶ ἔτρεξαν νὰ τὸν γλυτώσουν, μόλις ἀντικρύσαν τὶς μαϊμοῦδες!....

Ἦσαν ὅλοι τους αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ ἄλλοι ἐμπορεσσάριοι, ἄλλοι θεατρῶναι καὶ ἄλλοι διευθυνταὶ τῶν διαφόρων «μιοῦζικ - χὰλλ» καὶ τῶν εὐθύμων κέντρων τῆς Ἀμερικανικῆς πρωτευούσης. Στρατολόγησαν λοιπὸν μὲ γερὸ μισθὸ κι' ἐπιμίσθιο τὶς στρατιὲς ἐκείνες τῶν πιθήκων, τοὺς χρησιμοποίησαν γιὰ κάτι τὸ «μοντέρνο» καὶ τὸ «σανσασιονὲλ» στὶς ἐπιχειρήσεις τῶν, κι' ἔτσι...

Ἔτσι, ἀπὸ κεῖνες τὶς μαϊμοῦδες κι' ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους των βγῆκαν σιγὰ - σιγὰ στὴν ἐπιφάνεια αὐτὰ τὰ μοντέρνα φρούτα τοῦ πολιτισμοῦ μας: Ἡ Ζοζεφίνα Μπάϊκερ, τὰ «γκέρλς», οἱ Νέγροι τζὰζ - μπαντίστες, οἱ μαϊοῦοι ὀστέρες τοῦ Χόλλυγουὰντ κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες καλλιτέχνιδες καὶ «ἀρθοποιὲς» μετὰ ταλέντου καὶ ἄνευ...

ΤΖΟΒΑΝΙ ΦΑΛΚΟΝΙ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΙ ΤΡΑΒΗΞΕ Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΔ'. ΑΠΟ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ

Πῶς ἀπέκτησε παιδὶ ἡ στεῖρα Ἄννα ἡ Αὐστριακή. Τὸ θαυμα τουργὸ νερό. Ὁ ὑπερφυσικὸς μπεμπὲς μὲ τὰ δυὸ τεράστια δέντια. Τί τραβεῦσαν ἡ παραμάνες τοῦ μικροῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄. Ἡ παροιμιώδης λαιμαργία τοῦ Βασιλέως—Ἡλίου. Ὅπου τὰ δόντια του κάνουν τὴ ζωή του μαρτυρική. Ἡ ἀρρώστειες του καὶ τὰ βασανιστήριά του, κτλ.

ΕΙΚΟΣΙ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ἦταν παντρεμμένη ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ μὲ τὸν Λουδοβίκο ΙΓ', καὶ δὲν εἶχε ἀποκτήσει ἀκόμα κανένα παιδί. Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε, πὼς ἡ στειρότης της δὲν πείραζε καθόλου τὸν βασιλικὸ σύζυγό της, ὁ ὁποῖος, ἀφωσιωμένος ὁλόκληρος στὴ μουσικὴ καὶ στὶς ὡραῖες τέχνες, πολὺ λίγο ἐνδιαφερόταν ἀν θ' ἄφινε στὸν Γαλλικὸ θρόνο διάδοχο.

Μὰ ἡ Ἄννα, ἡ παραμελημένη αὐτὴ σύζυγος, λαχταροῦσε νὰ κάνη παιδί, γιὰ νὰ περνάη μὲ κάποια ἀπασχόλησι τὶς μονότονες κι' ἐρημικές της ὧρες. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχη αὐτό, κατέφυγε σ' ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ τ' ἀπόκρυφα μέσα ποὺ συνηθιζόντουσαν τότε. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ πετύχη τίποτε.

Μιὰ μέρα τελοσπάντων, κάποιος τῆς εἶπε πὼς κοντὰ στ' ἀνάκτορα τοῦ Φονταινεμπλὼ ἦταν μιὰ θαυματουργὴ βρυσι, τῆς ὁποίας τὸ νερὸ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ κατανικᾶ καὶ τὴν μᾶλλον ἐπίμονη στειρότητα. Ἡ βασίλισσα ἀκολούθησε τὶς συμβουλὲς τοῦ φίλου της—ἀν μπορεῖτε, μὴν πιστεύετε σὲ θαύματα!—καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες, στὶς 5 Σεπτεμβρίου 1638 γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἔφερνε στὸν κόσμο ἕναν γυιό, τὸν μέλλοντα Λουδοβῖκο ΙΔ'!...

Καὶ τὸ τρομερώτερο, ποὺ ἔκανε τότε ὅλη τὴν Εὐρώπη νὰ τρίψη τὰ μάτια της ἀπὸ κατάπληξι καὶ νὰ προείπη γιὰ τὸ βασιλικὸ μωρὸ μέλλον λαμπρό, ἦταν πὼς τὸ παιδὶ αὐτὸ γεννήθηκε μὲ δυὸ τεράστιες δοντάρες!

Σημεῖα φοβερά! Λίγα πρόσωπα στὴν ἱστορία γεννήθηκαν μὲ τέτοια «φυσιολογικὴ ἀνωμαλία» καὶ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἔπαιξαν μεγάλο ρόλο: Ὁ Ροβέρτος Διάβολος, ὁ Ριχάρδος 6ος τῆς Ἀγγλίας, ὁ Μαζαρῖνος, ὁ Μιραμπῶ, ἦσαν ἀπ' αὐτὲς τὶς τερατώδεις ἐξαιρέσεις!

Ἂν ὅμως ὅλος ὁ κόσμος κύτταζε μὲ θαυμασμὸ τὸν ὑπερφυσικὸ μπεμπέ, ἡ παραμάννες του τὸν κύτταζαν μὲ φόβο καὶ τρόμο. Γιατὶ ὅταν τοῦ προσέφεραν τὰ στῆθη τους γιὰ νὰ θηλάση, τὸ πειναλέο μωρὸ τοὺς ξέσκιζε τοὺς μαστοὺς μὲ τὰ μυτερὰ δόντια του. Καμμιὰ παραμάννα δὲν μποροῦσε νὰ μείνη σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, παρατάνω ἀπὸ δέκα ἡμέρες, παρ' ὅλη τὴν τιμὴ ποὺ θὰ αἰσθανόντουσαν αὐτὲς ἡ γυναῖκες, ἐπειδὴ συνέτειναν μὲ τὸ γάλα τους στὴ σωματικὴ ἀνάπτυξι τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ἡ πιὸ καλοφτιαγμένες, ἡ πιὸ γερές, ἡ πιὸ ὡραῖες γυναῖκες τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας, κράτησαν τότε στὴν ἀγκαλιά τους τὸν Λουδοβῖκο. Ἀπ' ὅλες ὅμως τὶς παραμάννες του, ὁ νεαρὸς διάδοχος ἀγάπησε περισσότερο τὴ Μαρία Μενίλ.

Κι' ὅταν ἀργότερα ἔγινε βασιλεύς, ἐνῶ κάθε πρωὶ ὅλοι οἱ ὑπουργοί, οἱ ἄρχοντες, οἱ πρίγκηπες, οἱ στρατάρχαι καὶ οἱ καρδινάλιοι τῆς Γαλλίας περίμεναν μὲ σεβασμὸ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ ξυπνήση καὶ νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νἀμπουν μέσα γιὰ νὰ τοῦ εὐχηθοῦν τὴν «καλημέρα», ἡ Μαρία Μενίλ, ἡ ἁπλῆ αὐτὴ γυναῖκα, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνη ἀπρόσκλητη στὴ βασιλικὴ κρεββατοκάμαρα, γιὰ νὰ φιλήση τὸν μικρὸ τὴς «Λούη», ὅπως τὸν ἔλεγε. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Λουδοβίκου ἀπέναντι αὐτῆς τῆς τελευταίας του παραμάννας, διετηρήθη ἀναλλοίωτος μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου του.

* * *

Ὑπάρχει καὶ σήμερα ἀκόμη μιὰ παράδοσις, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὰ παιδιὰ ποὺ γεννήθηκαν μὲ δόντια, ἔχουν ἐξασφαλισμένη τὴν εὐτυχία καὶ τὴν καλοπέρασι γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή. Ἂν ὅμως τὸ ὑπέρτατο ἀγαθὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ὑγεία, τότε ἀσφαλῶς μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ Λουδοβῖκος δὲν στάθηκε καθόλου εὐτυχὴς στὴ ζωή του.

Ἦταν νέος ὡραῖος, λαμπρὸς ἱππότης, κύριος τοῦ ἐνδοξωτέρου βασιλείου τῆς Εὐρώπης κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀλλ' ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας θὰ μποροῦσε νὰ ζηλέψη καὶ τὸν ἔσχατο τῶν ὑπηκόων του. Γνώρισε στὴ ζωή του ὅλες τὶς ἀρρώστειες ποὺ μαστίζουν τὴν ταλαιπωρημένη ἀνθρωπότητα. Ἦταν πάντα καταδικασμένος σὲ αὐστηρὴ δίαιτα, καὶ κάθε τόσο τοῦ ἔκαναν διάφορες ἐγχειρήσεις. Τέλος, μιὰ φοβερὴ ποδάγρα, τὸν βασάνισε στὰ στερνὰ χρόνια τῆς ζωῆς του.

Μὰ ἡ εὐλογία, ἡ ἀρθρῖτις, κι' ὅλες ἡ ἄλλες ἀσθένειες ποὺ γνώρισε, ἦσαν τίποτε μπρὸς στὴν κυριώτερη, τὶς στομαχικὲς διαταραξεις δηλαδή, ποὺ ἔκαναν τὴ ζωή του κόλασι σωστή. Καὶ τὸ τρομερὸ εἶνε, πὼς τὴν πάθησι αὐτὴ τὴ χρωστοῦσε σὲ κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο ὡστόσο τοῦ εἶχαν προμαντέψει μέλλον εὐτυχισμένο κι' ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε βάσανα: Στὰ δυὸ τοὺς δόντια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε 'ρθῆ στὸν κόσμο! Γιατὶ τὰ δόντια αὐτά, ἔγιναν μὲ τὸν καιρὸ πολὺ ἐνοχλητικά, καὶ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ τρώη καλά, νὰ μασσάη δηλαδὴ ἀρκετὰ τὴν τροφή του, ἡ ὁποία περνοῦσε στὸ στομάχι του ἔτσι ὅπως ἔμπαινε στὸ στόμα του, χωρὶς προηγουμένως νὰ τὴν ἀλέσουν ἐπαρκῶς τὰ δόντια. Κι' ὕστερα, ὅταν ἀπ' τὰ πολλὰ γλυκὰ ποὺ ἔτρωγε, σάπισαν τὰ δυὸ ἐκεῖνα καταραμένα δόντια, κι' ἔπεσαν, ὁ δυστυχὴς μονάρχης δὲν ἡσύχασε. Ἀπεναντίας, ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ γενεὰ τῶν ἐρευνῶν τῆς δυσπεψίας του, ἐπειδὴ τὰ δυὸ δόντια πῆραν μαζύ τους στὸν κατήφορο κι' ὅλα τ' ἄλλα, τ' ἀδέλφια τους, κατὰ τρόπο ὥστε νὰ μὴ μείνη τοῦ Λουδοβίκου οὔτε ἕνα δόντι γιὰ δεῖγμα!... Καὶ ἀντὶ νὰ κανονίση τότε ὁ εὐλογημένος τὴν τροφή του, ἐκεῖνος, ἀψηφῶντας τὶς ὀδηγίες καὶ τὶς συστάσεις τῶν γιατρῶν του, οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶχαν ὁρίσει αὐστηρὴ δίαιτα, ἠσκιόταν τὴ νύχτα κι' ἔτρωγε τοῦ κόσμου τὰ φαγητὰ μὲ λουκούλλειο ἀδηφαγία καὶ βουλιμία!...

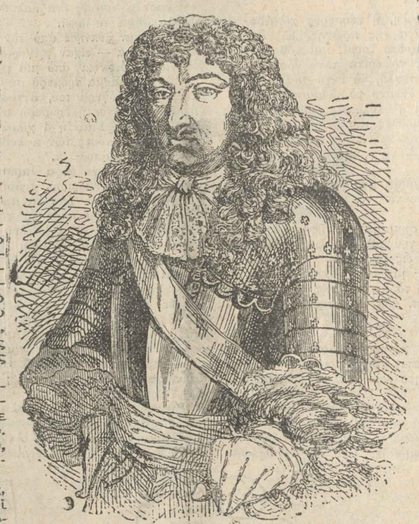

Ὁ Λουδοβῖκος, 14ος

* * *

Ὅπως σᾶς εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἀπὸ τὴ νεαρωτάτη ἀκόμη ἡλικία του ὁ Λουδοβῖκος ὑπέφερε ἀπ' τὰ δόντια. Στὴν ἀρχὴ οἱ γιατροί του τὸν ἔβαζαν νὰ παίρνη διάφορες φυτικὲς ἀφέψιες. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ γιατρικὰ αὐτὰ ἦσαν πολὺ δυνατά, τοῦ ἔκαψαν τὸ στόμα, καὶ τοῦ ἔφερναν διάθεσι γιὰ ἐμετό, οἱ γιατροί του κατέφυγαν σ' ἄλλο μέσον: Στὴν ὁμοιοθεραπεία. Μεταχειριζόντουσαν δηλαδὴ διάφορα μέσα γιὰ νὰ ἐντείνουν τὸν πόνο τῶν δοντιῶν του καὶ ν' ἀπναρκώσουν ἕνα τὸ μέρος ἐκεῖνο. Φαινόμενο πολὺ ἀνηθισμένο καὶ μέσον θεραπείας ἐφάμερο μέν, ἀλλὰ πάντως ἀποτελεσματικό. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι ἡ ἐπικίνδυνος αὐτὸς τρόπος θεραπείας τοῦ οὐόβλιζαν π. χ. τὰ πονεμένα δόντια μὲ βελόνες κοκκινισμένες στὴ φωτιά!—προκαλοῦσε συχνὰ ἀποστήματα στὸ στόμα τοῦ μονάρχου, τοῦ ὁποίου τὰ μάγουλα μεταβαλλόντουσαν ἔτσι σὲ τεράστια καρπούζια!

Τὸ στόμα του εἶχε κατασεῖ μιὰ μαύρη τρύπα, ἀπ' τὴν ὁποία ἔβγαινε ἀπαισία δυσσομία ποὺ ἔκανε ὅσους συνδιαλεγόντουσαν μαζύ του, νὰ νοιώθουν τὴν ἐπιθυμία νὰ βουλώσουν τὴ μύτη τους. Ἐννοεῖται πὼς ἡ πάθησις αὐτὴ εἶχε ἄμεση ἐπίδρασι στὰ νεῦρα τοῦ Λουδοβίκου. Μὲ τὸ παραμικρὸ ἄναδε κατάβαθος, τοὺς λυποῦσε δίχως νὰ τὸ θέλη!...

Ἡ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ κατάστασις βάσταξε ὡς τὸ 1696. Ὅλα τὰ χρόνια περνοῦσαν, τόσο ἡ ἀσθένειες τοῦ Λουδοβίκου αὐξάνοντο καὶ πλήθαιναν. Κι' ἕνα ὡραῖο πρωὶ παρουσιάστηκε, ἀπαλλαγμένος τὴ νύχτα κι' ἄνιαση, ἡ ἀρθρῖτις.

Οἱ γιατροὶ τοῦ ὡρίσαν τότε αὐστηρὴ δίαιτα. Μὰ ὁ Λουδοβίκος δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀκολουθήση τὶς συμβουλὲς τῶν γιατρῶν του. Ἡ παροιμιώδης λαιμαργία του, τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾶ τὴ φωνὴ τῆς φρονήσεως. Κι' ἔτρωγε, δηλαδὴ κατάπινε ἀμάσητα καὶ κρυφὰ ἐννοεῖται, τὰ πιὸ ὀρεχτικὰ φαγητὰ τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ τὸ παίρνουν μυρωδιὰ οἱ γιατροί. Ἔτσι ἡ ἀρθρῖτις τὸν ἐπόδιων του μεγάλωσε, καὶ καθὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ κόψη τὴ πολυφαγία, ἔπαθε γάγγραινα ὁλόκληρο τὸ κορμί του καὶ ἀπεθανε μὲ τρομεροὺς πόνους.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΑΠΑΧΗΔΩΝ

Ἡ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις τῶν ἐγκληματιῶν. Τὸ μακάβρ γοῦ κακοποιοῦ. Ἡ γάτα κι' ὁ ποντικὸς τοῦ Ζουλιὲν Μαράν. Ὑπάρχουν ὅμως κ' ἐγκληματίαι, ποὺ προδίδουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὶς στυγερὲς δολοφονίες τους. Ἕνα παρόμοιο συνέβη καὶ μὲ τὸν Ἀντρὲ Γκαρό, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθῆ σ' ἕνα χρόνο φυλακῆς, γιατὶ εἶχε διαρρήξει ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα. Ὁ Ἀντρὲ Γκαρὸ περνοῦσε κ' αὐτὸς τὶς ὧρες του, ὅπως οἱ περισσότεροι κατάδικοι, ζωγραφίζοντας ἕνα πλῆθος ἀκατάληπτων πραγμάτων, ὄμορφες γυναῖκες τοῦ ὑποκόσμου καὶ καρδιὲς τρυπημένες ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος. Μιὰ μέρα ὡστόσο ὁ δεσμοφύλακας εἶδε κατάπληκτος στὸν πράσινο ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοῖχο τοῦ κελλιοῦ του ζωγραφισμένη τὴν ἀκόλουθη σκηνή, ποὺ παρίσταινε τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς δωματίου. Μιὰ γυναῖκα δολοφονημένη ἁπάνω στὸ κρεββάτι της, ἔπειτα τὴ μεταφορὰ τοῦ πτώματός της ἀπὸ τὸ δολοφόνο σ' ἕνα τραπέζι, τὸν τεμαχισμό της κ' ἔπειτα πιὸ πέρα τὸ δολοφόνο νὰ φεύγη μὲ δυὸ μεγάλες βαλίτσες κ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ φρικιαστικὸ σχεδίασμα ὑπῆρχε ἡ ἀκόλουθη ἡμερομηνία: «5 IV 1933». Ὁ δεσμοφύλακας, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε στὸν κατάδικο, εἰδοποίησε τὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν κ' ἐκεῖνος περίεργος ρώτησε τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια μήπως στὶς 5 Ἀπριλίου τοῦ 1933 εἶχε γίνει κανένα παρόμοιο ἔγκλημα. Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξί του, ὅταν τὸν πληροφόρησαν ὅτι τὸ βράδυ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἀνεκαλύφθησαν, μέσα σὲ μιὰ ἁμαξοστοιχία, δυὸ βαλίτσες μὲ τὸ κομματιασμένο πτῶμα μιᾶς γυναίκας. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἀντρὲ Γκαρὸ εἶχε σχέσι μ' αὐτὸ τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα. Τρεῖς τότε ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀστυνομικοὺς ἐπεσκέφθησαν τὸν Γκαρὸ στὸ κελλί του καὶ τὸν ὑπέβαλαν σὲ μιὰ ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι, ποὺ κράτησε ἑξῆντα ὧρες! Ὁ κατάδικος τέλος, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του. Πράγματι, στὶς 5 Ἀπριλίου τοῦ 1933 εἶχε δολοφονήσει τὴ φίλη του, ἐνῶ κοιμόταν, καὶ κατόπιν, ἀφοῦ τὴν κομμάτιασε καὶ παρεμόρφωσε τὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀναγνωρίσουν, τὴν ἔβαλε σὲ δυὸ βαλίτσες καὶ τὴ μετέφερε στὸ σταθμὸ τοῦ Σαὶν - Λαζάρ. Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς, τὶς τοποθέτησε σ' ἕνα βαγόνι καὶ κατόπιν ἐξηφανίσθη. Τὸ ἔγκλημα τοῦ Γκαρὸ εἶχε γίνει μὲ τόση τέχνη, ὥστε ὅλες ἡ προσπάθειες τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ δολοφόνου δὲν εἶχαν ἀποκαλύψει τίποτε. Ὅλοι ὑπέθεταν ὅτι ἡ ἄτυχη γυναῖκα εἶχε πέσει θῦμα κανενὸς ἀπαίσιου σαδιστοῦ. Μὰ ποτὲ δὲν φαντάζόντουσαν ὅτι τὴν εἶχε καταχρεουργήσει ὁ φίλος της, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, ἐπειδὴ τοῦ ἔκανε ἀπιστίες.

Ὁ Ἀντρὲ Γκαρό, φυσικά, μετὰ τὴν ὁμολογία τοῦ ἐγκλήματός του, καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα σὲ εἴκοσι χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ στάλθηκε στὴν κόλασι τῆς Γουιάνας. Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ κράτησαν μυστικὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ ἔγκλημά του. Ὁ λόγος ἦταν γιὰ νὰ μὴ μαθευτῆ στοὺς ἄλλους κατάδικους καὶ πάψουν οἱ σχεδιάζοντες τὰ ἐγκληματικά κατορθώματά τους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καμμιὰ φορὰ διαφωτίζονται σκοτεινὲς καὶ μυστηριώδεις τραγῳδίες. Ὅλοι ὅμως οἱ κακοποιοί, καθὼς μὲ πληροφόρησε ὁ δόκτωρ Λοκάρ, ὁ γιατρὸς τῶν φυλακῶν, ἔχουν τὴ μανία νὰ ζωγραφίζουν στοὺς τοίχους ἢ ἁπάνω στὸ δέρμα τους ἐπεισόδια ἀπὸ τὴ ζωή τους ἢ ἡμερομηνίες τῶν ἐγκλημάτων τους. Ἄλλοι πάλι χρησιμοποιοῦν τὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς τους νὰ φτιάχνουν διάφορα διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς τὰ μεταχειρίζονται γιὰ νὰ δραπετεύσουν ἀπ' τὴ φυλακή. Ὁ «κάσσος» αὐτῶν τῶν τεχνιτῶν εἶνε ὁ Ζοζὲφ Μπερτράν, ἕνας διάσημος ἀριστοκράτης λωποδύτης, ποὺ ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸν Ἀνρὶ Γκαρά, τὸν γνωστὸ κινηματογραφικὸ ἀστέρα. Αὐτὴ ἄλλωστε ἡ ὁμοιότης του τὸν διευκόλυνε νὰ σχετισθῆ μὲ πλούσιες γυναῖκες τῆς ἀριστοκρατίας καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὰ μέγαρά τους μὲ τοὺς ὑποπτους συντρόφους του. Ὁ Ζοζὲφ Μπερτράν λοιπὸν ἀνεκάλυψε τελευταῖος ἕνα παράδοξο διαρρηκτικὸ ἐργαλεῖο, μὲ τὸ ὁποῖο ἀνοίγουν κ' ἡ πιὸ περίπλοκες κλειδαριές. Εἶνε ἕνα λεπτὸ σῦρμα μὲ μερικὲς ἐγκοπὲς στὴν ἄκρη του. Μ' αὐτὸ ὅμως τὸ ἐργαλεῖο θέλει ἐξαιρετικὴ ἐπιτηδειότητα καὶ μόνο ἕνας «κάσσος» τῶν λωποδυτῶν, σὰν τὸν Μπερτράν, μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιήση. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρόλαβε νὰ τὸ μεταχειρισθῆ, γιατὶ τοῦ τὸ πῆραν οἱ φύλακες καὶ τὸ παρέδωσαν στὴν ἀστυνομία.

«Ἡ Καμανιόλα», ἔργον τοῦ καταδίκου Λακλός, καμωμένο ἀπὸ ψύχα ψωμιοῦ

ΖΑΝ ΚΑΡΟΝ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ M. CORIEM

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΗΝ εἶχε γνωρίσει κάποιο βράδυ στὸν κινηματογράφο. Ἦταν Ἰούλιος τότε, ἔκανε φοβερὴ ζέστη, κι' ὁ κόσμος ἔφευγε γιὰ τὰ βουνὰ καὶ γιὰ τὴ θάλασσα. Κι' ὁ φίλος μου ὁ Πέτρος, μοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ ἔφευγε τὴν ἐπομένη· Γι' αὐτὸ παραξενεύτηκα ὅταν, μετὰ τρεῖς μέρες, ἦρθε στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ δειπνήσω μαζύ του καὶ μὲ τὴ Γκιζέλα, τὴ νέα «κατάκτησί» του. Μὲ τὴν εὐφράδεια τοῦ ἐπαγγέλματός του—ὁ Πέτρος εἶνε δικηγόρος—ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάει γιὰ τὴ φίλη του. Ἀλλὰ τὸ περίεργο ἦταν ὅτι δὲν γνώριζε τίποτε σχετικὸ μὲ τὴ ζωή της.

—Τέλος πάντων, ποιὰ εἶν αὐτὴ ἡ νέα ; τὸν ρώτησα.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ περίεργο, εἶπε ὁ Πέτρος. Εἶνε ἀνύπανδρη ἢ παντρεμένη, χήρα ἢ χωρισμένη ; Ποῦ κατοικεῖ ; Ἐργάζεται ἢ ὄχι ; Πῶς ὀνομάζεται : Δὲν ξέρω τίποτα! Μοῦ εἶπε νὰ τὴ φωνάζω Γκιζέλα... Ἔλα! Θέλω νὰ τὴ γνωρίσης καὶ σύ!

Κι' ἐγώ, τώρα ποὺ τὴ γνώρισα, ἀναρωτιέμαι : Εἶνε τάχα μιὰ γυναῖκα καλῆς κοινωνικῆς τάξεως ; Δὲν μοῦ φαίνεται. Ὑπάλληλος. Οὔτε. Ἢ μήπως ἀνήκει στὸν ἡμίκοσμο ; Κι' ὅμως, δὲν ἔχει τὸ ὕφος τῶν γυναικῶν αὐτῶν... Φαίνεται ἔξυπνη καὶ μορφωμένη· Ἔχει χάρι κι' εὐγένεια, φαίνεται φτωχὴ μᾶλλον, ἀλλὰ τί χαριτωμένη ποὺ εἶνε!

Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσι σχηματίσα, καθὼς ἐπέστρεφα πεζὸς στὸ σπίτι μου μετὰ τὸ δεῖπνο.

Ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Πέτρος, δὲν εἶχε τακτικὴ ὥρα γιὰ τὰ ραντεβοῦ της, οὔτε ὡρισμένο τόπο. Πολλὲς φορὲς πήγαινα μὲ τὸν φίλο μου καὶ περιμένναμε μαζύ.

—Σκέψου, μοῦ ἔλεγε ὁ Πέτρος, ἂν τυχὸν μιὰ μέρα δὲν ἔλθει, δὲν ξέρω οὔτε ποῦ κατοικεῖ, οὔτε ποῦ νὰ τὴ ζητήσω! Καὶ τὴν ἀγαπῶ!

—Ἐκείνη ὅμως ξέρει τ' ὄνομά σου, τὸ σπίτι σου, τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σου,... κι' ἂν σ' ἀγαπᾶ, θὰ σὲ ζητήση μόνη της!

--Δὲν λέγω, μά...—κι' ἀνυπόμονα ὁ Πέτρος κύτταζε τὴν ὥρα.

Ἀλλὰ ἡ Γκιζέλα ἐρχόταν πάντοτε· Σπανίως ἀργοῦσε λίγα λεπτά. Καὶ πάντοτε κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα μικρὸ δέμα.

—Ἄργησα, ἔ ; Ἤμουν στὰ μαγαζιά. Ἦταν κόσμος πολὺς κι' ἄργησα!

Ὁ Πέτρος εὐτυχής, τὴν ἀγκάλιαζε καὶ τὴ φιλοῦσε... Κι' ὁ τρόπος του ἀπέναντί της μ' ἔκανε σκεπτικό. Ὁ Πέτρος εἶνε παιδικός μου φίλος, μολονότι ἐγὼ εἶμαι μεγαλείτερός του, καὶ τὸν θεωρῶ σὰν ἕναν μικρότερο ἀδελφό μου. Ἔχει τὴν ἀνδρικὴ ὡμορφιά, τὴ χάρι καὶ τὴν ἀφέλεια, ποὺ κάνουν τὶς γυναῖκες νὰ ξετρελλαίνωνται μὲ τοὺς ἄνδρες τοῦ τόπου μου. Ἡ εὐαίσθητος καρδιά του, μὲ κάνει νὰ φοβᾶμαι πῶς θὰ καταλήξη ὁ σύνδεσμος αὐτός!

Δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ πὼς ἡ Γκιζέλα εἶνε χαριτωμένη. Ἀλλὰ γιατὶ αὐτὸ τὸ μυστήριο ; Γιατὶ κρύβεται ἔτσι ; Ἴσως νἆναι παντρεμένη καὶ δυστυχής... Πιθανὸν νὰ λείπη ὁ ἄνδρας της σὲ ταξεῖδι κι' ὅταν ἐπιστρέψει, νὰ μὴν τὴ ξαναϊδοῦμε πειά! Ὅλα τῆς ἀρέσουν κι' ὅλα τὴ διασκεδάζουν, φέρεται σὰν παιδί, σὰν μιὰ μαθήτοια, ποὺ ἀπολαμβάνει τὶς διακοπές, προτοῦ κλεισθῆ πάλι στὸ σχολεῖο... Συζυγικὲς διακοπές, πιθανόν!...

Σὰν δυὸ ἐρωτευμένοι, γυρίζουν μαζὺ ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἡ συναντήσεις τους γίνονται πότε τὸ μεσημέρι, πότε τὸ ἀπόγευμα. Καὶ κάθε φορὰ ἡ Γκιζέλα ἔρχεται βιαστικὴ μ' ἕνα δεματάκι στὸ χέρι, ροδοκόκκινη, γιατὶ ἔτρεξε γιὰ νὰ μὴν ἀργήση.

Κοτόπιν, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, οἱ δυὸ τους φεύγουν γιὰ νὰ γευματίσουν ἢ νὰ δειπνήσουν...

Μιὰ μέρα ὁ Πέτρος μοῦ εἶπε :

—Δὲν μπορῶ νὰ τὴν καταλάβω! Γιατὶ ἐπιμένει νὰ κρύβεται ἀπὸ μένα ; Προχθὲς μαλλώσαμε. Τῆς εἶπα πὼς δὲν ἀντέχω πειά·

«Θέλω, τῆς εἶπα, νὰ τὰ μάθω ὅλα, νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια, ὁποιαδήποτε κι' ἂν εἶνε! Δὲν μπορῶ νἄχω ἐμπιστοσύνη σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ οὔτε τ' ὄνομά της ξέρω, τὴ ζωή της, τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της ἐπὶ τέλους! Θὰ βάλω νὰ σὲ παρακολουθήσουν, θὰ μάθω ποιὰ εἶσαι, εἰδεμὴ ὅλα τελειώνουν μεταξύ μας, νὰ τὸ ξέρης! Θὰ φύγης! Ναί, θὰ φύγης! Γ' ἀκοῦς ;...

Τότε ἐκείνη χλώμιασε τρομερὰ καὶ τραύλισε :

—Ὄχι, αὐτό, ὄχι, μὴ τὸ κάνης αὐτό! Μή... μή...

—Τῆς τὰ εἶπα αὐτά, τελείωσε ὁ Πέτρος, ἄλλα καταλαβαίνεις δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ...

Εἶχα φύγει μερικὲς μέρες γιὰ μιὰ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα Κι' ὅταν μετὰ δκτὼ μέρες ἐπέστρεψα, τράβηξα ἴσια στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος μου. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου μου, μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Πέτρος ἐρχόταν κάθε βράδυ καὶ μὲ ζητοῦσε.

Πράγματι, σὲ λ.γο ἔφθασε ὁ φίλος μου. Ἦταν ὠχρὸς καὶ καταθλημένος. Ἀνήσυχος, τὸν ρώτησα τί τοῦ συνέβη.

—Ἡ Γκιζέλα ἔφυγε! μοῦ εἶπε. Την ;ρίτη ἤρθε ὅπως πάντοτε στὸ ραντεβοῦ μας καὶ μοῦ εἶπε πὼς θὰ ἔφευγε τὴν Πέμπτη γιὰ τρεῖς μῆνες. Στὶς 15 Ὀκτωβρίου, στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα, νὰ μὲ περι.μένης στὸ «Ἐξέλσιορ», μοῦ εἶπε...

—Ποῦ πῆγε ;

—Δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῆ· Ἐπέμενε μονάχα νὰ βρίσκωμαι στὶς 15 Ὀκτωβρίου, στὸ «Ἐξέλσιορ»...

Δὲν θέλησα ν' ἀπελπίσω τὸν Πέτρο, καὶ τὸν ἄφησα νὰ φύγη μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἡ Γκιζέλα θὰ ἐρχόταν τὴν ὡρισμένη μέρα στὸ ραντεβοῦ της. Ἐγὼ ὅμως εἶχα τὴν πεποίθησι πὼς δὲ θὰ τὴν ἐβλεπε πειά. Προφανῶς ὁ σύζυγος εἶχε ἐπιστρέψει!

Στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα τῆς 15ης Ὀκτωβρίου, βρέθηκα στὸ «Ἐξέλσιορ» μαζὺ μὲ τὸν φίλο μου. Ὁ δυστυχὴς ἦταν ἀχρός, ἀμίλητος, καὶ κύτταζε διαρκῶς πότε τὴν πόρτα, πότε τὸ ρολόγι.

Στὶς ἑπτὰ ἡ Γκιζέλα ἦρθε. Φοροῦσε ἕνα παλιό, ξεθωριασμένο φόρεμα, εἶχε ἀδυνατήσει κι' εἶχε χάσει τὰ χρώματά της καὶ γιὰ πρώτη φορὰ δὲν κρατοῦσε κανένα δεματάκι...

Μόλις τὴν εἶδε, ὁ Πέτρος ἔκανε σὰν τρελλός· Γελοῦσε, ἔκλαιγε καὶ τὴν φιλοῦσε. Πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, ἔμειναν ἀμίλητοι εὐτυχεῖς...

Ἄρχισαν πάλι τὴν παλιὰ ζωή τους. Ὁ Πέτρος εἶχε ἀναγεννηθῆ. Ἦταν εὔθυμος, γελαστός. Καμμιὰ φορὰ μονάχα, μιὰ σκιὰ σκοτείνιαζε τὴ χαρά του. Ἡ Γκιζέλα ἐξακολουθοῦσε νὰ τηρῆ τὴν ἴδια σιωπή, τὸ ἴδιο μυστήριο!

Μιὰ μέρα ὁ Πέτρος μοῦ εἶπε :

—Σκέφθηκα πολύ, φίλε μου, κι' ἀποφάσισα νὰ τὴ παντρευθῶ! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν. Τὴν ἀγαπῶ! Ἔτσι... θὰ μάθω...

Δὲν τόλμησα νὰ συζητήσω! Ἐπὶ τέλους, ἡ Γκιζέλα ἦταν ὡραία, ἔξυπνη, χαριτωμένη, ἐλεύθερη. Κι' ἡ ζωὴ τόσο σύντομη. γιατὶ λοιπὸν ὁ Πέτρος νὰ μὴ ζήση εὐτυχής ;

Ἔφυγα γιὰ περιοδεία στὰ Βαλκανικὰ Κράτη ὡς ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος μου. Ἐπέστρεψα μὲ ἀφθονες σημειώσεις κι' ἐντυπώσεις γιὰ τὰ ἔργα ποὺ θὰ ἔγραφα, κι' ὅπως συνήθιζα πάντοτε πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὰ γραφεῖα μας.

Ὁ φίλος σας ἔρχεται κάθε μέρα! μοῦ εἶπε ὁ παιδὶ τοῦ γραφείου.

Ἀνησύχησα! Πόσα πράγματα μποροῦσαν νὰ ἔχαν συμβῆ κατὰ τὴν ἀπουσία μας!

Ὅταν ἤρθε ὁ Πέτρος, σχεδὸν δὲν τὸν ἀναγνώρισα. Μονάχα ἡ λύπη μπορεῖ νὰ καταθάλη σὲ τέτοιο σημεῖο!...

—Ἡ Γκιζέλα! τραύλισε. Τελείωσε... ἡ Γκιζέλα...

Οἱ λυγμοὶ ποὺ τὸν ἔπνιγαν, δὲν τὸν ἄφηναν νὰ ἐξακολουθήση.

Μὲ κόπο, ἀνάμεσα στὰ ἀναφυλλητά του, ἔμαθα τὴν ἀλήθεια.

Ἕνα βράδυ, ἡ φίλη του δὲν πῆγε στὸ ραντεβοῦ της. Οὔτε τὴν ἐπομένη, οὔτε τὶς ἄλλες μέρες. Ἕνας μῆνας εἶχε περάσει...

—Τῆς εἶχες πῆ πὼς θέλεις νὰ τὴν παντρευτῆς ;

—Σκόπευα νὰ τῆς τὸ πῶ, ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν μέρα...

Ἦταν ἀξιολύπητος! Γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ συνέλθη, τοῦ εἶπα :

—Ἄκουσε, Πέτρο, σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις τὸ μόνο εἶνε ἡ ἐργασία! Θὰ μιλήσω στὸν Λεὸ Γκόντον, εἶνε φίλος μου. Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σοῦ δώση μερικὲς ὑποθέσεις. Μελετῶντας τὶς δικογραφίες, θ' ἀπασχολῆς τὸ πνεῦμα σου. Κι' ἂν πετύχη κανένα δικαστικὸ θρίαμβο, κι' ἀγαφέρουν ἡ ἐφημερίδες τ' ὄνομά σου, ἴσως ἐκείνη, ὅταν τὸ διάβαση, θυμηθῆ τὰ περασμένα καὶ ποιὸς ξέρει... ἀποφασίσει νὰ γυρίση!...

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐπιχείρημα, ἄναψε μιὰ λάμψη

—Σκέφθηκα πολύ κι' ἀποφάσισα νὰ τὴν παντρευθῶ, εἶπε ὁ Πέτρος.

στὸ βλέμμα του, καὶ νευρικὰ φώναξε μὲ μιὰ ἐλπίδα καινούργια:

—Ναί, ναί, ναί...

Ἀπὸ τότε ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ ἐργάζεται μὲ λύσσα. μὲ μανία!

. . . . . .

Μιὰ μέρα μπῆκε σὰν τρελλὸς στὸ γραφεῖο μου, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

—Θεέ μου! φώναξα. Τί σοῦ συμβαίνει, Πέτρο ;

—Τὴν εἶδα!.. Ναί, σοῦ λέγω... Εἶδα τὴ Γκιζέλα! Ὦ! Τί φρίκη!... Ὁ φίλος σου, ὁ Λέο Γκόρντον, μοῦ ἔδινε τελευταία διακριτικὲς ὑποθέσεις... Ὦ! σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτό, φίλε μου!... Λοιπόν, μεταξὺ ἄλλων, μιὰ ὑπόθεσις κλοπῆς, μιᾶς Ζὰν Μαρουά. Ἡ ὑπόδικος βρισκόταν στὴ φυλακὴ καὶ πῆγα νὰ τὴν ἰδῶ. Κι' ἐκεῖ στὸ ἐντευκτήριο τῆς φυλακῆς, ποιὰ εἶδα, νομίζεις ;

—Θεέ μου... εἶνε δυνατόν ;

—Μάλιστα! Τὴ Γκιζέλα! Μείναμε βουβοί, ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον.... Μιὰ κλέφτρα! Μιὰ κοινὴ κλέφτρα!... Τώρα τὰ ξέρω ὅλα, ἔμαθα τὸ μυστικό της! Ἔκλεβε στὰ μεγάλα καταστήματα... Θυμᾶσαι ἐκεῖνα τὰ δεματάκια ;... Καὶ τοὺς τρεῖς μῆνες ποὺ ἀπουσίαζε ; Ἦταν στὴ φυλακή, ἐξέτιε μιὰ προηγουμένη ποινή. Κατόπιν ἐξακολούθησε... δὲν σωφρονίστηκε. Τὴν ἀναζητοῦσαν, τὴν καταδίωκαν... κι' ἐκείνη ἄλλαζε διαρκῶς ξενοδοχεῖο, γι' αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῆ ποῦ κάθεται... Μοῦ ἔκρυβε τὴ ζωή της... Ἦταν ἔρημη στὸν κόσμο, ἀπροστάτευτη. φτωχή. Δὲν εἴριασκε ἐργασία! Ὑπάρχει τόση ἀνεργία!... Πεινοῦσε κι' ἄρχισε νὰ κλέβη... Πωλοῦσε τὰ κλεμμένα σὲ μιὰ ὑρηὰ μεταπράτρια. Κι' ὅταν ἤρθε στὸ «Ἐξέλσιορ». στὶς 15 Ὀκτωβρίου, θυμᾶσαι ;... ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακή... Καὶ γὴν ἡμέρα ποὺ δὲν ἦρθε στὸ ραντεβοῦ μας, πάει ἕνας μῆνας τώρα, τὴν εἶχαν συλλάβει μιὰ ὥρα προτήτερα... Τὰ γνωρίζω ὅλα τώρα...

—Μποροῦσε νἆταν καὶ χειρότερη! εἶπα γιὰ παρηγοριά.

. . . . . .

Παρευρέθηκα στὴ δίκη. Ὁ Πέτρος, ἐξουθενωμένος, δὲν μπόρεσε ν' ἀναλάβη τὴν ὑπεράσπισί της. Ὁ διάσημος νομικός, ὁ φίλος μου Λεὸ Γκόρντον, ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι.

Τί θλιβερὸ θέαμα! Ἡ ὡραία αὐτὴ νέα, νὰ βρίσκεται στὸ ἑδώλιο τῶν κατηγορουμένων, καθισμένη δ·πλα σὲ λωποδύτες!...

—Ζὰν Μαρουά, ἔλεγε ὁ δικαστής, εἶνε τετάρτη φορά, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου...

Ποῦ νὰ φανταισθῆ ἡ ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Νόμου τὴν τραγωδία τῆς ζωῆς τῆς ἀταγῆς νέας... Ἀπαθής, ἐκτελεῖ τὸ καθῆκον του. Κι' ἡ ἀπόφασίς του εἶνε :

—Ἕνα χρόνο φυλάκισι· Πέντε χρόνια ἀπαγόρευσις διαμονῆς...

Θείγοντας, ὁ φίλος μου δικηγόρος ἔσκυψε κοντά μου καὶ εἶπε:

—Εἶμαι εὐχαριστημένος. Δὲν φάνηκαν αὐστηροί!

. . . . . .

—Σκέψου, Πέτρο, ἔλεγα στὸν φίλο μου. Ἕνας χρόνος πεονᾶ τρήγορα. Πέρασε κιόλας ὁ ἕνας μῆνας...

Ἐκεῖνος μὲ κύτταζε μὲ πικρία, μὲ βλέμμα προκλητικό :

—Ἀστειεύεσαι, ἔ ; Μιὰ κλέφτρα!... Ἕνα χρόνο φυλακὴ καὶ πέντε χρόνια ἀπογορεύσεως διαμονῆς... Καὶ ἤθελα νὰ τὴν παντρευτῶ!! Χά! Χά! Τί δηλαδή, νὰ φύγω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸν τόπο μου, χάριν αὐτῆς, νά... ἐγκαταλείψω τὸ ἐπάγγελμά μου, τὸ κλέος μου γιὰ μιὰ κλέφτρα!... Ἐγὼ γυιὸς δικαστικοῦ... Κι' ἡ μητέρα μοι· ;... Ἀ! Ὄχι, δὲν γίνεται...

Μὲ νευρικὸ χέρι, ὁ Πέτρος νύριζε τὰ φύλλα ἑνὸς ἡμεφολογίου. ποὺ βρισκόταν δίπλα του. Κάτω ἀπὸ κάθε σελ·δα τοῦ «μπλὸκ» ἔβλεπα ἀριθμούς... 292... 291... 290... Καὶ στὴ σημερινὴ σελίδα διαβάζω... 20 Ἰανουαρίου 1934... 289 μέρες.

Ἀκόμα 289 μέρες! Ἡ Ζὰν Μαρουὰ θὰ ἀποφυλακισθῆ στὶς 5 Φεβρουαρίου, τοῦ 1934. Τὸν καϋμένο, τὸν Πέτρο!...

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Οἱ σύζυγοι Σ... ὑποβάλλουν αἴτησι διαζυγίου ἐπὶ «ἀσυμφωνίας χαρακτήρων».

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, ὁ σύζυγος λέει στὸν πρόεδρο, δείχνοντας τὴ γυναῖκα του :

—Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, κύριε πρόεδρε. εἶνε ἀνυπόφορη. Εἶνε κρυνιάρα, δύστροπη, τεμπέλα καὶ νευρασθενική.

Ἀμέσως καὶ ἡ σύζυγος φωνάζει ἀπὸ τὴν θέσι της :

—Αἰδῆ, κύριε πρόεδρε, εἶν' ἀνυπόφορος! Εἶνε τεμπέλης, ἀνιόρροπος, βλαστημᾶει μὲ τὸ παραμικρό, εἶνε φωναχᾶς κλπ.

—Ἐν τοιούτῳ περιπτώσει, λέει ὁ πρόεδρος, ἡ αἰτήσεις ἀποφοιτοῦνται. Δὲν ἐγκρίνω τὸ διαζύγιο.

—Γιατί ; ρωτοῦν ξαφνιασμένοι ταυτοχρόνως οἱ δυὸ σύζυγοι.

—Διότι, καθὼς βλέπω, δὲν ὑπάρχει... ἀσυμφωνία χαρακτήρων!...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσα νὰ συγκρατήσω τοὺς λυγμοὺς ποὺ μ' ἔπνιγαν, καθὼς περνοῦσα τὸ κατῶφλι τοῦ νοσοκομείου.

Κάποιος ἐσωτερικὸς ἰατρὸς ἢ βοηθὸς ἐρωτοτροποῦσε μὲ μιὰ νοσοκόμα στὸ θυρωρεῖο. Σὰν διακριτικὸς ἄνθρωπος, πέρασα σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ κεῖ, ἀπὸ φόβο μὴ τοὺς ἐνοχλήσω καὶ διακόψω τὴν τακτικὴ...λειτουργία τοῦ ἱδρύματος. Βρέθηκα τέλος στὴ σκάλα κι' ἀνέβηκα στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὁ διευθυντὴς ἦταν στὰ κέφια, ὄχι δηλαδὴ καὶ τίφρα στὸ μεθύσι, λιγάκι πωμένος ὅμως ὁ ἄνθρωπος, καὶ μοῦδειξε πρόσχαρος, ὀχεδὸν τραγουδιστά, τὴν αὔθουσα τῶν ἐγχειρίσεων. Ἄνοιξα τότε τρέμοντας ἀπ' τὴ συγκίνησί μου τὴν πόρτα τῆς αὐθούσης, καὶ τί νὰ ἰδῶ !... Ὁ δυστυχισμένος ὁ φίλος μου, ὁ Τὸμ Τζόε, ἦταν ξαπλωμένος, δεμένος χειροπόδαρα, σὰν τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο κακοῦργο, πάνω σ' ἕνα τραπέζι, κι' δλόγυρά του ἔστεκαν οἱ χειροῦργοι, ἀγριεμμένοι καὶ βλοσυροί, μὲ τὰ τρομερὰ ἐργαλεῖα τους στὰ χέρια. Μοῦ φάνηκε ὁ δύστυχος σὰν τ' ἀρνὶ, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ χασάπηδὲς ἑτοιμάζονται νὰ τὰ περάσουν στὴ σούβλα ἢ νὰ τὰ κομματιάσουν. Ὡστόσο, ὁ Τζόε μοῦδωσε κατενθουσιασμένος τὸ χέρι του, χαμογελῶντας — τί δυνατὴ ψυχή ! — καὶ μοῦκανε νόημα νὰ πλησιάσω. Μὲ μεγάλη εὐγένεια ἕνας ἀπὸ τοὺς χειροῦργους πετάχτηκε τότε, γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ μοῦφερε μιὰ καρέκλα. Κάθησα λοιπὸν πλάϊ στὸν Τζόε καὶ τοῦ κρατοῦσα τὸ χέρι, καθὼς οἱ γιατροὶ τοῦ ἔνιγαν τὴν κοιλιὰ μὲ ὅλη τους τὴν ἀπάθεια. Εὐτυχῶς ποὺ ἤτανε ἐκεῖ ὁ....Τόμμυ καὶ μοῦδινε θάρρος, γιατί, νὰ σᾶς πῶ, δὲν βαστᾶ ἡ καρδιά μου νὰ βλέπω αἵματα κι' ἐγχειρήσεις.

Γρήγορα τέλειωσαν οἱ γιατροί. Σὲ πέντε λεπτὰ ἡ κοιλιὰ τοῦ φίλου μου ἤτανε κοιμένη καὶ ραμμένη. Οἱ τρεῖς χειροῦργοι ἔδειχναν ὅλη τους τὴν ἱκανοποίησι κι' ὁ Τόμμυ προσπαθοῦσε — ὁ καϋμένος — νὰ μὲ καθησυχάση. Κείνη τὴν ὥρα ἀκούστηκε εὐτυχῶς ἕνα εὔθυμο τραγουδάκι στὸ διάδρομο. Θὰ ἦταν ὁ διευθυντής, βέβαια, ἢ κανένας γιατρὸς μὲ τὴ φιλενάδα του.

Ξαφνικὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐκείνους χειρούργους ἔχασε τὸ χρῶμα του.

—Τὰ γυαλιά μου, φώναξε ταραγμένος. Ποῦ εἶνε τὰ γυαλιά μου ;

Ἀφοῦ ψάξαμε ὅλοι μας παντοῦ καταλάβαμε τί εἶχε συμβῆ : Ὁ χειροῦργος εἶχε λησμονήσει τὰ γυαλιά του μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ Τόμμυ. Τί νὰ γίνη ; Ὁ γιατρὸς δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ χάση ἔτσι τὰ γυαλιά του, ἀφοῦ ἦσαν μάλιστα μὲ χρυσὸ πλαίσιο... Ξύλωσαν λοιπὸν ἀμέσως τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀρρώστου καὶ τὰ βρῆκαν κοντὰ στὸ παχὺ ἔντερο ! Ὁ Τόμμυ ὁ καϋμένος μόλις συγκρατοῦσε τὶς φωνές, καθὼς τὸν ξανάρραβαν.

Τέλειωσε κι' αὐτὴ ἡ δουλειὰ κι' ὁ δεύτερος χειροῦργος, μουσκεμμένος στὸν ἱδρῶτα, ζήτησε τὸ μαντῆλι του νὰ σκουπισθῆ. Ἀλλὰ ποῦ μαντῆλι !... Ψάξαμε πάλι παντοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσουμε νὰ τὸ βροῦμε πουθενά. Δὲν μποροῦσε ὁ γιατρὸς νὰ χάση ἔτσι τὸ μεταξωτό του μαντῆλι. Ξανάνοιξαν λοιπὸν τὴν κοιλιὰ τοῦ Τόμμυ καὶ τὸ βρῆκαν κάτω ἀπὸ τὴ σπλήνα !...

—Νὰ σᾶς προσφέρω μιὰ πρέζα ταμπάκο ! μοῦ εἶπε ὁ τρίτος χειροῦργος, καθὼς τέλειωσαν πάλι τὸ ράψιμο τῆς κοιλιᾶς τοῦ Τόμμυ.

Κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του νὰ πάρη τὴν ταμπακοθήκη του.

Ἕνα δυνατὸ φτάρνισμα τοῦ ἀρρώστου μᾶς κατατάραξε. Καὶ καθὼς ὁ γιατρὸς δὲν εὔρισκε τὴν ταμπακέρα του ὅλοι καταλάβαμε τί εἶχε συμβῆ. Κι' ἡ ταμπακέρα εἶχε λησμονηθῆ μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ Τόμμυ...

Καθὼς λοιπὸν οἱ τρεῖς μεγάλοι ἐκεῖνοι ἐπιστήμονες ἀρχίζαν πάλι, γιὰ τρίτη φορά, τὸ ξύλωμα τῆς κοιλιᾶς, ἀκούστηκε παρακλητικὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου μου Τόμμυ, μέσα στὴν ἀπόλυτη κι' ἐπιβλητικὴ σιωπὴ τῆς αὐθούσης :

—Βρὲ παιδιά, γιατὶ νὰ κουράζεσθε μ' αὐτὸ τὸ ράβε - ξύλωνε καὶ νὰ ὑποφέρω κι' ἐγὼ ὁ φουκαρᾶς ἄδικα ; Δὲν θὰ ἦταν πιὸ πρακτικὸ, ἀντὶ νὰ μοῦ ξυλώνετε καὶ νὰ μοῦ ράβετε τὴν κοιλιά, νὰ τῆς βάζατε κουμπιά ;

* * *

Ὁ προϊστάμενος στὸν ὑπάλληλο :

—Πῶς μιλᾶς ἔτσι ; Ἐγὼ εἶσαι ὁ διευθυντὴς ἐδωμέσα ἢ ἐγώ ;

—Τὸ ξέρω, κύριε, πὼς δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ διευθυντής...

—Ὡραῖα : Τότε λοιπὸν πῶς μιλᾶς ἔτσι, σὰν....ἠλίθιος ;

* * *

Στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου, τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως :

Ἐκεῖνος.—Γιῶργο ! Ἔχεις ἀνοιχτὸ τὸ στόμα σου !...

Ἐκεῖνος (ἀφοσιωμένος στὸ ἔργο ποὺ παίζεται). — Τὸ ξέρω !...

Ἐγὼ τὸ ἄνοιξα !...

* * *

Στὸ χωριό :

Ὁ περιηγητής.—Σὲ τί θὰ σοῦ χρησιμεύση τὸ νέο κτίριο, ποὺ ἔχτισες ἐκεῖ πάνω, στὸ λόφο ;

Ὁ χωρικός.—Ἂν τὸ νοικιάσω σὲ κανένα περιηγητή, θὰ χρησιμεύση γιὰ κατοικία του. Ἂν ὅμως δὲν τὸ νοικιάσω, θὰ τὸ κάνω σταῦλο !...

* * *

Στὸ ὀδοντοϊατρεῖο :

—Πόσο θέλεις, γιατρέ, γιὰ νὰ μοῦ βγάλης ἕνα δόντι ;

—Ἑκατὸ δραχμές.

—Πῶς ! Ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ τριῶν δευτερολέπτων δουλειά ;

—Ὡραῖα ! Τότε τὸ βγάζουμε σιγὰ - σιγὰ, σὲ μιὰ ὥρα !...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΥΜΠΡΕΪΓ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία ἀπὸ τὴν Ναπολεόντειο ἐποποιΐα)

μάχη τοῦ Μαρέγκου εἶχε κριθῆ πειά. Ἡ ἀπροσδόκητη ἀφιξις τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Ντεζαί, ἀπέσπασε τὴ νίκη ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Αὐστριακοῦ στρατάρχου Μέλας, καὶ τὴ χάρισε ὁριστικὰ στὸν ἀρχιστράτηγο τῶν Γάλλων Ναπολέοντα.

—Στάσου, συνταγματάρχα, ἡ σὲ καίω!... Αὐτὴ τὴν ἐκφραστικὴ ἀπειλή, τὴν ξεστόμισε ἕνα μειράκιο μόλις 17 χρόνων, αὐλητὴς στὴ μουσικὴ τῆς 9ης ἡμιτετραρχίας τῶν Γάλλων θωρακοφόρων τοῦ Ντεζαί. Κι' ἀπευθυνόταν σ' ἕναν ἔφιππο Οὐγγρο συνταγματάρχη τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Αὐστριακοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν αἰχμαλωσία, ὕστερα ἀπ' τὴν καταστρεπτικὴ ἥττα τῶν ὁμοεθνῶν του.

Ὁ συνταγματάρχης σκίρτησε καὶ γύρισε πίσω. Μὰ ἡ τρομερὴ καραμπίνα τοῦ νεαροῦ ἐχθροῦ του τὸν σημάδευε κατάστηθα, καὶ τὸ πληγωμένο ἄλογό του ἀντὶ νὰ τρέξῃ, τρέκλιζε, ἕτοιμο νὰ πέση κάτω.

—Εἶμαι αἰχμάλωτός σου, φίλε μου!... εἶπε θλιβερά, στὸ τέλος. Σ' ἐξορκίζω ὅμως νὰ μ' ἀκούσης, μιὰ στιγμή... Ἔχεις μητέρα;... Τὴν ἀγαπᾶς;...

—Ἔχω, καὶ τὴ λατρεύω μάλιστα, συνταγματάρχα!...

—Κι' ἐγὼ ἐπίσης ἔχω, κι' ἐπίσης τὴ λατρεύω!... εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ Οὐγγρος συνταγματάρχης. Σκέψου λοιπόν, ὅτι ἡ προσφιλέστερή μου αὐτὴ στὸν κόσμο ὕπαρξις εἶνε ἐτοιμοθάνατη... Κι' ὅτι χθὲς ἔλαβα μιὰ ἐπιστολή της, στὴν ὁποία μὲ ἱκετεύει νὰ τρέξω κοντά της, καὶ νὰ τὴ φιλήσω γιὰ στερνὴ φορά... Ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ μὲ ἐμπόδιζε χθὲς νὰ ζητήσω ἄδεια ἀπουσίας ἀπ' τὸ στρατάρχη μου, γιατὶ σήμερα θὰ διν-όταν—ὅπως καὶ δόθηκε— ἡ μάχη... Μὰ τώρα...

—Τώρα;... ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ αὐλητής.

—Τώρα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα!... ἐξακολούθησε μὲ συγκίνησι ὁ συνταγματάρχης. Ἡ τύχη τοῦ πολέμου δὲν εὐνόησε τὰ ὅπλα μας... Νικηθήκαμε... Εἶμαι αἰχμάλωτός σου... Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ φτερουγίσω ὡς τὴ Βιέννη, γιὰ νὰ δῶ τὴ μητέρα μου, ποὺ ψυχορραγεῖ καὶ μὲ φωνάζει κοντά της;... Μὲ ὁποιαδήποτε θυσία θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ ἐξαγοράσω, αὐτὴ τὴν γενναιοφροσύνη σου!...

—Ἀφῆστε ἥσυχο τὸ πορτοφόλι σας, συνταγματάρχα!... εἶπε ἀγέρωχα τὸ μειράκιο, ποὺ ἦταν ὡς τόσο ταραγμένο λιγάκι ἀπ' τὶς ἀγωνιώδεις στιγμὲς τοῦ αἰχμαλώτου του. Οὔτε τὸ αἷμα μου ποιὸ λάω μὲ λεπτά, οὔτε καὶ τὴν ἐλευθερία σας σκοπεύω νὰ βγάλω σὲ πλειοδοτικὴ δημοπρασία... Ἡ ἐπιθυμία σας εἶνε ἱερή, κι' ἀξίζει νὰ συμβιβάσω τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ καθήκοντός μου μὲ τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐλευθερίας σας... Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται ὅμως, ὅτι σεῖς ὁ τωρινὸς αἰχμάλωτός μου, δὲν θὰ στρέψετε πάλι τὰ ὅπλα σας ἐναντίον τῆς πατρίδος μου, ὅταν αὔριο-μεθαύριο τελειώσει ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ υἱικοῦ καθήκοντός σας;...

—Σοῦ ἀρκεῖ ὁ λόγος τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς;... ξεφώνισε μὲ λαχτάρα ὁ συνταγματάρχης, βλέποντας μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας ἐπὶ τέλους μπροστά του. Ἄλλωστε, ἂν μὲ κρατήσης σήμερα αἰχμάλωτό σου, σ' ἕναν μῆνα τὸ πολύ, ἡ πατρίδα μου θὰ μὲ ἀνταλλάξῃ μὲ ἄλλους δικούς σας... Ἐνῶ ἐγὼ σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι ἐπὶ τρία χρόνια δὲν θὰ διοικήσω στράτευμα ἐναντίον τῆς Γαλλίας... Εἶμαι ὁ κόμης Ρουπελέν, συνταγματάρχης τῶν Οὐγγρων ἐπιλέκτων, καὶ δὲν ἀθετῶ ποτὲ τὸν λόγο μου ὡς στρατιώτου κι' εὐπατρίδου!...

—Κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωάννης Δυμπρεΐγ, στρατιώτης-αὐλητὴς τῆς 9ης ἡμιτεταρχίας... Εἶστε ἐλεύθερος, συνταγματάρχα... Βασίζομαι στὸ λόγο τῆς τιμῆς σας!...

Σὰν ἴσος μὲ ἴσο, φίλησε τὸ γενναιόψυχο μειράκιο στὰ μάγουλα ὁ δακρύβρεχτος κόμης Ρουπελέν, καὶ τοῦδωσε τὸ ἀδαμαντοκόλλητο χρυσὸ δαχτυλίδι του γιὰ ἐνθύμιο.

Χώρισαν . . . . . .

Τὴν ἑπομένη, ὁ πρῶτος ὕπατος τῆς Γαλλίας κι' ἀρχιστράτηγος Βοναπάρτης, σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσι δυὸ Γάλλων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν παρακολουθήσει αὐτὴ μεγάλη σκηνή, πληγωμένοι καὶ ξαπλωμένοι ἐκεῖ παρέκει, ἀναγκάστηκε προσωπικῶς τὸν νεαρὸ αὐλητὴ καὶ τοῦ εἶπε μπροστὰ στὴν ὅλη τὴν παράταξι:

—Στὰ νεαρά σου στήθη χτυπάει καρδιὰ γίγαντος, στρατα-αὐλητά, Δυμπρεΐγ... Τίμησες μὲ τὴν πρᾶξι σου τὰ τέκνα τῆς Γαλλίας, κι' ἀπὸ σήμερα εἶσαι δεκανεύς... Ἰδοὺ κι' ἕνας χρυσὸς αὐλὸς τῆς τιμῆς, δῶρο μου προσωπικὸ σὲ σένα!...

Ὁ Δυμπρεΐγ ἄκουγε χλωμὸς καὶ βουβός, καὶ σκεπτότανε γλυκειά του μάννα . . . . . .

. . . . . .

Στὰ 1803, ὁ Δυμπρεΐγ ἦταν λοχίας, καὶ στὰ 1805—προβιβαζόμενος ἐντωμεταξὺ γιὰ ἀνδραγαθίες του στὶς μάχες—γύρισε ἀπ' τὸ Ἀούστερλιτς στὸ Παρίσι, μὲ τὸ παράσημο τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς καὶ μὲ τὶς ἐπωμίδες τοῦ ὑπολοχαγοῦ τῶν ἐπιλέκτων τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς!...

Τὶς πενιχρές του οἰκονομίες θέλησε νὰ τὶς βάλῃ μὲ συγκίνησι στὸ χέρι τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία δάκρυζε, τὸν καμάρωνε καὶ τὸν καταφιλοῦσε. Μὰ ἐκείνη τοῦ εἶπε:

—Δὲν ἔχω πειὰ τὸ φτωχικὸ μανάβικο ποὺ ἤξερες, καὶ τὸ ὁποῖο σᾶς ἄφησε γιὰ μόνη μας περιουσία ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου... Ἔχω ἕνα ὁλόκληρο ἐργοστάσιο τεχνητῶν φτερῶν μαλλιῶν, κι' εἶμαστε πλούσιοι, παιδί μου, τώρα!...

—Πῶς;... ἔκανε κατάπληκτος ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός.

—Ναί, καὶ τὸ ὀφεῖλουμε σὲ σένα, ἀγαπημένο μου παιδί... Ὁ κόμης Ρουπελέν, τὸν ὁποῖο κάποτε θὰ εὐεργέτησες σώσας, μοῦ ἔστελνε μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ ἀπ' τὴ Βιέννη...

—Τὰ δέχτηκες; ρώτησε ὁ νέος μὲ λαχτάρα.

—Ναί, γιατὶ μᾶς τὰ παρουσίαζε ὡς χρέη παλαιῶν ὀφειλόμενα ἀριστοκρατῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φύγει ἀπ' τὴ Γαλλία στὴν Ἐπανάστασι... Μὰ ὅταν ἔμαθα—ἄθελά του—τὴν ἀλήθεια, ἤταν ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ ἀρνηθῶ... ἀδελφοῦλες σου εἶχαν παντρευτῆ γερὴ προῖκα, κι' εἶνε εὐτυχισμένες τώρα, ὅπως εἶμαι πλουσία κι' εὐχισμένη ἐγώ!...

Μητέρα καὶ παιδὶ ἀγκαλιάστηκαν τότε καὶ δόξασαν τὴ Θεία Πρόνοια.

Στὴ μάχη τῆς Ἰένας ὁ Δυμπρεΐγ ἔγινε λοχαγός, τοῦ Φρεῖδλαντ ἀνταγματάρχης, καὶ στὸ ἴδιο τὸ πεδίο τῆς μάχης τοῦ Βάγκραμ ὁ Ναπολέων τὸν προβίβασε σὲ συνταγματάρχη.

Μὰ ἦρθε ἐντωμεταξὺ κι' ἡ συμφορὰ τῆς Ρωσσίας. Ὕστερα ἀπ' τὴ φοβερὴ καϊὰ τῆς Μόσχας, τὴν πεῖνα καὶ τὴν παγωνιά, ἡ ὁποῖες τσάκισαν, καὶ ἐλύσαν τὴ Μεγάλη Στρατιὰ τῶν Γάλλων, ἀποτελείωσαν τὴν κατροφὴ ἡ λυσσαλέες ἐπιθέσεις τῶν συνηθισμένων στὰ ἐδάφη τους καὶ τὸ κλίμα τους Κοζάκων.

Κι' ἔτσι, στὶς 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1813, μιὰ πένθιμη φρίκη τῶν Γάλλων αἰχμαλώτων ἔμπαινε στὴν Πετρούπολι, μὲ συνοδεία ξαγριωμένων Ρώσσων στρατιωτῶν.

Ἦσαν 130 ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοί, καὶ 23 στρατιῶται, λεψανα οἰκτρὰ ὅλοι τους 23 ὁλοκλήρων καὶ ἀνικανῶν νικηφόρων Γαλλικῶν συνταγμάτων.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωΐ, ἕνας ἔφιππος ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ-διοικητοῦ τῆς Πετρουπόλεως, ἔφτανε λαχανιασμένος κατάλυμα, τὸ προωρισμένο γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους ἀξιωματικούς:

—Ποιὸς ἀπὸ σᾶς, κύριοι, ξεφώνισε χαιρετῶντας στρατιωτικὰ τοὺς ἀνδρείους ἐκείνους ἀλλ' ἄτυχους νικημένους, εἶνε ὁ συνταγματάρχης Ἰωάννης Δυμπρεΐγ;... Ρητὴ διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ μου, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἀμέσως!...

—Ἐγώ, λοχαγέ!... εἶπε ὁ Δυμπρεΐγ, ξεχωρίζοντας ἀπὸ τὸ ὁμιλο τῶν ἄλλων συναδέλφων του.

Κατέβηκαν μαζὺ στὴν αὐλὴ τοῦ οἰκοδομήματος. καβάλησε κι' αὐτὸς ἕνα ἐπίτηδες διαλεγμένο λαμπρὸ ἄλογο, κι' ἀμέσως σὰν τώρα νὰ καλπάζουν παράλληλα πρὸς τὴν ἀποβάθρα τοῦ ποταμοῦ Νέβα. Μπροστὰ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Πέτερχωφ, ἤτανε νὰ ἀπέραντο, μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο, στὴν αὐλὴ τοῦ ὁποίου μπῆκαν οἱ δυὸ ἱππεῖς.

—Συνταγματάρχα μου, ἀποσύρομαι τώρα!... εἶπε ὁ ὑπασπιστὴς χαιρετῶντας. Ἔως ἐδῶ εἶχα τὴν ἐντολή νὰ σᾶς ὁδηγήσω... Ἀκολουθῆστε τώρα τὸν χρυσοστόλιστο αὐτὸν θαλαμηπόλο, ὁ ὁποῖος σᾶς περιμένει στὸ κεφαλόσκαλο!...

Νομίζοντας πὼς ὀνειρεύεται ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης ἦταν τότε μόλις 35 χρόνων—ἀκολούθησε τὸν καμαριέρη, κι' ὡδηγήθηκε σ' ἕνα μεγάλο πολυτελέστατο σαλόνι.

Μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, θαυμασίας ξανθῆς καλλονῆς καὶ μὲ πένθιμη τουαλέττα τὸν περ'μένε ὄρθη. Χαμογελῶντας του ἀγγελικά, καὶ μὲ κρυφὸ θαυμασμὸ γιὰ τὸ λυγερὸ παράστημά του καὶ τὴν ἀνδρική του καλλονή, τέντωσε τὸ λευκό της χέρι. Κι' ἐνῶ ὁ Δυμπρεΐγ τὸ φιλοῦσε ταραγμένος, ἐκείνη τοῦ ψιθύρισε:

—Εἶμαι ἡ κόμησσα Ἐλισσάβετ Κορμανώφ, χήρα τοῦ στρατηγοῦ μεγιστάνος τῆς Φινλανδίας... Δηλαδή... ἀδελφὴ τοῦ κόμητος Ρουπελέν... Σᾶς θυμίζει τίποτε, κύριε, τὸ ὄνομα αὐτό;...

—Μοῦ ἐνθυμίζει τὸν εὐεργέτη τῆς οἰκογενείας μου, κυρία κόμησσα!... εἶπε μὲ ἀβρότητα, μὰ καὶ μὲ συγκίνησι ὁ Δυμπρεΐγ.

—Ἔστω!... ἔκανε ἐκείνη. Ὑπὸ τὸν ὅρο ὅμως νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι καὶ σὲ μᾶς τὸ ὄνομα Ἰωάννης Δυμπρεΐγ θυμίζει τὸν πιὸ ἱπποτικὸ καὶ τὸν πιὸ μεγαλόψυχο ἄνδρα, ἀπ' ὅσους ὁ κόμης ἀδελφός μου κι' ἐγὼ γνωρίσαμε στὸν κόσμο!...

Αὐτὰ μονάχα τὰ λόγια ἀλλάξαν στὴν πρώτη συνάντησί τους, ἡ δυὸ ἐκεῖνες διαλεχτὲς ψυχές. Κι' αὐτό, γιατὶ ἀμέσως φάνηκε στὸ κατῶφλι ὁ Οὐγγρος συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος ἀνῆκε τώρα στὴν ἰδιαίτερη κι' ὄχι μάχιμη—σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί του—ὑπηρεσία τοῦ Τσάρου.

Οἱ δυὸ παληοὶ γνώριμοι ρίχτηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, κι' ἐνῶ ἡ κόμησσα ἀποσυρόταν γιὰ νὰ δώσῃ διαταγὲς γιὰ τὸ γεῦμα, ἐκεῖνοι ἀλλάζαν τὶς ἐντυπώσεις των, ὕστερα ἀπὸ τόσων χρόνων περιπετειώδη ζωή.

Ὁ Δυμπρεΐγ φιλοξενήθηκε κατὰ τὸ διάστημα ὅλης τῆς αἰχμαλωσίας του, στὸ μέγαρο τῆς κομήσσης Κορμανώφ, ἀφοῦ ἔννοιες ἐξασφάλισε τὴν ἄνετη—καὶ δίχως τὶς πικρίες τῆς αἰχμαλωσίας—διαμονή καὶ τῶν ἄλλων συναιχμαλώτων του ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν. Τὸ κατάφερε αὐτό, χάρις στὴ μεγάλη ἐπιρροή ποὺ ἔξασκοῦσε στὸν Τσάρο ὁ φίλος του κόμης Ρουπελέν.

Ἕνα ἀγνὸ κι' εὐγενικὸ αἴσθημα ἀναπτύχθηκε σιγὰ-σιγὰ στὶς ψυχές τῶν δυὸ ἐκλεκτῶν ἡρώων τῆς Ἱστορίας μας, ποὺ εἶνε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀληθινή: Τῆς νεαρῆς χήρας κομήσσης Κορμανώφ, καὶ τοῦ συνταγματάρχου Δυμπρεΐγ. Πνίγοντας ὅμως ἐπίμονα τὸ αἴσθημά του, κατώρθωσε, μὲ τὴν ἐπιρροὴ πάλι τοῦ Ρουπελέν, ν' ἀνταλλαχθῆ μὲ Ρώσσους αἰχμαλώτους καὶ νὰ φτάσῃ στὴ Γαλλία, πιστὸς στὸν Αὐτοκράτορά του καὶ στὴν πατρίδα του.

Στὴ μάχη τῆς Κραόνης ἀνδραγαθεῖ πάλι, κι' ἔγινε στρατηγός. Ὅταν ὅμως ὁ λατρευτός του αὐτοκράτωρ στάλθηκε στὴν Ἁγία Ἑλένη αἰχμάλωτος κι' ἡ ἐρημία ἀπλώθηκε στὴν Εὐρώπη, ὁ Δυμπρεΐγ, ἀπότακτος τώρα, πέταξε ἐλεύθερος πρὸς τὴν ἀγαπημένη του.

Μὰ κι' ἐκείνη ἀνυπομονοῦσε νὰ τὸν δεχθῆ στὴν ἀγκαλιά της, καὶ βιάστηκε νὰ τρέξῃ πρὸς συνάντησί του. Ἀντάμωσαν ἐπὶ τέλους στὴ Μάντουα τῆς Ἰταλίας. ἔγιναν ἐκεῖ οἱ μεγαλοπρεπεῖς των γάμοι, κι' ἔσαμε τὸ 1836 ποὺ ἔγραφε ὁ Δυμπρεΐγ, ἡ ζωή του κύλησε εὐτυχισμένη καὶ ἤρεμη.

Λίγους μῆνες μετὰ τὸ θάνατό του, καὶ μὴν ἀντέχοντας στὴ στέρησι τοῦ ἀγαπημένου της, ἀκολούθησε στὸν τάφο κι' ἡ λατρευτή του Ἐλισσάβετ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΚΕΣ

—Αἱ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ

Αἱ εἰσπράξεις τοῦ Τελωνείου Πειραιῶς κατὰ τὸν Ἰούλιον ἐ. ἔ. εἶνε γενικῶς μικρότερες ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις τοῦ ἰδίου μηνὸς τοῦ παρελθόντος ἔτους. Τὴν ἀπόδειξι τῶν εἰσπράξεων κατὰ τελωνεῖα δείχνει ὁ ἀκόλουθος πίνακ:

Τελωνεῖα		Εἰσπράξεις Ἰουλ. 1933	Ἰουλ. 1934
Πειραιῶς	δρ.	67.274.259	72.457.309
Ἀθηνῶν	»	740.491	394.278
Λαυρίου	»	23.832	1.212
Πατρῶν	»	5.045.806	5.938.030
Βόλου	»	4.663.938	9.005.243
Κερκύρας	»	1.845.289	2.766.267
Θεσσαλονίκης	»	21.466.848	34.177.489
Καβάλλας	»	2.360.425	10.490.649

Ἐξ ἄλλου αἱ εἰσπράξεις τοῦ Τελωνείου Πειραιῶς κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἔφτασαν τὶς 154.493.685,60 δραχμές, ἤτοι ὑπερέθησαν τὶς εἰσπράξεις τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1933 κατὰ 28.647.543,50 δραχμές.

—Η ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1933

Ἡ Γενικὴ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία τῆς Ἑλλάδος κατήρτισε τὸν ἑξῆς συγκριτικὸ πίνακα ζώων καὶ κατοικιδίων πτηνῶν γιὰ τὰ ἔτη 1932 καὶ 1933:

Εἶδος ζώων	1933	1932
I) ΑΡΟΤΡΙΩΝΤΑ ΚΤΗΝΗ:		
Βόες	354.710	351.893
Ἀγελάδες	123.337	114.381
Βούβαλοι	16.057	14.190
Ἵπποι	164.767	153.434
Ἡμίονοι	83.862	76.849
II) ΜΗ ΑΡΟΤΡΙΩΝΤΑ ΚΤΗΝΗ:		
Βόες	122.475	111.053
Ἀγελάδες	312.991	297.948
Βούβαλοι	34.414	31.592
Ἵπποι	98.522	96.086
Φορβάδες	77.876	74.714
Ἡμίονοι	85.611	83.539
Ὄνοι	374.480	363.705
III) ΕΤΕΡΑ ΖΩΑ:		
Πρόβατα	7.427.129	6.926.960
Χοῖροι	506.807	471.740
Αἶγες	4.951.584	4.677.525
IV) Πτηνὰ κατοικίδια	11.502.247	10.062.641
V) Κόνικλοι	561.626	463.620

—Η ΙΔΡΥΣΙΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ τῆς Συγκοινωνίας, συνεδρίασε τὸ γνωμοδοτικὸ συμβούλιο τοῦ Ἀσυρμάτου καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολύωρη καὶ ἐξονυχιστικὴ μελέτη, ἀπὸ τεχνο-οἰκονομικῆς ἀπόψεως τῶν προτάσεων τοῦ οἴκου Μαρκόνι γιὰ τὴν ἵδρυσι Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, τὶς ἐνέκρινε κατ' ἀρχήν, ἀφοῦ ἔκανε σ' αὐτὲς μερικὲς ἐλαφρὲς τροποποιήσεις.

—ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

Ἡ εἰσπράξεις τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Κράτους κατὰ τὸ 1933-34 (Ἀπρίλιος 1933—Μάρτιος 1934) ἀνῆλθον εἰς 290,3 ἑκατομ. δραχμῶν καὶ ἡ δαπάναις εἰς 318,8 ἑκατομ. Ἔτσι παρουσιάζεται ἔλλειμμα 28,6 ἑκατομ. δραχμῶν.

Ἡ εἰσπράξεις τοῦ 1932-33 ἐξ ἄλλου, ἦσαν 254,5 ἑκατομ. δραχμῶν, ἡ δαπάνες 315,1 ἑκατομ. δραχμῶν καὶ τὸ ἔλλειμμα 61,3 ἑκατομ. δραχμῶν.

Ἑπομένως, ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Κράτους ἐκαλλιτέρευψε.

Αὐτὸ τουλάχιστον ἀποδεικνύουν οἱ ἀριθμοί.

—Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ δηλώσεις συμμετοχῆς στὴν ἐφετεινὴ περίοδο τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τῆς Θεσσαλονίκης, ἦσαν τόσο πολλές, ὥστε ἀπάθηκε ἀδύνατο νὰ ἐξοικονομηθῆ χῶρος γιὰ ὅλους τοὺς ἐκθέτας. Ἔτσι, μοιραίως, ἀπεκλείσθησαν πολλοὶ ἐκθέται τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, ἡ προβλέψεις τῶν εἰδικῶν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς Ἐκθέσεως, εἶνε περισσότερο ἀπὸ ἐνθουσιαστικὲς καὶ αὐτὸ μᾶς καθησυχάζει.

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΡΑΣΙΩΝ

Ἔγινε γνωστὸν ὅτι τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν πρόκειται νὰ καταρτίσῃ ἕνα νομοσχέδιο, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιβάλλωνται αὐστηρὲς ποινὲς στοὺς ἰδιοκτήτας τῶν κέντρων διασκεδάσεως, οἱ ὁποῖοι συστηματικῶς ἀποκλείουν τὰ Ἑλληνικὰ κρασιὰ ἀπὸ τὴν κατανάλωσι τῶν καταστημάτων των.

Ὄχι αὐστηρές, ἀλλὰ ἄγριες ποινὲς πρέπει νὰ ἐπιβληθοῦν σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους, ποὺ μποϋκοτάρουν τὰ προϊόντα μας, χωρὶς λόγο σχεδόν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΟΥΔΡΑ RADIUM, τῆς Ἰατροῦ Κας Χρυσούλας Ἰωαννειμίδου, ποὺ πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικότερα καταστήματα τῆς πόλεώς μας, εἶνε ἡ μόνη ἀθῶα, λεπτὴ καὶ μὲ φυσικὰ μέσα χρωματισμένη, χωρὶς τὶς τοξικὲς χρωστικές.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ ἀσθαίρετος ὑπερτίμησις των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, δσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Ἀφροδίτην Κ. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας :

«Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Εἰς τὰς 6 τοῦ τρέχοντος μηνὸς σοῦ εἶχα γράψει τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς μου καὶ σοῦ ζητοῦσα νὰ μὲ συμβουλεύσης τί νὰ πράξω. Μὲ λαχτάρα περίμενα τὰς συνεχεῖς ἑβδομάδας νὰ ἔλθῃ τὸ ἀγαπητό μου «Μπουκέτο» νὰ τὸ διαβάσω καὶ ἰδίως νὰ κυτάξω ἂν εἰς τὴν σελίδα «Κάρτ - Ποστάλ» ἔχουν ἀφιερωθῆ ὀλίγα γραμμὰ δι' ἐμέ. Ἀλλὰ εἰς μάτην ! Τέλος δὲν ἀμφιβάλω ὅτι δὲν θὰ μὲ ξεχάσης καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ ὅτι θὰ κυττάξω ἐπιτέλους σὲ μιὰ γωνίτσα τὸ ὄνομά μου Ἀφροδίτη καὶ πλάϊ τὴν ποθητήν σας ἀπάντησι».

Θὰ σᾶς ἔχουμε ἀπαντήσει ἤδη, δεσποινίς. Κυττάζετε προηγούμενα φύλλα. — Δρόσον Ρασίναν. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας :

«Κύριε διευθυντά. Τυγχάνω νὰ εἶμαι τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτου». Σᾶς ἀποστέλλω τὸ ποιηματάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκχύλισμα τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς μου. Δὲν διεκδικῶ — γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! — τίτλον ποιητοῦ, κλπ. κλπ.

Δυστυχῶς, φίλε κύριε, τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε καθόλου καλό. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις :

ΣΤΗΝ ΕΝ ΤΩ ΤΑΦΩ ΛΑΤΡΕΥΤΗΝ ΜΟΥ

Ὡς στίγμα μελανὸν
ὁ ἥλιος μοῦ ἐφάνη.
Ὡς μοῦ εἶπον σὺ
ὅτι ἔχεις ἀποθάνει.
Πικνὸ μ' ἀπλώθηκε
εἰς τὴν ψυχὴν σκοτάδι,
κι' ὁ νοῦς μου γοργὰ
ἐπέταγε στὸν Ἅδη.
Ἀπὸ τὸν τάφον σου
εὑρίσκομαι μακρὰ
γι' αὐτὸ τὰ δάκρυά μου
εἶνε περισσῶς πικρά.
Στὰ λευκά σου στήθη
γιὰ μὲ εἶχες ἀγάπη,
πλὴν τώρα εὐρίσκεται
στοῦ τάφου σου τὰ βάθη.
Ἄχ, δταν ἐπιστρέψω
καὶ ἔλθω ἐρτοῦ πάνω,
στὸν Ἅϊ - Δημήτρη θὰ τρέξω
μὲ δάκρυα τὸν τάφο σου νὰ
(ράνω !...

Μὴ γράφετε στίχους. Δὲν τοὺς ἐπιτυγχάνετε. — Ἄγνωστον Χ., Πεντέλην. Μᾶς γράφετε στὸ γράμμα σας :

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Ἐπειδὴ ἔχω γελάσει πολὺ εἰς βάρος μερικῶν ἀναγνωστῶν σου, οἱ ὁποῖοι σοῦ στέλνουν γιὰ δημοσίευσι ποιηματά τους, γι' αὐτὸ σοῦ στέλνω κι' ἐγὼ τώρα ἕνα, γιὰ νὰ γελάσουν κι' αὐτοὶ εἰς βάρος μου !...».

Δυστυχῶς, δὲν ἔχετε ἄδικο. Τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Δὲν προκαλεῖ ἴσως τὸν γέλωτα, ἀλλὰ προκαλεῖ κάτι χειρότερο, τά...δάκρυα ! Ἰδοὺ αὐτό :

ΤΟ ΕΡΗΜΙΚΟ ΠΛΛΑΤΙ

Πῶς μοιάζεις μὲ τὸν πόνο μου,
μὲ τὸ βαρύ μου πόνο,
κανένας δὲν τὸν μάντεψε
τὸν ξέρω ἐγὼ μόνο.
Ὅπως κρυμμένος εἶν' αὐτὸς
στῶν στηθιῶν μου τὰ βάθια,
ἔτσι κι' ἐσὺ ἐρημικὸ
χωμένο μέσ' τ' ἀγκάθια.
Βουβό, θλιμμένο, κάθεσαι,
δὲν δείχνεις σὲ κανένα,
ὅτι πολὺ πονεῖς, πολύ,
πῶς μοιάζεις μὲ τὰ μένα !
Κάποτε εἶχες δῆ καὶ σὺ
ἀνθρώπους κι' εἶχες νοιώσει
τὴ θαλπωρή τους προστασιά,
μὰ τώρα ἔχουν λυώσει.
Σὰν χιόνια ποὺ τὰ χτύπησε
κάποια ἡλιοῦ ἀχτίδα,
τὰ ὀνείρατά σου τὰ γλυκά,
ἀλλοίμονο ! Τί σ' εἶδα ;
Σ' εἶδα κι' ἀναζωντάνεψε
ὁ πόνος ὁ παληός μου
ὁ πόνος ποὺ ἦταν χτῆμα μου,
ὁ πόνος ὁ κρυφός μου.
Σ' εἶδα κι' εὐθὺς τὰ μάτια μου
ἐπλημμυρίσαν δάκρυα...
Μακρυὰ ἄλλη φορά, μακρυά,
ἀπ' ἐρημιὰ παλάτια.

Φαίνεσθε ἐξύπνος ἄνθρωπος καὶ λογικός. Δὲν πετᾶτε ἀσφαλῶς στὰ σύ[illegible] ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι, ἀλλοίμονον ! Γι' αὐτὸ σᾶς λέμε καθαρὰ κα[illegible] στερα : Μὴ γράφετε στίχους. Ἀφῆστε τους νὰ πάνε νὰ κουρεύωνται ! [illegible] Εἴδαμε τὶς μεταφράσεις σας τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐπιγραμμάτων καὶ τὶς βρ[illegible] ἀρκετὰ καλές. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς θὰ τὶς δημοσιεύσουμε προσεχῶς. Στεῖλ[illegible] καὶ τὶς «Ἐρωτικὲς Ἐπιστολές», γιὰ νὰ τὶς δοῦμε. — Γ. Μητσέαν. Τὰ [illegible]ματά σας ὄχι ἐπιτυχῆ. Κοινὰ στὴν ἔμπνευσί τους καὶ ἄτεχνα στὴ στιχο[illegible] τους. — Στέλιον Ἄνεμον, Καλλιθέαν. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας κα[illegible] τὸ «Πλάνεμα», μὰ κι' αὐτὸ ἀδυνατίζει στὸ τρίτο καὶ τέταρτο τετράστιχό [illegible] Γιάννην Ἀηδονόπουλον. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας ἡ «Νεύσ[illegible] ἐπιτυχής. Ἡ «Ρομβία» καλύτερη, μὰ κι' αὐτὴ παρατραθηγμένη. — Σκέ[illegible] Κανετάκη. Τὸ διήγημά σας ἐντελῶς προτύπλειο. Τὸ γράψιμό του ἐπ[illegible] ὁποτυπῶδες. — Γιάννην Θριάμβην, Σπερχειάδα. Τὸ ποίημά σας [illegible]μένη 'Αγάπη» ὄχι ἐπιτυχές.—Μαρία - Ἀντουανέττα ν. Καὶ τὸ [illegible] σας διήγημα ὄχι ἐπιτυχὲς στὴ σύνθεσι. Τὸ γράψιμό του, ὅστόσο, σπρω[illegible] σὲ μερικὰ σημεῖα πολὺ καλό. — Γιάννην Μπενέκαν. Καὶ τὸ δικό [illegible] διήγημα ὑστερεῖ στὴ σύνθεσι, παρ' ὅλο τὸ ἄψογο γράψιμό του, ποὺ φαν[illegible] ἀπόλυτη γνῶσι τῆς Δημοτικῆς. Μιχ. Ρεζνιώτην, Κοζάνην. Τόσα τὰ [illegible]ματά σας, ὅσο καὶ τὸ πεζογράφημά σας, ἀνεπιτυχῆ. — Γιώργον Ζ. [illegible]σαν. Τὸ σονέτο σας πολὺ κοινὸν ὡς θέμα καὶ δὲν ἔχει τὴν ἄψογη σημ[illegible] ποὺ προϋποθέτει ἕνα καλὸ σονέτο. — Χαρ. Ἀδλωνίτην, Κέρκυρα[illegible] χρήσιμα. Εὐχαριστοῦμεν. — Ἥβην Καραγεωργιάδου, Ἐπ[illegible] Δυστυχῶς δὲν εἶμεθα εἰς θέσιν νὰ σᾶς διευκολύνουμε σ' αὐτὸ ποὺ ζητᾶτ[illegible] πευθυνθῆτε σὲ κανένα ξένο κινηματογραφικὸ περιοδικό. Αὐτὸ θὰ μπορ[illegible] σᾶς πληροφορήση. — Φραγκ. Λεμονῆν. Τὸ ποίημά σας κοινόν, τόσο [illegible] ἐμπνευσι, ὅσο καὶ στὴ στιχουργία. — Λ. Χαρίτον. Τὸ διήγημά σας [illegible]γμένο στὸ γράψιμό του καὶ κουράζει πολὺ τὸν ἀναγνώστη. — Ἀνελ[illegible] τον, Ἐνταῦθα. Ποιητικὲς ἀνθολογίες τὰ τελευταῖα χρόνια ἐξεδόθησαν [illegible]νες, δυστυχῶς. Ποιὲς ὅμως ἐξ αὐτῶν ἀξίζουν πραγματικῶς καὶ μιὰ ἔκδ[illegible] τάρα ; Ἡ «Νέα Ἑλληνική Ἀνθολογία» τοῦ κ. Σαλιβέρου, μὲ τὰ ρετάλ[illegible] ποιημάτων ἐν αὐτῇ, μὲ τὰ ποιητικὰ γιαπράκια τοῦ κ. Παναυλῆ καὶ τὴν [illegible]λει «Νέαν Ἀνθοδέσμην, ἤτοι δι' ἀνθέων ἀνταπόκρισιν τῆς καρδίας» [illegible] δὲν εἶνε ἀνθολογίες ποιητικές, εἶνε....λαχανόκηποι !... — Γ. Σ., Πειρα[illegible]λιστα, ὁ κ. Σκίτης βρίσκεται στὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ πενθοῦν αἱ Μοῦσαι. [illegible] πάντως χαίρομεν.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΜΑΣ

Κους Κους Σερ. Σεραφειμίδην διευθυντὴν Δημοσίου Ταμείου Κατερίν[illegible] Καθοπούλην Κάλυμνον, Μιχ. Μακαρούναν Κάλυμνον, Ἀχιλ. Ἀγγελίδ[illegible] θομεν τὰ λαχεῖα σας καὶ ἀπαντ[illegible] τὰ Ἡμερολόγια καὶ βιβλία, τὰ [illegible] κερδίζετε, εἰς τὰ οἰκεῖα Ὑποπρακτ[illegible] μὲ τὴν ἐντολὴν ὅπως σᾶς τὰ [illegible]σουν. Δὲν ἔχετε συνεπῶς παρὰ [illegible] ζητήσετε ἀπὸ τοὺς ὑποπράκτορ[illegible] πόλεώς σας. — Δίδα Μαρίαν Π[illegible] Βελισσαρίου 44 Θεσσαλονίκην. Τ[illegible]τία σας ἐλήφθησαν μετὰ τὴν κλ[illegible] τοῦ Μεγάλου Λαχείου, ἤτοι μετ[illegible] 16ην Αὐγούστου, καὶ συνεπῶς δὲ[illegible] ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ λάβωμεν ἐπ[illegible] Ἔπρεπε νὰ τὰ ταχυδρομήσετε [illegible]τερον, ὡς ἄλλωστε σᾶς εἴχομε [illegible]σει καὶ ὡς ἔπραξαν πάντες οἱ [illegible]ναγνῶσται μας. Ἡ εὐθύνη τοῦ κ[illegible] νεπῶς — τὸ ἐπαναλαμβάνομε — [illegible]κή σας. — Δ. Ζωγράφον, Ἀθ[illegible] Ἐλάβαμε τὸ ὀπ' ἀριθμὸν 247[illegible] χεῖον σας τοῦ Μεγάλου Λαχείου [illegible]κέτου» — «Οἰκογενείας» καὶ σὲ[illegible] ροφοροῦμεν ὅτι δυστυχῶς δὲν κερ[illegible] τίποτε.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)
Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : Χαλάνδρι)
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 ἢ Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῷ Κονγκὸ κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης B. P. 445, Elisabethville Congo Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολλάρια 1.500.000.—
[illegible]ται καταθέσεις καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκοὺς ὅρους
[illegible]χοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ, δύνανται νὰ ἀποτείνωνται, εἴτε ἀπ' εὐθείας [illegible] τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., εἴτε πρὸς τὴν [illegible]ΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑπηρε[illegible] Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΙ, ΠΡΟΣΟΧΗ
Οἱ πάσχοντες ἐκ χρονίας δυσκοιλιότητος, ἡμικρανίας, αἱμορροΐδων κλπ. σώζονται διὰ τῆς χρήσεως τῶν ἐλαφρῶς ἀρωματισμένων καθαρτικῶν καὶ ὑπακτικῶν (διευκολυντικῶν) καραμελλῶν VANLAX, ἐγκεκριμένων παρὰ τοῦ Ἀνωτάτου Ἰατροσυνεδρίου. Ἀποστέλλονται δωρεὰν δείγματα καὶ βιβλιογραφία ταχυδρομικῶς. Γράψατε : Γεν. Ἀντιπρόσωπον, Φαρμακεῖον ΙΩΑΝ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ, Ἅγ.Διονύσιος, Πειραιεύς.
«ΔΙΤΣ»

Κ.Α.ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν νοσημάτων
Μάγερ 23 Α — Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἕκαστον ἀσθενῆ

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60.

ΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18.—ΑΘΗΝΑΙ
ΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ — ΠΟΡΤ - ΜΠΙΓΕ — ΠΟΡΤ - ΦΕΙΓ — ΖΩΝΑΙ — ΝΙΣΕΣΕΡ — ΒΑΛΙΤΣΑΙ
ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ
Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11 Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέσεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέρατος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστάς

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βάψατε μόναι σας μὲ τὰς γνησίας
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ
καὶ θὰ γίνουν καινουργιαμοντέρνα καὶ οὐδέποτε θὰ ἐξεβάφοντο. Θαῦμα ἐπιτυχίας. Χρῶσις ἀπλοῦς ἀτάρ[illegible]

Μουμουτζῆς
Ἰατρὸς Δερματολόγος
Ἀφοῦ ἐπετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἑλληνικῆς τοῦ Καθηγητοῦ Φουρνιέ. Δέχεται Ἀμαλλονίας καὶ Τεγέας 1 8-11 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἰατρὸς Μαιευτὴρ Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σκαλιστήρη 8α
(Λυσσιατρεῖον). 8 1)2—6

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος. Μὲ πλούσιον ἄρωμα. Διεδόθη καταπληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς τάξεις, λόγῳ τῆς ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεῖα Παλαιοῦ Δημοπρατηρίου, ἀριθ. 103 καὶ 104.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθῆναι.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 3Η

[illegible]04049

ΑΘΗΝΑΙ, 13 Σεπτεμβρίου 1934.

This in an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Δρ. 350
Δρ. 800
Δρ. 300
Δρ. 850
Τοῦ ἐν ΝΕΗΕΪΝ
ἐργοστασίου
GEBRUDER KAISER
εἰς τὰ καταστήματα
ΚΡΥΣΤΑΛ
ΑΙΟΛΟΥ 85
ΕΡΜΕΙΟΝ
ΑΓ ΜΑΡΚΟΥ
ΚΑΛΑΜΙΩΤΟ
27